WILBUR SMITH

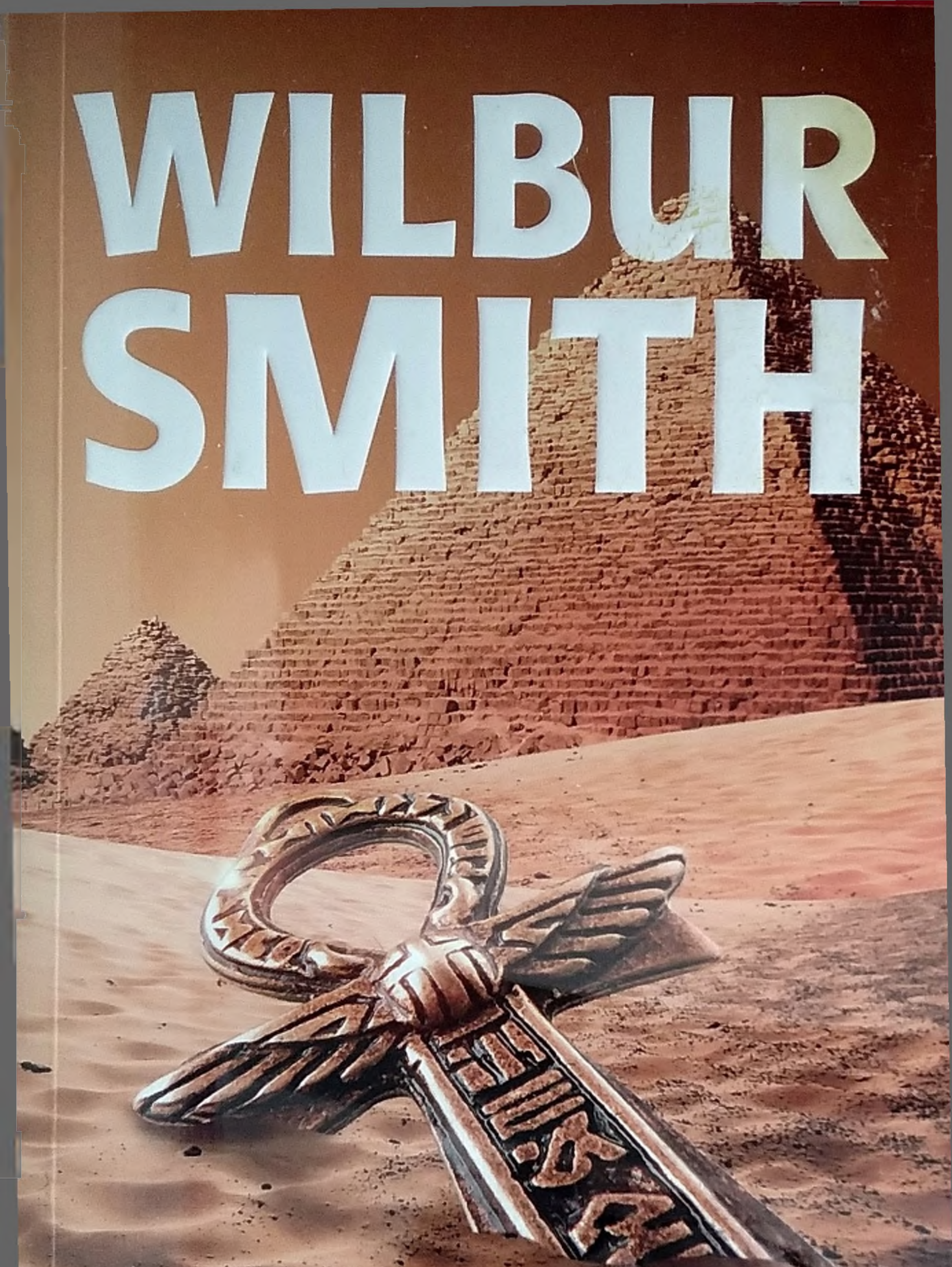

FARAONUL

Al șaselea volum din
SAGA EGIPTUL ANTIC

WILBUR SMITH

FARAONUL

WILBUR SMITH

FARAONUL

Dedic această carte, *Faraonul*, soției mele, Mokhiniso

Din prima zi în care te-am cunoscut,
ai fost roca mea magnetică!
Tu faci fiecare zi mai luminoasă
și fiecare oră mai prețioasă.

Sunt al tău pentru totdeauna și te voi iubi mereu,
Wilbur

Deşi aş fi preferat să-mi înghit sabia decât să recunosc, în adâncul inimii mele ştiam că s-a terminat, în sfârşit.

În urmă cu cincizeci de ani, mulţimi de hicsosi apăruseră fără de veste la graniţa Egiptului nostru, din pustietăţile orientale. Erau un popor sălbatic şi nemilos, fără vreo însuşire izbăvitoare. Aveau două lucruri care-i făceau invincibili în luptă, calul şi carul de luptă, pe care noi, egiptenii, nu le mai văzuserăm şi de care nici nu auziserăm până atunci, considerându-le ceva josnic şi dezgustător.

Am încercat să înfruntăm atacul hicsosilor cu pedestraşi, dar ne-au măturat din faţa lor, înconjurându-ne fără efort cu carele lor şi copleşindu-ne cu o ploaie de săgeţi. Nu am putut decât să fugim la bărci şi să zburăm din faţa lor spre sud, pe măreţul fluviu Nil, târându-ne ambarcaţiunile peste cataracte şi în sălbăticie. Acolo am rămas peste zece ani, tânjind după patria noastră.

Din fericire, reuşisem să capturez pentru noi un număr mare din caii duşmanilor şi să-i ascund. Am descoperit în curând că, departe de a fi dezgustător, calul este cel mai inteligent şi mai maleabil dintre toate animalele. Am dezvoltat o versiune proprie de car de luptă, mai uşor, mai rapid şi mai manevrabil decât versiunea hicsosilor. L-am învăţat pe

flăcăul care avea să devină mai târziu Tamose, faraonul Egiptului, să fie un conducător de car expert.

La momentul potrivit, noi, egiptenii, am pornit în jos pe Nil în flota noastră de bărci, apoi am debarcat carele pe malul Egiptului nostru și ne-am atacat dușmanii, alungându-i în delta nordică. De-a lungul deceniilor ce au urmat, am fost prinși în lupta cu dușmanii noștri hicsosi.

Dar acum roata se întorsese de tot. Faraonul Tamose era un om bătrân, zăcând în cort, rănit mortal de o săgeată hicsosă. Armata egipteană se destrăma, iar a doua zi aveam să ne confruntăm cu inevitabilul.

Nici chiar spiritul meu întreprinzător, care fusese vital în supraviețuirea Egiptului de-a lungul ultimei jumătăți de secol de luptă, nu mai era suficient. În ultimul an, fuseserăm înfrânți în două bătălii mari succesive, ambele crâncene și sângeroase, dar în van. Invadatorii hicsosi care acaparaseră cea mai mare parte a patriei noastre erau în pragul ultimului lor triumf. Întregul Egipt era aproape în mâna lor. Legiunile noastre erau răpuse și înfrânte. Oricât de disperat am încercat eu să le adun și să le îndemn să continue, părea că se resemnaseră în fața eșecului și a rușinii. Peste jumătate din caii noștri erau uciși, în timp ce aceia care mai erau în picioare abia mai puteau duce greutatea unui om sau a carului. Cât despre oameni, aproape jumătate aveau răni proaspete și deschise, pe care le legaseră cu cârpe. Numărul lor scăzuse cu aproape trei mii în cele două bătălii purtate și pierdute de la începutul anului. Majoritatea supraviețuitorilor se împleticeau sau șchiopătau în luptă cu o sabie în mână și cu o cârjă în cealaltă.

Este adevărat că acest neajuns din rândurile noastre era provocat mai degrabă de dezertări decât de moartea sau de rănirea pe câmpul de luptă. Legiunile cândva mândre ale

faraonului îşi pierduseră, în cele din urmă, curajul şi fugiseră dinaintea duşmanului numeros. Lacrimi de ruşine curgeau pe obrajii mei în timp ce mă rugam de ei şi-i amenințam cu biciuitul, cu moartea şi cu dezonoarea, iar ei treceau pe lângă mine în drumul lor spre ariergardă. Nici nu mă luau în seamă, nici nu priveau în direcţia mea când aruncau armele, îndepărtându-se în grabă ori şchiopătând. Mulţimea hicsosilor s-a adunat în faţa porţilor Luxorului. Iar a doua zi aveam să conduc ceea ce urma să fie, aproape sigur, ultima noastră şansă slabă de a scăpa de o distrugere sângeroasă.

Când s-a lăsat noaptea peste câmpul de luptă, mi-am pus servitorii să cureţe petele noi de sânge de pe scut şi de pe armură şi să îndrepte îndoitura din coiful ce mă apărase de sabia unui hicsos mai devreme în acea zi. Pana lipsea, tăiată de aceeaşi lovitură inamică. Pe urmă, la lumina flăcării de torţă şi în reflexia oglinjoarei de bronz lustruit, mi-am contemplat propria imagine. Ca întotdeauna, mă făcea să-mi revin din dispoziţia proastă. Încă o dată, mi-am amintit cât de repede urmează bărbaţii o imagine sau o reputaţie atunci când judecata avertizează în legătură cu o înfrângere iminentă. M-am forţat să zâmbesc în oglindă, încercând să ignor umbrele melancoliei din adâncul ochilor; pe urmă, m-am aplecat pe sub foaia de cort şi m-am dus să-mi prezint omagiile dragului meu faraon.

Faraonul Tamose zăcea pe lectică, îngrijit de trei medici şi de şase dintre numeroşii lui fii. Într-un cerc mai mare din jurul său, se adunaseră generalii şi înalţii sfetnici, precum şi cinci dintre soţiile preferate. Toţi aveau expresii solemne pe faţă, iar consoartele lui plângeau, căci faraonul trăgea să moară. Mai devreme în ziua aceea, căpătase o rană gravă pe câmpul de bătălie. Bățul săgeţii hicsose încă mai ieşea dintre coastele lui. Niciunul dintre medicii prezenţi, nici măcar eu,

cel mai abil dintre toți, nu îndrăznea să încerce să scoată vârful de săgeată zimțat aflat atât de aproape de inimă. Nu făcuserăm decât să rupem bățul aproape de rană, iar acum așteptam sfârșitul inevitabil. Înainte de prânz, a doua zi, cu siguranță faraonul avea să îi cedeze tronul de aur lui Utteric Turo, cel mai mare fiu al său, care stătea lângă el, încercând să nu se bucure în mod evident de gândul că suveranitatea Egiptului însuși avea să ajungă în mâinile lui. Utteric era un tânăr șters și ineficient, care nici nu-și imagina că până la apus, a doua zi, imperiul său poate că nici nu avea să mai existe; sau mai degrabă asta am crezut eu atunci despre el. În curând aveam să aflu cât de tare mă înșelasem în privința lui.

Tamose era deja un om bătrân. Îi cunoșteam vârsta cu o exactitate aproape desăvârșită, căci eu îl adusesem ca prunc în lumea asta aspră. Exista o legendă populară cum că primul lucru făcut de el când se născuse fusese să urineze din abundență pe mine. Mi-am alungat un zâmbet gândindu-mă că, de-a lungul următorilor șaizeci și ceva de ani, nu ezitase niciodată să-și manifeste până și cea mai mică dezaprobare față de mine în același fel.

Acum, m-am dus în locul în care zăcea și am îngenuncheat să-i sărut mâinile. Faraonul părea mai bătrân decât era în realitate. Deși începuse de curând să-și vopsească părul și barba, știam că, sub culoarea arămie pronunțată pe care o prefera, părul său era alb ca algele arse de soare. Pielea de pe față îi era profund ridată și presărată cu pete negre de soare. Avea pungi sub pielea încrețită de sub ochi – ochii în care semnele morții apropiate erau mai mult decât vizibile.

Nu am nici cea mai vagă idee legată de propria-mi vârstă. Cu toate acestea, sunt considerabil mai bătrân decât faraonul, însă înfățișarea mă ajută să arăt ca și cum aș avea mai puțin de jumătate din vârsta lui. Asta pentru că trăiesc

mult şi sunt binecuvântat de zei – mai ales de zeiţa Inana. Acesta e numele secret al zeiţei Artemis.

Faraonul a ridicat ochii spre mine şi mi-a vorbit cu durere şi dificultate, cu vocea răguşită şi cu răsuflarea greoaie şi întretăiată.

– Tata! m-a salutat el cu numele de alint pe care mi-l dăduse pe când era doar un copil. Ştiam că o să vii. Tu ştii mereu când am mai multă nevoie de tine. Spune-mi, dragul şi vechiul meu prieten, ce se va întâmpla mâine?

– Ziua de mâine vă aparţine ţie şi Egiptului, Regele şi Stăpânul meu!

Nu ştiu de ce am ales aceste cuvinte ca să-i răspund, când era sigur că toate zilele noastre îi aparţineau acum lui Anubis, zeul cimitirelor şi al lumii de dincolo. Totuşi, îl iubeam pe faraon şi voiam să moară cât mai în pace cu putinţă.

El a zâmbit şi nu a mai spus nimic, dar a întins o mână şovăitoare şi degetele tremurânde, apoi mi-a luat propria mână şi a ţinut-o la piept până a adormit. Medicii şi fiii lui au ieşit din pavilion şi jur că am văzut o umbră de zâmbet pe buzele lui Utteric când a ieşit cu pas vioi. Am stat cu Tamose până târziu după miezul nopţii, în acelaşi fel în care stătusem cu mama lui când murise, dar, în cele din urmă, oboseala toropitoare a luptei de peste zi m-a copleşit. Mi-am tras mâna din a lui şi, lăsându-l tot cu zâmbetul pe buze, m-am împleticit spre propria saltea şi am căzut într-un somn ca de moarte.

Servitorii m-au trezit înainte ca prima geană de lumină să schimbe cerul zorilor în auriu. M-am îmbrăcat pentru luptă în mare grabă și mi-am pus sabia; pe urmă, am dat fuga înapoi în pavilionul regal. Când am îngenuncheat din nou lângă faraon, încă zâmbea, dar avea mâinile reci. Murise.

– Te voi jeli mai târziu, Mem al meu, i-am promis când m-am ridicat din nou în picioare, dar acum trebuie să ies și să încerc din nou să-mi îndeplinesc jurământul față de tine și față de Egiptul nostru.

Este un blestem să fii dintre cei cu viață îndelungată, să le supraviețuiești tuturor celor pe care îi iubești cel mai mult.

Legiunile noastre distruse erau adunate în gura trecătorii, înaintea orașului de aur Luxor, unde respinsesem hoardele vorace ale hicsosilor în ultimele treizeci și cinci de zile disperate. La trecerea în revistă, am condus carul de luptă printre rândurile decimate și, când m-au recunoscut, soldații care încă mai erau în stare s-au ridicat în picioare. S-au aplecat să-i tragă după ei și pe tovarășii lor răniți, stând împreună cu ei în formație de luptă. Pe urmă, toți, bărbați încă zdraveni și puternici și cei care erau la jumătatea drumului spre moarte, au ridicat armele spre cerul zorilor și m-au aclamat în timp ce treceam.

Un strigăt ritmic s-a înălțat imediat:

– Taita! Taita! Taita!

Mi-am înghițit lacrimile văzându-i pe acești fii viteji ai Egiptului în condiții atât de disperate M-am forțat să zâmbesc, apoi am râs și am strigat la rândul meu încurajări, chemându-i din mulțime pe cei voinici pe care îi știam bine:

– Hei, Osmen! Știam că o să te găsesc încă în primul rând.

– Niciodată la mai mult de o lungime de sabie în urma ta, stăpâne! mi-a strigat el.

– Lothan, leu lacom și bătrân! N-ai tăiat deja mai mult decât ți-e porția din câinii ăștia de hicsosi?

– Ba da, dar numai jumătate din câți ai tăiat tu, Stăpâne Tata!

Lothan era unul dintre preferații mei, așa că îi îngăduiam să-mi folosească numele de alint. După ce am trecut, uralele s-au prefăcut iar într-o liniște înfiorătoare și oamenii s-au lăsat din nou în genunchi, privind în jos la trecătoare, spre locul unde știau că legiunile hicsosilor așteptau doar lumina zilei ca să-și reînnoiască atacul. Câmpul de luptă din jurul nostru era presărat cu morții din zilele lungi de măcel. Briza slabă dinaintea zorilor purta duhoarea morții spre locul unde așteptam. Cu fiecare răsuflare, aerul se agăța gros ca uleiul de limba mea și de gât. Am horcăit și am scuipat lângă car, dar cu fiecare respirație mi se părea că devine tot mai puternic și mai respingător.

Prădătoarele se îndestulau deja din mormanele de cadavre împrăștiate în jurul nostru. Vulturii și corbii pluteau deasupra câmpului cu aripile larg deschise, lăsându-se la pământ ca să se ia la întrecere cu șacalii și hienele într-o masă de urlete și zbateri, smulgând carnea umană putrezită, sfâșiind bucăți lungi și zdrențuite și înghițindu-le cu totul. Îmi simțeam pielea de găină de groază,

imaginându-mi că același sfârșit mă aștepta odată ce cădeam în fața săbiilor hicsosilor.

M-am cutremurat și am încercat să alung aceste gânduri în timp ce le strigam căpitanilor să trimită arcașii în față, ca să recupereze cât mai multe săgeți din cadavre și să-și reumple tolbele golite.

Pe urmă, peste larma păsărilor și a animalelor arțăgoase, am auzit bătaia unei singure tobe răsunând în trecătoare. Au auzit-o și oamenii mei. Sergenții au strigat ordine, iar arcașii au dat fuga de pe câmp cu săgețile salvate. Oamenii din rândurile în așteptare s-au ridicat în picioare și s-au aliniat umăr la umăr cu scuturile suprapuse. Lamele săbiilor și vârfurile sulițelor erau boante și tocite deja, dar încă erau întinse spre dușman. Arcurile fuseseră legate cu viță acolo unde pocnise lemnul și multor săgeți recuperate de pe câmp le lipseau penele, dar încă zburau suficient de drept încât să-și facă treaba de la distanță mică. Oamenii mei erau veterani și știau toate trucurile pentru a scoate tot ce era mai bun din armele și echipamentele avariate.

În gura îndepărtată a trecătorii, mulțimea dușmanilor a început să apară din negura dinaintea zorilor. La început, formațiunile lor păreau micșorate și reduse de distanță și de lumina slabă, dar s-au mărit cu repeziciune pe măsură ce mărșăluiau ca să ne înfrunte. Vulturii au țipat și au croncănit, apoi s-au ridicat în aer; șacalii și ceilalți prădători au fugit din calea avansului inamic. Întinderea trecătorii s-a umplut dintr-o parte în alta de mulțimile hicsosilor și, nu pentru prima dată, am simțit că mă descurajez. Mi se părea că eram depășiți cu cel puțin trei sau patru la unu.

Însă, pe măsură ce se apropiau, am văzut că îi mutilaserăm și noi pentru ce ne făcuseră ei. Majoritatea fuseseră răniți, iar rănile le erau legate cu cârpe pătate de sânge, la fel

ca ale noastre. Unii şchiopătau în cârje, iar alţii săltau şi se clătinau de parcă ar fi fost împinşi de sergenţii lor, care mânuiau bice de piele. M-am bucurat să-i văd obligaţi să folosească măsuri atât de extreme ca să-şi convingă oamenii să menţină formaţia. Am condus carul de-a lungul primului rând al oamenilor mei, încurajându-i şi arătându-le cum căpitanii hicsosi îşi foloseau bicele.

– Oamenii ca voi nu au niciodată nevoie de bici ca să fie convinşi de datoria pe care o au.

Vocea mea ajungea limpede la ei peste bătaia tobelor hicsose şi tropăitul picioarelor în armuri. Oamenii m-au aclamat şi au strigat insulte şi batjocuri la adresa rândurilor de duşmani care se apropiau. În tot acest timp, am măsurat distanţa tot mai scurtă ce separa primele rânduri ale armatelor noastre. Aveam doar cincizeci şi două de care dintre cele trei sute douăzeci cu care începuserăm campania. Pierderea cailor fusese greu de suportat pentru noi. Însă singurul nostru avantaj era că ne aflam într-o poziţie puternică în vârful trecătoarei abrupte şi denivelate. O alesesem cu toată grija şi cu toată viclenia acumulată după nenumăratele bătălii purtate de-a lungul vieţii mele îndelungate.

Hicsosii se bazau mult pe carele lor, ca să le poarte arcaşii la distanţă mică de rândurile noastre. În ciuda exemplului nostru, ei nu dezvoltaseră arcul încovoiat, ci rămăseseră cu încăpăţânare la arcul drept, care nu putea elibera o săgeată la fel de repede şi, prin urmare, la fel de departe precum armele noastre superioare. Forţându-i să-şi abandoneze carele pe fundul trecătorii pietroase, le răpiserăm ocazia de a-şi pune arcaşii să ajungă la distanţă mică de infanteria noastră.

Acum venise momentul critic, când trebuia să trimit în luptă restul carelor. Am condus divizia în persoană în timp

ce goneam în linie dreaptă și atacam fața avangardei hicsosilor. Trăgând cu săgețile în rândurile lor înghesuite de la o distanță de șaizeci sau șaptezeci de pași, am reușit să ucidem sau să mutilăm aproape treizeci de dușmani înainte să ne poată ataca ei.

Când s-a întâmplat asta, am sărit de pe platforma vehiculului meu și, în timp ce auriga îl ducea mai departe, m-am strecurat în mijlocul rândului din față și am prins scutul între două scuturi ale tovarășilor mei, cu fața spre dușmani.

Aproape imediat, a urmat un moment tumultuos, când s-au alăturat și alții bătăliei. Falanga inamică s-a izbit în fața noastră cu un zăngănit puternic de bronz lovit de bronz. Cu scuturile încleștate, grupurile adverse se împingeau unul în altul, străduindu-se să forțeze o deschizătură în rândul opus. Era o luptă uriașă care ne aducea pe toți într-o stare de intimitate mai obscenă decât orice act sexual pervers. Ne luptam burtă în burtă și față în față, astfel încât, atunci când gemeam și strigam ca animalele la împerechere, ne zbura saliva din gurile strâmbe pe fețele dușmanilor care ne înfruntau de la doar câțiva centimetri.

Eram prea înghesuiți ca să putem folosi armele lungi. Eram zdrobiți între rânduri de scuturi de bronz. Dacă îți pierdeai sprijinul, te prăbușeai și erai călcat în picioare, dacă nu ucis, de sandalele de bronz ale aliaților, precum și de cele ale dușmanilor.

M-am luptat atât de des în zidul de scuturi, încât inventasem o armă specială pentru acest scop. Lama lungă a sabiei de cavalerie trebuia să stea bine înfiptă în teacă și înlocuită cu un pumnal subțire cu lama nu mai lungă de o palmă. Când erai prins cu ambele brațe între corpurile în armură și fața dușmanului era la doar câțiva centimetri de a ta, tot puteai să folosești această armă micuță și să înfigi

vârful lamei într-o za din faţa armurii duşmanului, pentru ca apoi să apeşi până la capăt.

În ziua aceea, în faţa porţilor Luxorului, am ucis cel puţin zece brute hicsose cu barbă şi cu ten măsliniu în acelaşi loc, fără să mişc mâna dreaptă mai mult de câţiva centimetri. Am avut o senzaţie neobişnuită de satisfacţie să mă uit în ochii duşmanului, să-i văd trăsăturile strâmbându-se de agonie în timp ce simţea cum lama îi străpungea organele şi, în cele din urmă, să-i simt ultima suflare fierbinte în faţă în timp ce-i ieşea din plămâni când se prăbuşea. Nu sunt un om crud sau răzbunător din fire, dar bunul zeu Horus ştie că eu şi oamenii mei am suferit destul din cauza acestui trib barbar ca să mă bucur de orice răzbunare avem la îndemână.

Nu ştiu câtă vreme am rămas prins în zidul de scuturi. Mi s-a părut atunci că au fost multe ore de luptă crâncenă, dar ştiam după unghiul schimbător al soarelui nemilos de deasupra noastră că mai era mai puţin de o oră până când hoardele hicsose aveau să se desprindă de rândurile noastre şi să se retragă pe o distanţă scurtă. Ambele tabere erau epuizate de ferocitatea bătăliei. Ne luptam pe o fâşie îngustă de pământ, gâfâind ca animalele sălbatice, inundaţi de propria sudoare şi de sânge şi clătinându-ne pe picioare. Totuşi, ştiam din experienţa mea dură că acel moment de respiro avea să fie scurt şi că apoi aveam să ne atacăm din nou unii pe alţii ca nişte câini turbaţi. Ştiam şi că asta era ultima noastră bătălie. M-am uitat la oamenii din jurul meu şi am văzut că erau aproape de sfârşit. Nu mai erau decât vreo mie două sute. Poate că reuşeau să supravieţuiască încă o oră în zidul de scuturi, dar nu mai mult de atât. Disperarea aproape că mă copleşea.

Deodată, cineva a apărut în spatele meu, trăgându-mă de braţ şi strigându-mi cuvinte care la început nu aveau niciun sens.

– Stăpâne Taita, mai e un detaşament mare al duşmanilor care vine din urma noastră. Ne-au înconjurat complet. Dacă nu te gândeşti cumva la o cale prin care să ne salvăm, suntem pierduţi.

M-am întors în loc ca să-l văd pe cel care aducea veşti atât de cumplite. Dacă era adevărat, atunci eram de două ori condamnaţi. Şi totuşi, omul care stătea în faţa mea era unul în care ştiam că pot avea încredere. Era unul dintre cei mai promiţători tineri ofiţeri din armata faraonului, cel care comanda divizia 101 a carelor grele.

– Hai să-mi arăţi, Merab! am ordonat eu.

– Pe aici, stăpâne! Am un cal odihnit pentru tine.

Probabil văzuse cât de aproape eram de o epuizare totală, fiindcă m-a prins de braţ şi m-a ajutat să trec peste mormanele de morţi şi muribunzi, peste armele abandonate şi celelalte echipamente de război presărate pe câmp. Am ajuns în spate la micul detaşament al propriilor noştri legionari, care ţineau doi cai pentru noi. Îmi revenisem deja suficient încât să dau la o parte mâna lui Merab. Urăsc să arăt chiar şi cel mai mic semn de slăbiciune în faţa oamenilor mei.

Am încălecat pe un cal şi am condus micul grup la galop peste marginea culmii ce stătea între noi şi zonele joase ale Nilului. Pe creastă, am strunit calul atât de tare, încât acesta şi-a arcuit gâtul şi a sărit pe picioare într-un cerc strâns. M-am trezit incapabil să-mi exprim deznădejdea.

Din ce-mi spusese Merab mai devreme, mă aşteptam să găsesc trei sau poate patru sute de soldaţi hicsosi care veneau din spate să ne atace. Ar fi fost destul cât să ne pecetluiască soarta. În schimb, ne confruntam cu o armată mare de mii de infanterişti, cel puţin cinci sute de care şi tot atâta cavalerie, năvălind de pe malul cel mai apropiat al Nilului. Tocmai debarcau dintr-o flotilă de nave de război

străine, ancorate acum de-a lungul râului sub orașul nostru de aur, Luxor.

Formațiunea din față a cavaleriei inamice debarcase deja și, de îndată ce au zărit micul nostru grup jalnic de vreo doisprezece oameni, au pornit galopând spre noi, în sus, pe pantă, ca să ne atace. M-am trezit prins într-o dilemă fără speranță. Caii noștri erau aproape extenuați. Dacă făceam cale întoarsă și încercam să scăpăm cu fuga de animalele acelea magnifice și, evident, odihnite, aveau să ne prindă înainte să facem o sută de pași. Dacă rămâneam pe loc și încercam să ne luptăm, aveau să ne doboare fără să transpire măcar.

Atunci, mi-am înăbușit disperarea și m-am uitat din nou la acei străini dintr-o perspectivă nouă. Am trăit un mic val de ușurare, cât să mă simt din nou încurajat. Acelea nu erau coifuri de război hicsose. Nu debarcaseră din galere hicsose tipice.

– Stai pe loc, căpitane Merab! m-am răstit la el. Mă duc să negociez cu acești nou-veniți.

Până să apuce să se certe cu mine, îmi desfăcusem deja teaca de la centură. Apoi, fără să scot sabia, am întors-o și am ținut-o ridicată în semnul universal de pace. Pe urmă, am coborât încet pe pantă ca să întâmpin grupul de călăreți străini.

Îmi amintesc bine senzația de osândă care plutea deasupra mea când ne-am apropiat. Știam că, de data asta, îi forțasem mâna lui Tyche, zeița Providenței. Apoi, spre uimirea mea, liderul grupului de călăreți a strigat un ordin, iar oamenii lui au băgat ascultători săbiile în teacă în semn de armistițiu și s-au oprit în formație în spatele lui.

Le-am urmat exemplul și am oprit calul de tot, cu fața spre ei, doar câteva zeci de pași separându-mă de liderul

grupului. Ne-am studiat unul pe altul în tăcere cât să inspiri adânc, apoi mi-am ridicat viziera coifului uzat ca să-mi arăt fața.

Liderul grupului străin de călăreți a început să râdă. Era cel mai neobișnuit sunet în asemenea împrejurări nefavorabile, dar, în același timp, era tulburător de familiar. Știam râsul acela. Totuși, m-am uitat la el o jumătate de minut înainte să-l recunosc. Acum avea barba grizonantă, dar era masiv, musculos și sigur pe el. Nu mai era un bărbat tânăr cu fața proaspătă, dornic să-și găsească locul în lumea asta aspră și neiertătoare. În mod evident, și-l găsise. Acum, avea aerul autorității supreme și o armată impresionantă în spate.

– Zaras? am spus cu îndoială. Nu se poate să fii tu, nu-i așa?

– Doar numele e puțin diferit, dar toate celelalte sunt la fel la mine, Taita. Doar că poate sunt un pic mai vârstnic și cred că și ceva mai înțelept.

– Îți mai amintești de mine, după atâția ani... Cât timp a trecut? l-am întrebat cu mirare.

– Au trecut doar treizeci de ani și... da, încă îmi amintesc de tine. Nu o să te uit niciodată: nici dacă trăiesc încă de zece ori cât am trăit până acum.

Acum era rândul meu să râd.

– Spui că numele tău s-a schimbat. Cu ce nume ești cunoscut acum, bunule Zaras?

– Mi-am luat numele Hurotas. Fostul meu nume avea niște conotații nefericite, a răspuns el.

Am zâmbit auzind acest eufemism evident.

– Deci acum ai același nume ca regele din Lacedemonia? am întrebat.

Mai auzisem acel nume și era rostit mereu cu un profund respect și cu uluire.

– Întocmai, a încuviințat el, căci tânărul Zaras pe care l-ai cunoscut cândva a devenit regele despre care vorbești.

– Cu siguranță, glumești! am exclamat uimit, căci mi se părea că subordonatul meu de altădată se ridicase sus în lume – de fapt, până în vârf. Dar, dacă spui adevărul, zi-mi ce s-a întâmplat cu sora faraonului Tamose, prințesa regală Tehuti, pe care ai răpit-o din protecția și îngrijirea mea.

– Cuvântul pe care îl cauți este curtat, nu răpit. Și nu mai este prințesă. A clătinat din cap cu hotărâre. Acum e regină, pentru că a dat dovadă de o bună judecată și s-a măritat cu mine.

– Încă mai este cea mai frumoasă femeie din lume? am întrebat cu puțin prea multă melancolie.

– În limba din regatul meu, Sparta înseamnă „cea mai frumoasă". Am numit orașul în cinstea ei. Așa că, acum, prințesa Tehuti a devenit regina Sparta din Lacedemonia.

– Și ceilalți care îmi sunt dragi și a căror amintire ai dus-o cu tine în nord, cu atâția ani în urmă?

– Desigur, vorbești despre prințesa Bekatha și despre Hui, mi-a întrerupt întrebarea regele Hurotas. Și ei sunt acum soț și soție. Totuși, Hui nu mai e un căpitan cu rang mic. Este lord amiral și comandantul flotei din Lacedemonia; aceeași flotă pe care o vezi acolo jos, pe râu. A arătat în spatele lui către desfășurarea enormă de nave ancorate la malul Nilului. Chiar acum se ocupă de debarcarea restului forței mele expediționare.

– Așadar, rege Hurotas, de ce te-ai întors în Egipt acum, după atâția ani? am întrebat.

Expresia lui a devenit aprigă atunci când a răspuns:

– Am venit pentru că în inima mea încă sunt egiptean. Am auzit de la iscoadele mele că te afli la ananghie în Egipt și pe punctul de a fi înfrânt de hicsosi. Aceste animale v-au

deposedat cândva de patria voastră frumoasă. Au siluit femeile și i-au ucis pe copiii voștri; printre victime au fost chiar propria mea mamă și cele două surori mai mici. După ce le-au violat, le-au aruncat de vii în ruinele în flăcări ale casei noastre și au râs, privind cum ardeau. M-am întors în Egipt ca să le răzbun moartea și ca să mai salvez și alți egipteni de o soartă asemănătoare. Dacă reușesc, sper să fac o alianță de durată între țările noastre: Egipt și Lacedemonia.

– De ce ai așteptat douăzeci și trei de ani ca să revii?

– După cum sunt convins că-ți amintești, Taita, când ne-am văzut ultima dată, eram doar niște fugari tineri pe trei galere mici. Fugeam de tirania faraonului care voia să ne despartă de femeile pe care le iubeam.

Am recunoscut acest adevăr dând din cap. Eram în siguranță consimțind, căci faraonul cu pricina era Tamose și, de ieri, era mort.

Regele Hurotas, care fusese cândva tânărul Zaras, a vorbit mai departe:

– Căutam o patrie nouă. Ne-a luat foarte mult timp să găsim una și să o transformăm într-o putere formidabilă, cu o armată de peste cinci mii dintre cei mai buni războinici.

– Cum ai reușit acest lucru, Maiestate? am întrebat eu.

– Cu puțină diplomație politicoasă, a răspuns el cu franchețe, dar când eu am părut sceptic, a râs și a recunoscut: și cu o forță armată mai mult decât vizibilă și o cucerire indiscutabilă. Dând din mână, a arătat armata măreață care debarca pe malul estic al Nilului, mai jos de noi. Când ai o forță de război așa cum vezi în fața ta, străinii sunt rareori dispuși să se opună.

– Asta seamănă foarte mult cu stilul tău, am încuviințat, dar Hurotas mi-a ignorat remarca dând din cap și zâmbind, apoi și-a continuat explicația.

– Știam că e datoria mea patriotică să-ți acord tot ajutorul care-mi stă în putere. Aș fi venit cu un an mai devreme, dar diviziile mele navale nu erau suficiente ca să-mi transporte armata. A trebuit să construim mai multe nave.

– Atunci, ești mai mult decât bine-venit, Maiestate! Ai ajuns exact în cel mai critic moment. Încă o oră și ai fi venit prea târziu.

Am coborât de pe cal, dar el mi-a luat-o înainte și a sărit de pe propriul cal cu sprinteneala unui bărbat având jumătate din vârsta lui, apoi a venit să mă întâmpine. Ne-am îmbrățișat ca frații, ceea ce chiar eram în adâncul sufletului. Cu toate acestea, am simțit mai mult decât o simplă dragoste frățească pentru el, căci îmi adusese nu doar calea prin care să salvez Egiptul de haita de hoți și de prădători cumpliți, ci și pe draga mea Tehuti, fiica reginei Lostris. Mamă și fiică, aceste două femei încă erau cele pe care le iubisem cel mai mult în îndelungata mea viață.

Îmbrățișarea noastră a fost călduroasă, dar scurtă. M-am retras și l-am bătut ușor pe Hurotas pe umăr.

– Va mai fi timp pentru depănatul amintirilor în scurtă vreme. Dar în acest moment sunt câteva mii de hicsosi care așteaptă în capul trecătorii atenția noastră: a mea și a ta.

Am arătat înapoi spre creastă, iar Hurotas a părut speriat. Dar și-a revenit aproape imediat și a zâmbit cu o plăcere reală.

– Iartă-mă, prieten drag! Ar fi trebuit să știu că o să-mi faci rost de distracții generoase de cum ajung. Să mergem acolo de îndată și să ne ocupăm de câțiva dintre hicsosii ăștia afurisiți, ce zici?

Am clătinat din cap, prefăcându-mă că-l dezaprob.

– Întotdeauna ai fost năvalnic. Îți amintești ce a răspuns taurul bătrân când cel tânăr a sugerat să atace cireada de vaci și să ia câteva dintre ele?

– Spune-mi ce a zis taurul bătrân, a cerut el cu nerăbdare.

Întotdeauna îi plăcuseră micile mele glume. Nu voiam să-l dezamăgesc acum.

– Taurul bătrân a răspuns: „Mai bine să păşim alene şi să le luăm pe toate".

Hurotas a scos un hohot de încântare.

– Spune-mi ce plan ai, Taita, căci ştiu că ai unul. Întotdeauna ai.

I l-am explicat în grabă, pentru că era un plan simplu, apoi m-am întors şi am sărit din nou în şa. Fără să privesc în urmă, i-am condus pe Merab şi pe călăreţii din micul meu grup înapoi pe deal. Ştiam că mă pot baza pe Hurotas, care fusese cândva Zaras, că avea să-mi îndeplinească instrucţiunile întocmai; chiar dacă acum era rege, era destul de şiret ca să ştie că sfatul meu era întotdeauna cel mai bun.

Când am ajuns din nou pe culmea dealului, am văzut că nu ne întorseserăm prea devreme, căci hoarda hicsosilor avansa încă o dată spre rândurile reduse şi devastate ale Egiptului, care aşteptau să le ţină piept. Am îndemnat calul la galop şi am ajuns la zidul de scuturi cu doar câteva secunde înainte ca duşmanul să ne atace iar. Am dat drumul calului şi am luat scutul de bronz pe care cineva mi l-a pus în mâini în timp ce mă strecuram spre locul meu din mijlocul rândului întâi. Pe urmă, cu sunetul tunetului de vară, rândul din faţă al hicsosilor s-a lovit din nou, bronz în bronz, de linia noastră slăbită.

Aproape de îndată am fost înghiţit de un coşmar al luptei în care timpul îşi pierde sensul şi fiecare secundă pare să dureze o veşnicie. Moartea ne apăsa cu o miasmă grea. În cele din urmă, după o oră sau poate după o sută de ani, am simţit presiunea insuportabilă a bronzului hicsos asupra

rândului nostru fragil ridicându-se brusc, apoi ne-am mișcat repede în față în loc să ne rostogolim în spate.

Sunetul discordant al strigătelor triumfătoare de război ale dușmanilor a fost înlocuit de urletele înspăimântate de durere și de disperare în limba barbară a hicsosilor. Pe urmă, rândurile inamicilor au părut să se micșoreze și să se prăbușească, astfel încât vederea în față nu ne mai era complet blocată.

Am văzut că Hurotas îmi urmase ordinele întocmai, așa cum știam că va face. Își mutase oamenii pe două flancuri în jurul alor noastre, simultan, prinzându-i pe agresorii hicsosi într-o încleștare perfectă, ca un banc de sardine în plasa unui pescar.

Hicsosii se luptau cu o nesăbuință născută din disperare, dar zidul meu de scuturi a rămas neclintit, iar luptătorii lui Hurotas erau proaspeți și dornici de luptă. Au împins dușmanul detestat spre linia noastră, precum hălcile de carne pe tocătorul măcelarului. Conflictul s-a schimbat în scurt timp din luptă în măcel și, în cele din urmă, hicsosii supraviețuitori și-au aruncat armele și au căzut în genunchi pe pământul ce devenise o mocirlă însângerată. Au cerut milă, dar regele Hurotas a râs de rugămințile lor de îndurare și le-a strigat:

– Mama și surorile mele cele mici s-au rugat la fel de tații voștri, așa cum faceți voi acum. Vă dau același răspuns pe care tații voștri nemiloși l-au dat celor dragi mie. Muriți, ticăloșilor, muriți!

Iar când ecourile ultimului strigăt de moarte s-au transformat în tăcere, regele Hurotas și-a condus oamenii peste câmpul însângerat și le-a tăiat gâtul tuturor dușmanilor care mai dădeau un semn vag de viață. Recunosc că, în toiul luptei, am reușit să las la o parte instinctele mele obișnuite,

nobile și miloase, și să mă alătur sărbătoririi victoriei trimițând alți câțiva hicsosi răniți în brațele deschise ale zeului lor dezgustător, Seth. Fiecare gât tăiat îl dedicam amintirii unuia dintre vitejii care muriseră mai devreme în aceeași zi pe acel câmp de luptă.

Se lăsase noaptea și luna plină stătea sus pe cer când eu și regele Hurotas am reușit să plecăm de acolo. Învățase de la mine, cu mult timp în urmă în cursul prieteniei noastre, că toți răniții trebuiau duși într-un loc sigur și îngrijiți și că perimetrul taberei noastre trebuia asigurat cu santinele înainte să poată comandanții să-și vadă de treburile lor. Așadar, trecuse de miezul nopții când ne-am îndeplinit toate îndatoririle și am izbutit amândoi să coborâm călare dealul spre malul Nilului, unde era ancorată nava-amiral.

Când am urcat la bord, amiralul Hui era pe punte ca să ne întâmpine. După Hurotas, era unul dintre preferații mei, așa că ne-am salutat ca niște prieteni vechi și dragi care se revăd după un timp. Își pierduse cea mai mare parte a părului cândva des de pe cap, iar scalpul gol se zărea timid printre firele cărunte, însă ochii îi erau încă luminoși și vii și umorul lui omniprezent îmi încălzea inima. Ne-a condus spre cabina căpitanului și ne-a turnat cu mâna lui vin roșu îndulcit cu miere. Rareori am gustat ceva la fel de delicios precum băutura aceea. L-am lăsat pe Hui să-mi umple bolul de mai multe ori până când epuizarea a pus capăt regăsirii noastre vesele și gălăgioase.

Am dormit până când soarele aproape s-a desprins de orizont în dimineața următoare, apoi ne-am scăldat în râu,

spălând mizeria şi petele de sânge din ziua precedentă. Apoi, când armatele unite ale Egiptului şi Lacedemoniei s-au adunat pe malul râului, am urcat pe cai şi, cu legiunile lui Hurotas şi oamenii mei care supravieţuiseră mărşăluind cu mândrie în faţa noastră, cu flamurile în vânt, cu tobele bătând şi lăutele cântând, am mers de la râu spre Poarta Eroilor din oraşul Luxor, ca să îi anunţăm victoria noastră glorioasă noului faraon al Egiptului, Utteric Turo, fiul cel mare al lui Tamose.

Când am ajuns la porţile oraşului de aur, le-am găsit închise şi zăvorâte. Am mers în faţă şi am strigat la paznicii porţii. Am fost nevoit să repet cererea de a intra de mai multe ori înainte să apară paznicii în vârful zidului.

– Faraonul vrea să ştie cine eşti şi ce treabă ai, mi-a cerut căpitanul gărzii.

Îl cunoşteam bine. Îl chema Weneg. Era un ofiţer tânăr şi chipeş care purta Medalia de Vitejie, cea mai mare distincţie militară din Egipt. Am fost şocat că nu mă recunoştea.

– Nu te ajută memoria, căpitane Weneg, i-am strigat. Sunt lordul Taita, preşedintele Consiliului de Coroană şi comandantul armatei faraonului. Am venit să raportez victoria noastră glorioasă asupra hicsosilor.

– Aşteaptă aici! a ordonat căpitanul Weneg şi capul lui a dispărut sub parapet.

Am aşteptat o oră, apoi încă una.

– Se pare că l-ai ofensat cu ceva pe noul faraon. Regele Hurotas mi-a zâmbit cu viclenie. Cine este, am auzit de el?

Am ridicat din umeri.

– Numele lui e Utteric Turo şi nu ai pierdut nimic.

– De ce nu a fost pe câmpul de luptă în ultimele zile, cum era îndatorirea lui regală?

– E un copil blând de treizeci şi cinci de ani şi nu-i plac însoţitorii fără rang şi comportamentul agresiv, am explicat eu, iar Hurotas a pufnit în râs.

– Nu ţi-ai pierdut talentul la folosirea vorbelor, bunule Taita!

În cele din urmă, căpitanul Weneg a reapărut pe întăriturile zidului oraşului.

– Faraonul Utteric Turo cel Mare ţi-a acordat cu bunăvoinţă dreptul de a intra în oraş. Însă îţi porunceşte să laşi caii dincolo de ziduri. Persoana de lângă tine te poate însoţi, dar nimeni altcineva.

Am icnit auzind aroganţa crasă a răspunsului. Mi-a venit pe buze un răspuns, dar mi le-am muşcat cu putere. Întreaga armată a Egiptului – cu tot cu cea din Lacedemonia – asculta cu multă atenţie. Aproape trei mii de oameni. Nu eram dispus să continui acest fel de discuţie.

– Faraonul este foarte bun, am răspuns. Poarta Eroilor s-a deschis cu emfază. Vino cu mine, persoană fără nume care stai lângă mine! i-am zis abătut lui Hurotas.

Umăr lângă umăr, cu mâinile pe mânerul săbiilor, dar cu vizierele ridicate, am intrat în oraşul Luxor. Însă nu mă simţeam ca un erou cuceritor.

Căpitanul Weneg şi un grup de soldaţi au venit spre noi. Străzile oraşului erau ciudat de tăcute şi pustii. Probabil că în cele două ore de aşteptare la care ne supusese faraonul curăţaseră străzile de mulţimile obişnuite. Când am ajuns la palat, porţile s-au deschis ca de la sine, fără fanfare sau mulţimi care să aclame în jurul nostru.

Am urcat scara lată spre intrarea în sala regală de audienţe, însă clădirea cavernoasă era goală şi tăcută, cu excepţia ecoului sandalelor noastre din bronz. Am mers pe culoarul dintre scaunele goale de piatră şi ne-am apropiat de tron, pe podiumul înalt de la capătul sălii.

Ne-am oprit în faţa tronului gol. Căpitanul Weneg s-a întors spre mine şi mi s-a adresat cu o voce aspră, într-un stil răstit:

– Aşteptaţi aici! Apoi, fără să-şi însenineze deloc expresia, mi-a şoptit cuvintele pe care le-am citit cu uşurinţă pe buzele lui: Iartă-mă, stăpâne Taita! Acest mod de întâmpinare nu e ales de mine. Eu, personal, te stimez nespus de mult.

– Mulţumesc, căpitane, am răspuns. Ţi-ai făcut datoria admirabil.

Weneg m-a salutat cu pumnul strâns dus la piept, apoi şi-a condus oamenii afară din sală. Hurotas şi cu mine am rămas în poziţie de drepţi în faţa unui tron gol.

Nu era nevoie să-l avertizez că probabil eram urmăriţi prin vreo gaură ascunsă în zidurile de piatră. Cu toate acestea, am simţit chiar şi eu că îmi pierd răbdarea din pricina ciudăţeniilor nefireşti şi stranii ale acestui faraon nou.

În cele din urmă, am auzit sunetul vocilor şi râsul îndepărtat, tot mai tare şi mai aproape, până când draperiile ce acopereau intrarea în sală în spatele tronului au fost trase deoparte şi faraonul Utteric Turo, autointitulat cel Mare, a intrat în sala de audienţe. Avea părul aranjat în bucle ce-i atârnau pe umeri şi purta ghirlande de flori la gât. Mânca o rodie şi scuipa sâmburii pe podeaua de piatră. Ne-a ignorat pe mine şi pe Hurotas în timp ce urca pe tron, aşezându-se confortabil pe un morman de perne.

Utteric Turo era urmat de şase băieţi tineri mai mult sau mai puţin îmbrăcaţi. Toţi erau împodobiţi cu flori şi majoritatea aveau feţele vopsite, cu buze roşii ca sângele şi cu albastru sau verde în jurul ochilor. Unii dintre ei ronţăiau fructe sau dulciuri la fel ca faraonul, dar doi sau trei dintre ei duceau cupe cu vin din care sorbeau în timp ce vorbeau şi chicoteau.

Faraonul a aruncat o pernă spre băiatul din faţă şi hohote de râs s-au auzit când i-a răsturnat cupa cu vin din mână, iar conţinutul i s-a vărsat pe tunică.

Se lăsase noaptea și luna plină stătea sus pe cer când eu și regele Hurotas am reușit să plecăm de acolo. Învățase de la mine, cu mult timp în urmă în cursul prieteniei noastre, că toți răniții trebuiau duși într-un loc sigur și îngrijiți și că perimetrul taberei noastre trebuia asigurat cu santinele înainte să poată comandanții să-și vadă de treburile lor. Așadar, trecuse de miezul nopții când ne-am îndeplinit toate îndatoririle și am izbutit amândoi să coborâm călare dealul spre malul Nilului, unde era ancorată nava-amiral.

Când am urcat la bord, amiralul Hui era pe punte ca să ne întâmpine. După Hurotas, era unul dintre preferații mei, așa că ne-am salutat ca niște prieteni vechi și dragi care se revăd după un timp. Își pierduse cea mai mare parte a părului cândva des de pe cap, iar scalpul gol se zărea timid printre firele cărunte, însă ochii îi erau încă luminoși și vii și umorul lui omniprezent îmi încălzea inima. Ne-a condus spre cabina căpitanului și ne-a turnat cu mâna lui vin roșu îndulcit cu miere. Rareori am gustat ceva la fel de delicios precum băutura aceea. L-am lăsat pe Hui să-mi umple bolul de mai multe ori până când epuizarea a pus capăt regăsirii noastre vesele și gălăgioase.

Am dormit până când soarele aproape s-a desprins de orizont în dimineața următoare, apoi ne-am scăldat în râu,

amintesc de răul ce se vedea pe chipul lui și de atitudinea lui insolentă. Vocea faraonului Utteric era acum un țipăt, iar de pe buze îi săreau stropi de salivă. Tatăl meu, Măritul și Gloriosul Faraon Tamose, l-a trimis pe acest Zaras într-o misiune în Knossos, capitala Supremului Minos de pe insula Creta. I s-a încredințat trecerea în siguranță a celor două mătuși ale mele, prințesa Tehuti și prințesa Bekatha, spre Creta. Urmau să se mărite cu Supremul Minos ca să consolideze tratatul de prietenie dintre marile noastre imperii. Însă acest Zaras le-a răpit pe rudele mele regale și le-a dus pe ascuns într-un loc barbar și izolat de la capătul lumii. Nu s-a mai auzit nimic de ele de atunci. Îmi iubeam mătușile, erau atât de frumoase...

Faraonul a fost nevoit să se oprească din șirul său de acuzații. Gâfâia nebunește din pricina efortului de a-și calma respirația și de a-și recăpăta stăpânirea de sine, dar a continuat să arate cu degetul tremurând spre Hurotas.

– Maiestate...

Am pășit în față și am întins brațele, încercând să-i distrag mânia sălbatică și absurdă, dar m-a atacat și pe mine cu aceeași furie.

– Tu, nemernic trădător! Poate că i-ai înșelat pe tata și pe toți cei de la Curtea lui, dar eu n-am avut încredere în tine niciodată. Mereu am văzut dincolo de șireteniile și de șmecheriile tale. Am știut mereu exact ceea ce ești. Un mincinos cu limba despicată, un ticălos șiret cu inima neagră... Faraonul țipa înnebunit și se uita în jur după gărzile lui. Arestați-i pe acești oameni! O să-i execut pentru trădare...

Apoi vocea faraonului a slăbit și s-a stins. O liniște profundă a umplut încăperea regală de audiențe.

– Unde sunt gărzile mele de corp? a întrebat faraonul pe un ton agresiv.

Tinerii săi însoțitori s-au adunat în spatele lui, palizi și îngroziți. În cele din urmă, cel pe nume Anent a rostit:

– Ai alungat gărzile, dragul meu. Iar eu nu o să arestez pe nimeni, mai ales pe acești doi huligani. Pentru mine, arată ca doi ucigași cumpliți.

S-a întors și a ieșit pe ușa acoperită de draperii, urmat imediat de restul băieților frumoși ai faraonului.

– Unde sunt gărzile mele regale? Unde e toată lumea? Vocea faraonului avea o nuanță nesigură, aproape ca o scuză. Le-am ordonat să aștepte pregătiți să facă arestări. Unde sunt acum?

Dar i-a răspuns doar tăcerea. S-a uitat din nou la noi: eram îmbrăcați în armuri, cu mâinile înmănușate strângând mânerul săbiilor și cu fețele încruntate. S-a dat înapoi spre ieșirea cu draperii de pe peretele din spate. Am mers după el, iar expresia lui a devenit una de groază desăvârșită. S-a lăsat în genunchi în fața mea, cu brațele întinse spre mine ca să se apere de lovitura sabiei.

– Taita, dragul meu Taita! A fost doar o glumă. A fost o farsă nevinovată. N-am vrut să-ți fac rău. Ești prietenul meu și protectorul îndrăgit al familiei mele. Nu-mi face rău. Fac orice...

Și pe urmă s-a întâmplat ceva extraordinar: faraonul s-a scăpat pe el. A făcut-o atât de zgomotos și de urât mirositor, încât, preț de o clipă de uimire, m-a făcut să încremenesc ca o statuie, cu un picior în aer, suspendat la mijlocul pasului.

În spatele meu, Hurotas a izbucnit într-un hohot de râs încântat.

– Salutul regal, Taita! Conducătorul mărețului Egipt te întâmpină cu cea mai mare onoare din ținut.

Nu știu ce m-a oprit atunci să râd alături de Hurotas, dar am reușit să-mi păstrez expresia serioasă și, pășind în față,

am întins mâna și l-am prins zdravăn de mâinile cu care încerca să se apere de așa-zisul atac. L-am ridicat în picioare și i-am spus cu blândețe:

– Bietul meu Utteric Turo, te-am supărat! Marele zeu Horus știe că n-am avut de gând să o fac. Acum du-te în apartamentul tău regal și spală-te. Pune-ți haine curate. Însă, înainte de asta, te rog să ne dai permisiunea – mie și regelui Hurotas – să-ți ducem armatele glorioase în nord, în deltă, și să-l atacăm pe ticălosul Khamudi, autointitulatul rege al hicsosilor. Este datoria noastră să ștergem de pe fața pământului blestemul și petele de sânge ale ocupației hicsose din patria noastră.

Utteric și-a tras mâinile din ale mele și s-a dat în spate, cu o expresie încă îngrozită. A dat înnebunit din cap și, printre suspine, a spus:

– Da! Da! Mergeți de îndată! Aveți permisiunea mea. Luați tot și pe toți cei care vă trebuie și plecați! Numai să plecați!

Pe urmă, s-a întors și a fugit din sala regală de audiențe, cu sandalele lipăind la fiecare pas.

Eu şi regele Hurotas am ieşit singuri din sala de audienţe şi ne-am întors pe străzile pustii ale oraşului. Deşi eram nerăbdător să încep următoarea etapă a campaniei noastre, nu voiam ca faraonul să primească veşti despre plecarea noastră grabnică din Luxor de la spionii şi agenţii lui. Bineînţeles, mulţi aveau să se ascundă în clădiri şi pe alei, stând cu ochii pe noi. Când am ieşit în sfârşit pe Poarta Eroilor din oraş, armatele noastre unite încă aşteptau întoarcerea noastră.

Am auzit mai târziu că rândurile lor fuseseră frământate de zvonuri care deveniseră tot mai alarmante pe măsură ce rămâneam încuiaţi dincolo de porţile oraşului. Erau chiar şi sugestii că noi, cei doi generali, fuseserăm arestaţi în baza unor acuzaţii închipuite şi duşi în temniţe, apoi în camerele de tortură. Reacţia oamenilor noştri căliţi în luptă la întoarcerea noastră a fost înduioşătoare şi ne-a înmuiat inimile mie şi regelui Hurotas. Veteranii în vârstă şi tinerii recruţi au plâns şi ne-au strigat numele până când i-a lăsat vocea. Rândurile din faţă au înaintat şi unii dintre ei au îngenuncheat ca să ne sărute picioarele înzeuate.

Pe urmă, ne-au ridicat pe umeri şi ne-au dus pe malul Nilului, unde era ancorată armata din Lacedemonia, cântând cântece glorioase din toţi rărunchii, până când eu şi

Hurotas aproape am surzit din pricina zarvei. Trebuie să recunosc că nu m-am mai gândit la faptele copilăreşti ale noului faraon – erau prea multe lucruri cu adevărat importante care să-mi ocupe mintea. Credeam că eu şi Hurotas îl pusesem la locul lui şi că nu aveam să mai auzim prea multe despre el.

Am urcat la bordul navei-amiral, unde ne-a întâmpinat amiralul Hui. Deşi ziua tumultuoasă se sfârşise de acum şi era aproape întuneric, ne-am apucat imediat să plănuim ultimul capitol al campaniei noastre împotriva lui Khamudi, liderul mulţimii de hicsosi rămaşi în delta nordică a Nilului.

Khamudi îşi făcuse capitala la Memphis, în aval de locul unde ne aflam acum. Informaţiile mele despre starea forţelor lui Khamudi erau numeroase şi mereu actualizate. Agenţii mei erau bine înrădăcinaţi în teritoriile ocupate şi dominate de hicsosi în Egiptul nostru.

Potrivit acestor agenţi, Khamudi aproape golise teritoriul său din nordul Egiptului de războinici şi care de luptă, pe care le trimisese în sud ca să participe la ceea ce sperase că avea să fie ultimul asalt care să distrugă resturile forţelor noastre egiptene de acolo. Dar, după cum am relatat deja, sosirea oportună a regelui Hurotas pusese capăt aspiraţiilor grandioase ale lui Khamudi. Marea majoritate a soldaţilor din forţele hicsose erau acum morţi în capătul trecătorii, mai jos de Luxor, un festin pentru necrofagii din zonă. Nu avea să mai fie o ocazie la fel de neprevăzută care să pună capăt prezenţei hicsosilor în Egiptul nostru decât aveam acum la dispoziţie.

Ce mai rămânea din armata hicsosilor, pedestraşi şi cavalerie, era acum cu Khamudi în capitala Memphis, în nordul deltei Nilului. Nu erau mai mult de trei mii de oameni în total, pe când eu şi Hurotas puteam aduna o

forță de aproape două ori mai mare, inclusiv câteva sute de care. Aproape toate erau din Lacedemonia, așa că, în ciuda faptului că eu eram fără îndoială cel mai experimentat și mai abil comandant din Egipt și probabil din lumea civilizată, simțeam totuși că trebuia, din politețe, să-i las comanda armatelor noastre unite regelui Hurotas. Mi-am exprimat amabilitatea invitându-l pe Hurotas să-și spună părerea despre cum ar trebui să fie condusă a doua fază a ofensivei noastre, un gest prin care aș fi putut la fel de bine să-i ofer comanda supremă.

Hurotas mi-a adresat zâmbetul acela copilăresc pe care mi-l aminteam de demult și a răspuns:

– Când vine vorba de comandă, mă înclin în fața unui singur om, iar el stă, întâmplător, chiar la masa asta, față în față cu mine. Te rog să continui, Taita! Să auzim planul tău de luptă. Noi te vom urma acolo unde ne conduci.

Am încuviințat auzind decizia lui înțeleaptă. Nu doar că era un războinic măreț, dar nici nu-și lăsa vreodată mândria să-i copleșească judecata sănătoasă. Așa că i-am adresat următoarea întrebare:

– Acum vreau să aflu cum de ai apărut deodată la Luxor fără ca vreunul dintre noi, inclusiv hicsosii, să știe de sosirea ta. Cum ai adus flotila de douăzeci de galere mari de război sute de leghe în amonte, trecând de forturile hicsose și de orașele împrejmuite de ziduri ca să ajungi aici, la noi?

Hurotas a răspuns la întrebare ridicând nonșalant din umeri.

– Pe navele mele sunt unii dintre cei mai buni piloți de pe pământ, fără să te număr și pe tine, Taita, bineînțeles. După ce am intrat pe gura Nilului, am mers doar noaptea și am ancorat la mal, iar pe timpul zilei ne-am ascuns, folosind un camuflaj din crengi tăiate. Din fericire, zeița cerului, Nut,

ne-a acoperit luna, adăpostind înaintarea noastră noapte de noapte. Am trecut de principalele fortărețe ale dușmanului de pe maluri după miezul nopții și am continuat pe mijlocul râului. Poate ne-au văzut câțiva pescari, dar pe întuneric probabil ne-au luat drept hicsosi. Ne-am mișcat repede, foarte repede. Am făcut drumul de la gura Nilului până unde ne-am întâlnit cu tine în doar șase nopți de vâslit cu putere.

– Înseamnă că avem încă surpriza de partea noastră, am spus. Chiar dacă o parte dintre dușmani au supraviețuit bătăliei din trecătoare, ceea ce pare improbabil, pe jos ar avea nevoie de multe săptămâni ca să-și găsească drumul înapoi spre Memphis și să dea alarma. Am sărit în picioare și am început să mă plimb pe punte, gândindu-mă în grabă. Acum, ceea ce este absolut vital când atacăm capitala lui Khamudi este ca niciun dușman să nu scape și să o ia cumva spre est, către granița dintre Suez și Sinai, iar de acolo spre patria lui strămoșească și mai departe în est, de unde ar putea să se regrupeze și să ne atace din nou peste câțiva ani – ca să repetăm același ciclu trist de război, cucerire și înrobire.

– Ai dreptate, Taita, a încuviințat Hurotas. Trebuie să terminăm cu asta. Generațiile viitoare ale popoarelor noastre trebuie să poată exista în pace și să înflorească drept cea mai civilizată națiune din lume, fără teama de hoardele barbare ale hicsosilor. Dar cum putem ajunge la un final atât de fericit?

– Am de gând să folosesc mare parte a carelor pentru a crea o blocadă de-a lungul graniței estice, în ideea de a preveni fuga oricăror hicsosi spre locuri sigure și ajungerea acestora în țara lor străveche, am spus apoi.

Hurotas s-a gândit la propunerea mea doar câteva secunde, apoi a zâmbit.

– Suntem norocoşi să te avem, Taita. Eşti, fără îndoială, cel mai experimentat şi mai abil conducător de car de luptă pe care îl cunosc. Cu tine protejând graniţa, nu i-aş da nicio şansă vreunui câine de hicsos de a ajunge înapoi în cuşca lui.

Uneori bănuiam că vechiul meu prieten Hurotas mă tachina cu laudele acestea extravagante, dar de obicei le treceam cu vederea, cum s-a întâmplat şi atunci.

Se făcuse deja miezul nopţii; însă întunericul abia dacă ne-a încetinit pregătirile de plecare. Am aprins torţe şi, la lumina lor, am reîncărcat toate carele la bordul galerelor lacedemoniene. Când am terminat, am îmbarcat oamenii, inclusiv rămăşiţele regimentelor noastre egiptene.

Cu noua încărcătură, navele erau atât de pline, încât nu mai era loc şi de cai la bord. Le-am dat ordin rândaşilor să mâne caii liberi spre nord, pe malul estic al Nilului. Pe urmă, tot pe întuneric, am ridicat ancorele şi am pornit în aval ca să intrăm pe teritoriul ocupat de hicsosi, cu sondorii strigând adâncimile de la proră şi cu piloţii anunţând fiecare cotitură şi întorsătură de pe râu. Hergheliile de cai tropăind aproape ţineau ritmul cu viteza flotilei, deşi navele noastre aveau curentul favorabil care să le ducă înainte.

Am acoperit aproape treizeci de leghe din călătoria noastră în aval înainte de răsărit. Pe urmă, am mers la mal ca să ne odihnim cât ţinea căldura zilei. În câteva ore, hergheliile ne ajunseseră din urmă şi păşteau pe păşunile şi culturile de pe malul râului.

Aceste culturi fuseseră plantate de fermierii hicsosi, căci acum eram pe teritoriul ocupat de inamic. Le-am mulţumit pentru generozitatea lor. Apoi i-am trimis la locul lor pe băncile de vâslit din galerele amiralului Hui, unde lanţurile pentru sclavi li s-au prins de îndată de glezne. Femeile lor au fost luate de oamenii lui Hurotas, dar nu am pus nicio

întrebare despre ce s-a întâmplat cu ele. Războiul este un lucru brutal, iar ei veniseră pe pământul nostru fără să fie chemați, luând terenurile de la țăranii noștri și purtându-se cu ei mai rău decât cu sclavii. Nu se puteau aștepta la un tratament mai bun din partea noastră.

Când totul a fost asigurat, ne-am așezat toți trei sub sicomorii de pe mal, în timp ce bucătarii ne serveau micul dejun cu cârnați fripți și pâine neagră încinsă în cuptoarele de lut, pe care am udat-o cu urcioare de bere proaspătă – și pe care eu, unul, nu le-aș fi schimbat cu un banchet la bordul navei faraonului.

Am urcat iar la bord de îndată ce soarele a trecut de zenit și am continuat călătoria spre nord, către Memphis. Dar mai erau aproape două zile de navigat în față și era prima dată, de când Hurotas și Hui se întorseseră atât de neașteptat, când aveam ocazia să vorbesc cu ei despre viața pe care o cunoscuserăm noi cu atâția ani în urmă. În special eram nerăbdător să aflu ce se întâmplase cu cele două tinere prințese pe care le luaseră cu ei în exil atunci când fugiseră de mânia fratelui lor, faraonul Tamose.

Eram toți trei așezați pe puntea de la pupa a navei-amiral și eram singuri, prea departe ca să fim auziți de membrii echipajului. Și atunci m-am adresat celor doi.

– Am întrebări pentru voi doi pe care sunt sigur că ați prefera să le evitați. Vă amintiți că aveam o mare afecțiune pentru cele două tinere fecioare frumoase pe care voi, zurbagii aspri, ați avut îndrăzneala să le furați de la mine, protectorul lor, și de la faraonul Tamose, fratele lor iubitor.

– Lasă-mă să te liniștesc, căci eu știu exact cum funcționează mintea aceea lasciv a lui Taita, a zis Hurotas, tăindu-mi vorba înainte să-i pun prima întrebare. Nu mai sunt nici tinere, nici fecioare.

Hui a chicotit, încuviințând.

– Însă le iubim tot mai mult cu fiecare an care trece, căci s-au dovedit incomparabil de credincioase, sincere și prolifice. Bekatha mea mi-a dăruit patru fii grozavi.

– Iar Tehuti mi-a născut o singură fiică, mai frumoasă decât se poate spune în cuvinte, s-a lăudat Hurotas, dar mă îndoiam de asemenea afirmații, pentru că știu că toți părinții au o părere foarte bună despre propriii copii.

Abia mult mai târziu, când am pus ochii pentru prima dată pe unica fiică a lui Hurotas și a lui Tehuti, mi-am dat seama că îi făcusem o mare nedreptate.

– Nu mă aștept ca Tehuti sau Bekatha să vă fi dat mesaje pentru mine, am zis încercând să nu par dornic. Șansele ca noi să ne reîntâlnim erau extrem de slabe și cu siguranță amintirea mea s-a șters cu anii...

Nu m-au lăsat să-mi termin tăgăduirea modestă, căci amândoi au izbucnit în râs.

– Să te uite? a întrebat Hurotas printre hohote. Doar cu mare greutate am reușit să-mi conving soția să rămână în Lacedemonia în loc să se întoarcă în Egipt cu noi, ca să-l găsească pe dragul ei Tata.

Mi s-a strâns inima auzindu-l cum imita felul în care folosea ea numele meu de alint.

– Nu a avut încredere în mine că voi ține minte mesajele pentru tine, așa că a insistat să le scrie pe un papirus pe care să ți-l dau în persoană.

– Un papirus! am exclamat încântat. Unde este? Dă-mi-l de îndată!

– Te rog să mă ierți, Taita. Hurotas părea stânjenit. Dar a fost prea mare să-l car după mine. A trebuit să-l las în Lacedemonia. M-am uitat la el uluit, încercând să găsesc cuvintele cu care să-l cert pe cât de sever merita. M-a lăsat să

mai sufăr o vreme, pe urmă nu s-a mai putut abține și a zâmbit. Știam ce o să crezi despre ideea asta, Taita! Așa că-l am în desagii din cabina mea de sub punte.

L-am lovit în umăr mai tare decât era necesar.

– Adu-l de îndată, ticălosule, altfel nu o să te iert niciodată!

Hurotas s-a dus sub punte și s-a întors aproape imediat, ducând sulul masiv de papirus. I l-am smuls din mâini și l-am dus pe puntea de la proră, unde puteam fi singur și neîntrerupt. Cu blândețe și aproape cu respect, am rupt sigiliul și am desfăcut prima foaie ca să citesc salutul.

Nimeni dintre cei pe care îi cunoșteam nu putea desena o hieroglifă cu atâta măiestrie precum iubita mea Tehuti. Făcuse „Șoimul cu aripa ruptă", adică hieroglifa mea, astfel încât părea să aibă o viață proprie și să-și ia zborul de pe foaia pictată de papirus, prin ceața de lacrimi ce-mi umpleau ochii, direct către inima mea.

Cuvintele pe care le-a scris m-au atins atât de profund, încât nu mă îndur să le repet altcuiva.

În a treia dimineață după ce ridicasem ancora mai jos de Luxor, flotila noastră ajunsese la nici douăzeci de leghe în amonte față de fortăreața hicsoșă Memphis, care se întindea pe ambele maluri ale Nilului. Acolo am tras galerele pe mal și am descărcat carele. Rândașii au mânat caii și i-am împărțit în echipaje, iar vizitiii i-au înhămat.

Noi trei am ținut un ultim consiliu de război la bordul navei-amiral a flotei lacedemoniene, în care am reluat planurile în cel mai mic detaliu, acoperind fiecare situație posibilă pe care credeam că o puteam întâlni în timpul atacului asupra orașului Memphis; pe urmă i-am îmbrățișat în grabă, dar cu emoție, pe Hui și pe Hurotas și am invocat pentru ei binecuvântările și bunăvoința tuturor zeilor înainte de a ne despărți. Am pornit cu echipajul meu de care spre capătul Mării Roșii, ca să blochez ruta de scăpare din Egipt, iar ceilalți și-au continuat călătoria spre nord, până când au fost în poziția de a lansa ultimul atac asupra fortăreței căpeteniei hicsose, Khamudi.

Când Hurotas și Hui au ajuns în port mai jos de orașul Memphis, au descoperit că Khamudi îl abandonase deja și incendiase navele ancorate în dreptul cheiurilor de piatră. Coloana de fum negru din navele în flăcări era vizibilă și

pentru mine și vizitiii mei, care așteptam la granița Egiptului cu Suez, la multe leghe depărtare. Însă Hurotas și Hui au ajuns la timp ca să salveze aproape treizeci de galere hicsose din flăcări, deși nu aveam, bineînțeles, destui oameni pentru aceste nave prețioase.

Aici a intrat în joc divizia mea de care. În câteva ore după ce ne-am ocupat pozițiile de-a lungul granitei Egiptului cu Suez și Sinai, ne-am apucat să adunăm sutele de refugiați care părăsiseră orașul condamnat Memphis. Bineînțeles, fiecare era încărcat cu lucruri de preț.

Acești captivi au fost împărțiți cu mare grijă. Celor vârstnici și infirmi li s-au luat bunurile proprii și apoi au fost lăsați să pornească prin deșertul Sinai, cerându-li-se să nu se mai întoarcă niciodată în Egipt. Cei tineri și în putere au fost legați în grupuri de câte zece, apoi trimiși înapoi spre Memphis și Nil, încă ducându-și lucrurile proprii și pe cele ale compatrioților lor cărora li se dăduse voie să plece. Bărbații captivi, indiferent de rangul lor înalt, erau destinați unei vieți scurte, fiind legați de băncile de vâslit pe galerele noastre sau muncind ca niște animale de povară în câmp pe malurile Nilului; pe când femeile tinere – cele care nu erau îngrozitor de urâte – aveau să fie trimise să muncească în bordelurile publice, iar restul să-și găsească de lucru în bucătării sau în temnițele marilor conace din Egipt. Rolurile fuseseră complet inversate și aveau să primească același tratament pe care îl primisem și noi, egiptenii, pe când eram în puterea lor.

Când am ajuns în Memphis cu aceste șiruri jalnice de captivi mergând în fața carelor, l-am găsit asediat de legiunile lui Hurotas. Însă carele nu erau cel mai eficient mijloc de spargere a asediului, așa că vizitiii mei energici au descălecat și s-au apucat să sape tuneluri pe sub ziduri, ca să

creeze o serie de breşe ce aveau să ne permită să-i scoatem pe Khamudi şi pe ticăloşii lui din pânda posacă prin oraş.

Ca toate asediile, şi acesta a fost un exerciţiu plictisitor, care ne-a mâncat mult timp. Armata noastră a fost forţată să-şi fixeze tabăra în faţa zidurilor din Memphis vreme de aproape şase luni, cu multă gălăgie şi zbucium şi ridicând o coloană de praf ce se vedea cale de multe leghe de jur împrejur. Apoi toate meterezele din partea estică a oraşului s-au prăbuşit şi oamenii noştri au reuşit să pătrundă prin breşe.

Prădarea oraşului a continuat multe zile, căci se întindea pe ambele maluri ale râului. Cu toate acestea, soldaţii noştri victorioşi au reuşit, în sfârşit, să-l prindă pe Khamudi, care se ascundea împreună cu familia lui în adăpostul din adâncul temniţelor din palat. A fost o întâmplare că au descoperit cu această ocazie comoara uriaşă de lingouri de aur şi de argint, precum şi nenumăratele cufere mari cu pietre scumpe, pe care el şi predecesorii lui le adunaseră timp de aproape un secol de la populaţia egipteană înrobită. Această gaşcă de ticăloşi şi de puşlamale regale a fost condusă apoi în portul Nilului de către soldaţii lui Hurotas, unde, în acompaniamentul muzicii şi al râsetelor, au fost înecaţi unul după altul, începând cu cele mai tinere membre ale familiei, două gemene în vârstă de doi sau trei ani. În ciuda a ceea ce ajunsesem să aştept de la trib, nu aveau o înfăţişare îngrozitoare; de fapt, erau nişte mogâldeţe drăgălaşe. Tatăl lor, Khamudi, a plâns când au fost scufundate în Nil şi ţinute sub suprafaţa râului. Nici eu nu eram pregătit pentru asta. Cumva, ajunsesem să cred că, asemenea tuturor animalelor fioroase, hicsosii erau incapabili de iubire şi de suferinţă.

Temutul Khamudi a fost lăsat ultimul pe lista execuţiilor. Când i-a venit rândul, i s-a organizat o plecare mai elaborată din lumea asta decât celorlalţi din familia lui. Au început

jupuindu-l de viu cu pumnale încinse în roşul strălucitor al focului din vetrele cu cărbuni; a urmat întinderea pe sfoară şi dezmembrarea, ceea ce a provocat şi mai multă veselie printre spectatori. Părea că oamenii lui Hurotas aveau un simţ al umorului deosebit de macabru.

Am reuşit să-mi păstrez o expresie neutră pe chip în timpul acestor evenimente. Aş fi preferat să nu iau parte la ele, dar dacă absentam, lipsa mea ar fi fost văzută ca o dovadă de slăbiciune de către oamenii mei. Aparenţele sunt esenţiale, iar reputaţiile sunt efemere.

Hurotas, Hui şi cu mine am fost tăcuţi la întoarcerea spre palatul din Memphis. Totuşi, în curând am redevenit veseli şi plini de viaţă, mai ales când am început să numărăm şi să catalogăm conţinutul pivniţelor de sub palatul lui Khamudi. Mi se pare cu adevărat remarcabil faptul că, atunci când totul în viaţă îşi pierde savoarea, doar aurul îşi păstrează fascinaţia şi puterea de atracţie.

Deşi aveam cincizeci dintre oamenii de încredere ai lui Hurotas care să ne ajute, ne-a luat mai multe zile să desfăşurăm toată bogăţia. În cele din urmă, am întors felinarele spre masa cu metal preţios şi cu pietre colorate ce reflectau lumina suficient de puternic încât să ne orbească. Am privit totul cu mare uimire.

– Îţi aminteşti de comoara din Creta pe care am capturat-o la fortăreaţa Tamiat? m-a întrebat Hurotas încet.

– Când încă erai un căpitan tânăr de legionari şi te numeai Zaras? Nu o să uit niciodată. Credeam că nu există atâta aur şi argint în toată lumea asta!

– Aceea nu era nici a zecea parte din ce avem aici, acum, a subliniat Hurotas.

– Cu atât mai bine, am răspuns.

Hui şi Hurotas s-au uitat chiorâş la mine.

– Cum adică, Taita?

– Pentru că trebuie să o împărţim cel puţin în patru, am explicat şi, când ei încă păreau să nu înţeleagă, am continuat: Tu şi Hui; eu şi Utteric Turo.

– Doar nu te referi la nemernicul acela mic de Utteric, nu-i aşa? a zis Hurotas scandalizat.

– Întocmai! am confirmat. Utteric cel Mare, faraonul Egiptului. Această comoară a fost furată de la început de la strămoşii lui.

O vreme, s-au gândit în tăcere la ceea ce spusesem; pe urmă, Hurotas a rostit cu tact:

– Deci se pare că ai de gând să rămâi în ţinutul lui Utteric Turo!

– Firește! Eram surprins de întrebare. Sunt un nobil egiptean. Deţin domenii vaste în ţara asta. Unde în altă parte să mă duc?

– Ai încredere în el?

– În cine?

– În Utteric, Nemernicul cel Mare, cine altcineva? m-a întrebat Hurotas.

– El e faraonul meu. Bineînţeles că am încredere în el.

– Unde a fost faraonul tău în bătălia de la Luxor? a întrebat Hurotas fără remuşcări. Unde a fost când am atacat aceste metereze din Memphis?

– Sărmanul Utteric nu e războinic. E un suflet blând, am zis încercând să-i găsesc scuze. Cu toate acestea, tatăl său, Tamose, a fost un războinic grozav şi aprig.

– Vorbim despre fiu, nu despre tată, a subliniat Hurotas.

Am tăcut din nou în timp ce mă gândeam la înţelesul vorbelor lui; în cele din urmă, am întrebat:

– Să înţeleg, aşadar, că nu vă veţi întoarce cu mine la Luxor când mă voi duce să-i raportez faraonului Utteric Turo?

El a clătinat din cap.

– Inima mea se află în Lacedemonia, cu femeia minunată care este regina mea și cu fiica noastră. Treaba mea la Luxor s-a terminat. În afară de asta, sunt oameni în orașul acela care încă își amintesc de mine ca de tânărul Zaras. L-am întâlnit doar o dată pe faraonul tău Utteric Turo și nu mi-a dat niciun motiv ca să-l plac sau să am încredere în el. Cred că aș prefera să mă întorc în propria mea citadelă, unde am control asupra situației. A venit la mine și m-a bătut pe umăr. Dragul meu prieten, dacă ești atât de înțelept pe cât te credem noi, o să-mi dai mie partea ta din comoara asta minunată, ca să o păstrez în siguranță până când îmi vei cere să ți-o dau înapoi. În acest caz, nu se va întâmpla nimic rău. Cu toate acestea, dacă mi se confirmă bănuielile, o să ai motive să-mi fii recunoscător.

– O să mă gândesc la asta, am murmurat nemulțumit.

Hurotas și Hui au mai rămas zece zile, timp în care și-au reîncărcat navele cu sclavii și celelalte prăzi capturate în Memphis, inclusiv cu partea mea din comoara hicsosilor, pe care acceptasem fără tragere de inimă să o las în grija lui Hurotas. Pe urmă, au trimis carele și caii la bord și ne-am luat rămas-bun stând pe cheiul de piatră de pe malul vestic al Nilului.

Patru dintre fiii lui Hui cu prințesa Bekatha fuseseră cu noi la Memphis. Fiecare comanda o divizie de care. Nu avusesem prea multe ocazii să-i cunosc mai bine, însă păreau să semene cu tatăl lor și cu mama lor regală, iar asta însemna pentru mine că erau tineri buni, curajoși și vizitii îndemânatici. Cel mai mare se numea Huisson, din motive evidente; iar ceilalți trei erau Sostratus, Palmys și Leo, nume grecești barbare, bineînțeles. Dar m-au îmbrățișat și m-au numit „Unchiul slăvit și ilustru", ceea ce mi-a confirmat

părerea despre ei. Au promis să le transmită îndatorirea mea iubitoare mamei și mătușii lor, de îndată ce se întorceau în Lacedemonia.

Hurotas scrisese ordinele de navigare pentru o călătorie din Delta Nilului până în insula Lacedemonia; asta mi-a pus în mână, împreună cu o chitanță pentru partea mea din tezaurul din Memphis.

– Acum nu mai ai scuze să nu vii să ne vizitezi cu prima ocazie care ți se oferă, mi-a spus el cu vocea aspră, încercând să-și mascheze tulburarea din pricina celei de-a doua despărțiri importante.

Pe de altă parte, eu scrisesem câte un papirus pentru fiecare dintre cele două prințese dragi mie, Tehuti și Bekatha, pe care să le primească de la soții lor de îndată ce ajungeau acasă. Nu aveam încredere în cei doi zurbagii, că aveau să le redea cuvânt cu cuvânt vorbele mele prețioase soțiilor lor. Erau exprimări de o frumusețe atât de poetică, încât, chiar și după atâția ani în care le repetasem în tăcere pentru mine însumi, mă făceau să lăcrimez.

Pe urmă, au urcat cu toții la bordul galerelor și s-au îndepărtat de chei. Tobele băteau ritmul pentru vâslași, iar vâslele lungi se afundau, se legănau și se scufundau din nou. S-au întins pe râu într-un șir lung, ca un dragon de mare care se trezește, și, cum curentul Nilului îi împingea înainte, au dispărut rapid după prima cotitură a râului, îndreptându-se spre delta unde râul se vărsa în vasta Mare de Mijloc.

Eu am rămas cu singurătatea și cu dorul.

Trei zile mai târziu, am urcat pe propria galeră și am luat-o spre sud, către casă, minunatul oraș de aur Luxor. Dar inima îmi era grea și gândurile mi se întorceau în direcția opusă față de aceea a vântului și a șirului de vâsle care mă purtau.

Când am ajuns în portul Luxor, mai jos de oraș, părea că vestea despre victoria noastră magnifică din Memphis fusese adusă înaintea noastră de porumbeii călători la palatul faraonului Utteric. Trei dintre preoții seniori așteptau pe cheiul râului, în capătul căruia părea să fie întreaga populație a Egiptului Superior. În spatele acestei mulțimi, se aflau cel puțin douăzeci de căruțe, fiecare trasă de câte doisprezece boi. Am presupus că acestea aveau să transporte tezaurul hicsosilor spre orașul Luxor, unde vistieria faraonului, fără îndoială, stătea pregătită și dornică să-l primească. Un grup înghesuit de harpe, flaute, lire, trompete, tamburine și tobe redau o versiune înflăcărată a noului imn de glorie al faraonului Utteric Turo, despre care se zvonea că ar fi fost compus chiar de el. Egiptenii păreau să fi jumulit toți palmierii din ținut, fluturând entuziasmați frunzele în timp ce cântau alături de instrumentiști.

Când nava-amiral a ancorat în dreptul cheiului principal, m-am pregătit să primesc laudele și mulțumirile

recunoscătoare ale faraonului Utteric Turo şi ale tuturor egiptenilor, pentru că-i scăpasem de ameninţarea lui Khamudi şi de tribul lui cumplit pentru totdeauna şi fiindcă le adusesem înapoi o comoară atât de fabuloasă din cuferele duşmanilor.

Prim-ministrul lui Utteric era un bărbat tânăr şi frumos, care făcuse o avere uriaşă din comerţul cu sclavi. Lordul Mennakt era un tovarăş de suflet al faraonului şi probabil mult mai apropiat şi în alte părţi ale cărnii decât sufletul, căci auzisem zvonuri că împărtăşeau aceleaşi înclinaţii lascive. Un scrib îi scrisese probabil discursul pe un sul de papirus, căci l-a citit cu o voce seacă şi monotonă, încurcându-se în cuvintele mai mari de o silabă. Aş fi iertat o asemenea lipsă de măiestrie, dar m-a iritat imediat faptul că nu pomenea nimic despre rolul meu în ultima campanie strălucită pe care o condusesem împotriva hicsosilor. De fapt, nu a pomenit numele meu deloc. Vorbea doar despre stăpânul său, faraonul Utteric Turo, şi despre legiunile curajoase şi credincioase pe care se presupunea că le-ar fi condus în luptă. A lăudat conducerea şi vitejia faraonului, înţelepciunea şi geniul său autentic în eliberarea Egiptului nostru după un secol de sclavie şi de dominaţie străină. A arătat apoi că toţi cei cinci faraoni dinaintea lui, inclusiv propriul său tată, Tamose, fuseseră jalnic de incapabili în încercările lor de a ajunge la aceleaşi rezultate. Şi-a încheiat tributul afirmând că această victorie grozavă îi câştigase, cu siguranţă, faraonului Utteric Turo un loc de seamă alături de Horus, Isis, Osiris şi Hathor, în panteonul patriei-mamă. Din acest motiv, explica Mennakt, cea mai mare parte a tezaurului câştigat de faraonul Utteric de la hicsosii din Memphis avea să fie utilizată pentru construirea unui templu care să celebreze ridicarea sa de la statutul de simplu om la cel de nemuritor ceresc.

În timp ce lordul Mennakt ne desfăta și ne încânta cu discursul lui, echipajul meu descărca tezaurul pe care îl aduseserăm cu noi, stivuindu-l pe chei. Era o priveliște impresionantă, ce distrăgea complet atenția mulțimii adunate de la inteligența lui Mennakt și de la măiestria lui pentru cuvinte.

Când Mennakt a tăcut într-un târziu, căruțele au fost aduse în față cu un ordin, iar sclavii asudați au încărcat cuferele pline de comori. Apoi vizitiii au pocnit din bicele lungi și o escortă de gărzi înarmate până în dinți de la palat le-au înconjurat imediat, plecând pe pasarelă către porțile principale ale orașului Luxor.

Toate acestea m-au luat complet prin surprindere. Presupuneam că avea să fie onoarea mea să conduc procesiunea și să îi ofer faraonului ofranda extraordinară a tezaurului. Când îmi accepta darul, faraonul avea să fie obligat să-mi ofere deplina sa aprobare și recunoaștere. Am plecat să protestez în fața lordului Mennakt și să-mi cer locul cuvenit în fața caravanei cu tezaurul.

Însă nu-mi dădusem seama, în înghesuiala de trupuri din jurul meu și în exigențele momentului, că alți șase ofițeri cu rang înalt din garda palatului urcaseră la bordul navei-amiral din mulțimea de pe chei. Fără gălăgie sau zarvă, reușiseră să mă înconjoare ca într-un cocon de armuri și de arme scoase.

– Stăpâne Taita, conform cererii speciale a faraonului, te arestez pentru înaltă trădare. Te rog să vii cu mine.

Liderul acestui contingent a vorbit încet, dar ferm, la urechea mea. M-am întors și m-am uitat la el uluit. Mi-a luat o clipă ca să-mi dau seama că era căpitanul Weneg, pentru care aveam o deosebită considerație.

– Ce aiureală mai e și asta, căpitane Weneg? Probabil sunt cel mai credincios supus al faraonului, am protestat eu indignat.

El mi-a ignorat izbucnirea şi a dat din cap spre oamenii săi. Aceştia m-au înghesuit imediat, astfel încât să nu mă pot zbate, şi chiar l-am simţit pe unul din spate scoţându-şi sabia din teacă. Pe urmă m-au împins spre pasarelă. În acelaşi timp, lordul Mennakt le-a făcut semn celor din grupul care se adunase în spatele lui şi aceştia au început un nou imn animat şi vesel de laudă şi slavă pentru divinul faraon, aşa că protestele mele nici nu s-au mai auzit. Până ca eu şi paznicii mei să ajungem pe cheiul de piatră, mulţimea densă de spectatori se întorsese cu spatele, mergând în urma muzicanţilor şi a procesiunii de căruţe cu bogăţii pe drumul spre porţile principale ale oraşului.

De îndată ce am rămas singuri, căpitanul Weneg le-a dat ordin oamenilor săi să-mi lege încheieturile la spate cu funii de piele, iar ceilalţi au adus patru care de război. După ce m-au legat bine, m-au împins pe suportul pentru picioare al carului din faţă. Bicele au pocnit şi am pornit la galop mic, nu în urma muzicanţilor şi a caravanei, în sus, pe deal, spre porţile principale, ci pe o potecă secundară care ocolea oraşul, apoi se ramifica spre dealurile stâncoase de mai departe. Poteca nu era prea des folosită; de fapt, era evitată cu insistenţă de cei mai mulţi cetăţeni. Nu era ceva neobişnuit, dacă te gândeai la destinaţia ei finală. La mai puţin de cinci leghe dincolo de palatul regal şi de zidurile oraşului, se ridicau mai multe dealuri joase; stând călare în vârful lor, vedeai un edificiu sumbru de rocă sculptată, într-o nuanţă închisă de albastru şi cu un model precis. Era închisoarea regală, care adăpostea şi curtea pentru spânzurătoare, şi camerele de tortură.

Trebuia să trecem un pârâu mic ca să ajungem pe versanţii dealurilor. Puntea era îngustă şi copitele cailor tropăiau cu zgomot pe ea; în imaginaţia mea înfierbântată, sunau aproape

la fel ca tobele din Marşul Morţii. Eu şi escorta mea nu am fost somaţi decât atunci când am ajuns la Porţile Chinurilor şi Durerii – o denumire adecvată –, care permiteau accesul prin zidul mare de piatră în măruntaiele închisorii. Căpitanul Weneg a sărit din vehiculul nostru şi a bătut în uşi cu mânerul sabiei. Aproape imediat, străjerul îmbrăcat în negru a apărut pe puntea barierei-ghilotină de deasupra noastră. Avea capul înfăşurat într-o glugă de aceeaşi culoare, care îi ascundea complet trăsăturile, cu excepţia gurii şi a ochilor.

– Cine vrea să intre aici? ne-a strigat el de sus.

– Prizonierul şi escorta! a răspuns Weneg.

– Intraţi pe riscul vostru, ne-a prevenit străjerul. Dar să ştiţi că toţi duşmanii faraonului şi ai Egiptului sunt pe vecie condamnaţi odată ce intră între aceste ziduri!

Apoi bariera a fost ridicată încet şi am pătruns înăuntru. Am fost singurul vehicul care a intrat. Celelalte trei din escortă au rămas dincolo de ziduri când bariera s-a închis din nou cu un huruit.

Zidurile interioare ale primei curţi erau împodobite cu şiruri de nişe care se ridicau, strat peste strat, la o asemenea înălţime încât a trebuit să dau capul pe spate ca să văd micul pătrat de cer albastru de deasupra.

În fiecare nişă rânjea câte un craniu de om: erau sute şi sute de cranii. Nu era prima dată când veneam aici. Uneori, îi vizitasem pe alţi nefericiţi care fuseseră închişi între acele ziduri, ca să le ofer puţinul ajutor şi alinarea de care eram în stare. Cu toate acestea, sufletul mi se strângea de fiecare dată şi pielea mi se făcea de găină în prezenţa spectrului morţii, care exista acolo într-o proporţie înspăimântătoare; cu atât mai mult acum, când ameninţarea mă viza direct.

– Doar până aici te pot conduce, stăpâne Taita, a spus Weneg încet. Te rog să înţelegi că nu fac decât să îndeplinesc

ordinele. Nu există nimic personal în ceea ce trebuie să execut şi nu-mi face nicio plăcere.

– Îţi înţeleg încurcătura, căpitane, am răspuns. Sper ca următoarea noastră întâlnire să fie mai plăcută pentru amândoi.

Weneg m-a ajutat să cobor de pe suportul carului, apoi mi-a tăiat legăturile de la mâini cu o mişcare din pumnal. A trecut repede peste formalitatea de a mă preda temnicerilor şi de a le înmâna pergamentul cu acuzarea mea. Am recunoscut hieroglifa faraonului Utteric de la baza documentului. L-am privit cum a urcat înapoi în vehicul, apucând hăţurile şi întorcând caii cu faţa spre poartă. De îndată ce bariera s-a ridicat suficient, s-a aplecat pe sub ea fără să mai privească în urmă şi a ieşit în lumina zilei.

Am fost primit de patru temniceri. Imediat ce Weneg a ieşit din curte, unul dintre aceştia şi-a ridicat eşarfa neagră de pe cap şi m-a întâmpinat cu un rânjet dispreţuitor. Era o creatură grotesc de obeză, cu colaci de grăsime atârnându-i de la guşă pe piept.

– Suntem onoraţi de prezenţa ta, stăpâne. Nu avem prea des ocazia de a fi gazdele unui personaj atât de ilustru, un om cu cea mai bună reputaţie şi cea mai grozavă avere – după faraon, bineînţeles. Sunt hotărât să nu te tratez cu jumătăţi de măsură. Mai întâi, dă-mi voie să mă prezint. Mă numesc Doog. A înclinat capul mare şi chel, acoperit de tatuaje obscene cu figurine care făceau lucruri respingătoare unele cu altele, apoi a continuat: Un om cu învăţătura şi erudiţia ta îşi va da seama imediat că *Doog* este *good*[1] scris invers şi va şti exact la ce să se aştepte de la mine. Cei care mă ştiu îmi spun deseori Doog cel Cumplit.

[1] Bine (în engleză în original, n.tr.)

Doog avea un tic nervos, care-l făcea să clipească repede din ochiul drept la sfârşitul fiecărei propoziţii. N-am rezistat tentaţiei, aşa că i-am făcut şi eu cu ochiul.

El a încetat să mai zâmbească.

– Văd că îţi plac glumiţele tale, stăpâne! Cu timpul, o să-ţi dau eu glume care să te facă să mori de râs, a promis el. Dar trebuie să mai amânăm puţină vreme plăcerea asta. Faraonul te-a arestat pentru înaltă trădare, dar încă nu te-a judecat, nici nu te-a găsit vinovat. Însă va veni şi vremea aceea, iar eu voi fi pregătit, te asigur.

A început să-mi dea ocol, dar m-am întors cu aceeaşi viteză ca să rămân cu faţa la el.

– Ţineţi-l pe loc! s-a răstit el la oamenii lui, iar aceştia m-au prins de braţe şi mi le-au răsucit, făcându-mă să cad în genunchi.

– Ai haine frumoase, stăpâne! m-a lăudat Doog. Rareori am văzut veşminte atât de splendide!

Era adevărat, căci mă aşteptasem să mă adresez faraonului şi consiliului său de stat când îi aduceam comoara hicsosilor. Purtam coiful de aur pe care îl capturasem de la un general hicsos pe un alt câmp de luptă în urmă cu mult timp; era o capodoperă de aur şi argint. Pe umeri aveam colanul Aur pentru Vitejie şi Aur pentru Slavă, lanţuri la fel de magnifice pe care le primisem chiar din mâna faraonului Tamose pentru serviciile şi sacrificiile făcute pentru el. Ştiam că, astfel împodobit, oferam o privelişte frumoasă.

– Nu trebuie să lăsăm asemenea podoabe minunate să se murdărească sau să se strice. Trebuie să le scoţi de îndată. Le voi pune eu la păstrare, mi-a explicat Doog. Dar te asigur că o să ţi le dau înapoi de îndată ce o să fii găsit nevinovat de acuzaţiile ce ţi se aduc şi eliberat din custodia mea.

L-am privit în tăcere, fără să-i dau satisfacţia de a-mi auzi protestele sau rugăminţile.

– Oamenii mei te vor ajuta să te dezbraci, şi-a încheiat Doog micul discurs, pe care eram sigur că-l spusese tuturor celor care erau acum doar nişte cranii în nişele din pereţii de deasupra mea.

A dat din cap către lacheii săi, iar aceştia mi-au smuls coiful de pe cap şi lanţurile de aur de la gât; pe urmă, mi-au sfâşiat veşmintele frumoase care-mi acopereau trupul, lăsându-mă gol cu excepţia unei cârpe pe mijloc. În cele din urmă, m-au ridicat cu forţa în picioare şi m-au obligat să intru pe uşile din zidul din spate al curţii.

Doog mergea greoi pe lângă mine.

– Toţi cei care muncim aici, între zidurile închisorii, suntem încântaţi şi fericiţi pentru urcarea pe tron a faraonului Utteric Turo. A făcut cu ochiul de patru sau cinci ori ca să-şi exprime bucuria, dând din cap în acelaşi ritm cu clipitul. Faraonul ne-a schimbat viaţa şi ne-a făcut cei mai importanţi cetăţeni din acest Egipt. Pe timpul domniei faraonului Tamose, abia dacă vărsam sângele cuiva de la o săptămână la alta. Dar acum fiul său cel mare ne ţine ocupaţi de dimineaţa până seara. Dacă nu tăiem capete, scoatem măruntaiele bărbaţilor şi femeilor; sau le răsucim braţele; sau îi spânzurăm de gât sau de testicule; sau le jupuim pielea cu fiare încinse, a zis el chicotind bucuros. Fraţii şi cei cinci fii ai mei nu aveau de lucru acum un an, dar acum sunt toţi călăi şi torţionari cu normă întreagă, la fel ca mine. Suntem invitaţi de faraonul Utteric Turo aproape o dată la câteva săptămâni la palatul regal din Luxor. Îi place să se uite cum ne îndeplinim îndatoririle. Bineînţeles, nu vine niciodată să ne viziteze aici. E convins că există un blestem între aceste ziduri. Singurii oameni care vin aici o fac ca să moară; iar noi suntem puţinii aleşi care îi ajută s-o facă. Dar faraonului îi place mai ales să mă vadă lucrând cu fete tinere, mai ales

dacă sunt însărcinate. Aşa că le ducem la palat pentru asta. Una dintre micile mele îndeletniciri este să le atârn de spânzurătoare în cârlige de bronz care le trec prin ţâţe; pe urmă, folosesc alte cârlige ca să le smulg fetusul viu din pântec.

Doog saliva ca un animal flămând auzindu-şi propria descriere. Am simţit că mi se întoarce stomacul pe dos ascultând asemenea obscenităţi.

– O să te las să priveşti în timp ce aştepţi să-ţi vină rândul. De obicei, primesc o taxă, dar m-ai lăsat să păstrez coiful şi lanţurile tale de aur pentru care sunt foarte recunoscător...

Era una dintre cele mai respingătoare persoane pe care le întâlnisem vreodată. Gluga şi pelerina neagră pe care le purta erau menite, evident, să ascundă sângele victimelor lui, dar stând atât de aproape de el, am văzut că unele pete erau încă umede, iar cele care se uscaseră începuseră să facă materialul să putrezească, aşa că duhoarea morţii se agăţa de el ca o miasmă rece pe deasupra unei mlaştini.

Ajutoarele lui m-au târât prin acest abator uman, unde colegii lor îşi vedeau de treburile lor îngrozitoare. Urletele victimelor răsunau între zidurile goale de piatră şi se amestecau cu pocnetul bicelor şi cu râsul jovial al acestor torţionari profesionişti. Mirosul de sânge proaspăt şi de excremente umane era atât de copleşitor, încât am simţit că mă înec şi că respir cu greu.

În cele din urmă, am coborât pe o scară îngustă cu trepte de piatră şi am ajuns într-o celulă mică, fără ferestre. Era luminată de o singură lumânare şi în rest era goală. Spaţiul îmi permitea doar să mă aşez pe podea, dacă stăteam cu genunchii la bărbie. Temnicerii m-au împins în ea.

– Procesul tău, prezidat de faraon, e stabilit peste trei zile. Vom veni să te luăm. Altfel, nu te mai deranjăm din nou, m-a asigurat Doog.

– Dar am nevoie de mâncare şi de apă proaspătă de băut şi de spălat, am protestat eu. Şi am nevoie de haine curate pe care să le port la proces.

– Prizonierii îşi fac propriile aranjamente pentru un asemenea lux. Noi suntem oameni ocupaţi. Nu te poţi aştepta să ne batem capul cu astfel de fleacuri.

Doog a râs pe înfundate în timp ce sufla în flacăra lumânării, vârând ciotul în buzunarul pelerinei. Pe urmă, a trântit uşa celulei şi am auzit cheile zornăind în faţa încuietorii. Încă trei zile fără apă în celula aceea de piatră, neaerisită şi sufocantă, aveau să fie cumplit de greu de îndurat şi nu eram sigur că puteam supravieţui.

– Te plătesc.

Mi-am auzit vocea ridicându-se cu disperare atunci când am strigat.

– Nu ai cu ce să mă plăteşti, a ajuns înapoi la mine vocea lui Doog, chiar şi prin uşa groasă.

Însă paşii temnicerilor mei s-au topit apoi în tăcere, iar celula mea s-a scufundat într-o beznă desăvârşită.

În situații deosebite, sunt în stare să țes în jurul meu o vrajă de protecție care mă ajută în același fel în care coconul protejează anumite insecte. Pot să mă retrag într-un loc adânc și sigur din interiorul meu. Și asta am făcut acum.

Dis-de-dimineață, în a treia zi a întemnițării mele, Doog și călăii lui m-au scos cu greu din locul îndepărtat din mintea mea în care mă retrăsesem. Le-am auzit vocile stinse și îndepărtate și treptat am devenit conștient de mâinile care mă înghionteau și mă zdruncinau, de cizmele care mă loveau. Dar abia când am simțit găleata cu apă aruncată în față am redevenit complet conștient. Am apucat găleata cu ambele mâini și mi-am turnat apa rămasă pe gât, apoi am înghițit-o, în ciuda eforturilor făcute de trei dintre torționari de a mi-o smulge din mâini. Înghițitura aceea de apă murdară și călduță a fost salvarea mea; simțeam puterea și energia intrând din nou în corpul meu însetat și bastioanele sufletului meu reîntregite. Abia dacă simțeam lovitura biciului lui Doog pe spatele gol în timp ce mă împingeau pe scară spre lumină și spre aerul dulce al zilei. Într-adevăr, mirosurile toxice ale închisorii erau ca un nectar de trandafiri în comparație cu celula din care eram târât afară.

M-au tras înapoi în Curtea Craniilor, unde l-am găsit pe căpitanul Weneg așteptând lângă car. După o singură

căutătură, Weneg şi-a întors privirea şocată dinspre faţa mea ştearsă şi silueta uscăţivă, făcându-şi de lucru cu hieroglifa din josul sulului pe care Doog cerea să-l semneze pentru eliberarea mea. Pe urmă, vizitiii lui m-au ajutat să urc în vehicul. Deşi am încercat să nu arăt, eram încă slăbit şi mă târam pe picioare.

Când Weneg a luat frâiele şi a întors carul cu faţa spre poarta deschisă, Doog s-a uitat în sus la mine cu un zâmbet şi a strigat:

– Abia aştept să te întorci la noi, stăpâne. Am pregătit câteva proceduri noi special pentru execuţia ta. Sunt sigur că o să le găseşti foarte distractive.

Când am ajuns la pârâul de la poalele dealurilor, Weneg a oprit caii şi m-a ajutat să sar din car, apoi m-a condus până la mal.

– Sunt convins că vrei să te împrospătezi, stăpâne.

Spre deosebire de Doog, Weneg îmi folosea titlul fără nicio urmă de ironie.

– N-am idee ce s-a întâmplat cu uniforma ta splendidă, dar am adus o tunică nouă pentru tine. Nu poţi intra în prezenţa faraonului aşa cum eşti îmbrăcat.

Apa pârâului era dulce şi rece. M-am curăţat de sângele uscat şi de mizeria din închisoare care mă acoperea şi mi-am pieptănat părul lung şi des cu care mă mândresc pe bună dreptate.

Bineînţeles, Weneg ştia foarte bine din experienţele anterioare ce se întâmplase cu lanţurile şi coiful meu odată ce Doog pusese ochii pe ele, aşa că adusese cu el o tunică simplă şi albastră de vizitiu, care să-mi acopere goliciunea. În mod ciudat, acest lucru îmi scotea în evidenţă înfăţişarea în loc să o estompeze, căci îmi arăta trunchiul musculos şi zvelt în cel mai flatant mod. Nu aveam o oglindă de bronz la mine, însă

imaginea mea în apele râului m-a încurajat. Firește, nu eram în cea mai bună stare, dar chiar și cu vânătăile de pe față pe care mi le făcuseră oamenii lui Doog puteam să țin capul drept cu certitudinea că foarte puțini mă puteau egala la înfățișare, chiar și în fața Înaltei Curți a faraonului.

Weneg îmi adusese și mâncare, și băutură: pâine și fileuri reci de somn din Nil și o carafă de bere cu care să le dau pe gât. Era totul delicios și hrănitor. Simțeam puterea reînnoită străbătându-mi întregul corp. Pe urmă, am urcat în care și am mers la palatul faraonului, situat în cea mai ascunsă curte din orașul Luxor și împrejmuit de ziduri. Judecarea mea de către faraon urma să înceapă la prânz, dar am intrat în sala mare a palatului cu o oră înainte de ora stabilită. Am așteptat până la mijlocul după-amiezii, când faraonul a intrat urmat de alaiul său. Imediat mi-am dat seama că serviseră cu toții o băutură tare, mai ales faraonul: avea fața îmbujorată, râsul îi era gălăgios și umbletul, stângaci.

Toți cei care așteptaserăm sosirea lui atâtea ore ne-am prosternat dinaintea lui și ne-am lipit frunțile de podeaua de marmură. Faraonul s-a așezat pe tron cu fața spre noi, în timp ce grupul de lingușitori s-a împrăștiat de o parte și de alta, chicotind și făcând glume proaste care îi amuzau doar pe ei.

Între timp, miniștrii de stat și membrii familiei regale au intrat în sala mare a tronului și s-au așezat pe băncile de piatră mai joase care fuseseră pregătite în spatele faraonului, dar cu fața spre mine, cel acuzat.

Cel mai vârstnic și mai important dintre acești martori era cel de-al doilea fiu al faraonului Tamose, următorul moștenitor la tron după fratele său vitreg, Utteric Turo.

Numele lui era Ramses. Mama lui fusese prima soție a faraonului și preferata acestuia. Regina Masara îi dăruise

şase fiice înainte să nască un fiu. Între timp, o altă soţie a lui Tamose, luată mai târziu şi mai puţin îndrăgită de acesta, o hoaşcă pe nume Saamorti, îi răpise la distanţă de doar câteva luni onoarea de a naşte primul băiat şi moştenitorul tronului. Acesta era Utteric Turo.

Auditoriul păstra o tăcere demnă, spre deosebire de Utteric Turo şi de favoriţii săi, care au continuat încă o vreme să discute şi să hohotească de râs. Ne ignorau complet pe mine şi escorta mea, forţându-ne să îndurăm capriciile şi plăcerea faraonului.

Brusc, faraonul s-a uitat la mine pentru prima dată şi vocea lui a pocnit ca un bici, aspră şi răutăcioasă:

– De ce nu este încătuşat în prezenţa mea acest prizonier periculos?

Căpitanul Weneg a răspuns fără să ridice capul şi fără să se uite direct la faraon:

– Maiestatea Ta Slăvită...

Nu auzisem niciodată o formulă de adresare atât de slugarnică, dar am aflat mai târziu că era terminologia impusă atunci când îi vorbeai lui Utteric Turo, sub ameninţarea furiei regale.

– Nu m-am gândit să-l înlănţui pe prizonier căci nu a fost încă judecat, nici nu a fost găsit vinovat de ceva.

– Nu te-ai *gândit*, cetăţene? Asta te-am auzit spunând? Bineînţeles că nu te-ai gândit. Gândirea presupune un creier cu care să o faci.

Linguşitorii adunaţi la picioarele lui au râs şi au aplaudat auzind remarca regală, în timp ce doi dintre oamenii lui Weneg m-au forţat să mă aşez şi mi-au pus din nou la mâini cătuşele lui Doog. Weneg nu mă putea privi în ochi de ruşine în timp ce îndeplineau ordinele faraonului. După ce m-au încătuşat, m-au împins din nou cu faţa la podea.

Deodată, faraonul Utteric Turo s-a ridicat de pe tron şi a început să se plimbe prin faţa mea. Nu am îndrăznit să ridic capul, aşa că nu-l vedeam, dar îi auzeam sandalele lipăind pe marmură. Am înţeles din ritmul tot mai rapid al paşilor că începea să se înfurie.

Brusc, a urlat la mine:

– Uită-te la mine, porc trădător!

Unul dintre oamenii lui Weneg aflat în spatele meu m-a apucat imediat de păr şi m-a tras în spate, în şezut, îndreptându-mă cu faţa spre faraon.

– Uitaţi-vă la faţa asta urâtă, plângăcioasă şi mulţumită de sine! Spuneţi-mi, dacă îndrăzniţi, că nu este şi vinovăţia scrisă în hieroglife uriaşe de la o ureche la alta, i-a provocat el pe toţi cei din sala mare. Vă voi relata acum lista de nelegiuiri împotriva mea şi a familiei mele pe care le-a comis acest morman de rahat. Veţi afla cât de mult merită un trădător moartea pe care am pregătit-o pentru el. Începea să tremure din pricina forţei mâniei, în timp ce arăta cu degetul de la mâna dreaptă spre faţa mea. Prima lui victimă, de care ştiu precis, deşi probabil au fost multe altele înaintea ei, a fost bunica mea din partea tatălui, regina Lostris.

– Nu! Nu! Am iubit-o pe regina Lostris, am izbucnit eu îndurerat, neputând să mă abţin la auzul numelui ei. Am iubit-o mai mult decât viaţa.

– Probabil acesta e motivul pentru care ai ucis-o. N-ai putut s-o ai, aşa că ai omorât-o. Ai omorât-o şi te-ai lăudat cu fapta ta cumplită în pergamentele pe care le-ai lăsat la mormântul ei regal. Cuvintele tale scrise, pe care le-am văzut cu ochii mei, sunt acestea: „Am ucis răul lui Seth care creştea în pântecul ei".

Am gemut amintindu-mi de umflătura pe care zeul spurcat Seth o pusese în corpul ei. În tratatele mele medicale, i-am dat numele de carcinom.

– Da, am smuls monstruozitatea aceea din cadavrul ei, plângând faptul că toată îndemânarea mea de medic a fost insuficientă ca să o salvez de atacul acela. Am aruncat-o în flăcări şi am făcut-o cenuşă, apoi am început mumificarea rămăşiţelor ei încă frumoase.

Cu toate acestea, nu am avut cuvinte să-i explic toate detaliile nepotului ei. Sunt un poet care se bucură de cuvinte, dar n-am reuşit să găsesc vorbele cu care să mă apăr. Am plâns cu inima frântă, dar faraonul Utteric Turo şi-a continuat fără remuşcări lista de acuzaţii împotriva mea. Zâmbea cu buzele, dar ochii lui erau ca ai unei cobre furioase: plini de ură rece şi amară. Veninul pe care îl scuipa spre mine era la fel de toxic precum cel al şarpelui.

Le-a povestit apoi nobililor adunaţi acolo şi urmaşilor regali cum furasem o comoară mare de aur şi argint din trezoreria regală, pe care tatăl său, faraonul Tamose, mi-o încredinţase. Ca dovadă a trădării mele, a citat bogăţia fabuloasă a moşiilor mele şi averea pe care o acumulasem de-a lungul anilor. A scos un pergament şi a citit cu glas tare din el. Se presupunea că acolo erau înregistrate toate sumele delapidate de mine din vistierie. Ajungeau până la o sută de milioane de lakh de argint – mai mult argint decât exista în lume.

Acuzaţiile erau atât de absurde, încât nu ştiam de unde să încep combaterea lor. Singurul lucru la care m-am gândit în apărarea mea era să neg acuzaţiile şi să repet întruna:

– Nu! Nu a fost aşa. Faraonul Tamose a fost ca un fiu pentru mine, singurul fiu pe care l-am avut vreodată. El mi-a dăruit toate acestea ca să mă răsplătească pentru serviciile pe care i le-am făcut în cei peste cincizeci de ani ai vieţii lui. N-am furat niciodată ceva de la el, nici aur, nici argint, nici măcar o pâine.

Aş fi putut să nici nu vorbesc, căci faraonul a continuat să enumere acuzaţiile împotriva mea:

– Acest asasin Taita şi-a folosit cunoştinţele despre otrăvuri şi leacuri ca să ucidă o altă femeie desăvârşită de spiţă regală. De această dată, victima a fost frumoasa, blânda şi îndrăgita mea mamă, regina Saamorti.

Am icnit auzind că o descria astfel pe şleampăta aceea monstruoasă. Îi tratasem pe mulţi dintre sclavii ei, pe care îi castrase personal sau îi bătuse până în pragul morţii. Îi făcuse plăcere să mă batjocorească deseori cu cruzime din pricina bărbăţiei mele afectate şi mutilate; plângându-se că fuseseră alţii înaintea ei care mânuiseră briciul. Cameristele ei fuseseră folosite din plin pentru a aduce pe ascuns un şir aparent nesfârşit de sclavi în dormitoarele ei împodobite. Obscenităţile pe care le practica cu aceste fiinţe amărâte duseseră la naşterea, probabil, a însuşi celui care stătea acum în faţa mea şi-mi citea actul de condamnare la moarte: Maiestatea Sa Slăvită, faraonul Utteric Turo.

Un lucru pe care îl ştiam cât se poate de sigur era că poţiunile şi leacurile pe care i le administrasem cu disperare reginei Saamorti nu fuseseră suficient de terapeutice încât să vindece bolile murdare pe care unul – sau mai mulţi – dintre ţiitorii săi i le picurase în orificiile inferioare. Îi doream pace, deşi eram convins că zeii, în înţelepciunea lor, aveau să i-o refuze.

Cu toate acestea, sfârşitul acuzaţiilor îngrozitoare pe care faraonul Utteric le avea de adus împotriva mea era încă departe. Următoarea a fost mai absurdă decât toate acuzaţiile anterioare la un loc.

– A mai fost şi tratamentul flagrant faţă de două dintre mătuşile mele regale, prinţesele Bekatha şi Tehuti. Este adevărat că tatăl meu reuşise să le pregătească amândurora

măritișul cu cel mai puternic și mai bogat monarh din lume, măritul Minos din Creta. Faraonul, tatăl meu, le-a trimis pe aceste fecioare regale într-o caravană pentru nunta cu Minos. Alaiul lor înfățișa bogăția lor ca națiune. Număra câteva sute de persoane. Averea oferită ca zestre pentru surorile mele a fost de aproape două sute de lakh în lingouri frumoase de argint. Tatăl meu, faraonul Tamose, și-a pus din nou încrederea în cel mai sordid criminal și nemernic pe care-l vedeți aici, Taita, căruia i-a încredințat comanda caravanei. Ajutoarele lui erau doi ofițeri militari, căpitanul Zaras și colonelul Hui. Am informații că această ființă, Taita, a reușit să ajungă în Creta și să le mărite pe surorile mele cu Minos. Însă, în erupția muntelui Cronus provocată de furia zeului eponim Cronus, el, cel care este tatăl lui Zeus și a fost înlănțuit pe vecie de fiul său în adâncurile muntelui... Aici, faraonul s-a oprit puțin ca să-și tragă sufletul, după care s-a grăbit să-și continue acuzațiile lui nebunești: Minos a fost ucis de avalanșa de pietre când insula Creta a fost devastată de erupție. În haosul care a urmat, acești doi pirați, Zaras și Hui, le-au furat pe mătușile mele, precum și cele două vase care aparțineau flotei tatălui meu, faraonul Tamose, și au fugit spre nord, în arhipelaguri neexplorate și sălbatice de la capătul lumii. Toate acestea împotriva voinței mătușilor mele, dar cu complicitatea și încurajarea ticălosului acuzat, Taita. Când s-a întors în Egiptul nostru, Taita i-a spus faraonului că surorile lui fuseseră ucise în erupția vulcanică, iar faraonul a pus capăt căutării lor. Taita trebuie să își asume vinovăția deplină pentru răpirea lor și pentru greutățile pe care le-au suferit, cu siguranță. Această faptă mișeleasă în sine garantează pedepsirea cu moartea a făptașului.

Și de această dată, nu puteam să pledez cu sinceritate decât pentru vinovăție: vinovăția de a le îngădui celor două

tinere, pe care le iubeam mai mult decât mă iubeau ele pe mine, ocazia de a-şi găsi adevărata fericire şi împlinire după ce-şi făcuseră datoria până la capăt. Încă o dată, am reuşit doar să mă holbez la acuzatorul meu şi să păstrez tăcerea, ceea ce le promisesem prinţeselor Tehuti şi Bekatha atunci când le trimisesem să-şi afle fericirea cu bărbaţii pe care îi iubeau cu adevărat.

Faraonul s-a întors cu spatele la mine, apoi s-a îndreptat cât era de înalt şi s-a uitat spre şirurile de nobili şi prinţi, nemişcaţi şi amuţiţi de uimire în faţa dezvăluirilor şi acuzaţiilor lui. S-a uitat la fiecare pe rând, sporind astfel suspansul. În cele din urmă, a început să vorbească din nou. Nu mă aşteptam la îndurare din partea lui, iar el nu mi-a dezamăgit aşteptările.

– Găsesc prizonierul vinovat de toate acuzaţiile ce i se aduc. Va fi deposedat de toate bunurile, mici sau mari, fixe sau mobile, situate oriunde în lume. Toate vor fi predate vistieriei mele, fără nicio excepţie.

Un murmur a trecut printre cei prezenţi, care au schimbat priviri invidioase, căci toţi ştiau ce bogăţii enumera acest scurt recital. Se ştia că eram cel mai bogat om din Egipt după faraon. El i-a lăsat să discute între ei pentru scurt timp, apoi a ridicat o mână ca să se facă linişte şi ei au încremenit imediat. Chiar şi în situaţia mea jalnică, eram şocat văzând cât de îngroziţi erau cu toţii de noul faraon, dar începeam să învăţ înţelepciunea fricii lor.

Pe urmă, faraonul a chicotit. Acesta a fost momentul când mi-am dat seama prima dată că Utteric Turo era nebun de legat şi că nici nu-şi controla, nici nu-şi înfrâna propria nebunie. Acel chicotit ascuţit era sunetul care nu-l putea face decât un ţăcănit. Pe urmă, mi-am amintit că şi mama lui fusese nebună – doar că nebunia ei luase forma incontinenţei

sexuale. În Utteric Turo, lua forma megalomaniei desăvârşite. Nu-şi putea reprima instinctele primare sau fanteziile. Dorea să fie zeu, aşa că s-a declarat zeu, crezând că asta era de ajuns ca să devină unul.

Înţelegând acest lucru, m-am simţit înduioşat de concetăţenii mei, cea mai mare naţiune din istoria lumii. Abia începeau să-şi dea seama ce soartă îi aştepta. Nu-mi păsa de destinul meu, căci ştiam că era deja bătut în cuie în mintea deformată a acestui nebun. Dar îmi păsa foarte mult de ce avea să se întâmple cu dragul meu Egipt.

Pe urmă, faraonul a început iar să vorbească:

– Sunt îngrozit doar de gândul că moartea va veni prea repede pentru acest ticălos după suferinţele pe care le-a pricinuit familiei mele. Aş prefera să-l văd chinuindu-se până la limita sufletului său malefic pentru aerele pe care le-a avut mereu şi pentru pretenţiile lui de erudiţie şi înţelepciune.

Aici, am reuşit să zâmbesc, pentru că Utteric nu reuşea să mascheze faptul că invidia intelectul meu superior. Am văzut sclipirea scurtă de mânie pe care a stârnit-o zâmbetul meu, dar a continuat să abereze:

– Sunt conştient că nu este o pedeapsă adecvată, însă decretez că vei fi luat în zdrenţe şi în lanţuri de aici şi dus la Porţile Chinurilor şi Durerii. Acolo, vei fi predat torţionarilor tăi, care...

Aici, a enumerat o listă de atrocităţi atât de înspăimântătoare, încât le-a făcut pe doamnele mai sensibile din auditoriu să pălească de greaţă şi să plângă de groază.

În cele din urmă, faraonul s-a întors din nou spre mine.

– Acum, sunt pregătit să te ascult cum îţi exprimi remuşcările şi regretul înainte de a te trimite să-ţi înfrunţi destinul.

M-am ridicat în picioare, încă încătuşat şi pe jumătate gol, şi am vorbit clar, căci nu mai aveam nimic de pierdut.

– Mulțumesc, Maiestatea Ta Slăvită! Acum înțeleg de ce toți supușii tăi, inclusiv eu, simt ceea ce simt față de tine.

N-am făcut niciun efort să-mi ascund tonul sardonic din glas.

Lașul Utteric mi-a aruncat o privire dezgustată și mi-a făcut semn să plec. Eram singurul om din sala mare din Luxor care încă zâmbea. Acel zâmbet disprețuitor a fost singura critică pe care aveam puterea să i-o adresez monstrului care stăpânea acum Egiptul.

După cum decretase faraonul, Weneg şi plutonul său m-au condus afară din Palatul Luxor, purtând doar cârpa de pe mijloc şi lanţurile. În capul scării mari, m-am oprit uluit şi am privit spre mulţimea care umplea piaţa deschisă de la baza scării. Părea că toţi cetăţenii din marele nostru oraş se adunaseră acolo, umplând piaţa până la refuz. Stăteau cu toţii într-o tăcere deplină.

Le simţeam ura şi duşmănia. Însă cei mai mulţi fuseseră oamenii mei. Ei sau părinţii şi bunicii lor luptaseră alături de mine în cincizeci de bătălii. Pe cei care fuseseră schilodiţi în luptă îi luasem şi-i ajutasem pe moşiile mele, oferindu-le adăpost şi cel puţin o masă întreagă pe zi. Şi văduvele erau asigurate graţie bunăstării mele. Le dădusem slujbe utile şi le şcolisem copiii, pregătindu-i pentru un loc în lumea asta dură. Mi-am dat seama că le displăcuse caritatea mea şi veniseră în ziua aceea ca să-şi dea frâu liber sentimentelor.

– De ce sunt aici? l-am întrebat încet pe Weneg, abia mişcându-mi buzele.

Răspunsul lui a fost o şoaptă şi mai stinsă decât întrebarea mea.

– Din porunca faraonului. Te vor insulta numindu-te trădător şi te vor împroşca cu mizerii.

– De asta a poruncit să-mi fie luate hainele. Mă întrebasem de ce insistase faraonul în legătură cu asta. Vrea să simt mizeria pe piele. Ai face mai bine să nu mă urmezi prea îndeaproape.

– Voi fi cu un pas în urma ta. Ce e destul de bun pentru tine, Taita, e destul de bun și pentru mine.

– Îmi arăți prea mult respect, bunule Weneg, am protestat eu.

Apoi m-am pregătit și am început să cobor treptele spre mulțimea înfuriată. Auzeam pașii paznicilor mei, mergând aproape în urma mea, vrând să împartă chinul cu mine. Nu voiam să mă grăbesc sau să mă feresc, așa că am mers calm, cu umerii drepți și capul sus. Mă uitam la fețele din mulțimea de oameni care mă așteptau, privind expresiile lor de ură, așteptând să fiu copleșit de o furtună de abuzuri dinspre ei.

Pe urmă, când fețele din primul rând al mulțimii dense s-au văzut mai limpede, m-am simțit deodată nedumerit. Multe femei plângeau. La asta nu mă așteptasem. Bărbații păreau îndârjiți și – să îndrăznesc să o gândesc? – la fel de îndurerați precum îndoliații la o înmormântare.

Deodată, o femeie a pătruns prin șirul de gărzi înarmate, așezate ostentativ acolo ca să țină mulțimea sub control. Femeia s-a oprit la câțiva pași și a aruncat spre mine ceva ce mi-a căzut la picioare! M-am aplecat și l-am ridicat de pe lespezile de piatră cu mâinile încătușate.

Nu erau excremente, cum decretase faraonul, ci un nufăr albastru și frumos de pe apele Nilului. Era ofranda tradițională adusă zeului Horus, un simbol de iubire și profund respect.

Doi paznici au ieșit din rând în spatele femeii și au luat-o de brațe ca să o rețină, dar nu erau furioși; atitudinea lor era blândă, iar expresiile, întristate.

– Taita! a strigat femeia. Te iubim.

Apoi o altă voce din masa de oameni din spatele ei a strigat „Taita!", urmată de încă una. „Taita!" Deodată, o mie, pe urmă două mii de voci mi-au strigat numele.

– Trebuie să ne grăbim să te ducem dincolo de zidurile oraşului, mi-a strigat Weneg în ureche, înainte să-şi dea seama faraonul ce se întâmplă şi să ne atace în plină furie.

– Dar nici măcar eu nu înţeleg ce se întâmplă, i-am strigat la rândul meu.

El nu mi-a răspuns, însă m-a apucat de un braţ. Unul dintre oamenii săi m-a prins zdravăn de celălalt braţ. Aproape m-au ridicat de pe picioare în timp ce alergau cu mine pe cărarea ce se îngusta, în timp ce mulţimile veneau în faţă, încercând să mă atingă sau să mă îmbrăţişeze; nu ştiam sigur ce aveau să facă.

La capătul aleii, patru dintre oamenii lui Weneg ţineau carele. Am ajuns la ele chiar înainte ca mulţimea să ne copleşească. Animalele erau speriate de zarvă, dar, de îndată ce am urcat, vizitiii le-au mânat din loc. Au galopat în şir indian pe străzile pavate, îndreptându-se spre porţile principale ale oraşului. În curând, lăsasem adunarea de oameni în spate. Porţile se închideau deja când le-am zărit, dar Weneg a pocnit din bici pe spinarea cailor şi i-a îndemnat prin spaţiul îngust, ieşind în câmp deschis.

– Încotro mergem? am întrebat eu, însă Weneg mi-a ignorat întrebarea şi i-a întins cheia de la cătuşe arcaşului care stătea în spatele meu şi mă ţinea drept în cabina carului ce se zdruncina.

– Scoate-i chestiile alea de la încheieturi şi acoperă goliciunea Magului.

Nu mi-a răspuns la întrebare, dar arăta încrezut şi misterios.

– Cu ce ai de gând să mă acoperi? am întrebat, uitându-mă la corpul meu gol.

Mi-a ignorat din nou întrebarea, însă arcaşul mi-a întins o legătură mică de haine dintr-un coş din car.

– N-am ştiut niciodată că eşti atât de celebru, a spus arcaşul în timp ce-mi trăgeam peste cap o tunică verde.

Din nefericire, era singura pe care o puteam alege din legătură. Verdele era culoarea care-mi plăcea cel mai puţin, întrucât crea un contrast oribil cu nuanţa ochilor mei.

– Ai auzit cum strigau pentru tine? Arcaşul era entuziasmat. Credeam că te vor batjocori; dar te iubeau. Tot Egiptul te iubeşte, Taita.

Începeau să mă stânjenească cuvintele lui, aşa că m-am întors iar spre Weneg.

– Nu e drumul cel mai scurt până la Doog şi la Porţile Chinurilor şi Durerii, i-am spus eu, iar Weneg mi-a zâmbit.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, stăpâne, dar a fost pregătit totul ca să te întâlneşti cu o altă persoană decât onorabilul Doog.

Weneg a biciuit caii şi i-a întors pe drumul pavat care cobora spre portul Nilului. Însă, înainte să ajungem acolo, a întors iar capul cailor, de data asta ghidându-i spre un drum către nord ce mergea paralel cu fluviul. Am mers în tăcere câteva leghe, în pas rapid. Nu voiam să-i dau lui Weneg satisfacţia de a-i mai pune întrebări. Nu eram bosumflat – eu nu fac asta niciodată –, dar trebuie să mărturisesc că eram puţin iritat de reticenţa lui misterioasă.

Întrezăream râul prin pădurea deasă ce creştea pe mal, dar mă prefăceam indiferent şi priveam spre dealurile îndepărtate, către linia orizontului de la est. Pe urmă, l-am auzit pe Weneg mormăind şi exclamând deodată:

– Ah! Iată-l aici, exact unde a promis că va fi.

M-am întors liniştit, încercând să par dezinteresat. Deodată însă, m-am îndreptat spre stinghia carului, căci acolo, la doar o sută de paşi de malul apropiat al Nilului, era nava-amiral a flotei noastre de război, fără îndoială cea mai bună şi mai rapidă triremă din lume. Putea să întreacă orice navă pe apă, iar la bordul ei încăpeau o sută de războinici.

Nu am reuşit să stau liniştit. M-am ridicat în picioare şi, înainte să mă pot opri, am izbucnit:

– Pe sânii prea plini şi pe despicătura unsuroasă a măritei zeiţe Hathor! Nava asta este *Memnon!*

– Pe mădularul grozav şi pe boaşele turbulente ale măritului zeu Poseidon! Cred că ai dreptate, măcar de data asta, Taita! m-a imitat Weneg.

M-am reţinut o clipă şi apoi, neputându-mă stăpâni, am râs şi l-am lovit cu pumnul între omoplaţi.

– N-ar fi trebuit să-mi arăţi niciodată o navă atât de frumoasă! Nu face decât să-mi vâre în cap idei năstrușnice.

– Ceea ce a fost şi intenţia mea, trebuie să recunosc. Weneg a strigat apoi spre cei doi cai suri: Hopa, acum!

Animalele magnifice au dat din cap şi şi-au arcuit gâturile în hăţuri, iar carul s-a oprit pe mal, cu faţa spre Nil şi spre marea navă de război.

În clipa în care ne-au recunoscut pe mal, membrii echipajului de pe *Memnon* au fugit spre vinciul de pe punte şi au aruncat ancora grea de cupru în formă de cruce. Pe urmă, sub velastrai şi vela triunghiulară, nava a ţâşnit în briza uşoară dinspre vest către malul unde noi aşteptam extaziaţi să o întâmpinăm.

Entuziasmul meu, mai ales, era copleşitor, pentru că simţeam că salvarea era aproape şi eram cruţat de încă o întâlnire cu temutul Doog de la Porţile Chinurilor şi Durerii.

Memnon era numele de prunc al îndrăgitului meu faraon Tamose, cel care fusese răpus de săgeata hicsoasă cu atât de

puțin timp în urmă, încât corpul lui nici nu terminase procesul de îmbălsămare ce avea să-i permită să fie înmormântat în cripta pregătită să-l primească în Valea Regilor, pe malul vestic al Nilului. Acolo avea să rămână, împreună cu strămoșii lui, pentru totdeauna.

Memnon era o navă enormă. Îi cunoșteam foarte bine specificațiile, pentru că, la urma urmei, eram responsabilul principal pentru crearea ei. Este adevărat că faraonul Tamose își adjudecase meritul deplin al reușitei, dar el nu mai trăia, iar eu nu eram atât de răutăcios încât să răpesc meritul unui mort.

Pe lungime, carena navei *Memnon* depășea o sută de coți. Cobora trei coți complet încărcată. Echipajul număra două sute treizeci de oameni. Avea în total cincizeci și șase de vâsle în trei rânduri pe o parte, după cum sugera modelul triremei. Băncile mai joase de vâslit și suporturile exterioare de la nivelul de sus împiedicau vâslele să se lovească unele de altele. Lățimea ei era cam de treisprezece coți, așa că era iute ca vântul în apă și ușor de adus la mal. Unicul catarg putea fi coborât, dar când era ridicat, întindea o pânză pătrată masivă. Era, pur și simplu, nava cu cel mai frumos model din lume.

Când a ancorat pe malul râului, am remarcat la pupă un om înalt și misterios. Era îmbrăcat într-un veșmânt lung și roșu și o glugă de aceeași culoare îi acoperea fața, cu excepția despicăturilor pentru ochi. Părea că nu voia să fie recunoscut și, în timp ce echipajul lega nava, a coborât sub punte fără să-și dezvăluie trăsăturile sau să dea vreun alt indiciu despre identitatea sa.

– Cine este? l-am întrebat pe Weneg. El e cel cu care am venit să ne întâlnim?

El a clătinat din cap.

– O să te aștept aici, la mal.

N-am ezitat, ci am urcat imediat la prora navei *Memnon* și am traversat lungimea punții superioare până când am ajuns la trapa prin care dispăruse silueta în veșmânt roșu. Am bătut cu piciorul în punte și o voce gravă, dar rafinată, mi-a răspuns. Nu o recunoșteam.

– Trapa e deschisă. Coboară și închide-o după tine!

Am urmat instrucțiunile și am ajuns în cabina de jos. Înălțimea era minimă, căci era o navă de război, nu pentru croaziere de plăcere. Gazda mea în haine roșii se așezase deja. Nu a făcut niciun gest să se ridice, dar a arătat spre banca îngustă din fața lui.

– Te rog să-mi scuzi ținuta, dar din motive pe care le vei înțelege de îndată trebuie să-mi ascund identitatea de oamenii de rând, cel puțin în perioada imediat următoare. Te-am cunoscut bine în copilărie, însă împrejurările ne-au ținut la distanță de atunci. Pe de altă parte, îl cunoști foarte bine pe tatăl meu, care te respecta foarte mult, și mai recent pe fratele meu mai mare, care e mai puțin entuziasmat...

Înainte să termine de vorbit, am știut fără putință de tăgadă cine stătea în fața mea. M-am ridicat în picioare ca să-i arăt respectul pe care îl merita din plin, însă, totodată, m-am lovit zgomotos cu capul de bârnele punții superioare, de deasupra mea. Erau făcute din cel mai bun cedru libanez, iar craniul meu nu se putea pune cu ele. M-am prăbușit la loc pe bancă, ținându-mă cu ambele mâini de cap, și un firicel subțire de sânge mi s-a scurs în ochiul stâng.

Gazda mea a sărit în picioare, dar a avut inspirația să rămână ghemuită. Și-a tras gluga roșie de pe cap și a făcut-o ghem. Pe urmă mi-a lipit-o de rană, apăsând cu putere pentru a opri sângele.

– Nu ești primul care s-a ales cu aceeași rană, m-a asigurat el. Dureroasă, dar nu fatală, te asigur, lord Taita.

Acum, când gluga lui îmi împodobea scalpul, în loc să-i acopere trăsăturile, am putut fi sigur că, într-adevăr, prințul moștenitor Ramses era cel care îmi îngrijea rana.

– Te rog, Înălțimea Ta, e doar o zgârietură pe care o merit din plin pentru stângăcia mea.

Eram rușinat de grija lui, dar recunoscător pentru ocazia de a mă aduna și de a-mi privi prințul într-un spațiu atât de strâmt.

Avea rangul de Înalt Amiral al Flotei și era atât de perseverent în îndatoririle sale, încât rareori era disponibil să socializeze sau să se amestece cu alți oameni în afară de mateloții săi sau, cum era firesc, cu tatăl lui. Sigur, zburdasem împreună cu el pe când era copil și-i spusesem povești despre prinți nobili care salvau fecioarele frumoase de dragoni și de alți monștri, însă pe măsură ce se apropia de pubertate, ne îndepărtasem, iar Ramses crescuse sub influența tatălui său. De atunci, nu am mai fost familiar cu el niciodată. Așa că, acum, eram extrem de mirat văzând cât de tare semăna cu tatăl lui, faraonul Tamose. Bineînțeles, asemănarea reconfirma respectul pe care îl avusesem mereu pentru el. Ba chiar era și mai arătos decât tatăl lui. Mă mustra conștiința să gândesc astfel, însă acesta era adevărul.

Avea maxilarul mai puternic, dinții mai regulați și foarte albi. Era puțin mai înalt decât tatăl lui, dar talia îi era mai zveltă și membrele, mai suple. Pielea lui avea o nuanță remarcabilă de auriu, reflectând moștenirea abisiniană a mamei sale, regina Masara. Ochii îi erau mai luminoși și de o nuanță mai bogată a aceleiași culori, iar privirea îi era pătrunzătoare, însă inteligentă și blândă, totodată.

M-am simțit din nou cu sufletul alături de el, de parcă anii din urmă nici nu existaseră. Următoarele lui cuvinte mi-au confirmat instinctul:

– Avem multe lucruri în comun, Taita. Dar, în acest moment, cel mai urgent dintre ele este dușmănia implacabilă și otrăvitoare a fratelui meu mai mare. Faraonul Utteric Turo nu va avea odihnă până când nu ne va vedea morți pe amândoi. Bineînțeles, tu ești deja condamnat la moarte. Dar și eu sunt, deși nu la fel de fățiș – însă cu o bucurie și o nerăbdare la fel de mari sau poate chiar mai mari.

– De ce? am întrebat. De ce te urăște fratele tău?

Întrebarea a ajuns ușor pe buzele mele. Am simțit că eram întru totul de acord cu acest om. Nu aveam nimic să-i ascund și nici el nu avea nimic de tăinuit față de mine.

– Pur și simplu pentru că faraonul Tamose ne-a iubit pe mine și pe tine mai mult decât pe Utteric, fiul său cel mai mare. S-a oprit o clipă și a continuat: Dar și pentru că fratele meu e nebun. Îl bântuie stafiile propriei minți strâmbe. Vrea să scape de orice om mai înțelept și mai nobil decât el.

– Știi asta cu siguranță? am întrebat, iar el a încuviințat.

– Cu siguranță, da! Am sursele mele, Taita, cum știu că le ai și tu. În secret și doar în fața sicofanților săi, Utteric s-a lăudat cu intențiile lui ostile față de mine.

– Și ce ai de gând să faci în privința asta? am întrebat, iar răspunsul lui mi-a răsunat în urechi de parcă aș fi vorbit chiar eu.

– Nu mă pot îndura să-l distrug. Tatăl meu l-a iubit: asta este de ajuns ca să-mi înfrâneze mâna. Dar nici nu o să-l las să mă omoare. Plec din Egipt chiar astăzi. Tonul lui era calm și rezonabil. Vrei să vii cu mine, Taita?

– L-am slujit pe tatăl tău cu bucurie, i-am răspuns. Nu pot să fac mai puțin pentru tine, prințul meu, mai ales că ar trebui să fii faraon. A venit la mine și mi-a prins mâna dreaptă într-un gest de prietenie și înțelegere, iar eu am spus mai departe: Însă sunt alții care s-au pus în primejdie de dragul meu.

– Da, știu ce vrei să spui, a încuviințat el. Căpitanul Weneg și legionarii lui sunt oameni buni și loiali. Am vorbit deja cu ei. Își leagă și ei soarta de a noastră.

Am încuviințat.

– Atunci, nu mai am niciun impediment. Oriunde vei merge, eu te voi urma, stăpâne Ramses.

Știam foarte bine unde era asta, chiar mai bine decât prințul însuși. Cu toate acestea, nu era momentul să deschid subiectul.

Am urcat amândoi pe punte și am văzut că, pe mal, Weneg și oamenii lui desfăcuseră deja carele; în timp ce-i priveam, ei au urcat bucățile pe pasarelă și le-au trimis în cala navei. Pe urmă, au mânat caii la bord și i-au trimis și pe aceștia sub punte. În mai puțin de o oră, *Memnon* era gata să ridice pânzele. Ne-am îndepărtat de mal și am îndreptat prora spre nord. Cu vântul în pânze, curentul râului împingându-ne și rândurile triple de vâsle înspumând apele Nilului, am pornit spre nord, către largul mării și eliberarea din jugul malefic și fatal al faraonului.

Unul dintre puținele beneficii atunci când ești înzestrat cu viață lungă este acela de a fi dăruit cu puteri remarcabile de vindecare și de recuperare după răni. În aproape o oră, rana autoprovocată la scalp a încetat să mai sângereze și a început să se usuce și, înainte să ajungem în estuarul Nilului, unde fluviul se vărsa în vasta Mare de Mijloc, urmele de bici, vânătăile și celelalte răni făcute de înfiorătorul Doog și de călăii săi se vindecaseră complet, lăsându-mi pielea netedă și strălucind de sănătate, ca aceea a unui bărbat tânăr.

În zilele lungi care au urmat, în timp ce vâsleam spre nord în aval, către mare, prințul și cu mine am avut suficient timp ca să ne familiarizăm din nou unul cu celălalt.

Următoarea decizie importantă pe care trebuia să o luăm era legată de destinația finală odată ce părăseam Egiptul. Părea că Ramses avea ideea îngrozitoare să navigăm prin Porțile stâncoase ale lui Hathor de la capătul lumii – doar ca să vadă ce se afla dincolo de ele. Eu știam foarte bine ce se afla. Dincolo era marea pustietate. Dacă eram atât de nesăbuiți încât să urmăm acel curs, la capătul lumii aveam să cădem, pur și simplu, în beznă pe veci.

– De unde știi că asta o să ni se întâmple? m-a întrebat Ramses.

– Pentru că nimeni nu s-a întors vreodată de dincolo de Porți, am explicat rațional.

– De unde știi? a vrut el să afle.

– Spune-mi de cineva care s-a întors, l-am provocat eu.

– Scaeva din Hispan.

– N-am auzit de el. Cine este?

– Un mare explorator. L-a întâlnit străbunicul meu.

– Dar tu l-ai cunoscut vreodată?

– Sigur că nu! A murit cu mult timp înainte să mă nasc.

– Deci străbunicul tău ți-a povestit despre el?

– Păi, nu chiar. Vezi tu, și el a murit înainte să mă nasc. Tatăl meu mi-a spus povestea lui Senebsen.

– Știi cât respect amintirea tatălui tău, însă n-am avut niciodată ocazia să discut cu el despre călătoriile acestui Senebsen. Mai mult decât atât, mă îndoiesc că aș fi fost destul de convins de relatări indirecte despre ce se află dincolo de Porți ca să risc să merg eu însumi acolo.

Din fericire, două nopți mai târziu, am avut un vis. Am visat că prințesele Bekatha și Tehuti, cu numeroșii lor copii, fuseseră capturate de pirați farsi și legate cu lanțuri de o stâncă de la marginea mării, ca ofrandă pentru îmbunarea unui monstru marin cumplit cunoscut drept Tarquist. Această creatură avea aripi cu care putea să zboare prin aer ca o pasăre uriașă sau să înoate prin mare ca un pește masiv. Avea și cincizeci de guri, care nu se mai săturau de carne de om și cu care putea distruge chiar și cele mai solide nave construite de oameni.

Firește, aveam mari rețineri să-i povestesc lui Ramses despre visul meu, dar, în cele din urmă, trebuia să țin cont de datoria solemnă pe care jurasem să o îndeplinesc față de Casa Regală a Egiptului. Bineînțeles, Ramses îmi cunoștea reputația de prezicător și interpret de vise. A ascultat în tăcere, dar

cu seriozitate, felul în care am interpretat visul, apoi, fără să-şi exprime propria opinie, a mers spre prora navei, unde s-a închis pentru tot restul după-amiezii. S-a întors la mine la pupă pe când apunea soarele şi nu a irosit vorbele.

– Îţi cer să-mi spui cât mai sincer adevărul despre ce s-a întâmplat cu mătuşile mele atunci când au fost trimise de tata, faraonul Tamose, în Imperiul Cretei ca să devină soţiile Măritului Minos, regele Cretei. Am înţeles că şi-au îndeplinit îndatorirea aşa cum a decretat tata şi au devenit soţiile lui Minos, dar că apoi au fost ucise în erupţia violentă a muntelui Cronus. Asta mi-a spus tata. Însă am fost de faţă când fratele meu Utteric te-a acuzat de trădare şi de mărturie falsă. El spune că mătuşile mele au supravieţuit erupţiei vulcanice care le-a ucis soţul, pe Minos, dar că şi-au neglijat datoria şi, în loc să se întoarcă în Egipt, au fugit cu cei doi ticăloşi, Zaras şi Hui, şi au dispărut. Am considerat acuzaţiile lui Utteric doar aberaţiile unui nebun, dar acum acest vis al tău pare să susţină ideea că ele sunt încă vii. S-a oprit şi s-a uitat la mine cu privirea aceea scrutătoare. Spune-mi adevărul, Taita, mi-a cerut el. Ce s-a întâmplat cu mătuşile mele, de fapt?

– Au fost anumite împrejurări, am ezitat eu în faţa întrebării directe.

– Acesta nu e un răspuns, m-a mustrat el. Ce vrei să spui cu „au fost anumite împrejurări"?

– Te rog, lasă-mă să-ţi dau un alt exemplu, Ramses.

El a dat din cap.

– Te ascult.

– Să spunem că prinţul unei Case Regale din Egipt înţelege că fratele său mai mare, care este faraon, are de gând să-l ucidă fără motiv şi hotărăşte să fugă din ţară în loc să rămână şi să fie ucis. Ai considera acest lucru o neglijare a

datoriei? am întrebat, iar Ramses s-a sprijinit în călcâie și s-a uitat uluit la mine.

În cele din urmă, a clătinat din cap ca și cum ar fi vrut să și-l limpezească, apoi a spus încet:

– Adică... dacă le-aș considera circumstanțe atenuante?

– Așa ai face?

– Cred că da, a recunoscut el și pe urmă a zâmbit. Presupun că am făcut-o deja.

M-am agățat de mărturisirea lui.

– Foarte bine. Îți voi povesti acum despre mătușile tale. Erau fete minunate, credincioase și sincere, deștepte și foarte frumoase. Tatăl tău le-a trimis în Creta ca mirese pentru Minos. Eu am fost desemnat supraveghetorul lor. Și-au făcut datoria față de tatăl tău și față de Egipt. S-au măritat cu Minos, deși erau îndrăgostite de bărbați aleși de ele. Pe urmă, Minos a murit în erupția muntelui Cronus și deodată au fost libere. Au fugit cu acești bărbați pe care îi iubeau cu adevărat și, în loc să le descurajez, le-am ajutat.

S-a uitat fascinat la mine în timp ce am continuat:

– Ai avut dreptate să fii suspicios. Mătușile tale sunt amândouă în viață.

– De unde știi? m-a întrebat el.

– Pentru că, în urmă cu nicio lună, am discutat despre acest subiect cu soții lor. Vreau să vii cu mine să le vizităm. Poți să călătorești incognito, dându-te drept căpitanul de pe *Memnon*, nu drept prințul Casei Regale a lui Tamose. Pe urmă, vei putea să le judeci și să compari decizia lor de a dispărea cu propria ta decizie de a face același lucru.

– Și dacă o să cred în continuare că mătușile mele și-au renegat datoria regală?

– Atunci, voi naviga împreună cu tine spre Porțile lui Hathor și voi sări cu tine peste marginea lumii spre veșnicie.

Ramses a hohotit de râs și, după ce și-a recăpătat calmul, și-a șters lacrimile de veselie de pe obraji și a întrebat:

– Știi unde se află aceste două doamne greu de găsit?

– Da.

– Atunci, arată-ne drumul, m-a invitat el.

Două zile mai târziu, am ajuns la gura Nilului fără alte întârzieri mari. Flota hicsosilor era distrusă și nu mai era nicio navă care să îndrăznească să ne conteste dreptul de trecere, căci *Memnon* stăpânea fluviul la fel cum tizul ei stăpânise uscatul. În fața noastră se afla Marea de Mijloc. Am trecut prin gura Phatnic, cea mai mare dintre cele șapte guri ale fluviului Nil, iar inima mea s-a bucurat să plutească iar pe valurile celui mai mare ocean.

Știam că, pe cursul spre nord pe care trebuia să-l urmăm, nu aveam să mai fim văzuți de pe uscat vreme de câteva zile, poate chiar câte o săptămână. În acea perioadă a anului, norii probabil aveau să ascundă soarele zile în șir. Navigația era mereu o problemă în aceste condiții, așa că era momentul să-i arăt lui Ramses peștele meu magic. Îmi fusese dăruit cu mulți ani în urmă de un vraci african. Îi salvasem fiul cel mare de la moarte după o mușcătură de șarpe și recunoștința lui fusese pe măsură.

Acest pește magic era sculptat într-un tip de piatră neagră, rară și grea, ce se găsea doar în Etiopia, deasupra ultimei cataracte de pe Nil. Membrii triburilor o cunoșteau drept „piatra drumului spre casă", căci cu ea își puteau găsi drumul înapoi. Erau mulți cei care disprețuiau înțelepciunea triburilor de negri, dar eu nu mă număram printre ei.

Peștele meu magic era cam cât degetul meu mic de lung, însă subțire ca o așchie. Când fusese nevoie, îl lipisem de o bucățică de lemn sculptat având forma unui corp de barcă. Barca în miniatură cu peștele la bord era lăsată să plutească într-un castron rotund cu apă. Și castronul trebuia să fie din lemn și decorat cu modele ezoterice africane în culori vii. Și acum venea partea magică. Peștele sculptat în piatră înota încet, dar cu încăpățânare, spre punctul cel mai nordic al circumferinței castronului, indiferent de direcția în care mergea prora atunci. În această etapă a călătoriei noastre, a fost de ajuns să îndreptăm prora navei *Memnon* ușor spre stânga față de direcția spre care arăta gura peștelui. Zi sau noapte, peștele magic era infailibil. Pe drumul de întoarcere, avea să fie de ajuns să îndreptăm prora lui *Memnon* în direcția inversă, asta presupunând că eram chemați să revenim în Egipt.

Ramses a râs de peștișorul meu.

– Poate să cânte și o odă pentru zei, sau să-mi aducă o carafă cu vin bun, ori să-mi arate drumul către o fată frumoasă cu o păsărică dulce ca mierea? a vrut el să știe.

Eram surd la o astfel de frivolitate necuviincioasă.

În prima noapte în largul mării, cerul a fost complet acoperit de nori. Nu era nici lună, nici nu se vedeau stele care să ne îndrume. Am navigat toată noaptea prin bezna infernală, neavând decât piatra drumului ca să ne arate calea. Cu mult înainte de zori, am urcat amândoi din nou pe punte și ne-am așezat deasupra castronului de lemn, privindu-l la lumina slabă a unei lămpi cu ulei. Ramses își ocupa timpul făcând nenumărate glumițe la adresa mea. S-a speriat când s-a luminat de zi și norii s-au împrăștiat, văzând că *Memnon* și peștișorul meu țineau cu precizie cursul ușor spre nord-vest.

– Chiar este magic, l-am auzit murmurând în sinea lui.

Era a treia dimineață la rând când se întâmpla același lucru. Pe urmă, în a patra dimineață, când soarele a scos capul înflăcărat peste linia orizontului, insula părăginită a Cretei a apărut în fața prorei noastre, la doar cinci leghe distanță.

Cu mulți ani în urmă, când îi zărisem prima dată, munții Cretei erau verzi și împăduriți aproape în întregime. Orașe și porturi mari mărgineau malurile insulei, făcând-o una dintre cele mai prospere din lume. Apele din jurul coastei erau pline de nave, de război și de marfă.

Acum dispăruseră și pădurile, și orașele, transformate în cenușă neagră de răsuflarea înfocată a marelui zeu Cronus, care, într-o criză de invidie, distrusese muntele în care îl înlănțuise pe fiul său, Zeus, sfărâmându-l într-o erupție vulcanică înflăcărată. Rămășițele acestui munte se scufundaseră sub ape, nelăsând nicio urmă a existenței sale anterioare. Am schimbat cursul și am navigat cât de aproape de uscat ni se părea în siguranță, dar recunoșteam trăsăturile care existaseră înainte. Chiar și după atâția ani, aerul încă duhnea a sulf și mirosea a mortăciuni, animale și pești deopotrivă. Sau poate era doar imaginația mea înfierbântată și simțul meu acut al mirosului. În orice caz, apele de sub chila noastră erau lipsite de viață; recifele de corali fuseseră ucise de marea în fierbere. Până și Ramses și echipajul lui, care nu cunoscuseră această lume, erau tăcuți și îngroziți de o distrugere atât de mare.

– Asta dovedește din plin faptul că toate strădaniile omului sunt mărunte și nesemnificative în fața zeilor, a spus Ramses cu o voce scăzută. Să ne grăbim să plecăm din acest loc și să-l lăsăm în seama furiei apocaliptice a zeului Cronus.

Așa că i-am ordonat cârmaciului să învârtă cârma și să mărească viteza. Am pornit spre nord prin Marea Egee, navigând în continuare cu câteva puncte spre vest față de nordul geografic.

Pentru mine, apele în care navigau erau complet neexplorate. Creta era cel mai nordic punct în care mă aventurasem. În decurs de o zi, trecuserăm de zona pustiită de vulcan și marea își recăpătase aspectul prietenos și primitor. Ramses avea o minte ageră și iscoditoare. Era dornic să învețe și eu mă bucuram să-i fac pe plac. Voia mai ales să știe tot ce puteam povesti despre istoria și originea familiei lui, despre care eu știam foarte multe. Trăisem împreună cu patru generații de faraoni, chiar lângă ei. Mă bucuram să pot să-i împărtășesc cunoștințele mele.

Dar nu eram într-atât de adânciți în istoria Egiptului încât să ne neglijăm îndatoririle de comandanți ai celei mai bune nave de război din lume. Timpul pe care îl petreceam cercetând trecutul era nimic în comparație cu cel petrecut pregătindu-ne pentru situațiile viitoare. Echipajul, demn de o navă de asemenea clasă, fusese ales pe sprânceană de Ramses și era cel mai bun grup de oameni pe care îl văzusem vreodată în acțiune; însă am crezut mereu în îmbunătățirea perfecțiunii, chiar dacă șansele sunt foarte mici. Ramses își muncea oamenii fără milă, iar eu îl ajutam în menținerea lor la cel mai înalt nivel de antrenament.

Cei mai buni comandanți militari au un instinct pentru pericol și simt prezența dușmanului. Până la prânz, în a treia dimineață de după lăsarea insulei Creta în urmă, am început să resimt o neliniște familiară și fără nume. Am petrecut o mare parte din după-amiaza aceea scrutând pe furiș orizontul, nu doar în fața navei, ci și în spatele ei. Știam din experiență că era periculos să ignor aceste premoniții. Pe urmă, am văzut că nu eram singurul neliniștit. Și Ramses devenea agitat, dar el nu-și putea ascunde îngrijorarea la fel de bine ca mine. Era, bineînțeles, mult mai puțin experimentat. Spre sfârșitul după-amiezii, când soarele era doar la

o palmă deasupra orizontului, şi-a pus deoparte sabia şi coiful şi s-a urcat în vârful catargului principal. L-am privit urmărind o vreme întinderea din urma noastră, pe urmă însă nu m-am mai putut abţine. Am lăsat şi eu armele şi jumătate din armură şi m-am dus la baza catargului. Deja eram urmărit cu interes de echipaj şi mai ales de către cei care erau la rând la vâslele lungi. Am urcat de pe puntea principală în cuibul ciorilor din vârf, fără să mă opresc, şi Ramses mi-a făcut loc, deşi era cam puţin spaţiu în găleata cuibului. Nu a spus nimic, ci doar m-a privit curios o vreme.

– L-ai văzut deja? am spart eu tăcerea, iar el m-a privit speriat.

– Pe cine să văd? a întrebat apoi cu grijă.

– Pe oricine ar fi cel care ne urmăreşte, am răspuns, iar el a râs încet.

– Deci i-ai simţit şi tu. Eşti un câine bătrân şi viclean, Taita.

– N-am ajuns un câine bătrân fiind prost, tinere! Mă deranjează aluziile la vârsta mea.

Ramses a încetat să mai râdă.

– Cine crezi că e? a întrebat apoi serios.

– Marea asta nordică este domeniul de vânătoare al tuturor piraţilor care au tăiat vreodată gâtul cuiva. Cum să aleg pe cineva, chiar şi eu?

Am privit cum soarele se scufunda încet în mare. Totuşi, în urma noastră, orizontul rămânea lipsit de viaţă, până când deodată am strigat amândoi:

– Uite-l!

Exact cu o clipă înainte de a fi înghiţit de apă, soarele a trimis o suliţă aurie de lumină peste valurile întunecate. Amândoi am ştiut că era reflexia unei vele de pe nava care ne urmărea.

– Cred că ne vrea capul, altfel de ce s-ar ascunde așa? Se așteaptă să reducem velatura sau chiar să ne oprim de tot odată cu apusul soarelui, așa că se conformează ca să nu ne depășească. Vrea să se apropie de noi pe întuneric fără să provoace o ciocnire, am dedus eu. Așadar, ar trebui să punem la cale o mică surpriză pentru ei.

– Ce sugerezi, Taita? Eu sunt mai obișnuit cu luptele cu alte nave între limitele Nilului, nu aici, în largul oceanului. Așa că mă supun înțelepciunii tale superioare.

– Am văzut că ai vele de schimb în cală.

– Te referi la vela neagră. Ne vine în ajutor pentru munca pe timp de noapte, când nu vrem să fim descoperiți de dușmani.

– Exact pentru asta ne trebuie acum, i-am spus eu.

Am așteptat până când ultima licărire de lumină s-a stins și totul a fost cufundat în întuneric. Pe urmă, am schimbat cursul cu nouăzeci de grade spre babord și am navigat aproape o milă, după judecata mea. Acolo ne-am oprit și am coborât vela albă, înlocuind-o cu cea neagră. Această manevră era complicată pe întuneric și ne-a ținut ocupați mai mult decât credeam. În cele din urmă, sub vela principală, neagră ca noaptea, ne-am întors pe cursul inițial, manevră posibilă grație peștelui magic și câte unei sclipiri de fulger ce lumina în treacăt norii.

Speram că nava cealaltă urmase cursul nostru inițial și că trecuse de noi, în întârzierea provocată de schimbarea velei, navigând acum în fața noastră, cu fiecare membru al echipajului fixându-și ochii dincolo de proră. Evident, căpitanul navei de pirați folosea toate velele ca să ne depășească; așa că i-am ordonat lui Ramses să facă același lucru. *Memnon* a țâșnit prin beznă stropind cu apă peste proră și lovindu-ne ca grindina. Fiecare membru al echipajului era

înarmat până în dinți și gata de luptă, dar pe măsură ce timpul trecea, am început să mă îndoiesc de propriile mele calcule despre poziția relativă a celor două nave.

Deodată, nava de pirați a părut să iasă ca din senin în fața noastră, în noapte. Abia am avut timp să strig o avertizare spre cârmaci și iată că era acolo, drept în față și îndreptată cu lateralul spre noi, luminată de un alt fulger trecător. Părea că piratul căpitan abandonase speranța de a ajunge în pupa noastră. Se convinsese că trecuse pe lângă noi prin întuneric, așa că acum încerca să schimbe direcția și să se întoarcă să ne caute. Era exact în calea noastră și zăcea ca un câine în apă. Ne apropiam de vasul străin cu viteză de atac și prora noastră ascuțită ca un topor l-ar fi spintecat cu totul, deși ar fi fost avariată și ea de ferocitatea atacului.

Doar grație abilităților marinărești ale lui Ramses și antrenamentului echipajului am reușit să împiedicăm o ciocnire directă, care ar fi distrus ambele nave și le-ar fi trimis, cu tot cu noi, pe fundul oceanului. Ramses a reușit să schimbe cursul doar cât să ajungem cu lateralul în dreptul navei oprite. Cu toate acestea, impactul a fost de ajuns ca să-i arunce la pământ pe toți membrii echipajului de pirați, inclusiv pe căpitan și pe cârmaci. Zăceau claie peste grămadă, majoritatea răniți sau șocați, iar puținii care reușiseră să se ridice din nou în picioare își pierduseră armele și nu erau în stare să se apere.

Cei mai mulți din echipajul de pe *Memnon* primiseră o avertizare suficientă ca să se poată pregăti și să se prindă cu mâinile de ceva. Ceilalți au fost catapultați de pe puntea noastră pe cea a navei-pirat. Eu am fost printre ei. N-am reușit să reduc viteza singur, așa că am ales cel mai moale obstacol din calea mea și m-am îndreptat spre el. S-a întâmplat să fie chiar căpitanul navei. Am căzut amândoi pe punte,

dar eu eram deasupra, stând călare pe trunchiul celuilalt. Îmi pierdusem sabia în acest schimb abrupt de nave, așa că n-am putut să-l ucid imediat, ceea ce probabil a fost la fel de bine, căci a gemut jalnic și și-a împins viziera coifului de bronz pe ceafă, apoi s-a uitat la mine. În aceeași clipă, un alt fulger a luminat fața bărbatului de sub mine.

– În numele fundului puturos al lui Seth, amirale Hui, ce cauți aici? l-am întrebat eu.

– Bănuiesc că exact același lucru pe care îl faci și tu, bunule Taita. Adunam ceva argint de prisos ca să hrănesc copilul, a răspuns el răgușit, încercând să-și tragă sufletul și să se ridice în șezut. Acum, dacă vrei să te dai jos de pe mine, o să-ți ofer o îmbrățișare și un bol cu vin roșu și bun de Lacedemonia, ca să sărbătorim întâlnirea noastră norocoasă.

A fost nevoie de ceva timp până ca membrii ambelor echipaje să se ridice în picioare, să se îngrijească de cei răniți mai grav și să acționeze apoi pompele navei de pirați ca să nu se scufunde, căci stricăciunile provocate de coliziune erau mult mai grave decât ale noastre.

Abia apoi am avut ocazia de a i-l prezenta pe Ramses lui Hui. Nu i-am spus că e următorul la tronul Egiptului, ci doar că e căpitanul navei. Pe urmă, l-am prezentat pe Hui lui Ramses – nu drept unchiul său, ci drept amiralul flotei lacedemoniene și corsar cu jumătate de normă.

În ciuda discrepanței dintre vârstele lor, s-au plăcut aproape imediat și, până să începem a doua carafă cu vin roșu, discutau deja ca niște vechi mateloți.

A fost nevoie de tot restul nopții și de aproape toată ziua următoare ca să reparăm stricăciunile ambelor nave, iar eu să cos rănile și să îndrept membrele rupte ale victimelor din ambele tabere. Când, în cele din urmă, am ridicat pânzele pentru portul Githion, aflat pe coasta de sud a Lacedemoniei,

Hui a condus *Memnon* cu nava lui amiral, pe care o botezase după propria soție, *Bekatha*.

L-am lăsat pe Ramses la comandă pe *Memnon* și am urcat la bordul navei *Bekatha* ca să-i pot explica în particular lui Hui împrejurările complicate ale sosirii noastre neașteptate. Hui a ascultat în tăcere explicația mea și abia când am terminat a râs amuzat.

– Ce găsești atât de amuzant? am întrebat.

– Ar fi putut fi mult mai rău.

– În ce fel, rogu-te? Sunt un proscris, nu am voie să intru în patria mea, fiind amenințat cu moartea, am rămas fără domenii și fără titluri.

Era prima dată de când fusesem forțat să fug din Egiptul meu când aveam ocazia să-mi deplâng situația. Mă simțeam complet deznădăjduit.

– Măcar ești un proscris bogat și cât se poate de viu, a arătat Hui. Și doar datorită regelui Hurotas.

Mi-a luat o clipă ca să-mi amintesc cine era acela. Uneori, încă mă gândeam la el ca la Zaras. Însă Hui avea dreptate. Nu doar că eram încă un bărbat bogat, mulțumită comorii pe care Hurotas o păstra pentru mine, dar eram și pe cale de a mă reîntâlni cu dragile mele prințese, după ce fuseserăm despărțiți aproape trei decenii.

Deodată, m-am simțit din nou vesel.

Vârfurile munţilor Taygetos erau prima privelişte a Lacedemoniei pe care o vedeam vreodată. Erau ascuţiţi ca nişte colţi de dragon, abrupţi ca golful lui Hades şi, cu toate că era început de primăvară, erau încă acoperiţi cu întinderi strălucitoare de gheaţă şi zăpadă.

În timp ce navigam spre ei, se înălţau tot mai sus din mare, lăsând la vedere pantele joase înverzite de păduri înalte. Când am ajuns mai aproape, ni s-au dezvăluit malurile, întărite de stânci cenuşii. Şiruri dese de valuri le atacau ca nişte legiuni de războinici în luptă, revărsându-şi furia asupra lor în creste albe, asurzitoare.

Am intrat în gura unui golf adânc, întins pe multe leghe în lăţime. Era golful Githion. Aici, valurile erau mai blânde şi mai liniştite şi am reuşit să ne apropiem mai mult de mal. Am navigat apoi pe lângă gura unui râu lat ce cobora din munţi.

– Râul Hurotas, mi-a spus Hui. Numit după un om pe care îl cunoşti bine.

– Unde e citadela lui? am întrebat.

– La aproape patru leghe spre continent, a răspuns Hui. Am ascuns-o intenţionat de mare ca să-i descurajăm pe vizitatorii nepoftiţi.

– Atunci, unde e ancorată flota? Cu siguranţă e greu de ascuns un număr atât de mare de galere de război aşa cum ştiu că aveţi!

– Priveşte în jurul tău, Taita, a sugerat Hui. Sunt ascunse la vedere.

Am vederea foarte bună, dar n-am reuşit să disting ceea ce mă provoca Hui să descopăr. Asta mă enerva. Nu-mi plăcea să fiu ridiculizat. Trebuie să fi simţit şi el, pentru că a dat înapoi şi mi-a oferit un indiciu.

– Uită-te acolo, unde munţii coboară spre mare.

Şi atunci s-a limpezit totul şi mi-am dat seama că, de fapt, ceea ce luasem drept câţiva copaci uscaţi împrăştiaţi de-a lungul malului, drepţi şi fără crengi sau frunze, erau, de fapt, catargele vaselor.

– Nu sunt acelea catargele goale ale câtorva galere de război? Dar par să fi eşuat pe mal, căci nu le disting carenele.

– Excelent, Taita! m-a aplaudat Hui cu generozitate, stârnindu-mi supărarea cu ghicitorile lui copilăreşti. Carenele galerelor noastre sunt ascunse în spatele digului de protecţie al portului, pe care l-am construit special pentru ele. Doar câteva au catargul încă sus. Multe dintre ele îl au coborât, ceea ce le face şi mai greu de depistat.

– Sunt ascunse cu viclenie, am cedat eu cu mărinimie.

Am mers apoi spre portul ascuns cu *Memnon* în urma noastră. Când eram la o distanţă de mal cam de jumătate din cât zboară o săgeată, intrarea ni s-a înfăţişat brusc. Era dublată în direcţia opusă ca să nu se vadă dinspre mare. Când am intrat, am coborât velele şi am strâns vâslele ca să trecem prin pasaj. După ultima cotitură, în faţa noastră a apărut portul interior cu toată flota lacedemoniană ancorată de-a lungul digului de protecţie. Pe fiecare navă erau oameni ocupaţi, pregătindu-se să iasă pe mare: reparau vele

şi carene şi cărau la bord rezerve de mâncare proaspătă, echipamente şi arme.

Cu toate acestea, toată munca s-a oprit brusc când cele două galere au pătruns prin intrare. *Memnon* a stârnit agitaţie printre oamenii de pe mal. Mă îndoiesc că văzuseră vreodată plutind ceva asemănător, dar pe urmă s-a întâmplat altceva care le-a distras atenţia de la o privelişte atât de magnifică precum nava-amiral a lui Ramses. Oamenii şi-au întors atenţia din nou spre trirema din faţă: *Bekatha* lui Hui. Au început să arate cu degetul spre micul nostru grup de ofiţeri de pe puntea pupa, apoi au început să strige unul la altul şi am auzit numele meu – „Taita" – aruncat înainte şi înapoi.

Bineînţeles că majoritatea mă ştiau prea bine, nu doar ca tovarăşul de arme de altădată şi ca bărbatul cu o înfăţişare excepţională şi surprinzătoare, ci şi dintr-un alt motiv, mult mai memorabil pentru vizitiul sau marinarul de rând.

Înainte să mă despart de ei după capturarea oraşului Memphis, înfrângerea lui Khamudi şi distrugerea hoardelor de hicsosi, îl rugasem pe regele Hurotas să le distribuie o mică parte din prada mea soldaţilor săi, ca o recunoaştere a rolului pe care îl jucaseră în luptă. Asta însemna doar un lakh de argint din cei zece lakh ai mei, echivalentul a aproximativ zece monede de argint de cinci debeni[1] de căciulă. Sigur, era o sumă derizorie pentru noi sau pentru oricare alt nobil, dar pentru oamenii de rând era salariul pentru aproape doi ani; cu alte cuvinte, era o avere adevărată. Îşi aminteau acest lucru şi probabil că aveau s-o facă până în ultima lor zi.

– E lordul Taita! strigau ei, arătându-mă cu degetul.

– Taita! Taita!

[1] Veche unitate de măsură în Egiptul antic, cântărind aproximativ 13,6 g (n.tr.)

Ceilalți au preluat scandarea și au gonit spre chei ca să mă întâmpine. Au încercat să mă atingă când am urcat pe mal și unii chiar au avut curajul de a încerca să mă bată cu mâna pe spate. Aproape am fost culcat la pământ de câteva ori până când Hui și Ramses au format o gardă de corp pentru mine, din douăzeci de oameni ai lor, ca să mă protejeze. M-au strecurat prin zarva aceea spre locul unde caii așteptau să ne ducă în sus, acolo unde regele Hurotas și regina Sparta își construiau citadela.

După ce am plecat de pe coastă, peisajul a devenit tot mai frumos cu fiecare leghe acoperită. Fundalul permanent al munților acoperiți de zăpadă era mereu la vedere, amintindu-ne de iarna care abia trecuse. Pajiștile de sub munți erau de un verde bogat, cu iarba înaltă până la talie și cu o multitudine de flori superbe ce înclinau capul în briza ușoară coborâtă de pe înălțimile munților Taygetos. O vreme, am mers în lungul malului râului Hurotas. Apele erau umflate de zăpada topită, dar destul de limpezi ca să distingem forma peștilor mari din adâncuri, cu botul întors spre curent. Femei și bărbați pe jumătate dezbrăcați înaintau până la piept în apele înghețate, trăgând după ei colaci lungi de plasă împletită; prindeau peștii și-i adunau în mormane scânteietoare pe mal. Hui s-a oprit câteva minute ca să se tocmească pentru cincizeci dintre cele mai mari creaturi delicioase, trimițându-le apoi la bucătăriile citadelei regale.

În afară de acești locuitori ai râului, pe marginea drumului mai erau câțiva băieței care vindeau porumbei și potârnichi, pe care le prinseseră în capcane, și tarabe unde expuneau carcasele de căprioare și de tauri sălbatici. Turme de animale domesticite pășteau pe câmp: vite și capre, oi și cai. Toate animalele erau rotofeie și solide, cu blana lucioasă.

Bărbaţii şi femeile care munceau pe câmp erau fie foarte tineri, fie foarte bătrâni, dar toţi păreau la fel de mulţumiţi. Cu toţii ne strigau saluturi vesele când treceam pe lângă ei.

Abia când ne-am apropiat de citadelă a început să se schimbe înfăţişarea populaţiei. Erau oameni mai tineri, majoritatea având vârsta potrivită pentru armată. Trăiau în barăci extinse bine construite şi se ocupau cu exersarea tacticilor de luptă. Carele, armurile şi armele lor păreau să fie mai bune şi mai moderne, inclusiv arcul încovoiat şi carele uşoare, dar solide, trase fiecare de câte patru cai.

Ne-am oprit de mai multe ori ca să-i privim la exerciţii şi ne-am dat seama imediat că erau soldaţi de primă mână, gata de luptă, la apogeul instruirii. Era de aşteptat, avându-i pe Hurotas şi pe Hui drept comandanţi.

Drumul urca treptat de când plecaserăm de pe coastă. În cele din urmă, după vreo patru leghe, am ajuns în vârful unei alte culmi împădurite şi ne-am oprit din nou, de data asta de uimire, căci citadela se afla în faţa noastră, în mijlocul unui teren deschis şi larg, înconjurat de meterezele înalte ale munţilor.

Râul Hurotas curgea prin mijlocul bazinului, împărţit în două cursuri puternice şi rapide de apă curgătoare, în mijlocul cărora se ridica citadela. Râul forma un şanţ de apă natural în jurul acesteia. Pe urmă, braţele râului se reuneau în partea inferioară, ca să continue drumul spre mare şi spre portul Githion.

Citadela fusese construită dintr-o ridicare a rocii vulcanice din mijlocul pământului. După multe sute de secole, fusese abandonată, apoi ocupată de tribul sălbatic şi primitiv al neglinţilor, care trăiau în munţii Taygetos. La rândul lor, neglinţii fuseseră înfrânţi şi înrobiţi mai recent de regele Hurotas şi de amiralul Hui.

Hurotas și Hui folosiseră sclavii abia capturați ca să consolideze fortificațiile citadelei până când deveniseră aproape de nepătruns, iar interiorul era nu doar spațios, ci și foarte confortabil. Hurotas era hotărât să facă acolo capitala noului său popor.

Am pierdut foarte puțin timp examinând citadela de la distanță și ascultându-l pe Hui recitându-i istoria. Poate că era un amiral excelent, dar ca povestitor era un mare pedant. Am mânat calul și l-am împuns cu pintenii, conducând grupul la galop în jos, spre adâncitură și spre citadelă. Ajuns la mică distanță, am văzut podul retractabil coborând și, când abia atinsese malul apropiat, doi călăreți din partea opusă l-au și traversat în viteză, cu chiote estompate și strigăte ascuțite de bucurie ce deveneau tot mai gălăgioase pe măsură ce se apropiau.

Am recunoscut călăreața din față imediat. Tehuti conducea, așa cum făcuse întotdeauna. Părul ei flutura ca un steag în bătaia vântului. Când o văzusem ultima dată, avea o frumoasă culoare roșcată, dar acum era alb cu totul și strălucea în lumina soarelui ca vârfurile înzăpezite ale munților Taygetos din spatele ei. Dar, chiar și de la distanța aceea, vedeam că era la fel de zveltă precum fetișcana pe care mi-o aminteam cu drag.

Era urmată într-un ritm mult mai calm de o doamnă mai în vârstă și mai voinică pe care cu siguranță nu o mai văzusem niciodată.

Când ne-am întâlnit, încă ne strigam vorbe de alint unul altuia. Amândoi am descălecat în timp ce caii erau încă în plin galop, dar ne-am păstrat echilibrul când am atins pământul, folosind impulsul rămas ca să ne unim într-o îmbrățișare strânsă.

Tehuti râdea și plângea în același timp.

– Unde te-ai ascuns în toți acești ani, obraznicule? Credeam că nu o să te mai văd niciodată!

Lacrimi de bucurie curgeau pe obrajii ei, picurând din vârful bărbiei.

Și fața mea era udă. Bineînțeles, lacrimile nu erau ale mele. Le primisem la mâna a doua de la femeia pe care o îmbrățișam. Erau atâtea lucruri pe care voiam să i le spun, dar cuvintele mi se blocaseră în gât. Nu puteam decât să o strâng la piept și să mă rog să nu ne mai despărțim niciodată.

Apoi însoțitoarea ei s-a apropiat la trap de locul unde stăteam îmbrățișați. A descălecat cu grijă, după care a venit spre noi cu ambele mâini întinse.

– Taita! Mi-a fost tare dor de tine. Slavă lui Hathor și tuturor zeilor și zeițelor care ți-au îngăduit să te întorci la noi, a spus ea cu o voce frumoasă și melodioasă care rămăsese neschimbată de-a lungul anilor și pe care mi-am amintit-o cu o vinovăție subită.

– Bekatha! am strigat, apoi am dat fuga să o îmbrățișez.

Dar am ținut-o și pe Tehuti în cercul nostru cu celălalt braț în timp ce o strângeam pe surioara ei, care nu mai merita acum acel diminutiv.

Am rămas înlănțuiți toți trei, suspinând și rostind aiureli pline de bucurie, încercând să ștergem amintirea tuturor anilor în care fuseserăm despărțiți.

Deodată, Tehuti, care fusese mereu mai perspicace decât Bekatha, a spus:

– Este foarte anormal, Tata, bătrânul meu drag, dar nu te-ai schimbat niciun pic de când ne-am luat rămas-bun acum atâția ani. Mai degrabă pari să fi devenit mai tânăr și mai arătos.

Bineînțeles că am încercat să neg, dar Tehuti avea mereu îndemânarea de a alege cea mai adecvată descriere a oricărui subiect.

– Amândouă sunteți mult mai frumoase decât îmi aminteam eu, am răspuns. Trebuie să știți că am auzit multe despre voi în ultima vreme de la soții voștri iubitori, dar a fost mai mult ca să-mi stârnească apetitul decât să-l potolească. I-am întâlnit pe toți cei patru fii ai tăi, Bekatha, când au venit în Egipt pentru a mă ajuta să-mi eliberez patria de stăpânirea hicsosă. Dar a fost doar o întâlnire scurtă, iar acum vreau să aflu totul despre ei de la tine.

Pentru orice mamă, copiii săi sunt cele mai fascinante ființe din lume, așa că Bekatha ne-a oferit tot drumul înapoi spre citadelă o relatare minuțioasă a virtuților celor patru fii ai ei.

– Nu sunt perfecți, cum îi descrie sora mea, a zis Tehuti, apoi mi-a făcut cu ochiul pe furiș. Dar, pe de altă parte, niciun om în viață nu e perfect.

– Asta e pură gelozie, a intervenit Bekatha satisfăcută. Vezi, biata mea soră are un singur copil, și acela e o fiică.

Tehuti a primit împunsătura cu indiferență – evident, se învechise de atâta folosință.

În ciuda părului argintiu – sau poate datorită lui –, Tehuti era încă o femeie cu o înfățișare extraordinară. Chipul ei nu era ridat de trecerea timpului. Avea membrele zvelte, dar elegant sculptate de mușchii tari. Straiele ei nu aveau panglici, flori sau alte podoabe femeiești; în schimb, purta o tunică militară. Se mișca cu grație și cu eleganță feminină, dar și cu puterea și îndârjirea masculină. Râdea cu ușurință, dar nu foarte tare sau fără motiv. Avea dinți albi și regulați. Privirea îi era profundă și scrutătoare. În plus, mirosea ca un măr dat în pârg. Și o iubeam.

Când m-am întors spre Bekatha, am văzut că era cu totul diferită de sora ei mai mare. Dacă Tehuti era Atena, zeița războiului, atunci Bekatha era întruchiparea Gaiei, zeița

pământului. Era voinică și îmbujorată. Chiar și fața ei era rotundă ca luna plină, dar mai roz și lucioasă. Deseori râdea tare, fără alt motiv decât însăși bucuria de a trăi. Îmi aminteam de o fetiță frumoasă abia ajunsă la pubertate, având jumătate din statura soțului ei, Hui. Dar acum, deși se îngrășase de la nașterile repetate, el încă o adora și în scurt timp am descoperit că la fel simțeam și eu.

Am mers toți trei călare mult înaintea celorlalți din grup. Hui și Ramses au rămas cu tact în spate, ca să ne lase pe mine și pe cele două surori să ne reluăm relația specială. Erau atât de multe lucruri de care să ne amintim și de care să ne bucurăm, încât timpul nu ne-a fost de ajuns, căci ne-am trezit imediat în fața porților citadelei Sparta, Cea mai Frumoasă.

Deși o armată de sclavi muncise la ea timp de multe decenii, citadela nu era încă terminată. Totuși, zidurile mărețe și sistemele de șanțuri cu apă și de fortificații ar fi fost capabile să respingă chiar și cea mai mare și mai hotărâtă armată a oricărui posibil dușman. Am strunit calul ca să o admir în detaliu și, între timp, Hui și Ramses au venit alături de noi.

Atât Tehuti, cât și Bekatha și-au îndreptat atenția imediat asupra lui Ramses. Nu le purtam pică. Îmi dăruiseră mai mult decât porția ce mi se cuvenea, iar Ramses chiar era un bărbat cu o înfățișare extraordinară. Nu știam pe nimeni care să-i fie egal; ei bine, poate că nu este tocmai corect, dar modestia mă împiedică să mai fac alte comparații. Așa că m-am retras politicos în fundal.

– Și tu cine ești, tinere domn? a întrebat Bekatha, care nu fusese niciodată o persoană reținută.

Continua să se uite cu îndrăzneală la Ramses.

– Nu sunt un om deosebit de important, Înălțimea Ta, a zis Ramses, respingându-i întrebarea cu un zâmbet

modest. Sunt doar căpitanul navei care l-a adus pe lordul Taita să vă viziteze pe insula aceasta frumoasă. Mă numesc Rammy.

Ne înțeleseserăm să nu vorbească despre legăturile lui apropiate cu tronul Egiptului. Știam amândoi că faraonul Utteric Turo cel Mare avea spioni în cele mai selecte și mai neașteptate locuri.

Tehuti îl studia pe Ramses cu o intensitate mult mai grăitoare decât vorbăria entuziasmată a surorii ei mai mici.

– Ești membru al familiei regale egiptene.

Când a vorbit, cuvintele lui Tehuti au sunat ca o acuzație, dar și ca o provocare.

– De unde știi, Maiestate?

Ramses era în impas.

– Când vorbești, accentul tău e inconfundabil. Tehuti a continuat să-i studieze fața preț de câteva momente, pe urmă a spus cu siguranță: Îmi amintești de un om pe care l-am cunoscut bine, dar pe care nu l-am mai văzut de mulți ani. Lasă-mă să mă gândesc! Apoi expresia ei s-a schimbat iar, devenind mai dornică și mai fascinată: Îmi amintești de fratele meu, faraonul Tamose. S-a oprit și s-a uitat la ruda ei șovăitoare. Rammy! Da, bineînțeles! Tu ești nepotul meu, Ramses. S-a întors dinspre el și s-a uitat dezaprobator la mine, dar nemulțumirea i-a fost alungată de scânteia de fericire din ochi și de râsul abia reținut de pe buze. Obraznic mai ești, Taita! Ce te-a făcut să încerci să mă amăgești? De parcă nu aș recunoaște pe cineva din carnea și sângele meu. L-am învățat pe micul Aghiuță primele lui înjurături. Nu-ți mai amintești, Ramses?

– Rahat și putreziciune! Și fir-aș să fiu! Mi le amintesc foarte bine. Ramses și-a unit râsul cu al ei. Aveam doar trei sau patru ani pe atunci, iar tu erai o doamnă în vârstă de

şaisprezece sau şaptesprezece ani, dar nu o să uit niciodată vorbele acelea dulci de înţelepciune.

Tehuti a sărit de pe cal şi şi-a întins braţele larg, ca o invitaţie.

– Vino şi dă-i un sărut bătrânei tale mătuşi, copil îngrozitor!

I-am privit cu plăcere cum se îmbrăţişau – şi nu doar pentru că nu mai eram obligat să sar de la capătul lumii în eternitate ca să-mi respect legământul faţă de Ramses. A durat ceva vreme până ca această ceremonie de întâmpinare să se desfăşoare natural. Bekatha a simţit nevoia să-şi adauge greutatea considerabilă la această ocazie, dar, în cele din urmă, am fost liberi să încălecăm din nou şi să ne continuăm drumul spre citadelă. Cele două surori mergeau foarte aproape de Ramses, de o parte şi de alta a lui.

Porţile s-au deschis larg când ne-am apropiat de citadelă şi regele Hurotas a coborât de pe schelăria ce acoperea încă o parte din noile fortificaţii şi de pe care îşi instruia constructorii. La înfăţişare, părea mai degrabă un muncitor decât un rege, acoperit cum era de praf şi de mizerie. Bineînţeles, mă recunoscuse de departe. Nu sunt o persoană uşor de trecut cu vederea, chiar şi în mulţime. În plus, fusese intrigat să-şi vadă soţia şi pe sora ei agăţându-se cu atâta drag de tânărul străin care călărea între ele.

– Este nepotul meu, Ramses! a strigat Tehuti spre soţul ei când îi mai despărţeau doar cincizeci de paşi.

– E al doilea fiu al fratelui nostru, Tamose, a confirmat Bekatha – voia să se asigure că nu exista nicio neînţelegere în privinţa cuvântului „nepot". Iar el e următorul la tronul Egiptului după ce tu şi Taita o să scăpaţi lumea de Utteric.

Am fost puţin surprins de presupunerea ei cu privire la rolul nostru viitor în alegerea regelui. Totuşi, Hurotas

era vizibil călit în privința fanteziilor ei. A venit imediat să-l îmbrățișeze pe Ramses și să transfere pe uniforma amiralului o porție generoasă din murdăria care-i acoperea persoana regală.

În cele din urmă, s-a dat înapoi și a anunțat la fel de tare cum făcuse Bekatha:

– Asta cere un festin! O să-l întâmpinăm cum se cuvine pe prințul Ramses! Spune-le bucătarilor că dau un ospăț în seara asta, cu cel mai bun vin și cea mai bună mâncare pentru toată lumea.

În seara aceea, curtea interioară a citadelei era luminată de zeci de focuri mari și plină de mese la care stăteau câteva sute dintre cei mai importanți nobili din Lacedemonia. Regele și familia lui stăteau în mijlocul unei platforme înălțate, unde erau văzuți de toate ființele inferioare din lume. Bineînțeles, eu stăteam între cele două foste protejate ale mele, Tehuti și Bekatha. Direct sub noi erau așezați fii lui Hui și ai Bekathei. Erau patru tineri splendizi care își însoțiseră tatăl în Egipt în campania în care scăpasem lumea de regele Khamudi. Deși îi întâlnisem doar în treacăt pe atunci, eram un judecător infailibil al oamenilor. Știam că Bekatha născuse adevărați fii din linia faraonilor și că aceștia erau exemplare alese de noblețe egipteană. Doi dintre băieții ei erau deja căsătoriți și soțiile lor frumoase stăteau împreună cu ei. Erau toți apropiați de vârsta lui Ramses și îl tratau ca pe un oaspete de onoare, așa cum era. Mi-am exprimat aprobarea în fața Bekathei, mama lor, iar ea a luat-o drept nimic mai mult decât ceva ce li se cuvenea.

– De fapt, sperasem că unul dintre băieții mei să se însoare cu verișoara lor, Serrena, mi-a mărturisit ea.

Știam de acum că Serrena era numele misterioasei fiice a lui Tehuti, al cărei scaun gol o aștepta să sosească, pentru

a se aşeza lângă tatăl ei, regele Hurotas, în capul mesei festive. Bekatha a continuat să vorbească după o scurtă pauză:

– Toţi patru au curtat-o, unul după altul. Dar ea i-a respins cu blândeţe, cu scuza că nu se putea mărita cu cineva cu care făcuse baie în pielea goală în copilărie şi cu care discutase despre structurile genitale diferite în timp ce împărţeau aceeaşi oliţă. Mă întreb ce scuză a avut pentru ceilalţi o sută de alţi peţitori care au venit în şir neîntrerupt de la capătul pământului ca să-i ceară mâna.

– Abia aştept să o întâlnesc. Înţeleg că este o tânără foarte frumoasă, am recunoscut eu, iar Bekatha a elaborat subiectul mai departe.

– Toţi, inclusiv unchii ei, spun că e cea mai frumoasă fată din lume, o rivală adevărată pentru zeiţa Afrodita; dar eu nu văd asta. În orice caz, Serrena e atât de exagerată în alegerea unui soţ, încât probabil o să moară fată bătrână.

Bekatha i-a aruncat o privire aţâţătoare surorii ei, care stătea alături de mine. Tehuti ne urmărise conversaţia, dar nu a binevoit să-mi răspundă şi doar a scos vârful limbii înspre Bekatha.

– Unde este această capodoperă de frumuseţe feminină? am întrebat. Nimic din toate acestea nu era nou pentru mine, dar m-am gândit că era mai bine să le abat pe cele două surori de la discuţie, înainte să se transforme din amuzament în furie. Ni se alătură şi ea în seara asta?

– Vezi vreun scaun gol pe undeva prin curte? a întrebat Bekatha, uitându-se anume în direcţia regelui Hurotas, care stătea la masă faţă în faţă cu noi.

Scaunul din stânga lui era singurul din curtea înţesată care nu era ocupat. Bekatha a zâmbit şi a răspuns la propria întrebare înainte să apuce sora ei mai mare să o facă:

– Prințesa Serrena din Sparta merge după ritmul propriei tobe, pe care doar ea o aude.

O spusese pe un ton glumeț, aproape ca pe un compliment, nicidecum o acuzație. Dar regele Hurotas, care urmărise conversația, s-a aplecat repede în față și a intervenit:

– Când o femeie frumoasă întârzie numai o oră înseamnă că face un efort special să vină la timp.

Bekatha s-a retras imediat și mi-am dat seama cine conducea cu adevărat regatul și cui îi era el devotat. Aproape imediat a urmat o pauză în zarva festivităților și am crezut o clipă că restul companiei reacționa la riposta regelui, însă mi-am dat seama că foarte puțini o auziseră și că nu erau atenți nici la Hurotas, nici la altcineva din curte. În schimb, toate capetele se întorceau spre ușile principale, care se deschideau în curte dinspre citadelă.

Pe acolo a intrat o femeie tânără. Totuși, este o descriere incorectă a intrării ei în viața mea și în viața lui Ramses. Prințesa Serrena nu mergea – aluneca fără să-și miște vreo parte a corpului, căci fustele lungi pe care le purta îi acopereau cu totul picioarele. Avea părul adunat în vârful capului, o coroană de un auriu scânteietor și des. Pielea puțin bronzată de pe brațe și umeri era fără pată și lucioasă ca marmura lustruită sau ca mătasea proaspăt țesută. Era înaltă, dar trupul ei era perfect proporționat.

Nu era drăguță, pentru că acest adjectiv sugerează o neatenție prostească. Era, pur și simplu, magnifică. Fiecare latură a feței ei era perfectă. Dacă le priveam în ansamblu, îmi depășeau puterile de descriere. În timp ce se mișca, trăsăturile ei se schimbau subtil, perfecțiunea întrecând perfecțiunea. Captiva orice persoană care o privea. Cu toate acestea, cea mai surprinzătoare trăsătură – dacă era posibil să o distingi – erau ochii ei. Erau enormi, dar în perfectă

armonie cu restul feței. Aveau o nuanță aparte de verde, mai strălucitoare decât smaraldul. Erau, totodată, ageri și pătrunzători, dar, în același timp, iertători și indulgenți.

Doar două femei dintre cele pe care le cunoscusem se apropiau oarecum de frumusețea ei. Una era regina Lostris, prima mea iubire. Cealaltă era femeia care stătea lângă mine acum: regina Tehuti, care fusese și încă era a doua mea iubire. Erau mama și bunica acestei fete tinere.

Cu toate acestea, prințesa Serrena era de departe cea mai frumoasă persoană – vie sau moartă – pe care o văzusem vreodată.

Când a zărit-o pe mama ei stând lângă mine, s-a întors spre noi cu un zâmbet pe față. Atunci, de la capătul mesei, Ramses s-a ridicat în picioare, iar mișcarea lui a distras atenția Serrenei. Zâmbetul de pe fața ei s-a schimbat într-o expresie de uimire. A încremenit cu un picior ridicat, cu vârful pantofului drăgălaș ieșind de sub fuste. Cuplul acesta splendid s-a privit o vreme, timp în care nu a mai existat nimeni pe lume în afară de ei. În cele din urmă, Serrena a pus piciorul în pământ, dar ochii ei erau încă fixați asupra lui. Apoi s-a îmbujorat ușor, o strălucire roz care îi lumina fața și o făcea, în mod imposibil, și mai frumoasă decât era deja.

– Nu ești tu vărul meu, Ramses? Mama mi-a spus că ai venit să ne vizitezi, a zis ea cu o voce vioaie și clară, ce părea puțin răgușită.

Cuvintele ei s-au auzit clar în toate colțurile curții tăcute. În ochii ei era o lumină care mi-a amintit brusc de felul în care se uitase Tehuti la Zaras la prima lor întâlnire din urmă cu aproape treizeci de ani. Ramses s-a înclinat adânc, fără să-i răspundă la întrebare și fără să-și ia ochii de la chipul ei nespus de frumos.

Tehuti stătea aproape de mine, dar nimeni dintre cei prezenți nu se uita la noi când a băgat mâna pe furiș sub masă și mi-a strâns degetele.

– Da! a șoptit ea încet, dar apăsat, apoi iar: Da!

Recunoscuse din propria experiență acel moment fermecat când fiica ei, la vârsta înaintată de nouăsprezece ani, își găsise sufletul pereche.

Zilele, săptămânile și lunile care au urmat au fost dintre cele mai fericite pe care mi le amintesc.

Prima mea bucurie a fost atunci când regele Hurotas și regina m-au invitat să le vizitez sălile vistieriei, proaspăt săpate în adâncimile citadelei. Am coborât mai multe trepte de piatră cu zece paznici înarmați în fața noastră și cu alți zece după noi. Fiecare ținea ridicată câte o torță aprinsă care să ne lumineze drumul. Când am ajuns la treptele cele mai de jos, Hurotas a folosit o cheie grea de bronz ca să descuie ușa masivă din fața noastră. Pe urmă, trei dintre paznici s-au opintit să o deschidă.

L-am urmat pe rege în vistieria regală și m-am uitat bucuros în jur. Deși nu se spusese o vorbă despre scopul acestei expediții în adâncurile pământului, credeam că știu la ce să mă aștept. Hurotas și Tehuti mă urmăreau cu ochi ce scăpărau de nerăbdare. Aproape imediat am zărit ceea ce căutam. Erau aproape douăzeci și patru de cufere din lemn de cedru stivuite într-un colț al peretelui din blocuri grele de granit. Deși, de obicei, sunt în stare să mă abțin de la un comportament necontrolat, de data asta am făcut o excepție și am scos un strigăt de entuziasm. Pe urmă, am traversat camera în fugă și am încercat să ridic unul dintre cuferele

din stivă, dar n-am izbutit. A fost nevoie de trei gărzi ca să-l putem aşeza pe lespezile din piatră. Pe urmă, au ridicat capacul cu săbiile şi s-au dat înapoi.

Nu sunt un om avar. Dar sigur vă amintiţi că foarte recent fusesem deposedat de faraonul Utteric Turo de fiecare palmă de pământ şi de fiecare deben de argint pe care le avusesem vreodată. Când ai un lakh de argint, nu te gândeşti aproape niciodată la el. Când suma scade la un singur deben, abia dacă te mai poţi gândi la altceva.

– Credeam că nu o să mai văd niciodată o privelişte atât de minunată.

Am spus-o tare, fără să mă adresez cuiva anume, mijind ochii din pricina felului în care flăcările torţelor se reflectau în bucăţile de metale preţioase înghesuite, aur şi argint deopotrivă. Pe urmă, mi-am şters lacrimile de pe obraz cu palma şi m-am întors din nou spre regele Hurotas. M-am dus la el şi am îngenuncheat în faţa lui.

– Mulţumesc, Maiestate, am şoptit, apoi m-am aplecat ca să-i sărut picioarele. Dar s-a mişcat prea repede pentru mine şi, cu o mână pe fiecare umăr, m-a ridicat şi s-a uitat apoi în ochii mei.

– Ce înseamnă un singur act de bunătate când îl compari cu sutele pe care le-ai făcut tu pentru mine şi Tehuti? a întrebat el.

A fost nevoie de trei zile pline ca să despachetez, să cântăresc şi să împachetez la loc pletora aceea de bogăţii, împreună cu doisprezece sclavi care m-au ajutat. Tehuti a făcut un calcul rapid, concluzionând că ar trebui să fie destul ca să pot trăi în opulenţă ani nenumăraţi.

– Cu condiţia să trăieşti atât de mult, a întărit ea.

– Asta nu este o provocare reală, am asigurat-o eu, dar a doua etapă de cinci sute de ani e cea care îmi dă de gândit.

Cei patru fii ai lui Hui formau o strânsă alianță de familie. Însă, datorită vârstei superioare, frumuseții și personalității fermecătoare, precum și preferinței speciale din partea tatălui ei, regele, Serrena era conducătoarea indiscutabilă a grupului. Putea să danseze ca un vârtej și să călărească asemenea unei furii. Cânta la orice instrument cunoscut omenirii, precum și din voce, la fel ca sirenele care atrăgeau marinarii pe stânci cu sunetul dulce al glasului lor. Dar vocea ei era veselă, nicidecum încărcată de pericol.

Putea să spună ghicitori și poezii și să-i facă pe alții să râdă doar cu un zâmbet sau cu o vorbă bună.

Bărbați bogați și puternici veneau din toate colțurile lumii ca să-i ceară mâna, dar ea îi refuza cu grație și blândețe, astfel încât nicio inimă nu era frântă, iar ei plecau la fel de fericiți, de parcă le făcuse cea mai mare favoare.

Asemenea mamei ei, era o trăgătoare formidabilă cu arcul și cu orice armă ascuțită. Era singura căreia Tehuti îi dădea voie să mânuiască sabia albastră cu mâner de rubin. Era o armă aproape mitică, cu o proveniență foarte întortocheată. Prima dată o văzusem cu mulți ani în urmă, pe când îi aparținea lordului Tanus, care fusese iubitul credincios, dar clandestin al reginei Lostris aproape toată viața ei. Pe patul

lui de moarte, îi lăsase moştenire sabia prinţului Memnon, fiul lui Lostris. Era şi fiul lui Tanus, deşi eram singurul om care ştia acest lucru în afară de părinţii săi. Când Lostris a murit, Memnon a urmat pe tronul faraonului şi a devenit, la rândul său, faraonul Tamose. Era fratele cel mai mare al dragilor mele Tehuti şi Bekatha şi, prin urmare, bunicul Serrenei.

Tamose fusese cel care, cu puţin ajutor din partea mea, negociase căsătoria ambelor surori cu măreţul Minos din Creta. Ca dar de nuntă, faraonul îi dăruise sabia albastră cu mâner de rubin surorii sale mai mari, Tehuti. Când Minos şi regatul său insular fuseseră aproape distruşi de acea masivă erupţie vulcanică, cele două surori văduve fugiseră cu iubiţii lor, Hui şi Zaras, şi navigaseră spre nord ca să-şi construiască propriul regat aici, în Lacedemonia. Bineînţeles, le ajutasem pe cele două surori să fugă cu iubiţii lor în loc să se întoarcă în Egipt. Şi, bineînţeles, sabia fabuloasă plecase cu Tehuti.

Fiind un spadasin extrem de pasionat şi de devotat, Tehuti era fermecată de sabia albastră. Nu mai exista alta ca ea, iar în mâinile ei devenea arma supremă. Probabil era singurul dar care i-ar fi putut îndulci exilul în Creta.

Tehuti nu permitea nimănui să atingă sabia albastră, nici măcar soţului ei, regele Hurotas. Doar Tehuti spăla sângele uscat al duşmanului de pe metalul azuriu sclipitor. Tehuti era singura care lustruia şi şlefuia marginile armei până când devenea absolut letală, ajungând, totodată, expertă în arta metalelor.

Totuşi, o anumită zi de pe malul râului Hurotas fusese de o magie rară – era ziua în care prinţesa Serrena împlinea paisprezece ani, ziua în care se transforma din fată în femeie. Niciun dar nu era prea extravagant pentru ea.

Sigur că nu am fost cu ele în persoană în ziua aceea. Tehuti mi-a povestit totul abia după ce am ajuns cu Ramses

în Lacedemonia, când Serrena ajunsese la vârsta de douăzeci de ani.

După cum era obiceiul și plăcerea celor două, mamă și fiică, merseseră călare la iazul lor tainic de pe râul Hurotas, în amonte de citadelă. Lăsaseră caii în grija rândașilor până să ajungă acolo și fugiseră ținându-se de mână pe ultimii coți până la cabana regală construită pe malul râului, sub cascadă. Rândașii și slujitorii știau că nu le era permis să le urmeze. Aveau să aștepte cu caii până când se întorceau doamnele regale.

Tehuti ținea sabia albastră la șold, ceea ce nu era neobișnuit, căci o purta foarte des. Servitorii și sclavii vizitaseră cabana mai devreme în dimineața aceea și o lăsaseră imaculată. Puseseră flori proaspete în vazele enorme de cupru, pentru ca încăperea principală ce dădea spre iaz să se transforme într-o grădină încântătoare. Acoperiseră canapelele cu piei tăbăcite de elan și cu perne de mătase. Aprinseseră focul în vatra din mijlocul podelei, căci iarna încă nu trecuse. Pe urmă, pregătiseră o masă somptuoasă care ar fi hrănit zece bărbați flămânzi, știind prea bine că tot ceea ce rămânea avea să ajungă la ei.

Tehuti și Serrena începuseră să-și scoată hainele aproape imediat ce intraseră în sanctuar. Tehuti își desfăcuse sabia albastră de la talie și o pusese cu atenție pe masa din mijlocul camerei, cu fața spre șemineu. Aruncaseră restul hainelor pe pernele din piele de elan. Apoi, goale puște și ținându-se iar de mână, ieșiseră din cabană și fugiseră pe malul râului. Plonjaseră în apele limpezi, împroșcând nori de picături. Țipau din pricina frigului, căci bucăți mari de gheață coborau din munți și pluteau la suprafața râului. Se stropiseră una pe alta cu mâinile căuș pline de apa râului, până când Tehuti se desprinsese și încercase să scape de

pedeapsă. Serrena alergase după mama ei și, când o prinsese, o trăsese sub apa învolburată a cascadei, ținând-o acolo până când ceruse îndurare. Oricât de puternică era, Tehuti trebuia să facă eforturi mari ca să o egaleze pe fiica ei. Părea că trupul Serrenei era sculptat nu din carne și oase omenești, ci dintr-o substanță divină ca adamantinul, metalul albastru al sabiei fabuloase.

Dar niciuna dintre cele două femei magnifice nu era imună la răceala gheții topite din munți. Când merseseră spre mal prin apa până la brâu, strângându-se în brațe, tremurau incontrolabil, precum bolnavii de malarie. Fesele și abdomenul le străluceau, devenite roz aprins din cauza frigului. În cabană, aruncaseră bușteni de lemn pe cărbunii aproape stinși din vatră și, când izbucniseră în flăcări, rămăseseră atât de aproape de foc, încât se încălziseră peste măsură, frecându-se una pe alta cu prosoapele uscate pregătite de servitori.

Când izbutiseră, în sfârșit, să-și controleze tremuratul, Tehuti pusese o carafă mare cu vin roșu peste cărbuni și, când începuse să bolborosească, aruncase în fiertură o mână de ierburi uscate și amestecase cu putere. După ce se încălziseră și se uscaseră, își puseseră hainele și se întinseseră una lângă alta pe canapeaua din fața focului. Dându-și una alteia carafa aburindă, se bucuraseră de vinul fiert și de companie.

Tehuti pusese sabia albastră în teaca împodobită cu pietre prețioase din poală. Se aplecase mai aproape de fiica ei și, cu mâna liberă, o cuprinsese pe după umeri. Serrena îi răspunsese sărutând obrazul mamei ei și șoptindu-i:

– Mulțumesc pentru ziua asta minunată, dragă mamă. Mă faci cea mai fericită fată din lume!

– Nu mai ești o fată, scumpa mea. Ești o femeie care a crescut atât de frumos, încât nu mai e nevoie să o spună

cineva. Dar ziua ta de naştere nu a trecut încă. Mai am un dar pentru tine.

– Mi-ai dăruit deja mai mult decât de ajuns..., începuse Serrena, apoi se oprise, uitându-se amuţită la mama ei.

Tehuti luase sabia albastră din poală şi o pusese în poala fiicei sale. Pe urmă, luase mâna Serrenei şi îi înfăşurase degetele pe mânerul bătut în pietre scumpe.

– Acesta e darul meu pentru tine, Serrena, spusese ea. Foloseşte-o doar cu înţelepciune şi cu grijă! Dar atunci când trebuie, să nu eziţi, să loveşti în inima duşmanului!

– E prea mult. Serrena îşi pusese ambele mâini la spate şi clătinase din cap, uitându-se la arma din poala ei. Ştiu cât înseamnă pentru tine. Nu pot s-o accept.

– Dar ţi-am dăruit-o cu toată dragostea mea, aşa că nu pot s-o primesc înapoi fără să o iau şi pe cealaltă! răspunsese Tehuti.

Serrena îşi luase o clipă ochii de la sabie şi se uitase la faţa mamei ei în timp ce se lupta cu încurcătura. Era un joc de cuvinte care le plăcea amândurora; pe urmă, zâmbise când găsise soluţia.

– Sabia albastră e parte din tine, nu? zisese ea, iar Tehuti încuviinţase şovăitoare.

– Da, cred că aşa e.

– Dar şi eu sunt parte din tine, iar tu eşti parte din mine, nu-i aşa?

Tehuti văzuse în ce direcţie se îndrepta discuţia şi expresia ei solemnă fusese înlocuită de un zâmbet de încântare.

– Înseamnă că toate trei suntem o singură entitate – sabia e parte din noi două şi astfel toate trei ne aparţinem una alteia. Când strânsese degetele pe mânerul sabiei din nou şi o scosese din teaca împodobită, Serrena adăugase pur şi simplu: Este cea mai mare onoare să împart această armă magnifică cu tine, draga mea mamă.

Pe urmă se ridicase în picioare şi ţinuse sabia în sus ca pe o torţă aprinsă. Părea să lumineze întreaga cameră cu flacăra albastră reflectată de culoarea ei. Apoi începuse exerciţiul de braţe pe care îl învăţase de la Tehuti încă de când era destul de mare şi de puternică încât să ridice o armă de jucărie. După cele douăsprezece parări, urmaseră fandările şi loviturile executate cu o perfecţiune de invidiat.

Tehuti o aplaudase, menţinând ritmul cu palmele pe măsură ce Serrena creştea viteza, până când lama păruse să se topească într-o rază lucioasă şi eterică de lumină, ca aripa unui colibri care pluteşte în faţa unei flori. Braţul ei devenise o parte a aceleiaşi aripi, schimbându-şi forma într-o mişcare perpetuă. Întregul ei corp dansa în ritmul impus de sabia lucioasă. Pe urmă, începuse să se învârtă şi picioarele i se mişcau cu viteza unui fulger scânteietor de vară. Cu fiecare piruetă, tăia cea mai înaltă floare dintr-o vază de cupru, retezând-o atât de precis, încât părea să nu-şi dea seama că fusese desprinsă, plutind o secundă înainte de a cădea pe podea, deşi deja tăiase alte trei sau patru flori. Toate cădeau ca fulgii în viscol, până când toate tulpinile rămăseseră goale, iar Serrena încetase cu dansul la fel de abrupt pe cât începuse, cu sabia albastră ridicată din nou ca o torţă.

Fusese o demonstraţie minunată de scrimă, pe care Tehuti avea să şi-o amintească mereu. Ea fusese cea care mi-o descrisese când remarcasem sabia albastră atârnând la cingătoarea Serrenei.

Dacă pentru mine zilele au fost fericite, pentru Ramses și Serrena au fost desprinse din paradis. Mereu crezusem că nu există dragoste la prima vedere, dar acest cuplu dovedea exact contrariul.

Nu făceau nicio încercare de a-și ascunde atracția și fascinația reciprocă. Se atingeau de câte ori aveau ocazia, se agățau cu ochii de buzele celuilalt când unul dintre ei vorbea sau doar stăteau tăcuți și se priveau în ochi minute întregi.

Prima bucurie a lui Tehuti legată de atracția lor reciprocă s-a transformat în curând în teamă. După ce a obținut de la fiica ei jurământul solemn de castitate, mi s-a plâns:

– Nu a crezut o vorbă din ce-a spus. E înfierbântată ca o iapă tânără, aflată prima dată în călduri. Îi simt mirosul când îl vede. Trebuie să mă ajuți, Taita.

M-am prefăcut neștiutor.

– Adică în același fel în care te-am ajutat și pe tine să-ți păzești fecioria de avansurile lui Zaras?

Ea s-a retras și s-a uitat la mine încruntându-se:

– Îmi pare foarte rău pentru tine. Ai o minte foarte vulgară.

– Când? am întrebat eu. Când erați tu și Zaras sau acum, când e vorba de Ramses și de Serrena?

Pe urmă, a ridicat braţele în aer de frustrare şi s-a prăbuşit de râs.

– E o mare diferenţă, a explicat ea cu seriozitate de îndată ce şi-a recăpătat stăpânirea de sine. Eu şi Zaras nu am primit nicio şansă de la fratele meu, faraonul. Eram dăruită unui bătrân oribil într-un aranjament politic. Voiam măcar o dată în viaţă să fiu cu un bărbat pe care îl iubeam. Acum, Serrena şi Ramses au aprobarea tuturor din toată inima. Nu vrem decât să aibă puţină răbdare.

– Eu cred că tu şi fiica ta aveţi păreri diferite despre ce înseamnă puţină răbdare. Dar o să fac tot posibilul să-l ţin pe Ramses în lesă pentru tine.

Nu a fost o promisiune deşartă. Ştiam la fel de bine ca ea cât de impetuoase şi irezistibile erau pasiunile unei iubiri tinere. Regele Hurotas şi Tehuti susţineau amândoi uniunea dintre Ramses şi Serrena, dar era şi o problemă de stat. După ei, era esenţial ca aceia care conduceau numeroasele regate din jurul Lacedemoniei, de aproape sau de departe, să fie prezenţi la nuntă. Regele Hurotas şi regina Tehuti erau hotărâţi să obţină toate avantajele politice ale uniunii.

Astfel, estimau că avea să dureze aproape un an ca să le trimită invitaţiile tuturor aliaţilor politici posibili, a căror favoare încercau să o consolideze, jonglând apoi cu sarcina aproape imposibilă de a-i aduna pe toţi în acelaşi timp în citadela Lacedemoniei.

– Un an! a protestat Ramses chinuit de nerăbdare. Aş putea să îmbătrânesc şi să mor în acest timp.

Dar, spre uimirea mea, Serrena a fost mult mai raţională şi mai practică.

– Dacă mă iubeşti atât de mult pe cât zici, i-a spus ea lui Ramses în prezenţa mea şi a părinţilor săi, atunci vei fi de acord cu ce ne cer mama şi tatăl meu. Ca moştenitori ai

tronului acestei țări minunate pe care o iubesc, avem față de națiune o datorie ce este cu mult mai presus decât dorințele noastre mărunte. În plus, dragostea noastră poate deveni mai puternică în timp, după aceste sacrificii.

L-a câștigat aproape imediat cu logica ei simplă, dar formidabilă.

Până în acel moment, o privisem doar ca pe o femeie tânără și frumoasă, dar din ziua aceea am început să-mi dau seama ce om extraordinar era, de fapt. Talentele și puterile ei erau ascunse de cei mai mulți dintre noi de învelișul superficial al frumuseții ei. Dar dacă puteai să vezi dincolo de fațada aceea, cum reușeam eu, descopereai o inteligență extraordinară și neobișnuită.

Deși își petreceau o mare parte din timp împreună, astfel încât sentimentele lor reciproce deveniseră evidente pentru toată lumea, Serrena avea grijă să nu se ascundă vederii, pentru ca mințile lascive să nu aibă cu ce se hrăni. De fapt, cei doi îndrăgostiți păreau să fie foarte atrași de compania altor femei și bărbați cu minți excepționale, iar Serrena se bucura mai ales de discuțiile erudite. Mă căuta aproape în fiecare zi, discutând apoi timp de cel puțin câteva ore despre subiecte foarte variate, de la forma lumii până la mișcarea mareelor oceanice și natura substanțelor care alcătuiesc luna și soarele.

Așteptam cu nerăbdare discuțiile și disputele noastre și, după câteva luni de la prima noastră întâlnire, mi-am dat seama că o iubeam pe Serrena la fel ca pe mama ei, dacă nu și mai mult, chiar dacă se opunea cu încăpățânare logicii mele argumentate cu grijă și nu voia să accepte că pământul era plat, că mareele erau consecința setei nesățioase a lui Poseidon, zeul mării, care bea cu poftă de două ori din ocean, sau că soarele și luna erau același corp ceresc, compus dintr-o

substanță inflamabilă care se consuma în flacără pe timpul zilei și se regenera în timpul nopții. Avea propriile ei teorii, care erau atât de caraghioase, încât abia puteau fi repetate. Dacă lumea ar fi fost cu adevărat rotundă ca un dovleac, spunea ea, cum se puteau ține oamenii pe picioare fără să cadă?

În următoarele luni, mi-am dat seama că Serrena nu era copilul a două ființe umane și că unul dintre părinții ei era cu siguranță divin. Frumusețea și inteligența ei erau de un alt nivel. Știam pentru că și eu, la rândul meu, duceam aceeași suferință sau binecuvântare. Nu știu cum e mai bine să o descriu.

Aveam cel mai mare respect pentru regele Hurotas, așa-zisul părinte al Serrenei. Era un soldat ingenios și curajos și un prieten drag și loial. Era chiar și un rege bun, cel mai bun pe care îl întâlnisem vreodată după faraonul Tamose, dar nimeni întreg la minte nu l-ar fi confundat cu un zeu.

Totuși, nu putea exista nicio îndoială despre care dintre ei o crescuse pe Serrena în pântec, căci numai unul avea echipamentul potrivit pentru asta. Așa că mi se părea oarecum evident că Tehuti călcase puțin pe lângă drumul fidelității.

Astfel, doar ca să-mi confirm convingerile, eram hotărât să supun originea Serrenei unui test, nu pentru că eram băgăreț cum tindeau oamenii să creadă, ci datorită afecțiunii mele autentice pentru toți cei implicați.

Există câteva teste infailibile pentru cei care aparțin divinității, dintre care unul este abilitatea de a înțelege și de a vorbi limba străveche a Magilor și a Adepților, transmisă nouă de zeul Hermes – sau Mercur, cum mai este cunoscut. Hermes este fiul lui Zeus cel Colosal, care i-a dat fiului său preferat multe roluri de jucat în istoria și în evoluția omenirii. Printre cele mai importante se numără cele care au generat vorbirea, limbajul, învățatul și elocvența. Pe de altă parte,

Zeus l-a făcut pe Hermes și zeul falsității, precum și autorul cuvintelor înșelătoare și viclene. Ca urmare a acestor îndatoriri multiple, Hermes a creat limbajul divinităților, pe care l-a numit Tenmass.

Nu a trebuit să aștept prea mult. În cele mai multe seri, femeile familiei regale, Tehuti, Bekatha și Serrena, ieșeau călare la o plimbare lungă, fie pe malul râului, sus, în munții Taygetos, fie de-a lungul nisipurilor aurii ale plajei ce mărginea latura nordică a insulei. Bineînțeles că eu și Ramses eram invitați să le însoțim. La fel ca mine, Serrena era fascinată de creaturile marine care se găseau din abundență în apele înconjurătoare, precum și de păsările și animalele sălbatice ce sălășluiau în munți și în păduri. Aduna ouăle păsărilor care își făceau cuiburile în munți și în păduri, dar și scoicile diverselor moluște ce erau aruncate pe mal. Închipuia propriile nume fantastice pentru fiecare specie și se bucura de câte ori descoperea ceva nou sau necunoscut de ea până atunci. Ramses, la fel ca majoritatea soldaților și oamenilor de acțiune, nu era prea interesat de aceste aspecte, dar o urma pe Serrena îndatoritor oriunde mergea ea.

Într-o zi, mergeam pe malul oceanului, pe care mareea îl lărgise mai mult ca de obicei.

Serrena a propus teoria absurdă cum că acest lucru se întâmpla pentru că soarele și luna se aliniaseră într-un stil misterios, exercitând o atracție mare asupra apelor, nu pentru că Poseidon era mai însetat decât de obicei.

La fel ca toți cărturarii care studiaseră corpurile cerești, și eu eram convins că soarele și luna erau, de fapt, una și aceeași entitate. Astrul devenea soare atunci când era complet încărcat pe timpul zilei și se transforma în lună pe timpul nopții, când flăcările se stingeau și se reîncărca, devenind doar o umbră a corpului înflăcărat.

Când i-am explicat toate acestea Serrenei, m-a contestat imediat.

– Cum pot fi același corp ceresc când am văzut și luna, și soarele pe cer în același moment? a întrebat ea, pe tonul cuiva care a lămurit definitiv acest subiect.

Am tras de hățuri ca să opresc calul, forțând-o să facă la fel.

– Strânge pumnul, Serrena! i-am cerut eu. Apoi am trecut cu ușurință la limba Tenmass și, după ce m-a ascultat, i-am spus: Acum, ridică-l spre soare!

– Adică așa? a întrebat ea în Tenmass.

O spusese perfect, fără să știe că o făcuse.

– Acum, privește pământul de jos și spune-mi ce vezi acolo, am instruit-o.

– Nu văd nimic în afară de umbra mea, a răspuns ea în Tenmass, părând ușor nedumerită.

– Ce este forma aceea rotundă? am întrebat-o, aplecându-mă din șa în timp ce arătam cu degetul.

– E umbra mâinii mele.

– Vrei să spui că vezi și mâna, și umbra mâinii tale în același timp, așa cum vedem deseori soarele și umbra lui, căreia îi spunem lună, în același timp? am întrebat, iar ea a deschis gura ca să continue disputa, însă apoi a închis-o și am mers mai departe în tăcere.

Destul de ciudat, n-am mai reluat niciodată discuția despre soare și lună din ziua aceea.

Însă conversam deseori în Tenmass când eram singuri, deși Serrena nu știa că vorbeam într-o limbă necunoscută. Îmi făcea mare plăcere acest lucru, pentru că îmi oferea dovada incontestabilă că se număra printre cei divini.

M-am gândit mult și serios la cum să mă adresez singurei persoane de pe pământ care putea confirma detaliile despre nașterea aceea miraculoasă. Nici chiar relația mea specială cu personajul principal din drama asta nu-mi acorda privilegiul unei confruntări deschise. Era nevoie de toată subtilitatea și viclenia mea ca să descopăr adevărul fără să creez o situație periculoasă. M-am gândit chiar și la gestul înțelept de a lăsa adevărul să rămână nedescoperit. Vreau să fie cât se poate de clar, nu curiozitatea sordidă mă îndemna, ci o preocupare sinceră pentru bunăstarea tuturor celor implicați.

Le lăsasem pe Tehuti și pe sora ei Bekatha să guste prima dată din rodul viei cu mult, mult timp în urmă, când nu aveau mai mult de cincisprezece sau șaisprezece ani și le însoțeam din Egipt în Creta ca să se mărite cu mărețul Minos. Pe parcursul drumului lung, amândouă mă rugaseră să le las mai degrabă să se omoare decât să ajungă la nuntă, iar eu le dădusem vin ca să le calmez tulburarea. Funcționase, căci fusese ultima dată când se gândiseră la sinucidere – din câte știam eu. De când ne reîntâlniserăm în Lacedemonia, observasem că timpul nu le slăbise prea mult înclinația față de sucul de struguri. Singura diferență era că

deveniseră mai pretenţioase şi mai mofturoase în privinţa gustului, sorbind doar din amforele cel mai atent alese, pline cu băutura viilor regale, după cum era dreptul lor.

Am aşteptat ocazia cu răbdarea vânătorului ce pândeşte prada la adăpătoare. În cele din urmă, suveranul unuia dintre regatele misterioase aflate departe în est a făcut o vizită de stat în Lacedemonia, sub pretextul consolidării relaţiilor comerciale, dar în realitate ca să ceară mâna prinţesei Serrena. Descrierile frumuseţii ei se împrăştiaseră până departe, dar mulţi nu aflaseră încă de logodna ei.

Eram singura persoană din Lacedemonia care vorbea persana. Aşa că a rămas în seama mea să-l informez cu tact pe regele Simashki, căci aşa se numea peţitorul, că Serrena era indisponibilă. Maiestatea Sa şi-a exprimat dezamăgirea într-o limbă de o frumuseţe atât de poetică, încât Serrena a lăcrimat. Pe urmă, i-a sărutat pe obraji pe Ramses şi pe Serrena deopotrivă şi a oferit cuplului fericit un dar de nuntă constând în douăzeci de amfore mari cu vin roşu din propriile sale livezi.

Când Tehuti a gustat vinul pentru prima dată, i-a spus soţului ei:

– Pentru încă douăzeci de amfore din nectarul ăsta minunat, l-aş lăsa pe Simashki să se însoare cu mine.

Regele Hurotas a sorbit o gură din propria cupă şi, după ce l-a plimbat prin gură o vreme, a dat din cap mulţumit.

– Iar pentru încă douăzeci, l-aş lăsa să te ia.

Mi s-a părut un noroc că oaspetele nostru nu vorbea deloc egipteana, ridicând doar cupa spre ei şi alăturându-se veseliei generale care a urmat după acest schimb de replici cu o expresie puţin derutată.

Era o regulă autoimpusă de Tehuti să-şi limiteze vinul băut seara la două cupe mari.

– Doar cât să mă facă fericită, dar să mă pot da jos din pat cu doar două slujnice care să mă ajute, spunea ea.

În agitația și veselia banchetului, am reușit să-i ridic pe furiș cantitatea la patru sau cinci cupe, doar umplându-i cupa din a mea de fiecare dată când se întorcea cu spatele la mine ca să-și sărute sau să-și mângâie soțul. Astfel, când a decis în sfârșit să părăsească adunarea, a trebuit să se prindă de brațul meu când a încercat să se ridice. Am alungat slujnicele și am cărat-o în dormitorul ei, în timp ce mă ținea cu ambele mâini pe după gât și chicotea fericită.

Am dezbrăcat-o și am așezat-o între cearșafuri așa cum făceam demult, pe când era doar o fetiță. Pe urmă, m-am așezat pe saltea lângă ea și am pălăvrăgit și am râs împreună. În tot acest timp, direcționam conversația spre subiectul ales de mine.

– De ce ai avut doar un copil, în timp ce Bekatha are patru, și de ce ți-a luat atâta timp? am întrebat-o eu.

– Doar zeii cei buni știu răspunsul la întrebarea asta, a răspuns ea. Eu și Zaras abia dacă am ratat o noapte în treizeci de ani, chiar și când flutur steagul roșu. E nesățios, iar eu sunt aproape la fel de rea ca el. Voiam foarte mult un copil. Și, după cum ai remarcat, surioara mea Bekatha îi scotea unul după altul, de parcă făcea plăcinte. Aproape o uram din cauza asta. Mă rugam la Taweret, zeița nașterilor, și îi aduceam jertfe în fiecare noapte înainte ca Zaras să vină în patul meu. Dar nu a mers. Pe urmă a zâmbit cu subînțeles și a adăugat: Cum poți să ai încredere într-o zeiță care arată ca un hipopotam pe picioarele din spate? Ea doar îmi înghițea ofrandele și nu se mai gândea la mine, darămite la un copil al meu.

– Și ce ai făcut? am întrebat-o eu, dar răspunsul ei a fost vag și șovăielnic.

– Nu te superi dacă folosesc oala cât mă gândesc la asta, nu-i aşa, Taita?

A sărit din pat şi s-a aşezat pe oala de noapte, care se afla într-un colţ al camerei. O vreme, am ascultat amândoi respectuoşi picuratul lichidului în recipientul de sub ea. Pe urmă, Tehuti a întrebat: Dacă îţi zic, promiţi să nu mai spui nimănui, Taita?

Avea dicţia puţin stâlcită din pricina excesului de struguri.

– Să mă doboare zeii dacă spun vreodată, am răspuns eu îndatoritor, iar ea a ţipat îngrozită.

– N-ar trebui să spui asemenea lucruri, Taita. Retrage-ţi imediat cuvintele! Niciodată nu trebuie să-i provoci pe zei.

Şi-a făcut apoi semnul împotriva deochiului.

Am acceptat provocarea ei şi am avertizat panteonul de nemuritori din jur, care probabil ascultau în umbrele din cameră:

– Să nu îndrăzniţi să mă atingeţi, zei bătrâni şi răi, altfel regina Tehuti va sări de pe oală şi va urina în urechea voastră!

Tehuti a izbucnit în hohote de râs.

– Nu e amuzant! a spus ea, încercând fără succes să aibă o expresie serioasă. Niciodată să nu faci glume despre zei! Nu au simţul umorului absolut deloc – doar dacă glumele sunt cele pe care ni le fac ei nouă.

– Gata cu glumele, am promis eu. Totuşi, spune-mi ce-ai făcut ca să rămâi însărcinată. Sunt nerăbdător să aflu secretul şi repet promisiunea de a nu spune nimănui.

– Am făcut ce ar fi trebuit să fac de la început. Am apelat la un zeu, nu la o zeiţă. Am sacrificat un taur pentru el şi m-am rugat în genunchi la el o jumătate de noapte.

– Ce-a crezut despre asta soţul tău, regele Hurotas?

– N-a aflat niciodată. Era plecat la război cu vecinii noştri pe atunci şi nu m-am deranjat niciodată să-i spun când s-a întors acasă.

– Şi zeul a răspuns rugăminţilor tale?

– Când am adormit, în sfârşit, mi-a apărut în vis. A început apoi să vorbească în şoaptă şi s-a îmbujorat, plecându-şi genele peste frumoşii ei ochi negri. A fost doar un vis, îţi jur, Taita. Am fost întotdeauna o fată cuminte. Zaras este soţul meu. I-am fost mereu credincioasă.

– Cine era zeul? Ţi-a spus cine era? am întrebat-o eu, iar ea s-a îmbujorat şi mai tare şi a plecat capul, neputând să se uite în ochii mei.

A tăcut o vreme, iar apoi a vorbit atât de încet, încât nu puteam fi sigur de ce spusese.

– Te rog, vorbeşte, Tehuti. Cine a fost? am întrebat-o eu din nou.

Ea s-a uitat la mine şi a repetat clar:

– A spus că este Apollo, zeul fecundităţii, al muzicii, al adevărului şi al vindecării. L-am crezut, căci era foarte frumos.

Am dat din cap, înţelegând totul. Sigur că aş fi putut adăuga şi altele pe lista scurtă a virtuţilor lui, pe care mi le recitase ea. Apollo mai era şi zeul dorinţei trupeşti şi al mâniei, al vinului şi al beţiei, al bolilor şi al minciunilor.

– Bineînţeles, tu şi Apollo v-aţi împreunat.

Am spus-o ca pe o realitate certă, nicidecum ca pe o întrebare. Ea s-a făcut albă ca varul.

– A fost un vis, nu înţelegi, Taita? Vocea ei a devenit un strigăt de agonie. Nimic nu a fost real. Serrena e fiica soţului meu, iar eu sunt o soţie castă. Îmi iubesc soţul şi îmi iubesc fiica! Nu mă agăţ de o fantomă din Olimp sau de lumea de dincolo.

Am privit-o cu o compasiune tăcută, accentuată de iubire. Ea a sărit în picioare şi a fugit spre mine. S-a aruncat la picioarele mele şi mi-a cuprins genunchii cu braţele, îngropându-şi faţa în poala mea.

– Iartă-mă, dragul meu Taita. Vocea îi era înăbuşită de veşmânt. Totul a fost un vis şi nu am putut controla ce se întâmpla. A fost magie şi vrăjitorie. Eram ca o pană purtată în măcelul acela. A fost cumplit şi, totodată, magnific. A umplut toate părţile din corpul şi din mintea mea cu o durere insuportabilă şi cu o plăcere incredibilă, cu o lumină aurie orbitoare şi cu bezna vidului. Era mai frumos decât pot spune în cuvinte, dar înspăimântător şi hidos ca păcatul. A durat doar o secundă sau o mie de ani. L-am simţit punând miracolul în pântecul meu şi m-am bucurat. Dar nu era real. O să mă poţi ierta vreodată pentru răutatea mea, Taita?

I-am mângâiat părul cu blândeţe, simţindu-l ca mătasea pe degete, apoi i-am şoptit:

– Nu este nimic de iertat, Tehuti. Soţul şi fiica ta sunt reali, în timp ce tot restul este o umbră. Ţine-i aproape de inima ta şi preţuieşte-i şi mai ales nu povesti nimănui despre visele tale neobişnuite şi fantastice. Uită că mi-ai spus chiar şi mie.

Pregătirile pentru nunta lui Ramses cu Serrena au durat mult mai mult decât se aşteptase Hurotas. Între timp, am avut de purtat două mici războaie neprevăzute. Era ambiţia lui Hurotas – dar şi a lui Hui – să subjuge toate insulele şi teritoriile din jurul Cicladelor şi din sudul Mării Egee, dar după treizeci de ani de război aproape neîntrerupt, sarcina nu era nici pe jumătate îndeplinită. Abia puneau stăpânire pe un arhipelag, că altul se răzvrătea la capătul opus al imperiului regelui Hurotas. În plus, persanii complicau problema şi mai mult. Oriunde depistau o slăbiciune, se grăbeau să se furişeze şi să taie câteva gâturi, după care îşi umpleau navele cu prada şi dispăreau la fel de repede pe cât veniseră, întorcându-se pe domeniul lor vast şi misterios care stătea să se prăbuşească la marginea estică a lumii.

– Nu sunt nimic altceva decât nişte sălbatici needucaţi şi în acelaşi timp piraţi nemiloşi, mi-a spus Hui indignat.

– Probabil că şi ei spun acelaşi lucru despre noi, am subliniat eu, încercând să rămân rezonabil.

– Noi suntem pionieri, construim un imperiu, m-a contrazis el înfocat. E destinul nostru să civilizăm şi să stăpânim lumea în numele adevăraţilor zei pe care îi slăvim.

– Dar ţie şi oamenilor tăi vă place lupta la fel de mult ca oricărui sălbatic, am răspuns eu. Mi-ai spus asta chiar tu.

– Există un singur lucru care le place oamenilor mei mai mult decât o luptă zdravănă şi acela e o petrecere bună, a admis Hurotas. Şi am de gând să le ofer cea mai mare, mai nebunească şi mai faimoasă nuntă, mai fantastică decât a visat vreunul dintre ei, de la care niciun om nu va dori să lipsească.

Am dat din cap aprobator.

– Atunci, în timp ce oaspeţii tăi încă îşi revin după excesul de vin bun şi de mâncare straşnică, poţi să le cucereşti în linişte regatele.

– Dragul meu Taita, mereu ţi-am admirat talentul politic.

Hurotas îşi mângâia barba şi zâmbea cu indiferenţă.

Aşa că am continuat:

– Dacă frumoasa ta fiică Serrena ar fi ales una dintre căpeteniile de pe insulă ca soţ, şi-ar fi făcut duşmani din ceilalţi cincisprezece, dar în acest fel, toţi şaisprezece devin aliaţii şi vasalii tăi. Deşi este atât de tânără, e mai înţeleaptă decât o arată anii.

– Pot doar să-mi reiau ultima afirmaţie despre tine, Taita, a zis Hurotas zâmbind în continuare. Ai fost mereu capabil să vezi viitorul cu o claritate perfectă.

Deşi eram doar noi doi, am vorbit încet, pentru ca Hurotas să fie nevoit să se aplece spre mine pentru a auzi ce aveam de spus în continuare.

– Cu acei şaisprezece aliaţi în spate, anexarea Egiptului şi pedepsirea tiranului Utteric Turo devin posibile.

– Trebuie să recunosc că m-am gândit la posibilitatea asta. Cine ai sugera să-l înlocuiască pe Utteric ca faraon la Luxor, Taita?

– Tu eşti alegerea evidentă, am răspuns fără ezitare, dar el a râs.

– Nu am nicio dorinţă să mă întorc în Egipt permanent. Sunt foarte mulţumit în noua mea citadelă din Lacedemonia.

Am depus mult efort ca să o construiesc. În plus, amintirile mele despre Egipt nu sunt foarte vesele. Dar pe cine altcineva aș putea să trimit pentru treaba asta? a întrebat el și m-am gândit o clipă la întrebare.

– Faraonul Ramses sună foarte bine, am îndrăznit eu, iar expresia lui Hurotas s-a schimbat. Părea suspicios. Mi-am dat seama de greșeală și am recuperat cu grijă: Pe de altă parte, deși, din câte știu eu, nu a fost niciodată o femeie stăpână în Egipt, numele Serrenei are o rezonanță și mai nobilă în urechea mea. Hurotas a zâmbit din nou. Ar putea domni ca un triumvirat sau poate, mai bine zis, ca un „biumvirat".

Aici, Hurotas a izbucnit în râs.

– Întotdeauna reușești să mă amuzi, Taita. De unde îți vin ideile astea? Foarte bine, „biumvirat" să fie.

Trecuseră doar câteva luni de când sosisem în Lacedemonia, dar poziția mea era deja aproape incontestabilă. Cu treizeci de ani în urmă, Hurotas primise instrucțiuni de la mine. Foarte puține lucruri se schimbaseră între timp, numai că acum instrucțiunile erau formulate diplomatic sub formă de sugestii.

Nu puteam, în acel moment, să susțin promovarea lui Ramses prea repede, înaintea lui Hui și a fiilor săi, dar m-am ocupat cu tact să fie așezat în mijlocul afacerilor militare și marine din Lacedemonia și să comande încă măreața navă de război *Memnon*, în care scăpaserăm amândoi de Utteric și din Egipt. Avea rangul oficial de contraamiral, fiind adjunctul direct al amiralului Hui. Descendența lui regală și logodna cu prințesa Serrena îi acordau acest statut înalt, dar era destul de înțelept ca să nu se laude cu asta, în ciuda tinereții lui. Era deja un favorit în familia lui Hui. Când îl primea, ceea ce se întâmpla deseori, prințesa Bekatha îl așeza lângă ea la masa mare și-l hrănea cu

generozitate. Îi spunea „scumpul Rammy". Fiii ei îl acceptaseră în familie fără să arate ranchiună sau gelozie, iar trupa lor de copilaşi era încântată să aibă încă un unchi pe care să-l sâcâie şi de la care să cerşească dulciuri, pe care să-l bată la cap să le spună poveşti şi care să-i poarte în spate.

Bineînţeles, regele Hurotas şi regina Tehuti erau încântaţi de perspectiva de a fi el tatăl nepoţilor lor la momentul potrivit, odată ce se rezolvau formalităţile. I-au dat lui Ramses propriile încăperi în citadelă, alături de ale lor, la capătul cel mai îndepărtat al clădirii masive de apartamentele Serrenei. Numărul de santinele care o păzeau pe prinţesă au fost dublate fără să bată la ochi, de parcă supravegherea mea nu era de ajuns pentru ca fecioria ei să nu fie încălcată prematur.

Camerele oferite mie erau aproape la fel de mari ca ale regelui Hurotas şi ale reginei Tehuti, dar aveam un motiv bun să cred că regina însăşi era responsabilă pentru asta. Nu trecea o zi în care să nu apară neinvitată în sufrageria mea privată, cu destule provizii ca să hrănească o sută de oameni sau mai mulţi şi cu destul vin ca să mă ţină beat un an. Sau mă trezea după miezul nopţii, venind în cămaşă de noapte cu o lumânare în mână, pe care o aşeza pe pat cu asigurarea că „Nu stau mai mult de câteva minute, promit, Taita. Dar trebuie să te întreb ceva foarte important şi nu mai poate aştepta până mâine".

Câteva ore mai târziu, când o duceam adormită în braţe în patul ei, soţul ei bombănea:

– Nu-ţi aminteşti să încui uşa ca să o ţii afară, Taita?

– Are propria cheie.

– Atunci, ţine-o acolo cu tine.

– Uneori sforăie.

Hurotas dădea din cap disperat.

– Crezi că-mi spui ceva ce nu ştiu?

Totuși, câteva ore de nesomn erau un preț prea mic pentru confortul încăperilor magnifice ce-mi fuseseră oferite. De pe terasa de la ultimul etaj al clădirii monumentale, priveam piscurile muntoase înzăpezite și valea cea mare, până în port. Monitorizam mișcările armatei și toată activitatea navelor. Îmi plăceau păsările sălbatice și în fiecare dimineață puneam mâncare pentru ele pe terasă, iar plăcerea pe care mi-o ofereau era intensă. Foloseam una dintre camerele mai mari ca bibliotecă și birou. În curând, rafturile s-au umplut de pergamente, iar ce era în plus a fost așezat în teancuri înalte în colțurile camerei.

Căpitanul Weneg, căruia îi datoram multă recunoștință pentru că mă scăpase din Porțile Chinurilor și Durerii și de faptele brutale ale temutului Doog, nu se simțea la locul lui în Lacedemonia. A venit așadar să-mi ceară o ocupație pe măsura rangului, experienței și abilităților sale. În foarte scurt timp, am făcut toate pregătirile pentru ca Weneg și un grup mic din oamenii săi să se întoarcă pe ascuns în Egipt și acolo să înființeze o unitate de informatori care să-mi ofere permanent noutăți despre necazurile pe care patria mea, Egiptul, le avea de suferit sub jugul faraonului Utteric Turo.

M-am îngrijit ca Weneg să aibă destui debeni de argint ca să-și plătească informatorii și aliații și am cumpărat trei nave comerciale mici, dar iuți, care să-i ducă pe el și pe oamenii săi în misiune. Era trecut de miezul nopții când au pornit din portul Githion, iar eu am fost, bineînțeles, pe chei ca să-i conduc și ca să le transmit urările mele de bine cu privire la călătoria lor spre sud.

Cu un nume fals și o barbă cârlionțată deasă ce-i masca trăsăturile frumoase, Weneg și-a instalat comandamentul general în foarte scurt timp într-o prăvălie de vinuri, aproape în umbra zidurilor palatului lui Utteric din Luxor.

Desigur că îi oferisem câteva lăzi cu numeroşi porumbei călători. Toţi fuseseră scoşi din găoace în cotețele palatului regal de către crescătorul de porumbei al regelui Hurotas, în Lacedemonia. Weneg dusese pe ascuns aceste păsări în Egipt. În câteva luni, reţeaua lui era bine stabilită în Luxor şi funcţiona eficient, iar eu primeam depeşe regulate peste Marea Nordică prin porumbeii lui Weneg. Perioada medie în care terminau călătoria aceste păsări îndrăzneţe era de aproximativ patru zile. Valoarea informaţiilor pe care le aduceau era incalculabilă.

Din corespondenţa prin porumbei am aflat aproape imediat că Utteric îşi schimbase numele, spunându-şi acum faraonul Utteric Bubastis, ca să sărbătorească ascensiunea sa în panteonul zeilor. Bubastis era zeul frumuseţii masculine şi al vitejiei, având şi numeroase alte atribute. Singurul lucru ce mă făcea cu adevărat invidios era acela că Bubastis avea reputaţia de a-şi întinde penisul erect pe o sută de coţi, ca să ia prin surprindere orice femeie care îi stârnea dorinţa.

Zeul Bubastis era deseori înfăţişat fie ca o pisică, fie ca un motan. Părea că putea să-şi schimbe orientarea sexuală după cum voia – ceea ce probabil explica atracţia lui Utteric pentru această zeitate.

Am aflat de la Weneg şi că faraonul Utteric Bubastis construia un templu elaborat pentru el însuşi, pe o insulă de pe Nil în aval de Luxor. Cheltuia pentru acest demers aproape toţi cei zece lakh de argint pe care îi câştigasem pentru el de la Khamudi în Memphis.

La scurt timp, a venit vestea că agenţii faraonului Utteric Bubastis urmăriseră trirema de război *Memnon*, cu care Ramses şi cu mine fugiserăm din Egipt, până la noul său loc de ancorare din portul Githion. Weneg raporta că ofiţerii de marină ai faraonului primiseră sarcina de a recupera nava şi

de a o duce înapoi la Luxor. Aveau ordin să se asigure că trădătorul Taita era la bord în lanţuri când *Memnon* revenea în Egipt. Faraonul pusese pe capul meu o recompensă de o jumătate de lakh de argint. Evident, nici nu uitase, nici nu mă iertase.

În ultimul timp, devenisem destul de relaxat în privinţa siguranţei mele personale. Crezusem că nu sunt în primejdie în camerele mele luxoase şi confortabile din citadelă, dar vestea m-a trezit din toropeală. Până în acel moment, Ramses lăsase un mic echipaj să ancoreze *Memnon* în mijlocul portului Githion, în văzul tuturor celor care ar fi avut intenţii rele. Acum, la ordinul meu, nava a fost adusă în dreptul digului de protecţie, fiind legată sub suprafaţa apei cu funii groase cât încheietura mea, de numeroase inele fixate în piatra cheiului. În orice moment, avea la bord un detaşament de douăzeci de marinari înarmaţi, iar aceştia se schimbau o dată la şase ore. Alţi cincizeci erau cantonaţi într-o clădire de piatră de pe chei, la doar treizeci de paşi de pasarela spre *Memnon*. Puteau fi trimişi la primul semn că un grup ostil venit la mal ar fi încercat să ocupe nava şi să o scoată în largul mării.

La două săptămâni, am primit un alt porumbel de la Weneg. Mesajul pe care îl purta această pasăre spunea că un echipaj de aproximativ cincisprezece până la douăzeci de oameni, pe o barcă mică şi neremarcabilă de pescuit, ieşise din gura de vărsare a Nilului. Părea foarte probabil să fie pe drum, în încercarea de a recupera *Memnon*. Weneg îmi dăduse numele locotenentului care comanda expediţia. Era un tip alunecos pe nume Panmasi, pe care Ramses şi cu mine îl ştiam din vedere. Devenise unul dintre favoriţii lui Utteric. Avea doar douăzeci şi cinci de ani, dar îşi câştigase deja reputaţia de om aspru. Putea fi recunoscut după

cicatricea de pe obrazul drept și după șchiopătatul cu care rămăsese de la o altă rană de război, care îl forța să tragă după el piciorul la fiecare pas.

Nu mult după aceea, iscoadele noastre de pe vârfurile munților Taygetos au raportat că o barcă ciudată de pescuit dădea târcoale în largul golfului Githion. Părea să se ocupe cu aruncatul plaselor, dar era prea târziu seara și prea departe de mal ca să fie siguri. Când eu și Ramses am prins de veste în citadelă, am pus imediat șaua pe cai și am plecat în galop spre port. Oamenii noștri care păzeau *Memnon* ne-au raportat că totul părea liniștit. Însă i-am pus în alertă maximă, ne-am ocupat toți pozițiile de luptă și ne-am așezat să așteptăm. Eram aproape sigur că Panmasi nu avea să încerce să pună mâna pe *Memnon* până târziu în noapte, când spera ca atenția și energia paznicilor noștri să fie la cel mai mic nivel. Și am avut dreptate, după cum se întâmpla deseori. Cu aproximativ o oră înainte de prima rază de lumină, am auzit țipătul caprimulgului în pădurea de deasupra portului – sau mai bine zis am auzit pe cineva imitând oarecum țipătul păsării. Era una dintre păsările mele preferate și sunetul nu m-a înșelat. Am trimis vorbă în liniște grupului meu de ambuscadă ca să se pregătească.

A urmat o perioadă scurtă de aparentă acalmie, în timpul căreia huliganii lui Panmasi s-au furișat spre santinelele de la porțile portului, amuțindu-le, tăindu-le gâtul sau lovindu-le în cap cu bâtele. Pe urmă, un val tăcut de siluete întunecate a început să miște printre depozite. Fluturând armele, au fugit spre cheiul de piatră, către lateralul vasului *Memnon*, unde eu ordonasem ca pasarela să fie coborâtă, într-o invitație tacită pentru intruși de a urca la bord.

Pusesem pe chei și niște butoaie cu apă și câteva lăzi de marfă, ca pentru a fi încărcate de îndată ce se începea munca,

a doua zi de dimineață. În spatele lor erau ascunși arcașii și sulițașii. L-am recunoscut pe Panmasi în fruntea grupului său de pirați, însă am așteptat până când și-a scos oamenii în spațiu deschis, aproape ajungând la pasarela primitoare către puntea vasului *Memnon*. Apoi le-am dat ordin băieților mei să atace. Au sărit cu toții din ascunzătoare în spatele lăzilor și butoaielor, având săgețile deja pregătite și lansându-le la unison. Distanța era scurtă și aproape fiecare a ajuns la destinație. În strigăte de durere și de uimire, cam jumătate din oamenii lui Panmasi au căzut, iar ceilalți s-au întors să ne înfrunte.

Însă elementul-surpriză era în favoarea noastră, iar lupta s-a terminat aproape imediat. Dușmanii care au supraviețuit au lăsat armele și au căzut în genunchi, smiorcăindu-se și implorând milă cu mâinile în sus. Fuseseră douăzeci și cinci în grupul de atac, dar numai șaisprezece supraviețuiseră valului de săgeți. Eram mulțumit că Panmasi era printre supraviețuitori. Voiam să-l văd pedepsit cum se cuvenea pentru aroganță și înșelăciune. Dar am fost dezamăgit în scurtă vreme și într-un mod complet neașteptat.

Oamenii lui Ramses aveau lanțurile pentru sclavi pregătite pentru prizonieri. Mai întâi, i-au dezbrăcat până la brâu și le-au legat mâinile la spate și gleznele, ca să nu poată face decât pași mici și nesiguri. Apoi au fost urcați în două care mari pentru bălegar, iar perechile de boi i-au tras prin vale spre citadelă.

Am trimis oamenii înainte să alerteze populația despre capturarea piraților și au ieșit cu toții pe marginea drumului să batjocorească prizonierii și să-i împroaște cu noroi și fecale în timp ce treceau pe drumul spre captivitate, judecată și o execuție sigură pentru faptele lor.

Trei zile mai târziu, regele Hurotas a găsit timpul să judece piraților în curtea citadelei. Bineînțeles, verdictul era dinainte

stabilit. Totuşi, au venit mulţi spectatori cu această ocazie, inclusiv regina Tehuti şi fiica ei, Serrena, care stătea pe un morman de perne la picioarele mamei sale.

Am arătat toate probele acuzării şi am relatat corect şi echilibrat faptele, ceea ce era, fără îndoială, suficient pentru ca Panmasi şi ticăloşii lui să fie condamnaţi fără ezitare. Nu era cu adevărat necesar ca regele să audă probele pentru apărare, dar Hurotas era generos.

– Conducătorul acestei bande de nemernici are ceva de spus înainte să dau sentinţa pentru tot grupul? a întrebat regele.

Panmasi, care stătea îngenuncheat cu faţa la tron şi cu fruntea lipită de pământ, oamenii săi fiind în spate în aceeaşi postură de pocăinţă, s-a ridicat în picioare. Am sugerat deja ce ticălos alunecos era, dar trebuie să recunosc că m-a mirat şi m-a amuzat, totodată, ce actor talentat s-a dovedit.

Expresia lui era întruchiparea nenorocirii şi a penitenţei pentru faptele comise. Îşi târa piciorul beteag în mod ostentativ, ca să câştige simpatie. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi îi picurau de pe bărbie. Vocea îi tremura în timp ce descria familia pe care o lăsase în urmă în Egipt: trei soţii care erau toate însărcinate; doisprezece copii înfometaţi şi o fiică invalidă pe care o adora. Totul era atât de absurd, încât cu greu mi-am stăpânit râsul. Ştiam sigur că Panmasi deţinea patru bordeluri prospere în Luxor şi că el era cel mai fidel client. Îşi bătea soţiile doar pentru plăcerea de a le auzi ţipând, iar fiica lui era invalidă din cauza unei lovituri în cap cu o lopată, pe care o primise de la el înainte să fi învăţat să meargă cum trebuie. Când a ajuns la finalul recitalului, înghiţindu-şi suspinele, regele s-a uitat spre mine cerându-mi părerea. Am clătinat din cap, iar el a încuviinţat.

– Prizonierii se vor ridica să asculte verdictul, a anunţat el.

Tâlharii s-au ridicat și au rămas cu fața spre el, dar cu ochii încă plecați. Cred că știau foarte bine ce pedeapsă urmau să primească.

– Peste șase zile are loc căsătoria dintre fiica mea, Serrena, cu prințul Ramses al nobilei case din Egipt. Cu această ocazie, toți cei șaisprezece prizonieri vor fi sacrificați pentru Hera, zeița căsniciei și a armoniei matrimoniale, ca să asigur fericirea viitoare a fiicei mele. Înainte să moară, li se vor scoate măruntaiele prin dosuri cu cârlige de pescuit. Pe urmă, vor fi decapitați. În cele din urmă, rămășițele lor vor fi arse și aruncate în mare la reflux, în timp ce preotesele Herei vor cânta rugăciuni ca să sărbătorească viitoarea fericire în căsnicie a fiicei mele.

Am dat din cap, încuviințând verdictul regelui Hurotas. Mi se părea just și complet echitabil, având în vedere scopul și natura faptelor comise de aceștia.

– Nu!

Strigătul ne-a speriat pe toți, inclusiv pe mine și pe rege. Toți eram consternați și am întors capetele spre prințesa Serrena, care sărise în picioare ca să-și înfrunte tatăl.

– Nu! a repetat ea. De o sută de ori, nu!

Hurotas a fost primul care și-a revenit după acest atac surprinzător din partea unicului său copil, care era probabil și singura lui slăbiciune.

– Și de ce nu, mă rog, draga mea fiică? a întrebat el, făcând un efort uriaș ca să-și țină furia sub control. O fac de dragul tău, pentru fericirea ta.

– Te iubesc mult, tată. Dar șaisprezece cadavre decapitate înșirate nu-mi vor aduce nici plăcere, nici fericire.

La fel ca toți ceilalți din curte, Panmasi și oamenii lui au ridicat capul pentru prima dată, uitându-se la prințesă, iar eu am zărit apariția speranței pe chipurile lor. Dar mai

mult decât atât, am văzut uimirea, vecină cu neîncrederea, în timp ce priveau frumusețea Serrenei. O dovedea agitația ei: culoarea aprinsă din obraji, strălucirea din ochii ei și tremurul buzelor frumoase. Vocea îi răsuna ca un instrument muzical ceresc, captivându-și și fascinându-și publicul, chiar și pe mine, care eram obișnuit cu asta.

– Ce-ai vrea să fac cu acești nemernici, atunci? a întrebat Hurotas exasperat. Aș putea să-i leg cu lanțuri de una dintre băncile de vâslit pe una dintre galere sau să-i trimit în minele de cupru...

– Trimite-i înapoi la soțiile și la familiile lor iubitoare din Egipt, a intervenit Serrena. Vei face mulți oameni fericiți cu mila și compasiunea ta, inclusiv – și mai ales – pe mine, în ziua nunții, dragul meu tată.

Hurotas a deschis gura ca să vorbească și am văzut scântei de mânie în ochii scăpărători. Pe urmă, a rămas tăcut și, cum obișnuiau să facă mulți în asemenea situații neplăcute, s-a uitat spre mine. Aș fi vrut să râd – era amuzant să-l vezi pe eroul cărunt al atâtor conflicte crâncene scos de pe câmpul de luptă de o fată tânără.

Cu mult timp în urmă, îl învățasem să-mi citească pe buze, iar acum i-am arătat un singur cuvânt mut. „Capitulează!", l-am sfătuit în tăcere.

El și-a înăbușit zâmbetul și s-a întors din nou cu fața spre Serrena.

– Este o prostie crasă, i-a spus el cu asprime. Nu vreau să iau parte la așa ceva. Ți-i dau pe acești ticăloși drept dar de nuntă din partea mea. Fă ce vrei cu ei!

O cercetare pe mal, pe partea opusă a insulei, a scos la iveală barca mică de pescuit ce-i adusese pe Panmasi și pe oamenii lui pe gura de vărsare a Nilului. O trăseseră pe plajă și o acoperiseră cu crengi și cu frunze uscate de palmier.

Trebuie să fi fost mai solidă şi mai aptă de navigare decât părea dacă adusese atâţia oameni de atât de departe şi atât de repede. Ca răspuns la dorinţele prinţesei Serrena, oamenii mei i-au urcat pe Panmasi şi pe oamenii din restul echipajului său la bord, fără arme şi fără provizii, iar eu le-am arătat drumul spre sud şi gura Nilului.

– Nu avem apă şi mâncare, mi-a spus Panmasi. O să murim de foame şi de sete. Ai milă, bunule Taita, te implor!

– Pot să vă dau doar un sfat bun, dar nu mâncare şi băutură, căci sunt scumpe şi puţine. Ar trebui să ţineţi minte să vă păstraţi urina rece. E mult mai suportabilă când este băută aşa, i-am spus cu amabilitate. O să vă dau un avans de douăzeci şi patru de ore, apoi trimit o triremă de război după voi să vă îndemne să vă grăbiţi. Cu bine, bunule Panmasi! Transmite-i respectele mele faraonului Utterîc când – sau dacă – mai ajungi vreodată în Egipt.

Am dat din cap spre oamenii mei, care-i păzeau pe prizonierii eliberaţi, şi aceştia au descălecat şi s-au pregătit să împingă barca de pescuit de pe plajă. Dar au fost opriţi de un strigăt melodios al unei voci familiare.

– Stai, Taita! Nu-i lăsa încă să plece!

Cu un oftat de resemnare, m-am întors spre prinţesa Serrena a Lacedemoniei, aflată în fruntea unui şir de şase cai împovăraţi de coşuri cu mâncare şi burdufuri cu apă, ce veneau pe potecă prin pădure pe nisipul auriu al plajei.

– Ai uitat proviziile pentru aceste fiinţe sărmane, caraghiosule! Ar fi murit de foame sau de sete înainte să ajungă în Egipt.

– Asta era şi speranţa mea cea mare, am bombănit, dar ea s-a prefăcut că nu mă aude.

Ca să mă întristeze şi mai tare, am văzut că inclusese două burdufuri cu extraordinarul vin roşu al tatălui ei

printre proviziile de supraviețuire pe care li le oferea. Pentru mine, era nebunia supremă.

Panmasi s-a apropiat și s-a plecat la picioarele Serrenei, lăudându-i frumusețea, mila și generozitatea și invocând toate binecuvântările zeilor asupra ei – dar am văzut felul în care se uita la ea pe sub pleoape și asta m-a neliniștit. M-am dus în spatele lui și i-am tras un șut între fese, făcându-l să cadă, apoi i-am spus:

– Pleacă odată, stârv puturos, și nu te mai întoarce, altfel o să mă asigur că rămâi pentru totdeauna îngropat adânc sub pământ.

El a plecat șchiopătând spre barcă, masându-și organele și strigând înjurături spre oamenii săi. Au strâns vâslele cu râvnă și, curând după aceea, în timp ce treceau de recif, au ridicat o velă și au pornit spre sud. Panmasi și cu mine am rămas uitându-ne unul la altul până când distanța dintre noi a fost prea mare; pe urmă m-am întors și am plecat călare cu prințesa mea îndrăgită spre citadelă. Dar presimțeam că nu era ultima dată când îl vedeam pe ticălosul acela îngrozitor, nici pe departe.

Premoniția aceasta sâcâitoare mi-a rămas în minte chiar și în zilele pline și vesele ce au urmat. De câteva ori am fost pe punctul de a-mi încălca promisiunea față de Serrena și de a-l urmări pe Panmasi cu *Memnon,* ca să lămurim problema o dată pentru totdeauna. Știam că puteam să-l conving pe Ramses să mă însoțească. Dar sunt un om de onoare, iar cuvântul meu e sfânt pentru mine.

Mă consolează foarte puțin să știu că, dacă mi l-aș fi încălcat măcar de data asta, aș fi salvat viața câtorva mii de oameni viteji și onorabili, fără a mai pune la socoteală suferința și nenorocirea de care m-aș fi cruțat și pe mine, și pe cei dragi mie.

Organizarea nunții prințului Ramses al Egiptului cu prințesa Serrena a Spartei devenise în totalitate responsabilitatea mea. Asta însemna că, dacă lucrurile mergeau bine, toate meritele erau ale regelui Hurotas și ale reginei Tehuti a Spartei. Însă, dacă se producea un dezastru, o nenorocire sau o calamitate, atunci toate capetele aveau să se întoarcă imediat spre mine.

Festivitățile preliminare aveau să dureze o lună înainte de ceremonia propriu-zisă a nunții și încă o lună după aceea. La cererea reginei Tehuti, aveau să îi fie dedicate lui Apollo, zeul fecundității printre altele, inclusiv al fidelității.

Aveau să includă ospețe și petreceri, slăvirea celor o sută cincizeci de zei și zeițe principale, curse de care de război și bărci, dansuri și beții zdravene, lupte corp la corp, concursuri de oratorie și trageri cu arcul, muzică, dans și curse cu cai, toate cu premii mari în aur și argint pentru câștigători.

În plus, trebuia să supraveghez construirea încăperilor potrivite pentru cei șaisprezece regi mărunți și alaiurile lor, pe care regele Hurotas și regina sa îi invitaseră să participe la veselie.

Mă îndepărtez puțin de subiect ca să explic relația lui Hurotas cu acești regi și cu aceste căpetenii de rând. Când

Hurotas debarcase prima dată în portul Githion, în urmă cu aproape treizeci de ani, după ce scăpase din Creta cu noua lui soție, Tehuti, căutând un loc în lume unde să poată conduce și să devină puternic, ocupase teritoriul actualei Lacedemonia câștigându-l de la amenințătorul rege Clydese, prin simplul tertip de a asmuți asupra lui propriii supuși nemulțumiți. Astfel, îl învinsese într-o bătălie feroce care durase trei zile, pe malurile râului Hurotas.

Clydese avea ca aliați trei căpetenii din nordul regatului său. Toți trei muriseră cu sabia în mână în luptă alături de Clydese, dar fiii lor cei mai mari se predaseră în fața noului rege Hurotas. În loc să-i execute imediat pe cei trei, așa cum se așteptaseră, Hurotas le ceruse să-i jure credință. Ei se învoiseră cu cea mai mare râvnă, neputând să uite care era alternativa. Hurotas le redase atunci teritoriile de pe partea nordică a munților Taygetos pe care le ocupase de la tații lor morți, păstrând pentru el doar ceea ce-i aparținuse lui Clydese.

Firește, aceștia juraseră și să-i plătească un tribut substanțial pe tot venitul pe care ei și moștenitorii lor aveau să-l obțină din orice sursă, pentru totdeauna. Era un aranjament de pe urma căruia beneficiau toți – unii mai mult decât ceilalți.

Cele trei căpetenii își păstraseră viața și controlul celor trei regate doar cu numele, pe când Hurotas era cruțat de sarcina obositoare de a stăpâni pletora de triburi sălbatice care nu înțelegeau nici măcar bazele supunerii și loialității. De-a lungul anilor ce urmaseră, toate cele șaisprezece căpetenii de rând din arhipelagul înconjurător fuseseră recrutate de Hurotas în aceleași condiții – o ofertă de credință sau pieire. Hurotas era singurul care avea ferocitatea și viclenia de a-i ține pe toți sub control. Fără el, care să pocnească din bici, ar fi sărit întruna unii la gâtul altora. În situația dată,

păstrau un armistițiu fragil unii cu alții, iar sentimentele de admirație și de respect față de Hurotas erau atât de profunde, încât nu contestau niciodată o poruncă a lui și nici nu uitau să-i plătească tributul, de obicei înainte de termenul stabilit.

Astfel, treizeci și ceva de ani mai târziu, Hurotas a invitat la nunta fiicei sale toate cele șaisprezece căpetenii – sau pe cei care veniseră în urma lor –, iar eu aveam datoria de a-l ajuta cu pregătirile.

Trebuia să fie gata totul cu treizeci de zile înainte de anotimpul lui Shomu, perioada cu apă scăzută a fluviului Nil și a verii în Egiptul nostru. Deși Lacedemonia era un regat separat, încă păstram calendarul egiptean în întregime, căci acolo se născuseră Hurotas și soția lui, Tehuti, iar limba lor maternă era egipteana.

Prima zi de Shomu era data aleasă de regina Tehuti și de prințesa Serrena pentru ceremonia nunții, după ce calculaseră cu precizie data lunii roșii a miresei și îngăduiseră să treacă zece zile, pentru a fi sigure că avea să fie pregătită să-l întâmpine regește pe noul ei soț, cu prima ocazie când acesta avea să îi viziteze patul de mireasă.

Asta însemna că oaspeții aveau să înceapă să sosească și festivitățile să debuteze în luna dinainte de Shomu, ceea ce era Renwet, bineînțeles, ultima lună a „Ivirii" perioadei de cotă maximă a Nilului.

Toți munceam ca sclavii sub bici, căci timpul trecea și dragile mele Tehuti și Serrena se tot gândeau la noi și noi distracții pe care să le pregătesc pentru oaspeții noștri, fiecare mai elaborată și mai complicată decât cea dinainte.

– Știm că poți s-o faci cu ușurință, dragă Taita. Ești un geniu absolut. Nimic nu întrece talentele tale. Nu m-ai dezamăgit niciodată. La urma urmei, e nunta Serrenei, mă încuraja Tehuti, sărutându-mă pe obraz ca să mă simt mai bine.

Când navele oaspeților noștri au început să apară la orizont din toate direcțiile, îndreptându-se spre marele golf Githion, aveam la mal detașamente de războinici conduși de ofițeri care să-i întâmpine, apoi să-i escorteze pe râul Hurotas către citadelă, unde camerele somptuoase erau pregătite să-i primească. Era, în sine, o treabă complicată, mai ales dacă soseau simultan mai multe nave pline de fețe regești. Oaspeții noștri erau foarte sensibili în privința ierarhiei. Erau gata să-și apere dreptul de întâietate cu dinții dezveliți și cu săbiile trase, iar asta îmi punea diplomația la încercare, căci nu voiam să ofensez pe nimeni.

Cu toate acestea, farmecul meu extraordinar a liniștit temperamentele aprinse, iar simțul meu desăvârșit pentru protocol a reușit să împiedice un tărăboi.

De îndată ce au ajuns pe mal, oaspeții principali, alături de soții și de concubine, au fost conduși pe platforme spre șirul de care ce așteptau, apoi însoțiți de cavalerie și de fanfare zgomotoase. Drumul era străjuit de mulțimi animate și de dansatoare și presărat cu flori de la cheiul din portul Githion până la porțile citadelei.

Aici, regele Hurotas și regina Tehuti așteptau să-i primească, ajutați de prințul Ramses și de viitoarea lui soție. Foarte puțini dintre oaspeții care au sosit o mai văzuseră vreodată pe Serrena și, cu toate că trebuie să fi fost preveniți în legătură cu frumusețea ei extraordinară, niciunul nu părea pregătit cu adevărat să vadă realitatea. Chiar și cei care veniseră mai înainte în Lacedemonia ca s-o pețească păreau să fi uitat cât de frumoasă era de fapt, fiind încă o dată uluiți. Unul după altul, rămâneau consternați și nu puteau decât să se holbeze la ea cu uimire. Însă, în câteva minute, Serrena rupea vraja cu atitudinea ei călduroasă și relaxată și cu zâmbetul radios.

Era una dintre nenumăratele virtuți de care dădea dovadă; părea să nu fie conștientă de splendoarea înfățișării ei și nu era deloc vanitoasă. Sigur, asta o făcea și mai eficientă. Îi urmăream înaintarea după unda de bucurie pe care o stârnea și după agitația celor care o înconjurau ca să se scalde în frumusețea ei. Partea ciudată era că nu părea să stârnească niciodată invidie sau gelozie printre celelalte femei. Era ca și cum nu se consideraseră niciodată în competiție cu ea – era de neatins, ca o stea căzătoare. Mai degrabă se mândreau cu ea, ca apogeu și întruchipare a propriului sex. Frumusețea ei se reflecta în ele toate și o iubeau pentru asta.

Așa a început pregătirea pentru nunta regală și, pe măsură ce ziua se apropia, oaspeții deveneau tot mai nerăbdători și mai plini de o nervozitate voioasă. Era ca și cum toată natura cunoștea importanța ocaziei și contribuia din plin la asta. Ploua, dar numai noaptea. Sunetul ploii pe acoperișuri era liniștitor și încurajator. Pe urmă, norii se împrăștiau odată cu zorii, iar soarele lumina deasupra noastră cu bunăvoință. Vânturile au scăzut până la un zefir blând dinspre sud, destul de puternic încât să agite apele și să poarte ușor navele cu ultimii invitați în portul Githion.

Mai exista o singură grijă ce umbrea festivitățile, și aceea era încercarea eșuată a oamenilor faraonului Utteric de a izola trirema de război *Memnon* de portul Githion și amenințarea la adresa siguranței prințului Ramses și a miresei lui pe care o sugera acest act.

Întreaga lume civilizată aflase deja că faraonul Utteric era un nebun cu o armată și o flotă mare la dispoziție, care nu ezita să le folosească cu sau fără motiv.

Deși regele Hurotas o iubea cu adevărat pe fiica lui, Serrena, iar festivitățile de nuntă erau mai ales în cinstea ei,

în taină era chiar fericit că putea folosi ocazia pentru a lămuri nişte probleme de stat. În fiecare zi, la prânz, convoca o întrunire clandestină în spatele uşilor închise ale sălii sale de consiliu a tuturor şefilor de stat adunaţi în Lacedemonia. Momentul pentru aceste întruniri era ales anume. Mai târziu, în cursul zilei, după ce festivităţile reîncepeau şi se pornea consumul vinurilor grozave din viile regelui Hurotas, nu era timpul potrivit ca să se discute un pact de protecţie reciprocă.

Cu două săptămâni înainte de data stabilită pentru nunta prinţului Ramses al Egiptului cu prinţesa Serrena din Lacedemonia, cei optsprezece şefi de stat – care îi includeau şi pe Hurotas şi pe prinţul Ramses – s-au adunat în sala de consiliu din citadelă.

În ziua anterioară, consiliul votase să nu-l recunoască pe Utteric ca faraon al Egiptului din pricina nebuniei sale făţişe. Îl aleseseră cu toţii pe Ramses ca înlocuitor al lui Utteric.

După ce s-au aşezat toţi membrii, Hurotas i-a chemat la ordine:

– Consiliul Nordului este în şedinţă şi îl rog pe lordul Taita, secretarul consiliului, să citească Pactul de Protecţie Reciprocă, adus înaintea noastră spre ratificare de către Tiranul din Lallipolis, regele Tyndarcus.

Tyndarcus, Ramses şi regele Hurotas erau singurii membri ai consiliului care-l puteau citi. Eram unicul din încăpere care nu trebuia să mişte buzele când făcea asta. De aceea, Hurotas îl alesese pe Tyndarcus ca să prezinte sulul de pergament şi pe mine ca să-l citesc cu glas tare. Consta în peste cinci sute de cuvinte, dar obliga toate statele membre prezente la Consiliul Nordului să vină în ajutorul oricărui membru al consiliului a cărui ţară era ameninţată de un terţ împreună cu cetăţenii săi.

Au fost câteva discuții mărunte după ce am citit documentul, însă pe urmă l-au semnat cu toții sau și-au făcut semnul la baza pergamentului. Dispoziția membrilor consiliului era jovială și frivolă. Au ieșit apoi din sala de consiliu în curte, unde regele Hurotas avea legat un armăsar negru magnific.

Fiecare a primit câte o carafă din argint și s-au adunat cu toții în jurul calului. Hurotas a ridicat securea de luptă și, cu o singură lovitură, a despicat craniul armăsarului, omorându-l pe loc. Pe urmă, unul după altul, toți conducătorii și regii au păşit în față și au luat o carafă de sânge proaspăt, apoi au ridicat-o și au intonat solemn:

– Dacă voi încălca acest jurământ sacru, fie ca sângele meu să curgă la fel de ușor.

Pe urmă, au înghițit conținutul carafei. Unii au hohotit de râs, iar alții s-au înecat din pricina gustului sângelui crud. Totuși, sunt convins că niciunul nu a visat că i se va cere să-și îndeplinească jurământul înainte de finalul lunii.

Festivităţile dinaintea căsătoriei lui Ramses cu Serrena au continuat în crescendo pe măsură ce se apropia data. Cu doar paisprezece zile înainte de nuntă, Hurotas a anunţat vânătoarea mistreţului laconian, un animal cu o istorie lungă, ce inspira o spaimă copleşitoare.

După ce Zaras şi Tehuti ajunseseră în Lacedemonia cu mulţi ani în urmă, iar Zaras devenise regele Hurotas, una dintre inovaţiile sale fusese să planteze primele vii şi să producă primele vinuri din strugurii copţi.

Însă regele Hurotas făcuse o greşeală gravă. Când consacrase viile zeilor, uitase să o includă şi pe zeiţa Artemis pe lista de onoare. Printre numeroasele ei îndatoriri, Artemis era zeiţa pădurilor şi a tuturor animalelor sălbatice. Hurotas tăiase pădurile ca să facă loc viilor şi alungase sau ucisese animalele, inclusiv mistreţii care puteau să-i distrugă câmpurile. Mistreţul este una dintre creaturile preferate ale lui Artemis, aşa că ea se supărase din pricina comportamentului arogant şi pretenţios.

Artemis trimisese mistreţul laconian ca să-i distrugă viile şi să-l înveţe să fie umil. Animalul acesta nu era un porc-sălbatic de rând. Doar o fiinţă divină sau născută să fie rege putea să-l nimicească şi numai după o luptă crâncenă.

Oricât de des era ucis mistreţul laconian, Artemis se îngrijea să renască în fiecare an şi-l trimitea să-l bântuie pe Hurotas. În fiecare an, animalul trimis de zeiţă era mai mare, mai feroce şi mai formidabil decât cel dinainte.

Despre ultimul mistreţ pe care Artemis îl trimisese ca să-l înfrunte pe Hurotas se spunea că era înalt de şase coţi la umăr, respectiv cât un om. Cântărea cinci sute de debeni, cât un cal mare.

Trăia în pădurile dese din munţii Taygetos şi ieşea doar noaptea ca să calce culturile oamenilor care aveau ferme în văi. De aceea, puţini oameni îl văzuseră vreodată. Putea să devoreze culturile anuale puse de cinci sau şase fermieri amărâţi într-o singură noapte. Ceea ce nu mânca, zdrobea în noroi.

Avea colţii lungi cât o sabie de războinic şi putea să sfâşie cu ei măruntaiele unui cal cu o singură mişcare din capul hidos. Avea pielea atât de dură şi de groasă, iar părul sârmos ce o acoperea era atât de des, încât îndoia vârful tuturor suliţelor aruncate cu forţă şi îndemânare. Copitele îi erau atât de ascuţite, încât putea eviscera un cal de război cu o singură lovitură.

Nu a fost deloc surprinzător că doi dintre peţitorii de altădată ai Serrenei au refuzat invitaţia la vânătoare, unul pretextând vârsta înaintată şi celălalt, sănătatea deteriorată foarte recent. Cu toate acestea, amândoi au acceptat invitaţia de a urmări vânătoarea de departe, respectiv din vârful unui copac înalt.

Era o atmosferă de emoţie neliniştită printre cei care acceptaseră provocarea în timp ce porneau să lupte cu monstrul. Firește, regele Hurotas conducea vânătoarea împreună cu amiralul Hui, tovarăşul său de petreceri şi mâna lui dreaptă. Cu puţin timp în urmă, regele Hurotas mă văzuse

luptând în bătălia de la Luxor împotriva hoardelor hicsose ce cotropiseră Egiptul, așa că nu a fost o surpriză pentru nimeni că am fost ales să călăresc în stânga lui.

Hurotas le-a poruncit soției și fiicei sale, la fel de iubite, să rămână mult în spatele vânătorii, iar prințului Ramses să stea împreună cu ele, ca principal apărător. Dacă mi-ar fi cerut sfatul, l-aș fi putut scuti de multe neplăceri și de pierderea demnității. Așa stând lucrurile, s-a confruntat imediat cu o opoziție feroce din partea celor trei. Regina Tehuti conducea ostilitățile cu abilitățile unui avocat de duzină și cu toată autoritatea celor peste treizeci de ani de căsnicie.

– Când a fost prima dată când ți-am salvat eu viața, dragul meu? l-a întrebat ea cu drăgălășenie pe Hurotas. Nu a fost chiar înainte să fim căsătoriți? Da, îmi amintesc acum. Erai încă un căpitan de rând pe nume Zaras. Tu și Taita ați venit să mă salvați de banditul Al Hawsawi, care mă răpise, dar pe urmă ai fost înjunghiat în burtă de acesta, înainte să-ți îndeplinești misiunea nobilă. În cele din urmă, eu și Taita am fost nevoiți să te salvăm noi *pe tine!*

A apăsat atât de tare pe ultimele cuvinte, încât Hurotas a pălit de indignare. Chiar și eu eram uluit din pricina felului în care manipulase relatarea acelui incident, dar înainte ca vreunul dintre noi să găsească vorbele potrivite pentru a protesta, ea a continuat:

– A fost doar prima din numeroasele ocazii în care ți-am salvat viața...

Apoi i-a amintit de alte câteva.

Pe urmă, Serrena a intervenit atât de subtil în discuție, încât, nici dacă ar fi exersat de o sută de ori, tot nu i-ar fi ieșit atât de bine:

– Iar eu și mama am făcut un pact, așa că împărțim sabia albastră pe care i-a dăruit-o tatăl ei. Vocea ei joasă tremura

de o emoție prefăcută. Dacă nu suntem împreună la vânătoarea asta, înseamnă că una dintre noi va fi lipsită de arma care ar putea salva o viață – a celeilalte sau a ta. Nu poți permite ca una din noi să rămână neînarmată la mila acestui porc ucigaș, nu-i așa, papa?

Hurotas s-a întors cu fața spre ea înainte să-i răspundă soției sale, însă prințul Ramses i-a tăiat vorba până să protesteze.

– Este datoria mea să o protejez pe viitoarea mea soție, Serrena, de un mare pericol, Maiestate. Trebuie să fiu lângă ea atunci când vom întâlni această bestie feroce.

Regele Hurotas s-a uitat încruntat la toți trei, stând umăr lângă umăr în fața lui. A privit în jur după ajutor și, bineînțeles, m-a văzut pe mine pândind discret în spate.

– Taita, explică-le acestor idioți că animalul pe care îl vânăm este extrem de periculos. Toți vom fi în pericol de moarte când îl vom întâlni.

– Maiestate, doar un neghiob continuă să se certe după ce a fost întrecut și numeric, și în istețime. Sunt aici drept martor că nu ești neghiob. Îți sugerez să accepți inevitabilul, am răspuns, iar el s-a holbat la mine cu o căutătură furioasă, ce se lupta cu sclipirea de râs din ochi când și-a dat seama că nu avea nici măcar susținerea mea.

Pe urmă, s-a întors și s-a dus spre locul unde doi rândași îi țineau calul. A încălecat și a tras de hățuri. Pe urmă, s-a încruntat spre noi toți.

– Haideți, atunci! Dacă sunteți absolut hotărâți să muriți, urmați-mă! Și fie ca Artemis și toți ceilalți zei să aibă milă de prostia voastră, deși cred că e puțin probabil.

Zona pe care o aveam de acoperit era imensă, iar terenul era de munte și bine împădurit, cu vii împrăștiate la baza versanților înalți. Ritmul impus de Hurotas era menit să le

pedepsească pe soția și pe fiica sa pentru nerușinarea de a-i sfida ordinele. Însă ele țineau pasul cu el cu ușurință. E de la sine înțeles că și eu eram în avangarda vânătorii, păstrând distanța în spatele celor două doamne regale. Ceilalți din grupul de vânătoare, aproape o sută de oameni, erau înșirați în urma noastră pe câteva leghe pe terenul dificil. Totuși, cu toții aveau o stare jovială, majoritatea crezând că poveștile despre prada noastră erau exagerate și că mistrețul laconian era o creatură medie și inofensivă ce putea fi doborâtă cu mai multe săgeți și cu o aruncare de lance. Cei mai mulți erau mai interesați de carafele cu vin ce erau date cu lejeritate din mână în mână.

Noi, cei câțiva din avangardă, am găsit destule semne ale prezenței mistrețului. Vii întinse fuseseră dezrădăcinate din senin, iar canalele de irigație ce fuseseră construite cu grijă de țăranii fermieri fuseseră distruse. Apa curgea pe versantul muntelui și înapoi în râul din vale, de unde pornise, iar de acolo era purtată direct spre mare. Viile ce nu fuseseră nimicite de mistreț erau uscate și desfrunzite, lipsite de apă. Țăranii care erau însărcinați cu întreținerea șanțurilor de apă erau prea înspăimântați de mistreț ca să mai lucreze pe câmp și se ascundeau în adăposturi, mai speriați de animalul monstruos decât de Hurotas.

Zeița Artemis nu ar fi putut alege o zonă mai vulnerabilă și mai dăunătoare din imperiul lui Hurotas decât terenurile cu vii unde să pedepsească aroganța regelui. Hurotas își iubea vinul la fel de mult pe cât îi plăcea conținutul vistieriei sale și, când avea un vas cu lichidul magic în mână și un altul la cingătoare, era un om mulțumit. Deși fusese informat de administratorii pământurilor sale de nivelul de distrugere, nu reușise încă să-l vadă. Să auzi despre asta era una, dar să vezi cu ochii tăi era cu totul altceva.

Mergea în fața grupului de vânători, fluturând sulița deasupra capului și blestemându-i pe zeiță și pe supusul ei. M-am cutremurat auzind asemenea insulte adresate fiicei lui Zeus. Cel mai blând dintre aceste epitete era „târfă bătrână, oribilă și hidoasă". Cel mai rău era că o acuza fățiș că avea relații nefirești cu propriul ei mistreț. Imaginea pe care mi-o aducea în minte era prea cumplită ca s-o contemplu, dar atât Tehuti, cât și fiica ei îndrăgită, Serrena, au găsit-o neobișnuit de amuzantă.

Deodată, hohotele lor vesele de râs au fost întrerupte de un sunet îngrozitor, ce aproape ne-a surzit pe toți. Hurotas a strunit calul și s-a uitat în jur cu o expresie speriată și mărturisesc că până și eu, care nu mă sperii cu una, cu două, am fost luat prin surprindere.

Am auzit doar o dată în viața mea ceva la fel de amenințător și atunci a fost pe malurile Nilului, în Etiopia. Era un sunet ce ar fi ridicat părul de pe ceafa unui viteaz și care l-ar fi făcut să nu-și mai controleze orificiile, nici al vezicii, nici al vranei. Era mugetul unui leu cu coama neagră, ce se auzea și mai tare în natură. Parcă din proprie voință, capul mi s-a întors în direcția din care venea sunetul acela bubuitor.

De la marginea pădurii, din capătul de sus al viei, a apărut un cap enorm ce părea să aparțină unei creaturi mitologice. Era acoperit de un păr creț și negru ca smoala. Urechile uriașe erau ascuțite și întinse în față. Ochii îi erau luminoși, de o răutate extremă. Botul îi era turtit, iar nările ne adulmecau mirosul. Colții erau atât de lungi și de încovoiați, încât vârfurile ascuțite ca lama aproape că se uneau deasupra capului masiv al fiarei.

După încă un muget ca de leu, mi-am dat seama că mistrețul era creația moftului unei zeițe, nicidecum un animal normal. Acest monstru putea, probabil, să urle ca un vultur

sau să behăie asemenea unei capre. Copacii din pădure s-au îndoit, apoi s-au răsturnat când i-a împins nepăsător într-o parte, ieșind în aer liber. Partea din spate a corpului era foarte musculoasă, având între umeri o cocoașă zdrențuită. Smulgea lesne pământul cu copitele, ce erau mult mai mari decât ale bivolului sălbatic pe care îl vânasem la izvoarele Nilului. Norul de praf dens ridicat de acestea învăluia cu totul mistrețul, conferindu-i o prezență mistică, amenințătoare. Deodată, și-a direcționat atacul în josul pantei, spre via întinsă, exact către Hurotas, luându-l drept țintă de parcă l-ar fi recunoscut drept principalul dușman al stăpânei Artemis.

Hurotas a culcat imediat sulița și s-a pregătit să întâmpine atacul frontal al mistrețului. A scos un strigăt sălbatic de război, probabil mai mult ca să se încurajeze decât ca să sperie fiara, care i-a răspuns cu o cacofonie asurzitoare de mugete și mormăieli.

Mistrețul avea avantajul atacului îndreptat spre vale. Greutatea lui era de neînvins, ca o avalanșă de pietre pe versantul unui munte devastat de cutremur. Când s-au întâlnit, Hurotas s-a urcat în scărițe și a ridicat sulița grea de vânătoare. A aruncat-o spre fiară cu toată forța brațului său drept, întărit și făurit în furnalul multor bătălii. Aruncarea a fost perfectă. Sulița a zburat cu precizie și jumătate din lungimea ei s-a înfipt în blana deasă și în pielea groasă a animalului, îngropându-se adânc în cavitatea pieptului. Puteam să jur că îi străpunsese inima și alte organe vitale.

Însă mistrețul nu a avut nicio reacție după rana adâncă și cumplită pe care i-o făcuse Hurotas. Nici nu s-a clătinat, nici nu a șovăit vreun pas. Viteza sa a rămas de neoprit, iar mugetul său de furie a devenit și mai asurzitor când și-a întors capul hidos, cu îndemânarea și forța unui călău care mânuiește securea. Colții mari, albi și curbați au sclipit în

timp ce se întindeau în aer, înfigându-se imediat în pieptul armăsarului. Au pătruns în piele, carne și os, provocând o rană înfiorătoare ce a despicat calul din mijlocul pieptului, avansând printre coaste până la crupă și descoperind astfel toate organele vitale; pe urmă, colții mistrețului au sfâșiat piciorul din spate al calului, care s-a prăbușit. Avea deja două picioare rupte. Poate că și-ar fi pierdut și Hurotas un picior dacă sălbăticia primului impact nu l-ar fi aruncat din șa cu o secundă înainte ca armăsarul să-i fie sfâșiat de colți. Deși a căzut departe, a aterizat în cap și, în ciuda coifului, și-a pierdut cunoștința.

Mistrețul s-a concentrat asupra calului prăbușit și a continuat să-l sfârtece cu furie. Eu am dat bice calului pe panta abruptă, însă Tehuti era cu mult în fața mea, gonind spre mistrețul masiv și spre calul doborât fără să se teamă pentru propria siguranță. Serrena și Ramses erau la jumătatea drumului în urma ei. Cu toții urlau nebunește. Tehuti blestema mistrețul că-i omorâse soțul și-l amenința cu propria moarte, fluturând sabia albastră pe deasupra capului. Ramses și Serrena se îndemnau unul pe altul, înnebuniți de emoție. Orice putere a rațiunii era înlăturată de avântul războiului. Eu le strigam tuturor să aibă grijă, să se îndepărteze de fiară și să mă lase pe mine să mă ocup de ea, dar, ca de obicei, niciunul nu a luat în seamă ordinele mele.

Tehuti s-a apropiat din spatele mistrețului și s-a aplecat în șa ca să-i taie tendonul picioarelor celor mai apropiate. În aceeași clipă, mistrețul a lovit cu putere cu picioarele, iar o copită a nimerit încheietura mâinii în care Tehuti ținea sabia. A sfărâmat osul și a făcut sabia albastră să-i zboare din mână. Durerea trebuie să fi fost intensă, căci Tehuti și-a pierdut echilibrul și s-a rostogolit din șa. A căzut sub copitele puternice ale mistrețului, ținându-se de încheietura

rănită cu mâna teafără. Ramses, care călărea aproape în urma ei, şi-a dat seama de încurcătură şi a coborât iute din şa. S-a folosit de inerţie ca să înainteze şi să o ia pe Tehuti în braţe, apoi s-a rostogolit pe panta câmpului, departe de coltii scrâşnind şi de copitele iuţi ale mistreţului.

Serrena era atât de îngrijorată pentru siguranţa mamei ei, încât şi-a pierdut concentrarea pe moment şi, când mistreţul i-a atacat calul şi animalul a sărit în lături sub ea, a fost aruncată din şa. A reuşit să aterizeze în picioare, scăpându-şi însă lancea pe care o ţinea în mână şi uitându-se disperată în jur după o altă armă sau, cel puţin, după o scăpare din acea situaţie dificilă.

Între timp, văzusem sabia albastră căzând în noroi printre lujerii împrăştiaţi şi smulşi. Lama argintului magic, ce sclipea ca un ton abia prins, îmi atrăsese privirea.

Apăsând cu genunchii, am întors calul spre locul unde era aruncată şi m-am aplecat mult din şa în plin galop. Am strâns degetele pe mânerul incrustat şi, când m-am îndreptat din nou, am strigat-o pe Serrena. Vocea mea a acoperit larma de strigăte şi ţipete sălbatice, bubuitul copitelor în galop şi mugetele înfuriate ale porcului masiv al zeiţei Artemis.

Serrena a întors privirea auzindu-mi vocea, iar eu am învârtit sabia pe deasupra capului şi i-am strigat.

– Poftim, Serrena! Prinde-o!

Apoi am aruncat arma în sus cu toată puterea. După ce s-a învârtit o dată, a căzut în faţă, în apropiere de locul unde era ea. Serrena s-a răsucit cu graţie şi a înşfăcat-o din aer. Acum, când arma minunată era în mâna dreaptă a unei semizeiţe, încurcătura provocată pentru noi de Artemis era pe punctul de a ajunge la o soluţie. Serrena a fugit apoi să întâmpine următorul atac al mistreţului. Am privit-o cu inima bătând nebuneşte într-un val contradictoriu de

mândrie și de groază – mândrie pentru frumusețea și curajul ei; groază văzând pericolul cu care se confrunta.

Mistrețul trebuie să-i fi simțit apropierea, căci a lăsat calul pe care îl sfâșia și s-a întors cu fața spre Serrena. În clipa în care ochii i s-au fixat asupra ei, a pornit la atac. Serrena s-a oprit și s-a ridicat în vârful picioarelor, expunându-se total în fața mistrețului, dar în ultima clipă a făcut o piruetă într-o parte. Când a trecut pe lângă ea, mistrețul și-a întins colții aprigi cu care eviscerase fără efort calul regelui Hurotas. Unul dintre vârfurile de fildeș i-a agățat faldurile tunicii, dar s-a desprins fără să-i strice echilibrul.

Pe urmă, când bestia a trecut de ea, Serrena l-a lovit din spate cu lama argintie-albastră. Marginea strălucitoare a nimerit încheietura piciorului din spate al mistrețului, tăind-o în două. Membrul trunchiat a rămas drept, cu copita înfiptă în noroi și cu mușchii sfâșiați zvâcnind și tremurând.

Cu toate acestea, cu cele trei picioare rămase, mistrețul era aproape la fel de agil cum fusese și până atunci. S-a învârtit în loc, folosindu-și piciorul rămas în spate ca un pivot. Nu mai mugea, ci doar clănțănea din fălci, cei doi colți lovindu-se unul de altul ca niște castaniete, producând un sunet înspăimântător. Serrena l-a lăsat din nou să se apropie, apoi s-a dat într-o parte, iar sabia din mâna ei, ca un fir de argint viu, a tăiat încheietura piciorului drept al mistrețului, străpungând-o de parcă ar fi fost o tulpină de sparanghel fiert.

Rămas acum fără două picioare, mistrețul s-a rostogolit cu capul în pământ și s-a întors pe spate. Într-o încercare disperată de a-și recăpăta echilibrul, și-a întins gâtul gros cât trunchiul unui copac pe pământul noroios. Stând deasupra lui cu ambele mâini pe mânerul sabiei albastre, Serrena a ridicat-o mult deasupra capului și a coborât-o într-un arc scânteietor. Lama a șuierat ascuțit prin aer din pricina forței

loviturii şi capul colosal al mistreţului a părut că sare de pe umerii cocoşaţi. Cu gura larg căscată, a scos un sunet jalnic când s-a lovit de pământ, în parte un urlet de furie, în parte un vaiet de moarte. O fântână de sânge negru a ţâşnit din gâtul tăiat, scăldând poalele tunicii Serrenei în timp ce stătea deasupra animalului cu o atitudine triumfătoare.

Am scos un strigăt sălbatic de bucurie şi alte o sută de voci s-au unit imediat cu a mea. Ramses a alergat în faţă s-o îmbrăţişeze, vizibil uşurat. Tehuti s-a ridicat încet în picioare şi, stăpânindu-şi durerea provocată de încheietura zdrobită, pe care încă o ţinea la piept, a fugit să i se alăture. Regii şi generalii străini, conduşi de amiralul Hui, veneau roind prin vie ca să laude şi să slăvească abilităţile războinice şi curajul Serrenei. Unul după altul cădeau în genunchi în faţa ei şi o copleşeau cu adoraţie şi elogii. Ea le-a mulţumit tuturor cu un gest larg, apoi a pus un braţ pe după umerii lui Tehuti şi a ajutat-o să ajungă acolo unde regele Hurotas zăcea inconştient.

În foarte scurt timp, l-au readus în simţiri, iar el s-a ridicat în capul oaselor, privind ameţit în jur. Abia atunci cele două femei pe care le iubeam mai mult decât orice pe lume s-au întors la unison spre mine, zâmbind recunoscătoare pe deasupra mulţimii gălăgioase.

Cu această simplă recunoaştere, m-am declarat mai mult decât mulţumit.

Ber Argolid de Beoția din Teba, bărbatul cunoscut drept „Braț Viguros" pentru greutatea sabiei pe care o mânuia, era cel mai important și mai puternic bărbat din rândul căpeteniilor de rând. Le poruncise slujitorilor săi să-i aducă tronul pe câmpul de vânătoare pentru propriul confort, dar mai ales pentru a-și scoate în evidență importanța. Acum însă, a insistat ca Serrena să se așeze pe tron ca o recunoaștere a faptei vitejești care îl ucisese pe marele mistreț. Ca să nu se lase mai prejos, ceilalți regi și căpeteniile aflate în vizită și-au demonstrat respectul purtând-o pe brațe spre tron într-o procesiune de onoare. Grupându-se câte opt, au ridicat-o pe rând pe umeri și au cântat în cinstea ei, mărșăluind spre citadela din munții Taygetos.

Vestea uciderii incredibile a animalului i-o luase înainte prin zvonuri, așa că mi s-a părut că toată populația Lacedemoniei ieșise să străjuiască drumul, aclamând-o și copleșind-o cu petale de flori și strigăte de laudă. Mergeam în stânga ei, în poziție de onoare. Modestia mea înnăscută îmi dicta să nu ies în evidență, însă prințesa Serrena insistase să rămân lângă ea.

Întoarcerea acasă a durat aproape tot restul zilei, iar soarele cobora spre orizont când tronul portabil a fost așezat, în

sfârșit, pe podiumul din curtea citadelei. Însă Serrena nici atunci nu a putut coborî de pe el.

Tatăl ei, regele Hurotas, își revenise complet între timp după confruntarea cu marele mistreț și, mereu atent la noi oportunități, a profitat de ocazie ca să confirme și să asigure loialitatea celor șaisprezece căpetenii față de stindardul Lacedemoniei spartane.

Importanța și emoția ocaziei erau irezistibile. Dacă frumusețea Serrenei fusese amețitoare înainte, acum era inefabilă, strălucind și mai mult datorită adulării cu care era copleșită. Niciun om – bărbat sau femeie, tânăr sau bătrân, nobil sau om de rând – nu putea să-i reziste. Oaspeții de viță regală și pețitorii de odinioară ai Serrenei s-au lăsat duși de acest val, la fel de neputincioși ca noi, ceilalți.

Când regele Hurotas s-a ridicat să le vorbească, cu regina rănită lângă el, părând nobilă și curajoasă cu mâna beteagă într-o eșarfă pe care o pregătisem pentru ea, și cu frumoasa lui fiică de cealaltă parte, toți i-au sorbit fiecare vorbă și l-au aplaudat la finalul fiecărei propoziții pe care o rostea. Cei mai mulți regi se serviseră deja cu carafe pline cu vinul roșu și bun al lui Hurotas, pe care îl tratau cu o atenție respectuoasă. Sclavii stăteau pregătiți să reumple vasele înainte să se golească pe jumătate.

Apoi Hurotas le-a spus regilor și demnitarilor adunați că începuse să-i considere frații săi, uniți de o cauză comună și de respectul reciproc. Acest lucru a stârnit o explozie entuziastă și nespus de puternică de aplauze. Când ropotele s-au potolit, într-un târziu, regele Ber Argolid s-a ridicat în picioare, hotărât să nu se lase întrecut de oratoria extravagantă a lui Hurotas.

– De azi înainte, o ofensă la adresa unuia dintre noi este o ofensă adusă tuturor, a strigat el. Să ne unim mâinile și să facem un jurământ de protecție reciprocă.

– Cine ne confirmă jurământul? a întrebat Hurotas.

– Cine altcineva dacă nu cea mai frumoasă femeie din lume? i-a răspuns Ber Argolid. Cine altcineva dacă nu cea mai vitează femeie în viaţă care a ucis mistreţul laconian?

Imediat după aceea, unul după altul, într-o ordine întâmplătoare, toţi cei şaisprezece regi au păşit în faţă şi au îngenuncheat în faţa prinţesei Serrena, rostind Jurământul Marelui Mistreţ. Ceremonia şi petrecerea care l-au însoţit au continuat mult după căderea nopţii. Ai fi zis că invitaţii erau epuizaţi de-acum, dar era doar începutul. Dansul, băutura şi petrecerea abia se porniseră, iar Serrena era cea mai neobosită dintre toţi. A dansat cu toţi regii, inclusiv cu tatăl ei şi cu Ramses, care încă nu era rege. Ba chiar a dansat şi cu mine de câteva ori, complimentându-mă că mă mişcam mai uşor decât toţi bărbaţii care îi fuseseră parteneri, cu excepţia lui Ramses. Pe de altă parte, datoria o obliga să spună asta pentru că era logodită cu el, nu-i aşa?

Când Hurotas l-a provocat pe Ber Argolid la o luptă cu o singură mână, majoritatea bărbaţilor au plecat de pe ringul de dans ca să parieze în legătură cu rezultatul întrecerii. Sumele pe care le puneau la bătaie erau scandaloase, iar bucuria lor, în timp ce-şi încurajau zgomotos preferaţii, era pe măsură. Dezbrăcaţi până la brâu, protagoniştii s-au înfruntat peste masa de ospăţ din stejar, gemând, mormăind şi asudând în timp ce încercau să-şi smulgă reciproc braţul din umăr.

Probabil eram singurul dintre cei prezenţi cu auzul destul de bun ca să disting ceva peste zarva creată de cei doi şi de publicul lor. Dar treptat am auzit câteva fragmente slabe de cântec duios, ce veneau de dincolo de zidurile citadelei.

Am părăsit concursul şi m-am urcat pe parapetul zidului exterior, privind în jos. Un grup de circa cincizeci de

femei, toate îmbrăcate în robe albe până la gleznă, cu feţele vopsite într-o nuanţă morbidă de alb şi cu ochii conturaţi cu cărbune negru, urcau pasarela spre porţile citadelei, fiecare ducând câte un felinar aprins şi cântând o odă pentru Artemis. Le-am recunoscut, după machiaj şi robele religioase, ca fiind adeptele zeiţei. Ştiam că Hurotas şi partizanii lui nu aveau să vadă cu ochi buni petrecerea întreruptă de trimisele lui Artemis, care se căinau şi se văitau din pricina morţii porcului lor preferat. Aşa că am alergat pe scară spre porţile principale ale citadelei, ca să avertizez paznicii să nu le lase să intre, dar am descoperit că ajunsesem prea târziu. Paznicii recunoscuseră procesiunea preoteselor şi deschiseseră porţile ca să le întâmpine.

Cincizeci de preotese ale lui Artemis şi de două ori mai mulţi paznici înarmaţi blocaseră pasarela spre citadelă, care fusese creată îngustă ca o tactică de apărare. Am fost forţat de numărul lor să mă retrag şi m-am trezit din nou în curte, unde m-am amestecat de îndată cu Hurotas şi cu noii săi aliaţi, căpeteniile conduse de Ber Argolid. Cu toţii strigau, inclusiv eu. Dar niciunul nu asculta.

Pe urmă, o voce mult mai clară şi mai lirică s-a auzit prin larma generală. Era atât de copleşitoare, încât tăcerea s-a lăsat imediat printre noi. Toate capetele s-au întors spre sunetul acela şi printre rândurile ce se confruntau s-a creat un culoar, prin care a păşit silueta frumoasă şi agilă a prinţesei Serrena.

– Maică stareţă! a zis ea plecându-se în faţa Înaltei Preotese. Eşti bine-venită aici, în citadela tatălui meu.

– Frumoasa mea copilă, îţi aduc salutări şi un mesaj din partea zeiţei Artemis. Vrei să accepţi cuvântul ei sfânt? Dacă da, atunci te rog să îngenunchezi ca să-l primeşti, a răspuns sora Hagne, care era maică stareţă în Ordinul Surorilor Arcului de Aur.

Arcul de Aur era unul dintre numeroasele simboluri ale zeiței Artemis.

Regele Hurotas a păşit în faţă auzind aceste cuvinte, cu o expresie ameninţătoare şi cu ochii arzând de chef de harţă.

– O să mai vedem noi..., a început el.

Dar, din fericire, eram destul de aproape ca să-l prind de braţul gol, unsuros de sudoare din pricina efortului recent.

– Stăpâneşte-te, Zaras, am şoptit, ca să mă audă doar el.

I-am folosit dinadins numele dinainte, apelând la felul în care îl dominam pe atunci. El s-a oprit imediat şi s-a retras. Replicile noastre mărunte au rămas neobservate în intensitatea religioasă a momentului.

Serrena s-a lăsat ascultătoare în genunchi în faţa Înaltei Preotese, care, cu degetul arătător, a desenat simbolul arcului pe fruntea ei şi a început să vorbească din nou, pe tonuri mai profunde şi mai impresionante care mi-au făcut pielea de găină pe braţe.

– Zeiţa Artemis te recunoaşte ca soră de carne şi sânge...

N-am putut să nu mă uit la Tehuti, care stătea lângă soţul ei, agăţându-se de celălalt braţ. La fel ca mine, încerca să-i ţină temperamentul în frâu. Instinctiv, mi-a întors privirea de îndată ce a simţit că mă uit la ea. S-a îmbujorat şi a lăsat ochii în jos când ne-am amintit amândoi ce-mi povestise despre visul ei, visul foarte real şi palpabil despre conceperea unicului ei copil. Pe urmă, mi-am îndreptat atenţia din nou către Înalta Preoteasă. Ca toţi cei prezenţi, eram nerăbdător să aflu ce avea de spus.

– Artemis recunoaşte şi aplaudă lovitura pe care ai dat-o astăzi spre bucuria şi prestigiul întregului sex femeiesc. Ai dovedit că noi, femeile, suntem întru totul egale cu bărbaţii, care vor să ne domine şi să ne subjuge.

În timp ce spunea asta, am văzut cum Hurotas deschidea gura ca să protesteze cu reînnoită vigoare şi indignare.

Însă Tehuti l-a lovit iute în gleznă ca să-l împiedice să spună vreo blasfemie. Era o lovitură vicleană, căci am auzit forța din spatele ei, care l-a făcut pe Hurotas să urle de durere.

– Oh, femeie! Încerci să mă mutilezi pe viață?

Am strigat odată cu el și, fiind mai aproape de preoteasă, vorbele mele le-au acoperit pe ale lui:

– Oh, femeie, ai salvat viața regelui!

Cei șaisprezece regi s-au alăturat adulării.

– Prințesa Serrena a salvat viața regelui! Să o slăvim cu toții!

Înalta Preoteasă, numită greșit Hagne, care înseamnă „Cea Pură", a fost încântată de această aprobare și am văzut cum i se înseninează ochii, în ciuda cărbunelui ce le ștergea mult din strălucire, când l-a privit pe regele Ber Argolid pentru prima dată.

Zeița Artemis era virgină și niciun animal, om sau zeu nu avea voie să o violeze. Ea și corpul ei erau sacrosancte. S-ar fi răzbunat îngrozitor pe orice bărbat care ar fi încercat să o cunoască la nivel carnal. Însă una dintre cele mai importante îndatoriri ale preoteselor lui Artemis era aceea de a sluji drept înlocuitoare erotice ale zeiței lor iubite. Astfel erau încurajate de ea să aibă raporturi sexuale cu orice creatură de pe pământ, bărbat sau femeie, om sau animal, pește, pasăre sau fiară. Toate senzațiile fizice pe care le resimțeau în acest fel îi puteau fi transmise în întregime lui Artemis. Dar zeița însăși avea să rămână pentru totdeauna pură și nepângărită de aceste nefirești împreunări ale cărnii, organelor sau orificiilor, de care beneficiau înlocuitoarele ei. Era un aranjament care mă fascinase întotdeauna, căci promitea posibilități nesfârșite chiar și pentru cei limitați fizic ca mine.

Toate cele cincizeci de preotese ale lui Artemis au urmat-o pe Înalta Preoteasă în sala mare a citadelei. Comportamentul

lor era politicos și formal, dar exista în ele o lăcomie subtilă ce-mi amintea de un banc de pești-tigru din Nil care simțiseră mirosul sângelui în apă. În decurs de o oră, orice pretenție de modestie fusese abandonată de musafirele noastre, împreună cu cea mai mare parte a hainelor. Dansul a devenit aproape sexual, însă recunosc că totuși cele mai multe au avut stăpânirea de sine de a se retrage în camerele din jur înainte de a face ultimii pași pe calea plăcerii.

Am fost ușurat să constat că și Bekatha și Tehuti și-au ținut soții și fetele sub privirile lor de vultur întreaga seară. Bekatha era mai îngăduitoare însă când venea vorba de cei patru fii ai ei. Un schimb de replici dintre Serrena și cel mai mic verișor al ei, când acesta s-a întors după un drum scurt într-una dintre camerele exterioare, m-a lămurit întru totul.

– Unde ai fost, Palmys, și ce-ai făcut? l-a întrebat Serrena. Voiam să dansezi cu mine.

– Făceam un sacrificiu pentru Artemis, i-a spus băiatul îngâmfat.

– Credeam că îl slăvești doar pe Apollo!

– Uneori, e un lucru bun să pariezi pe două care în aceeași cursă.

– Îmi arăți cum faci tu un sacrificiu pentru un zeu? a întrebat Serrena cu naivitate.

– M-am oferit să-ți arăt o dată, dar ai refuzat. Tu ai pierdut. Așa că, acum, trebuie să aștepți până te învață Ramses șmecheria.

Ea s-a uitat o clipă la el, gândindu-se la replica lui, apoi ochii ei verzi s-au mărit când și-a dat seama de aluzia lui.

– Întotdeauna ai fost un băiat pervers, nu-i așa, Palmys? a spus ea cu drăgălășenie. Dar acum se pare că ai crescut și ai devenit un bătrân și mai pervers.

I-a tras apoi o palmă după ureche, atât de neașteptat și de tare, încât el a urlat.

Nu toate împreunările din seara aceea au avut un final la fel de prost. Regele Ber Argolid s-a întors mult mai târziu – de oriunde plecase să-şi consume legătura cu Înalta Preoteasă Hagne –, având o expresie dubioasă pe faţă şi o scânteie lascivă în ochi. S-a dus direct la gazda lui, regele Hurotas, ca să-şi anunţe logodna cu Hagne, care, din câte se părea, demisionase de foarte puţin timp din poziţia sa de maică stareţă a Ordinului Surorilor Arcului de Aur.

– Te-am înţeles greşit când ai spus că ai deja zece soţii frumoase pe insula ta din Rodosul minoic? l-a întrebat Hurotas, abia abţinându-se să nu rânjească.

– Cifra corectă este, de fapt, treisprezece, dragul meu Hurotas. Dar, după cum ştii fără îndoială, este cel mai ghinionist număr din lexiconul nostru numerologic, pe când paisprezece este extrem de norocos.

Au fost cununaţi chiar în după-amiaza aceea de Hurotas însuşi, fiind un alt motiv excelent de petrecere. Următoarea zi însă era a treisprezecea înainte de nunta Serrenei cu Ramses. Cu toate acestea, nu i-am dat nicio importanţă.

M-am trezit a doua zi de dimineață cu o durere de cap teribilă și cu senzația intensă de pericol. Stăteam întins pe saltea și încercam să mă gândesc la un motiv pentru schimbarea aceea bruscă de dispoziție față de ziua anterioară. Am trimis un servitor să-i caute pe mirele și pe mireasa din ziua precedentă, pe regele Ber Argolid și maica stareță Hagne, dar s-a întors să mă informeze că erau încă închiși în dormitorul lor. Totuși, judecând după sunetele de plăcere feminină și după alte zgomote sugestive făcute de mobila grea ce se mișca viguros, nu dormeau cu adevărat. În plus, toate celelalte soții și copiii, inclusiv prințesa Serrena, erau bine și nimeni nu fusese lovit de vreo boală sau de vreun necaz; de fapt, în timp ce slujitorul îmi relata ce aflase, am auzit strigăte bucuroase și râsul vocilor tinere ce pătrundeau prin porțile citadelei, stârnite de vreo activitate plăcută. Am zâmbit în sinea mea când mi-am dat seama că senzația mea de năpastă era probabil rezultatul celor două sau trei carafe în plus de vin roșu excelent pe care mi le dăduse Hurotas cu o seară înainte – contrar judecății mele sănătoase.

Am coborât la râu și am înotat gol în apele reci, un remediu suprem pentru efectele secundare neplăcute ale strugurilor fermentați. Pe urmă, cu capul și conștiința limpezi,

m-am întors în citadelă și m-am alăturat lui Hurotas și lui Hui în sala de consiliu, împreună cu doisprezece dintre cei șaisprezece aliați regali. Ceilalți patru își trimiseseră scuzele, dar toți erau indisponibili.

La scurt timp după prânz, Ramses s-a întors în citadelă singur și a venit să ni se alăture în pregătirile pentru război.

– Unde e prințesa Serrena? a fost prima mea întrebare.

– Am lăsat-o pe plaja de la nord, la Iazul Albastru.

Îl știam bine.

– N-ai lăsat-o singură, sper.

– Aproape singură. El m-a privit cu un aer de suferință îndelungată. Cu doar două slujnice și opt dintre cei mai buni războinici. Cred că ar trebui să fie în siguranță pentru următoarele câteva ore. Simțeam că e de datoria mea să particip la discuție, fiindcă planurile voastre includ participarea navei și a oamenilor mei. Ar trebui să nu uiți că Serrena nu mai e un copil, Taita. E foarte capabilă să aibă singură grijă de ea. A promis să se întoarcă aici la patru ore după prânz.

– Ramses are dreptate. Neinvitat, Hurotas a intervenit în discuția noastră. E foarte bine protejată.

Bineînțeles că și Hui trebuia să-și bage nasul lung unde nu era neapărat treaba lui.

– Una dintre gărzi e Palmys, fiul meu cel mai mic. O fi el tânăr, dar e neînfricat, s-a lăudat el.

Am simțit că starea mea se înrăutățea din nou, însă ceilalți au ignorat subiectul și au continuat deliberările. Când am încercat să mă țin la distanță, au insistat să mă implice în planurile lor. Era dificil să-i ignor și, în ciuda voinței mele, am fost atras treptat în dezbatere. De fapt, era o discuție atât de provocatoare, încât, puțin câte puțin, am pierdut complet noțiunea timpului.

Într-un târziu, două sclave au intrat încet în încăpere și au început să aprindă lămpile cu ulei. M-am mirat, apoi am privit pe fereastră spre priveliștea splendidă a munților Taygetos și am văzut că soarele cobora dincolo de piscurile inegale.

– În numele măritului Zeus! am blestemat mirat, sărind în picioare. Ce oră e?

Hui s-a ridicat și s-a dus spre ceasul cu apă ce se afla pe masa din colțul opus, bătând cu arătătorul în el.

– Probabil ceasul ăsta e potrivit greșit. Picură prea repede. Arată opt ore trecute de la prânz. Cu siguranță, e greșit.

– Uită-te afară la soare! Acela nu greșește niciodată, am răspuns, apoi m-am întors spre Ramses. La ce oră ai aranjat ca Serrena și restul grupului să se întoarcă?

Ramses a sărit în picioare cu o expresie de vinovăție.

– Sunt sigur că trebuie să fie deja înapoi în citadelă. Probabil că s-a întors de ore bune. Dar Serrena nu ar vrea să ne tulbure. Hurotas a lăsat instrucțiuni clare...

N-am așteptat să aud și restul supozițiilor lui nefondate, ci am pornit să ies din cameră când Hurotas a strigat după mine:

– Vino înapoi, Taita! Unde crezi că te duci?

– La porțile principale. Santinelele trebuie să știe dacă Serrena s-a întors sau nu, am strigat peste umăr.

Abia îmi recunoșteam propria voce, stridentă din cauza panicii, răsunându-mi în urechi. N-am idee de ce eram atât de agitat, dar deodată toate premonițiile mele sumbre de mai devreme au început să plutească în jurul meu ca aripile de vultur și am simțit duhoarea acră a dezastrului în nări. Am alergat ca un cerb fugărit de câini și am auzit zgomot de cizme pe scări, căci ceilalți veneau după mine. Am năvălit în curte și am strigat la paznici de la o distanță de o sută de pași:

– S-a întors prințesa Serrena în citadelă?

A trebuit să repet ca să mă înțeleagă unul dintre ei.

– Nu încă, stăpâne Taita, mi-a răspuns el. Am tot aşteptat...

Nu mai suportam să ascult prostiile lui. Am trecut pe lângă el şi am alergat mai departe spre grajduri. Îmi aminteam că-mi lăsasem sabia atârnând în sala de consiliu, dar nu mă puteam întoarce s-o iau, nu acum. Ştiam cât se poate de sigur că se întâmplase ceva îngrozitor cu Serrena. Avea nevoie disperată de mine.

Am pus zăbala între dinţii calului meu preferat, o iapă cafenie frumoasă pe care mi-o dăruise Tehuti. Pe urmă, fără să pierd vremea punând şaua pe ea, am urcat pe spinarea ei şi i-am înfipt călcâiele în coaste.

– Haide, Summer! i-am strigat eu, apoi am zburat afară din curtea grajdului, luând-o pe drumul ce traversa trecătoarea din munţi şi ducea în jos pe coasta de nord.

M-am uitat o dată înapoi şi i-am văzut pe ceilalţi – conduşi de Ramses, Hurotas şi Hui – mult în spatele meu, călărind în viteză, într-o încercare inutilă de a mă prinde din urmă.

Lumina zilei începea să dispară când am ajuns la poteca îngustă ce ducea spre plajă şi spre Iazul Albastru. Încă o îndemnam pe Summer când s-a ferit deodată atât de îngrozită de potecă, încât un călăreţ mai puţin experimentat ar fi fost aruncat de pe spinarea ei. Dar am strâns-o cu genunchii şi am forţat-o să oprească, smucindu-i capul. M-am uitat înapoi spre obiectul din drum care tulburase iapa. Apoi, cu o tresărire de uimire, mi-am dat seama că era un cadavru. Am coborât de pe spinarea lui Summer şi am condus-o, împotrivindu-se şi dând din cap, spre locul unde trupul era întins cu faţa în jos. Era acoperit de pete de sânge. M-am aşezat în genunchi şi l-am întors încet pe spate, recunoscându-l de îndată.

Era Palmys, băiatul lui Hui şi al Bekathei. Era gol puşcă. Ucigaşii lui se jucaseră cu el înainte să-i taie gâtul. Îi

despicaseră burta și-i scoseseră măruntaiele. Îi tăiaseră organele genitale și-i înjunghiaseră ochii, lăsându-i orbitele goale. Nu mai era un tânăr arătos, ci doar un om cumplit mutilat. Am simțit o împunsătură de compătimire pentru părinții lui.

Când m-am ridicat din nou și am privit în jurul meu, am văzut de ce îl torturaseră după ce îl prinseseră. Palmys pusese singur un preț exorbitant pe viața lui. Acolo erau trupurile a patru dintre agresorii lui, împrăștiate prin ierburile din apropiere – cei pe care îi luase cu el în drumul său spre Anubis, în lumea de dincolo.

I-am blestemat cu cele mai virulente cuvinte, dar cuvintele nu le sunt de ajutor morților. Așa că mi-am îndreptat toată atenția asupra celor încă în viață – dacă mai era cineva. Câți atacatori fuseseră? mă întrebam, căci poteca era călcată de multe picioare. Am estimat că trebuia să fi fost cel puțin treizeci, inclusiv cei patru pe care Palmys îi luase după el.

Însă în mintea mea, mai presus de orice, era imaginea Serrenei. Ce făcuseră cu ea? Când îi scoseseră hainele, oare putuse vreunul dintre ei să reziste frumuseții ei dezgolite? Aproape le auzeam sunetele lascive în timp ce o țineau cu forța și-și așteptau rândul să o siluiască. Am simțit lacrimile curgându-mi pe față, lacrimi de furie, groază și compătimire. Am urcat pe Summer și, cu o disperare sălbatică, am făcut-o să zboare pe potecă spre Iazul Albastru.

Alte șapte cadavre erau împrăștiate pe drum. Toate erau ale unor bărbați și aproape toate erau mutilate în chip hidos. Erau cei pe care Ramses îi pusese să o păzească pe Serrena. N-am pierdut timpul oprindu-mă să-i examinez. Împotriva voinței mele, simțeam un licăr de speranță, căci nu găsisem nici urmă de Serrena sau de cele două slujitoare. Poate că intrușii păstrau femeile. Poate știau ce valoare avea Serrena pentru răscumpărare dacă nu era agresată sau violată.

Am ieşit din pădure deasupra plajei şi m-am oprit iar. Lumina zilei se estompa rapid, însă vedeam urmele de paşi pe care intruşii le lăsaseră pe nisipul auriu de pe plajă, ducând spre marginea apei. În faţa mea însă, orizontul dispărea în întuneric şi în ceaţă. Nu reuşeam să disting nicio urmă de navă necunoscută pe marea tot mai întunecată. Primul meu impuls a fost să merg până la marginea apei, dar m-am stăpânit cu puţin efort când mi-am dat seama că, făcând asta, aş fi putut şterge semnele preţioase pe care le lăsaseră prădătorii în nisipul moale.

Am descălecat şi am legat repede hăţurile lui Summer de o creangă solidă de la marginea pădurii. Pe urmă, am urmărit paşii din nisip, ţinându-mă departe de ei ca să nu-i şterg. După primii metri, am observat ceva ce mi-a răsplătit din plin stăruinţa. Erau mai multe semne obişnuite de târâre peste restul urmelor mai multor picioare. Le-am recunoscut aproape imediat.

Deja îmi fixasem în minte ideea că atacatorii erau o bandă de piraţi care dăduseră peste Serrena şi însoţitorii ei din pură întâmplare. Însă acum, îmi dădeam seama că nu aşa stăteau lucrurile. Atenţia mi-a fost distrasă în clipa aceea de sunetul copitelor şi al vocilor care îmi strigau numele de pe poteca din pădure, deasupra plajei. Am recunoscut vocea lui Ramses şi pe a lui Hurotas.

– Aici! le-am răspuns.

Au ieşit călare din pădure. În clipa în care m-au zărit, şi-au îndemnat caii spre locul unde mă aflam, amândoi strigându-mi întrebări disperate.

– Serrena! Ai găsit-o?

– E aici?

– Nu! A dispărut, dar cred că ştiu unde este, le-am strigat eu.

– În numele bunei Artemis! a implorat Ramses. Oricine ar fi aceşti tâlhari, i-au ucis pe Palmys şi pe toţi oamenii noştri. L-am lăsat pe Hui cu trupul fiului său. E complet distrus de pierderea asta. Te implor, nu-i lăsa să facă la fel cu Serrena mea!

Călărind în stânga lui Ramses, Hurotas părea cuprins de o furie nestăpânită, urlând jurăminte şi ameninţări sălbatice.

– Voi găsi pe oricine a făcut acest lucru monstruos, chiar dacă îmi va lua toată viaţa, răcnea el. Iar când o să-i prind, o să le ofer o moarte care să-i uluiască şi pe zei.

Au oprit caii alături de mine.

– Cine a fost, Taita? Tu ştii tot.

Ramses a coborât din şa şi m-a prins de umeri, scuturându-mă cu sălbăticie.

– Dă-mi drumul şi potoleşte-te! am strigat la el şi, cu puţin efort, am reuşit să mă eliberez. Acolo! Uită-te şi singur! am zis arătând spre urmele din nisip.

– Nu înţeleg..., a ţipat Hurotas la mine. Ce încerci să ne arăţi?

– Uitaţi-vă la urmele de aici, din mijlocul dârei! Puteţi vedea că acela care le-a făcut îşi târăşte piciorul drept.

– Panmasi! a strigat Ramses când şi-a dat seama ce-i spuneam. Cel pe care însăşi Serrena ne-a forţat să-l eliberăm. Ticălosul acela mizerabil şi nerecunoscător a venit înapoi ca să o prindă şi să o ducă în bârlogul lui Utteric.

– Ei bine, măcar acum ştim că există o şansă foarte mare ca Serrena să fie încă în viaţă. Utteric nu i-ar îngădui niciodată lui Panmasi să ucidă un ostatic atât de nepreţuit, am încercat eu să-i consolez pe Hurotas şi pe Ramses.

– Mă rog să ai dreptate, Taita. Dar trebuie să plecăm imediat după ei. Ramses vorbea ca un bărbat întins pe roata de tortură. Trebuie s-o smulgem pe Serrena din mâinile lui.

– E fiica mea, singurul meu copil, pe care aceşti ticăloşi au răpit-o de lângă mine. Ramses are dreptate. Trebuie să plecăm imediat după ea. Hurotas era şi el mistuit de furie şi de disperare. Cu ajutorul zeilor, s-ar putea să-i prindem înainte să ajungă la gura Nilului, căci acolo o duce, cu siguranţă.

Nici eu nu eram într-o stare mai bună ca ei, dar reuşeam să-mi stăpânesc mai bine emoţiile.

– Nu trebuie să mai irosim timpul aici văitându-ne şi bătându-ne cu pumnii în piept, am spus cu asprime, încercând să-i încurajez. Până să ajungem înapoi în portul Githion şi să pregătim navele de pornire, Panmasi va avea un avans de zece ore.

În plus, habar nu aveam cu ce tip de navă o răpise. Am arătat spre semnele lăsate de proră în nisip, la marginea plajei.

– Semnele arată că e o barcă mică de negoţ. Însă marea dintre locul acesta şi Egipt e plină de astfel de vase. De îndată ce fiecare dintre acestea ne vede, ne va lua drept piraţi şi va fugi de noi. Va trebui să urmărim fiecare vas pe care îl vedem: o treabă lungă şi obositoare. Între timp, Panmasi goneşte spre Nil cu fiecare velă şi fiecare vâslă mânuită de doi oameni.

A fost suficient pentru ei să se îngrijoreze pentru ce se întâmpla în prezent, aşa că n-am mai adăugat posibilitatea ca Panmasi să nu meargă direct spre gura Nilului. Ar fi putut aranja să fie aşteptat în unul dintre micile porturi de pe coasta de nord a Africii de câteva care de război, care să-i ducă pe el şi pe ostatica lui pe uscat spre Luxor. Odată ajuns pe Nil sau chiar pe teritoriul Egiptului, nu mai puteam pune mâna pe Panmasi.

– Hurotas are dreptate, am spus cu toată forţa de care eram în stare. Fiecare clipă e preţioasă. Trebuie să pornim imediat spre portul Githion, să ieşim pe mare şi să încercăm să-i luăm urma lui Panmasi înainte să se şteargă.

În ciuda bravadei mele, întunericul nopții fără lună ne împiedica și, în plus, trecuse deja de miezul nopții când am ajuns în port.

În timp ce Ramses, Hurotas și Hui pregăteau navele pentru navigat cu o grabă disperată, am primit sarcina odioasă de a merge la citadelă și de a le da lui Tehuti și Bekathei vestea pierderii copiilor lor. Probabil e nedrept din partea mea să sugerez că nici Hurotas și nici Hui nu aveau curajul de a face singuri acest lucru. Însă eram deprins deja cu ororile ce se abătuseră asupra noastră.

M-am dus mai întâi să-i duc Bekathei corpul mutilat al lui Palmys. După ce slujnicele ei au coborât-o din pat, am ținut-o în brațe și am încercat să-i explic soarta îngrozitoare pe care o avusese fiul ei cel mic. Cred că era încă amețită de vinul băut mai devreme. Mă tot asigura că Palmys luase cina și că dormea deja în patul lui.

Am dus-o încet în anticamera unde-l întinseseră oamenii mei. În ciuda eforturilor mele de a-i acoperi rănile – spălându-i sângele de pe față și pieptănându-i părul, apoi închizându-i pleoapele peste orbitele goale și legându-i burta eviscerată –, era încă o priveliște oribilă pentru orice mamă. Ea s-a ferit de el și s-a agățat de mine câteva clipe, apoi s-a aruncat peste trupul lui, strigând și plângând disperată.

După o vreme, am reușit s-o conving să bea un sedativ puternic pe care îl pregătisem din cufărul meu cu leacuri și am așteptat ca acesta să-și facă efectul. Apoi am chemat un alt fiu al ei ca să aibă grijă de ea în locul meu, iar eu m-am dus s-o caut pe Tehuti.

A fost și mai chinuitor pentru mine decât să fiu martor la jalea manifestată de sora ei mai mică.

Am trimis slujnicele să aștepte în alte camere și m-am dus în dormitorul ei. Dormea peste pături, întinsă pe spate

şi purtând o cămaşă de noapte până la glezne. Părul ei lung şi frumos era pieptănat şi lucea ca zăpada de pe piscurile Taygetos în lumina lunii, ce a pătruns deodată prin ferestrele înalte. Arăta din nou ca o fată tânără. M-am întins lângă ea şi am luat-o în braţe.

– Taita! a şoptit ea fără să deschidă ochii. Ştiu că eşti tu. Întotdeauna miroşi atât de bine...

– Ai dreptate, Tehuti. Eu sunt.

– Mi-e atât de frică, a spus ea. Am avut un vis îngrozitor.

– Trebuie să fii curajoasă, Tehuti, aşa cum eşti mereu.

Ea s-a întors cu faţa în braţele mele.

– Ai veşti triste pentru mine şi simt asta. E vorba de Serrena, nu-i aşa?

– Îmi pare atât de rău, draga mea!

M-am înecat în propriile cuvinte.

– Spune-mi, Taita! Nu încerca să mă aperi de adevăr.

M-a ascultat într-o tăcere deplină, palidă la faţă şi cu ochii împietriţi în strălucirea lămpii de noapte pe care o păstra aprinsă ca să sperie goblinii. Când m-am poticnit în tăcere, m-a întrebat încet:

– Spui că Utteric e cel care a făcut asta?

– Nu poate fi decât el.

– O să-i facă rău?

– Nu! am zis ridicând vocea şi negând vehement, ca să-mi maschez nesiguranţa.

Utteric era nebun. Nu acţiona şi nu gândea ca alţi oameni.

– Nu ar avea nicio valoare pentru el dacă ar fi ucisă sau mutilată, am adăugat.

Mi-am încrucişat degetele de la mâna stângă în timp ce spuneam asta. Nu voiam să supăr zeii făcând afirmaţii certe.

– O să-mi găseşti copilul şi o să mi-l aduci înapoi, Taita?

– Da, Tehuti. Știi că așa voi face.

– Mulțumesc, a șoptit ea. Este mai bine să pleci acum, până nu mă fac de tot de râs.

– Ești cea mai curajoasă femeie pe care o cunosc.

– Bekatha o să aibă nevoie de mine. Trebuie să merg la ea.

M-a sărutat. Pe urmă, s-a ridicat și și-a pus pelerina ce stătea pe masă lângă pat și a ieșit cu demnitate din încăpere. Însă, când a închis ușa în urma ei, mi s-a părut că aud un suspin înăbușit; totuși, era posibil să mă înșel, căci Tehuti nu era predispusă la lacrimi.

Marginea de sus a soarelui se ridicase peste linia orizontului înainte să ajung din nou în portul Githion. Am aflat că Hurotas era la bordul navei-amiral din port şi, când am urcat să-i raportez noutăţile, tocmai termina o conferinţă cu cele şaisprezece căpetenii din alianţă. Toţi îşi confirmaseră jurămintele şi promisiunile: *O ofensă pentru unul e o ofensă pentru toţi.*

Cu toţii făgăduiseră să ridice pânzele în următoarele câteva zile spre ţările lor şi să-şi adune acolo armatele, ca să le pregătească pentru campania ce părea că ne aşteaptă pe toţi. Era o veste extraordinară, într-adevăr. Eu, unul, mă aşteptam ca doi sau trei dintre aliaţii noştri să-şi renege obligaţiile dacă li se cerea să le îndeplinească. I-am felicitat pe Hurotas şi pe Hui, apoi le-am spus că le informasem soţiile despre răpirea Serrenei şi despre uciderea lui Palmys. Mi-au fost extrem de recunoscători şi atât de ruşinaţi pe cât mă aşteptasem să fie – pentru că niciunul din ei nu avusese curajul să le dea aceste veşti cumplite soţiilor lor şi să înfrunte primele valuri de durere şi de disperare.

– Foarte bine, le-am spus. Însă acum trebuie să mergem după Panmasi. A trecut timpul de discuţii. Timpul de ucis se apropie.

În sfârșit, eram liber să alerg pe chei spre locul unde *Memnon* își aduna funiile de ancorare, pregătindu-se de plecare.

– Credeam că nu o să mai fii gata de plecare, mi-a spus Ramses posomorât când am urcat la bord. Nu-l mai văzusem zâmbind de când aflasem că Serrena lipsea. Unde, pe onoarea și demnitatea măritului Zeus, te-ai ascuns, Taita?

– Mă acuzi de lașitate? l-am întrebat pe un ton care l-a făcut să pălească și să facă un pas înapoi.

– Iartă-mă, Taita! N-ar fi trebuit să-ți spun asta tocmai ție. Dar sunt pe jumătate nebun de neliniște.

– La fel și eu, Ramses. De asta nu te-am auzit spunând ce tocmai ai spus. Am continuat imediat: Ai adus porumbeii la bord?

– O colivie plină cu douăsprezece păsări; toate sunt femele, pentru că sunt cele mai puternice, mai rapide și mai hotărâte, ca toate femeile, după cum mi-ai spus chiar tu cândva.

Atunci am auzit uguitul familiar ce urca pe scara de tambuchi de pe puntea inferioară. Ramses a zâmbit șters, probabil pentru prima dată de când o pierduse pe Serrena.

– Ți-au auzit vocea. Te iubesc, Taita, la fel ca noi toți.

– Atunci, dovedește-mi asta scoțând nava în larg imediat, dacă nu se poate mai curând, am spus cu asprime și am coborât apoi la frumusețile mele.

Lângă colivia din cabina mea, am găsit caseta de scris pe birou, unde îi era locul, și un sul de papirus alături. Am început imediat să compun un mesaj scurt, dar lucid, pe care să i-l trimit lui Weneg în prăvălia lui de vinuri din umbra zidurilor palatului lui Utteric, în Luxor. I-am spus că sunt convins pe deplin că Utteric era cel care ordonase răpirea Serrenei, însă Panmasi era cel care îndeplinise fapta.

Panmasi era în drum spre Egipt şi noi îl urmăream, dar avea un avans de peste douăsprezece ore faţă de noi. Era o şansă mare să nu-l putem prinde până să ajungă în Egipt. Dacă se dovedea a fi aşa, atunci Utteric avea, aproape sigur, să o ţină pe Serrena ori la palatul lui din Luxor, ori dincolo de Porţile Chinurilor şi Durerii. L-am rugat să-mi confirme această estimare în privinţa crizei şi să mă ţină la curent cu orice noutate ar fi putut fi de preţ pentru noi în încercarea de a o găsi şi de a o salva pe prinţesă.

După ce am fost mulţumit de mesajul meu, l-am scris pe trei bucăţi diferite de hârtie subţire de papirus. Întotdeauna notez mesajele de trei ori, ca să mă asigur că măcar o copie e primită cum trebuie. Cerul e un loc periculos pentru porumbeii tineri şi voinici, căci sunt urmăriţi cu râvnă de ulii şi de vânturei; însă experienţa mă convinsese că măcar una dintre cele trei păsări avea să se întoarcă în siguranţă acolo unde ieşise din ou.

Astfel, am ales trei dintre cele mai puternice păsări din colivie şi le-am legat de fiecare picior un mesaj identic. Apoi am dus una sub braţ pe puntea pupa şi le-am lăsat pe celelalte două în colivie.

Când am ieşit pe punte, am fost uşurat să văd că ne îndepărtaserăm de port, îndreptându-ne spre largul mării. Atunci am eliberat prima pasăre în bătaia vântului. A dat ocol navei de trei ori, apoi a pornit înspre sud. La intervale de o oră, am eliberat şi celelalte două păsări rămase şi le-am privit dispărând dincolo de orizont. Le-am urmărit apoi mai lent cu *Memnon*.

Vântul bătea dinspre nord-vest, aşa că navigam în faţa lui, cu adierea sa dinspre tribord, cea mai bună poziţie pentru noi. Am ajuns la insula Creta în şase zile de mers şi apoi pe coasta africană după alte cinci zile. În acest timp, ne-am

oprit şi am abordat nouă nave stranii ca să le cercetăm. Toate ne-au luat drept piraţi şi au încercat să fugă de noi, aşa că a trebuit să le abordăm după o urmărire aprigă. Asta a însemnat un adaos mare faţă de cât ne-ar fi luat să parcurgem drumul sudic din portul Githion până la gura Nilului. Nu a fost o surpriză pentru mine faptul că Serrena nu se afla pe niciunul dintre aceste vase pe care le-am interceptat, însă eu şi Ramses nu puteam risca să o ratăm.

Mă rugam la Artemis ca, dacă Serrena era deja încuiată dincolo de Porţile Chinurilor şi Durerii, să nu-i îngăduie temutului Doog să-şi facă de cap cu ea. Nu mă consola cu nimic faptul că însuşi faraonul ar fi ales să nu facă acest lucru cu ea. El prefera să meargă pe drumuri nu atât de parfumate ca al ei.

Odată ajunşi la gura Nilului, am patrulat prin zonă încă trei zile. Stăteam dincolo de linia orizontului în timpul zilei, dar ne apropiam de uscat în orele întunecate. În a patra zi, eu şi Ramses am căzut de acord că era inutil să mai rămânem poziţionaţi acolo. Ştiam aproape sigur că Serrena era deja în Egipt, având în vedere cât timp trecuse de când fusese răpită. Aşa că ne-am întors spre nord-vest şi am refăcut drumul spre portul Githion din Lacedemonia. Vântul nu ne mai era de ajutor. Zilele treceau cu o lentoare enervantă.

Când am zărit, în sfârşit, portul Githion, am fost semnalizaţi de un vas de pescuit ce ieşea din port. Ne-am oprit şi am aşteptat ca traulerul să tragă lângă noi. Cel care ne oprise s-a dovedit a fi unul dintre fiii amiralului Hui, un flăcău chipeş şi atrăgător pe nume Huisson.

– Unchiule Taita! a strigat el de îndată ce a ajuns destul de aproape ca să-l auzim. Am primit veşti despre Serrena. E în siguranţă şi e sănătoasă. A continuat să strige în timp ce navele se apropiau. Un negustor levantin care face drumuri

regulate în Egipt i-a adus un mesaj de la Curtea lui Utteric din Luxor bunului nostru rege, Hurotas. Utteric se laudă că oamenii lui au prins-o pe verişoara noastră, prinţesa Serrena, şi că o ţine ostatică în Luxor. Se oferă să aranjeze un schimb pentru ea, dar conform propriilor sale condiţii.

Am simţit un val uriaş de uşurare auzind asemenea veşti, urmat aproape imediat de o cădere disperată. Uşurat pentru că Serrena era în viaţă. Disperat pentru că Utteric ţinea în labele lui lipicioase un bun vital cu care să negocieze.

Huisson a urcat la bordul vasului *Memnon* şi am navigat spre portul Githion, discutând toate implicaţiile acestor veşti cu nelinişte şi în grabă. De îndată ce am ancorat, le-am spus lui Ramses şi lui Huisson să mă aştepte cât timp mergeam să adun mesajele pe care păsările omului meu le aduseseră. El a dat fuga să mă întâmpine cu nişte foi de papirus în mână, toate trimise din Luxor de Weneg. A fost o lectură tristă pentru mine şi am terminat de citit plângând.

După spusele lui Weneg, Panmasi şi ostatica lui, prinţesa Serrena, ajunseseră la Luxor în urmă cu optsprezece zile, cu trei zile înainte ca *Memnon* să ajungă la gura Nilului pe urmele lui.

Weneg fusese spectator în mulţimea de câteva sute de cetăţeni care se adunaseră pe docuri, din ordinul faraonului Utteric Bubastis, când Serrena fusese adusă la mal complet goală şi desculţă, cu părul frumos atârnându-i până la talie, dar nu în şuviţe suficient de lungi încât să-i acopere părţile intime.

Weneg observase că locuitorii oraşului fuseseră reduşi la tăcere de frumuseţea ei şi de şocul produs de tratamentul umilitor la care era supusă. Bineînţeles că niciun spectator nu ştia cine ar fi putut fi străina aceea.

Pe debarcader, răpitorii o forţaseră pe Serrena să stea în genunchi, în timp ce unul dintre grăjdarii regali îi tăiase

părul minunat. Un murmur slab de protest se ridicase din rândul privitorilor.

Utteric se încruntase la ei, încercând să vadă cine îl sfida. Asta îi forțase să amuțească. Apoi Utteric se întorsese și îi făcuse semn lui Doog, torționarul și călăul regal. Acesta venise de îndată, urmat de un grup de lachei mascați care trăgeau o pereche de boi înhămați la un car cu bălegar. O ridicaseră pe Serrena în picioare și o urcaseră în car. Acolo o legaseră de un stâlp drept, ca să nu-și poată acoperi goliciunea. Apoi, în timp ce un toboșar deschidea drumul, o plimbaseră pe străzile din Luxor în timp ce populația se aduna pe traseu, fiind încurajată de oamenii lui Doog să o acopere de insulte și de scârnăvii. În cele din urmă, o conduseseră pe dealuri către Porțile Chinurilor și Durerii. Dispăruse dincolo de porți și acestea se trântiseră în urma ei. De atunci, Weneg nu o mai văzuse.

Când am terminat de citit relatarea lui Weneg despre umilința ei, am părăsit portul Githion și am urcat în vârful munților Taygetos. Am alergat aproape tot drumul ca să-mi înăbuș tulburarea cu un efort fizic sporit. Din vârful munților, mi-am strigat indignarea către zeii din Olimp și i-am avertizat că, dacă nu se îngrijeau mai bine de fiica lor, trebuia să-mi asum eu responsabilitatea aceasta în locul lor.

Poate datorită urcușului până în vârful muntelui, când am coborât m-am simțit mult mai sigur de mine și de ce trebuia să fac. I-am găsit pe Ramses și pe Huisson așteptându-mă cu caii înșeuați și am pornit imediat spre citadelă. Când am ajuns, am mers în grabă în sala de consiliu, unde i-am găsit pe regele Hurotas și pe amiralul Hui în discuții aprinse cu trei dintre căpetenii. Hurotas a sărit în picioare și a alergat spre mine de cum am intrat în încăpere.

– Ai aflat veștile? a strigat el. Am primit un mesaj direct de la Utteric, adus de un negustor levantin. Ai avut dreptate,

Taita! Chiar a fost Panmasi, sluga lui Utteric, cel care a prins-o pe Serrena mea. Se laudă cu asta fără ruşine. Ea a fost cea care i-a salvat viaţa şi aşa a răsplătit-o porcul acesta! Dar acum ştim cea mai rea parte şi ştim şi unde o ţin închisă. Însă cel mai important lucru, de departe, este că nu au rănit-o. Doar au umilit-o în cel mai respingător mod.

– Da, am zis, apoi l-am îmbrăţişat pe Hurotas ca să-l încurajez. Huisson mi-a spus şi mie. Zice că Utteric e dornic să facă un schimb.

– Nu am încredere în el. Utteric e un şarpe veninos. În cele din urmă, e aproape sigur că va trebui să ne războim cu el, a declarat Hurotas. Va trebui să vedem ce preţ cere. Nu va fi ieftin, e singurul lucru de care putem fi siguri. Dar îi voi plăti, cu argint şi sânge, ceea ce merită, mi-a promis el posomorât, apoi s-a întors la cele trei căpetenii de la masa de consiliu. Acestea sunt căpeteniile Faas, Parviz şi Poe.

– Da, îi cunosc bine, am zis salutându-i pe toţi trei.

– Bineînţeles, uitasem, a zis Hurotas puţin fâstâcit. Dar sunt zăpăcit de veştile despre Serrena mea. Iartă-mă, Taita!

– I-ai dat lui Tehuti vestea cea bună? am întrebat.

– Nu încă, a recunoscut Hurotas. Eu însumi am aflat-o în urmă cu mai puţin de o oră. În orice caz, a plecat să călărească şi nu ştiu unde s-o caut.

Hurotas s-a oprit, aşteptând, şi am înţeles ce voia de la mine.

– Cred că ştiu unde e. Cu permisiunea ta, mă duc la ea, i-am sugerat.

– Da! Du-te de îndată, Taita! Are inima frântă. Tu, dintre toţi oamenii în viaţă, ştii cum să-i îmbunătăţeşti starea de spirit.

M-am dus la Casa Regală de pe malul râului Hurotas. Am priponit calul și am mers prin încăperile goale strigând-o pe nume, dar toate erau pustii. Așa că am ieșit din clădire și am coborât pe malul râului.

Am auzit plescăitul apei înainte să ajung la iazul în care cele două, mamă și fiică, își petrecuseră atât de mult timp înotând. Am mers după cotitura râului și i-am văzut capul, în timp ce înota în direcția curentului. Nu mă văzuse, așa că am găsit un loc pe un bolovan de la marginea apei și am privit-o cu plăcere. Știam că își subjuga durerea interioară cu un efort fizic chinuitor, așa cum făcusem și eu urcându-mă în vârful munților Taygetos.

A înotat înainte și înapoi de atâtea ori, până când am simțit că mă dureau pe mine propriii mușchi. Pe urmă, s-a apropiat de malul de sub mine și a rămas în picioare în apa puțin adâncă. Era goală, dar trupul ei era neted și musculos, așa cum mi-l aminteam din urmă cu treizeci de ani. A înaintat apoi până la mal, fără să mă vadă stând tăcut pe piatră.

Pe urmă, m-am ridicat și m-a văzut. S-a oprit și s-a uitat la mine neliniștită. Atunci i-am zâmbit, iar fața ei frumoasă a oglindit-o imediat pe a mea. A alergat spre mine încântată, transformând apa de la suprafața râului în spumă.

– Mulțumesc! Mulțumesc, Taita! zicea ea râzând printre lacrimi de fericire.

– De unde știai că aduc vești bune? i-am răspuns, râzând și eu cu ea.

– După fața ta! După fața ta frumoasă și zâmbitoare! A alergat în sus pe mal și s-a aruncat cu corpul rece și ud în brațele mele. Ne-am îmbrățișat, apoi m-a întrebat: Unde e?

– E captivă în închisoarea lui Utteric. Nu voiam să pronunț numele „Chinuri și Dureri".

Zâmbetul i-a dispărut de pe față.

– În Luxor? a întrebat ea.

– E sănătoasă și teafără, am asigurat-o. Utteric e dornic să negocieze eliberarea ei.

– Oh, cât mi-aș dori să pot merge la ea!

Vocea i s-a transformat în șoaptă. Eu am clătinat din cap.

– Nu! Tu nu te-ai întoarce niciodată, dar Serrena se va întoarce. Poate va dura ceva vreme, dar îți jur că o s-o aduc înapoi la tine, am spus eu. O să plec de îndată ce terminăm pregătirile finale. Nu cred că o să pot ajunge la ea acolo unde e ținută, dar, dacă voi reuși să-i dau de știre cumva că sunt pe aproape, asta o să o încurajeze și o să-i ușureze puțin suferința.

– Toți îți datorăm atât de mult, Taita. Cum te putem răsplăti?

– Un zâmbet și un sărut e tot ce-ți cer, Tehuti. Acum trebuie să merg la sora ta. Și ea are nevoie de mine.

– O să vin cu tine. Mâine e ziua în care ea și soțul ei își vor îngropa fiul cel mic, pe Palmys. Încă o victimă a ticălosului Utteric.

Palmys fusese un flăcău popular și foarte iubit, astfel că mai multe sute de îndoliați au mers cu noi în munții Taygetos, în complexul de peșteri unde erau îngropate toate rudele și toți însoțitorii apropiați ai regelui Hurotas și ai amiralului Hui. Sicriul pentru mumii care conținea rămășițele lui Palmys era tras pe o sanie din lemn de zece boi negri.

Bekatha mergea în urma saniei, cu soțul ei, Hui, înnegurat la față, sprijinind-o de o mână, și cu Tehuti în cealaltă parte. Plângea și era de neconsolat. Cei trei fii încă în viață mergeau aproape de ea, iar oamenii din regimentul lor îi urmau. Purtau armura completă și cântau cântece de glorie – cântecele de luptă ale regimentului. Era un spectacol superb și un tribut minunat pentru tânărul războinic curtenitor a cărui viață se sfârșise cu cruzime.

Chiar și eu, care văzusem nenumărați tineri îngropați sau incinerați în focuri funerare, am fost extrem de mișcat de eveniment. Eram însetat și înfometat după ziua războinării. Am intrat apoi în valea lui Ares: fiul lui Zeus, zeul laturii violente și nemiloase a războiului.

Stâncile aflate de o parte și de alta se înălțau spre cer, lăsând adâncimile văii în umbre întunecate. Boii trăgeau sicriul spre intrarea în mormânt, o crăpătură adâncă și

crestată în fața muntelui. Nu mai puteau merge mai departe, așa că perechile au fost dejugate și mânate înapoi de unde veniseră. Aici, tovarășii lui Palmys au înaintat și au luat în mâini sarcofagul, spre a-l duce spre ultimul loc de odihnă. Bekatha s-a aruncat pe sicriu, plângând și strigându-și durerea, până când Tehuti și Hui au reușit împreună să o ia de acolo. Au condus-o apoi spre citadelă, pe drumul pe care veniseră.

Mult prea încet pentru inima mea gata de luptă, căpeteniile au început să-şi adune batalioanele, sosind din fiecare direcţie şi navigând în flotilele lor spre golful Githion. Împestriţând apele azurii cu pânzele albe ca neaua, au aruncat apoi ancora la ţărm. Portul Githion era deja atât de plin de ambarcaţiuni, încât devenise posibil să te plimbi dintr-o parte în alta pe punţile lor, păşind peste spaţiile înguste ce separau carenele.

Treptat, câmpurile libere de pe malurile râului Hurotas au fost împânzite de corturi şi de adăposturi ale mulţimilor de războinici înarmaţi care veneau la mal, iar valea a început să răsune de izbiturile săbiilor în scuturi şi în coifuri şi de strigătele instructorilor în timp ce-şi mânau legiunile spre eforturi şi mai mari.

Petreceam ore întregi în fiecare zi pe culmile munţilor, scrutând apele în căutarea unor anumite vele în acea mulţime: cele ale bărcii negustorului levantin care se întorcea din sud şi aducea cu el cerinţele faraonului Utteric. Au urmat câteva săptămâni de aşteptare până când am zărit pânzele distinctive vopsite în albastru departe în apele golfului. Culoarea lor venea din seva melcului rar de mare, având puteri de protecţie împotriva apelor periculoase şi a

corsarilor ticăloşi. Nutream speranţa absurdă că apariţia lor era un semn bun, dar mă îndoiam că avea să fie astfel, ţinând cont de locul de unde veneau.

Portul era prea aglomerat ca să permită accesul levantinului, aşa că trebuia să vâslesc într-o bărcuţă de pescuit ca să-l întâmpin. Ben Zaken, căci aşa se numea, a recunoscut că avea un mesaj de la faraonul Utteric Bubastis cel Mare şi Bun – încă un termen impropriu pentru Utteric –, însă a refuzat să mi-l înmâneze. Insista să i-l ofere în persoană regelui Hurotas, căci aşa îi cerea datoria lui solemnă sub jurământ. Ştiam că o datorie la fel de solemnă era şi să încaseze fiecare deben din recompensă de la Hurotas. Am încercat să-l conving că trebuia să mă lase să văd mesajul, ca să le pot transmite cele mai tulburătoare părţi lui Hurotas şi lui Tehuti într-un mod blând şi diplomatic, dar el a fost de neclintit.

Ben Zaken şi cu mine am traversat valea călare spre citadelă, unde i-am găsit pe părinţii Serrenei aşteptând cu nerăbdare. A urmat o scurtă întârziere, în timpul căreia Ben Zaken a numărat banii şi apoi s-a târguit pentru suma oferită ca recompensă, dar când Hurotas şi-a îndreptat toată furia asupra lui, acesta s-a retras cu o expresie chinuită, murmurând lamentări din pricina tratamentului aspru.

Când Hurotas, Tehuti şi cu mine am rămas singuri în sala de consiliu, Hurotas a rupt sigiliul recipientului mic din alabastru pe care ni-l trimisese Utteric. Conţinea un mic sul de papirus şi o fiolă sigilată dintr-o sticlă verde şi opacă, cum erau cele în care eu şi alţi medici învăţaţi păstram cele mai rare şi mai preţioase leacuri sau mostre.

Hurotas a aşezat aceste obiecte aparent banale în mijlocul mesei şi o vreme le-am privit cu toţii în tăcere. Pe urmă, Tehuti a spus încet:

– Asta mă înspăimântă. Nu vreau să știu ce e înăuntru. Dar simt răul pe care îl conțin.

Nici Hurotas și nici eu nu i-am răspuns, dar știam că toți simțeam același lucru.

În cele din urmă, Hurotas s-a scuturat de parcă s-ar fi trezit dintr-un coșmar. Și-a șters fața cu mâna și a clipit din ochi ca să și-i limpezească. Apoi s-a întins după sulul de papirus și a examinat sigiliul de ceară care-l proteja. Pe urmă, a scos pumnalul din teaca de la curea și a vârât vârful sub sigiliu, dezlipindu-l de papirus. Sulul înțepenit a trosnit când l-a desfăcut, ridicându-l apoi în lumina ferestrei înalte. Hurotas a început să citească în tăcere hieroglifele de pe pagină, mișcându-și buzele pe măsură ce parcurgea textul.

– Nu! a spus Tehuti brusc. Citește cu voce tare. Trebuie să știu și eu ce spune.

Hurotas a făcut ochii mari auzind cererea ei.

– Încercam să te protejez.

– Citește-l! a repetat Tehuti.

El s-a strâmbat, dar a capitulat și a început să citească cu glas tare.

CĂTRE ZARAS ȘI HUI:

DEZERTORII LAȘI DIN ARMATA GLORIOASĂ A EGIPTULUI.

O AM PE MICA STRICATĂ PE NUME SERRENA. SE AFLĂ ÎN CEA MAI ADÂNCĂ TEMNIȚĂ, UNDE NU O VEȚI GĂSI NICIODATĂ. ÎNSĂ SUNT DISPUS SĂ O DAU LA SCHIMB CU URMĂTOARELE CONDIȚII.

PUNCTUL UNU. O SĂ-MI PLĂTIȚI SUMA DE TREI SUTE DE LAKH DE ARGINT. ESTE SUMA EXACTĂ PE CARE VOI, CA OFIȚERI TINERI ÎN ARMATA TATĂLUI MEU, FARAONUL TAMOSE, MI-AȚI FURAT-O ÎN ANII DE CÂND AȚI DEZERTAT DIN FORȚELE ARMATEI ALE EGIPTULUI.

PUNCTUL DOI. ÎMI VEȚI PREDA PERSOANA PE CARE O NUMIȚI ÎN MOD GREȘIT PRINȚUL RAMSES. ACEST

CRIMINAL ESTE, DE FAPT, UN SCLAV DE RÂND CARE PRETINDE A FI DE SÂNGE EGIPTEAN REGAL. A DEZERTAT DIN POSTUL SĂU DIN ARMATA EGIPTULUI. TREBUIE PREDAT ÎN MÂINILE MELE PENTRU A FI PEDEPSIT CÂT MAI ASPRU.

PUNCTUL TREI. ÎMI VEȚI PREDA ȘI PERSOANA PE CARE O NUMIȚI ÎN MOD ERONAT LORDUL TAITA. ACEASTĂ FIINȚĂ ESTE, DE FAPT, UN SOLOMONAR ȘI UN PRACTICANT AL ARTELOR MALEFICE ȘI ÎNTUNECATE ALE VRĂJITORIEI. DE ASEMENEA, ESTE UN SCLAV DE RÂND CARE A FUGIT DE STĂPÂNUL SĂU. TREBUIE SĂ-MI FIE PREDAT PENTRU A FI PEDEPSIT CÂT MAI ASPRU.

AVEȚI O LUNĂ SĂ RĂSPUNDEȚI ÎN ÎNTREGIME LA ACESTE CERINȚE. ÎN FIECARE LUNĂ ÎN CARE NU RESPECTAȚI TERMENUL-LIMITĂ, VĂ VOI TRIMITE O REAMINTIRE. O INCLUD PE PRIMA DINTRE ACESTEA ÎN FIOLA DE STICLĂ VERDE.

FARAONUL UTTERIC BUBASTIS AL EGIPTULUI (CUNOSCUT ȘI CA INVINCIBILUL)

Toți trei am întors ochii spre fiola de sticlă verde aparent inofensivă aflată în cutia de alabastru. Tehuti a fost cea care a spart tăcerea înfiorătoare care ne cuprinsese pe toți.

– Nu cred că mai pot îndura mult. O cunoșteam pe creatura asta, Utteric... A fost primul născut al fratelui meu, faraonul Tamose, ceea ce-l face nepotul meu. Era un copil bolnăvicios și timid, așa că mi s-a părut mereu inofensiv. Cât de greșit l-am judecat! Este întruchiparea a tot ce este mai rău. Vorbea în șoapte întrerupte de suspine înecăcioase, așa că abia îi înțelegeam cuvintele. Dar nu-și lua nicio clipă ochii de la fiola de sticlă verde. Mă cutremur gândindu-mă la ce ne-a trimis. Vrei să-l deschizi, Taita?

– Unul dintre noi trebuie s-o facă, am acceptat eu, apoi am luat fiola ca să-i examinez dopul.

Era sculptat dintr-un lemn moale și fusese sigilat în gura fiolei cu ceară. L-am răsucit încet ca să rup sigiliul și

dopul a ieşit singur cu un şuierat, de parcă fusese împins afară de un gaz. Am răsturnat conţinutul pe masă şi l-am privit toţi trei îngroziţi.

Era un deget arătător uman. Fusese tăiat de la a treia încheietură. Era subţire şi elegant, iar pielea era netedă şi nepătată: degetul unei tinere nobile, neîntinat de muncă.

Tehuti a scos un vaiet prelung de disperare şi s-a tras înapoi lângă peretele încăperii, uitându-se cu spaimă la lucrul acela îngrozitor după ce şi-a dat seama ce era.

– Utteric a început să o dezmembreze pe draga mea Serrena. Nimic nu e prea obscen pentru el?

S-a întors şi a fugit din încăpere, iar eu şi Hurotas ne-am uitat uluiţi în urma ei.

Într-un târziu, am spart tăcerea.

– Trebuie să te duci după ea, i-am spus lui Hurotas. Deşi poate nu recunoaşte nici în sinea ei, are nevoie de tine acum mai mult ca niciodată. Du-te după ea! Consoleaz-o! O să te aştept aici.

El a încuviinţat şi a ieşit în grabă din cameră, lăsând uşa întredeschisă.

După câteva clipe, în care mi-am venit în fire după şocul cumplit, m-am apropiat din nou de masă. M-am aplecat să examinez degetul tăiat cu mai multă atenţie şi fără emoţie. Nu vedeam niciun motiv pentru care să mă îndoiesc că era ceea ce pretindea a fi: degetul unei femei tinere, probabil de origine aristocrată. Nu examinasem niciodată cu atenţie mâinile Serrenei, dar acest deget părea să-i aparţină, numai că... era ceva nelalocul său. M-am tot gândit o vreme la asta, apoi mi-am amintit şuieratul gazului eliberat când am scos dopul fiolei de sticlă. M-am aplecat mai tare de degetul tăiat şi l-am mirosit. În ciuda stratului subţire de sare care fusese aplicat ca să-l conserve, se simţea mirosul inconfundabil de putrefacţie pe care îl emana.

Eram atât de captivat de enigma pe care o descoperisem, încât nu l-am auzit pe Hurotas intrând din nou pe uşa deschisă şi nu i-am simţit prezenţa decât atunci când a vorbit încet în spatele meu.

– Carnea divină nu putrezeşte, a spus el.

M-am întors şi l-am privit consternat.

– Ce-ai spus? am întrebat prosteşte.

– Cred că m-ai auzit destul de bine, prietene, a zis dând din cap cu înţelegere.

– Da. Te-am auzit, am încuviinţat eu nedumerit. Dar ce ai vrut să spui prin... ce ai spus?

– Carnea divină nu putrezeşte, a repetat el şi pe urmă a adăugat: Acel deget nu poate fi al Serrenei. A dat din cap spre rămăşiţa jalnică de pe masă. Căci Serrena e divină.

– Ştiai! am exclamat eu, iar el a dat din cap pentru a treia oară. De unde ştiai? am insistat.

– Şi eu am avut un vis, a explicat Hurotas. Zeiţa Artemis mi-a apărut în vis şi mi-a spus cum a fost concepută Serrena. S-a oprit, mai abătut decât îl văzusem vreodată. Artemis mi-a spus: *Soţia ta poartă copilul inimii tale, dar nu copilul vintrelor tale.*

– I-ai spus lui Tehuti despre asta? am întrebat, iar el a clătinat din cap.

– Nu, n-aş face asta niciodată. Ar putea să ne distrugă încrederea unul în altul şi toată fericirea. De asta m-am întors la tine. Vreau să-i spui de ce ştii că e doar un subterfugiu dezgustător al lui Utteric. Vreau ca tu să ne salvezi încrederea unul în altul. M-a prins de braţ şi l-a scuturat cu blândeţe. Faci asta pentru mine, pentru noi?

– Bineînţeles! l-am asigurat, apoi am ieşit în grădina însorită unde ştiam că aveam s-o găsesc pe Tehuti.

Stătea lângă iazul cu pești, unul dintre locurile ei preferate. S-a uitat la mine când am ajuns lângă ea, cu o expresie de tristețe pe față.

– Ce trebuie să fac, Taita? Nu vă pot trimite pe tine și pe nepotul meu Ramses în mâinile acestui monstru – și totuși, nu-l pot lăsa să o dezmembreze pe unica mea fiică.

– Nu e nevoie să iei niciuna dintre aceste două decizii cruciale. M-am așezat lângă ea și am prins-o cu brațul pe după umeri, îmbrățișând-o. Vezi tu, draga mea Tehuti, carnea divină nu se descompune.

Ea a clătinat din cap.

– Nu înțeleg.

– Acel deget putrezește, în ciuda sării cu care a fost împachetat. Nu este carne divină; prin urmare, nu-i aparține Serrenei. Utteric l-a tăiat de la o altă fată tânără nenorocoasă.

Ea s-a uitat la mine, apoi și-a îndreptat umerii cu o forță și o îndârjire înnoite.

– Ai dreptate, Taita. Am simțit mirosul când am deschis fiola. Dar nu i-am dat importanță. Dar acum, că mi-ai explicat, mi se pare o dovadă pozitivă.

– Da, dar nu trebuie să-l lăsăm pe Utteric să afle că nu ne-am lăsat amăgiți de păcăleala lui.

– Sigur că nu! a acceptat ea. Cu toate astea, cum rămâne cu soțul meu? Promite-mi că nu o să-i spui niciodată lui Hurotas cine este, cu adevărat, tatăl Serrenei.

– Soțul tău e un bărbat minunat și un rege grozav, dar mă îndoiesc că distinge un zeu de o capră. N-ar bănui niciodată că poți rămâne însărcinată în vis. Mai mult decât atât, are o încredere nelimitată în tine, am asigurat-o.

Sunt un mincinos credibil și abil când e nevoie.

Am ezitat înainte de a decide dacă să-i spun sau nu lui Ramses despre intenţia mea clară de a intra clandestin în Egipt, în încercarea de a ajunge la Serrena ca să-i ofer consolare şi sprijin, chiar dacă nu o puteam elibera din captivitatea aceea îngrozitoare. În cele din urmă, m-am dus în camerele lui din citadelă şi, după ce le-am cercetat ca să mă asigur că eram complet singuri, i-am spus. Am încheiat spunându-i să nu sufle o vorbă despre planul meu altcuiva.

Ramses m-a ascultat în tăcere, iar când am terminat de vorbit, a clătinat din cap abătut.

– Şi eu am luat exact aceeaşi hotărâre. Dar nu aveam de gând să-ţi spun, a mărturisit el.

– Asta înseamnă că vii cu mine?

M-am prefăcut surprins, deşi asta fusese intenţia mea.

– Ce întrebare prostească, Taita! M-a îmbrăţişat scurt. Când plecăm?

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine! am răspuns.

Am trimis trioul meu obişnuit de porumbei spre Weneg, în prăvălia lui de vinuri din Luxor, ca să-l avertizez despre sosirea noastră iminentă în oraş. Pe urmă, eu şi Ramses ne-am dus să ne luăm rămas-bun de la regele Hurotas şi de la regina Tehuti. Amândoi au fost foarte încurajaţi auzind de

planurile noastre de a merge să o ajutăm pe Serrena. Tehuti mi-a dat un dar extraordinar de valoros pentru fiica ei, dacă și când eram capabili să ajungem la ea. Am promis să-l păzesc cu prețul vieții și să i-l transmit Serrenei cu prima ocazie.

Pe urmă, Ramses și cu mine am ridicat pânzele cu *Memnon*. În timpul călătoriei spre sud, ne-am exersat rolurile pe care le stabiliserăm. Eu am devenit un bufon prost și nătâng, iar Ramses, custodele meu neîngrijit. Mă ducea de colo colo înghiontindu-mă cu capătul unui baston de păstor. Vorbeam cu dificultate și aveam umbletul împiedicat. Ne-am procurat costumele de la niște cerșetori de lângă porțile portului Githion. Unul dintre servitorii mei a negociat achiziția, încercând să nu fie asociat cu noi. Cu toate acestea, erau cu adevărat zdrențăroase, murdare și urât mirositoare. Din fericire, nu a fost nevoie să le îmbrăcăm până când nu am zărit coasta egipteană.

Am rămas cu *Memnon* la linia orizontului până la căderea nopții; apoi am continuat pe întuneric din nou spre sud, până când am reușit să distingem profilul uscatului. După aceea am lansat o felucă mică pe care o țineam ca încărcătură pe punte, la bordul vasului *Memnon*. În cele din urmă, ne-am luat rămas-bun de la echipaj și l-am lăsat să se întoarcă spre insula spartană Lacedemonia, în timp ce noi, îmbrăcați în zdrențele noastre, am mers cu feluca la Wadi Tumilat, una dintre cele mai semnificative guri ale mărețului Nil.

Când s-a crăpat de ziuă, făcuserăm deja patru sau cinci leghe în amonte; eram doar una dintre zecile de mici ambarcațiuni care umpleau apele egiptene. Însă cursul râului era împotriva noastră, așa că doar după multe zile obositoare am ajuns în orașul de aur Luxor. Înfățișarea noastră în acest punct era complet autentică, așa că, atunci când Ramses m-a condus cu toiagul în prăvălia lui Weneg, dând din cap,

rostogolind ochii în cap și târșâindu-mi picioarele, acel om vrednic nu ne-a recunoscut pe niciunul și a încercat să ne alunge pe unde am venit. Când am reușit, în sfârșit, să-l convingem de adevărata noastră identitate, Weneg a fost șocat la început, apoi copleșit de bucurie. Am rămas treji aproape toată noaptea, discutând despre locul posibil în care se afla Serrena și degustând marfa din prăvălie, mărturie a bunului gust al gazdei noastre. În același timp, am profitat de ocazie ca să ascund, sub un morman de carafe cu vin din pivniță, sub prăvălie, darul pe care îl adusesem de la regina Tehuti pentru a-i fi dat fiicei ei, Serrena, cu prima ocazie.

După ce am analizat toate celelalte posibilități, am convenit, în cele din urmă, că Serrena era, cel mai probabil, oaspetele îngrozitorului Doog. Ultima dată fusese văzută în compania lui, plimbată pe străzile din Luxor. Bineînțeles, exista și posibilitatea ca exact asta să-și dorească Utteric și slugoii săi să credem, în timp ce ei o țineau altundeva, eventual în una dintre numeroasele închisori ce aparțineau de când Utteric urcase pe tron ca faraon. Însă erau șanse ca Utteric să fi preferat Porțile Chinurilor și Durerii pentru oaspeții săi iluștri, măcar pentru atracția numelui. Eram singurul dintre noi care avusese vreodată norocul de a fi intrat în acele locuri insalubre. Astfel, am primit sarcina de a desena o hartă a interiorului din memorie.

Și vederea mea era celebră pentru acuitate. Dacă lumina era bună, reușeam să recunosc fără dificultate trăsăturile oricărei persoane de la o distanță de o leghe, adică o distanță pe care un om o poate parcurge într-o oră. Prin urmare, am primit și sarcina de a supraveghea locuința lui Doog în timpul zilei, de pe dealurile împrejmuitoare. Dacă e să fiu sincer, am ales această sarcină eu însumi. Tânjeam să o zăresc măcar un pic pe femeia divină pe care o iubeam atât de mult,

măcar ca să-mi întăresc hotărârea şi îndârjirea de a o salva din mâinile acelor creaturi respingătoare, Utteric şi Doog.

Prin intermediul prietenilor săi, Weneg mi-a făcut rost de o turmă de vreo douăsprezece oi negre şi mițoase. În fiecare dimineață, fluturând din baston, mânam animalele pe dealurile ce dădeau spre drumul dintre orașul Luxor şi închisoare. Petreceam cea mai mare parte a orelor din zi păzind oile şi urmărind pe furiş traficul de pe drum din punctul acela de observaţie. În curând, am remarcat că aproape toţi trecătorii trimişi la închisoare mergeau într-o singură direcţie. Nu se întorceau niciodată de la Porţile Chinurilor şi Durerii. În acest sens, mă puteam considera extrem de norocos să fiu o excepţie.

Bineînţeles, Ramses voia să mă însoţească în aceste expediţii zilnice. Dar l-am refuzat, punându-i două întrebări simple:

– Ai văzut vreodată doi păstori păzind o singură turmă de oi? Şi, dacă ai vedea vreodată, n-ai fi puţin suspicios?

El a ridicat mâinile în aer în semn de frustrare.

– Cum e să ai mereu dreptate, Taita?

– Ciudat, la început; însă te obişnuieşti în cele din urmă, l-am asigurat.

În a douăzecea zi de priveghere, am mânat turma spre poarta de sud a oraşului de îndată ce a fost deschisă de paznici, respectiv la răsărit. Eram deja o figură cunoscută şi mi-au făcut semn să trec fără să se uite măcar. Berbecul meu cu coarne răsucite ştia drumul spre dealuri şi ne-a condus afară din oraş. Acest drum era evitat de obicei de cetăţenii din Luxor, care îl considerau ghinionist, căci ştiau încotro ducea. Eu şi turma mea aveam dealurile doar pentru noi; apoi am ajuns la o cotitură a drumului, înconjurată de ambele părţi de pădure deasă. N-am primit decât un avertisment

scurt: doar un zgomot de copite şi huruitul roţilor îmbrăcate în bronz, înainte să apară o coloană de cinci care de după cotitură, venind direct spre noi. Mergeau în direcţie opusă, îndreptându-se spre oraşul Luxor. Vehiculul din faţă a dat peste oile mele, rupându-i gâtul berbecului şi omorându-l pe loc, dar şi zdrobind picioarele din faţă ale unei alte mioare. Bietul animal căzuse şi behăia jalnic. Mă ataşasem de mica mea turmă şi am alergat în faţă ca să protestez şi să-mi strig furia.

Însă vizitiul primului car, care mă blestema împreună cu „animalele mele mizerabile", pocnea în jur cu biciul de piele. Când am apărut, şi-a lăsat pe umeri gluga robei negre, dezvăluindu-mi-se trăsăturile hidoase ale lui Doog cel Cumplit. Nu mă recunoscuse cu barba mare, cu părul lung şi încâlcit şi cu ţinuta mea murdară şi zdrenţuită, dar am întors faţa ca să fiu sigur şi m-am apucat să trag cadavrul berbecului din drum; apoi am ucis mioara rănită cu o piatră de pe marginea drumului. După ce totul a fost curăţat, Doog a trecut cu carul mai departe, lovindu-mă încă o dată cu biciul pe spatele pe jumătate gol. Am scâncit jalnic când al doilea car din şir a trecut pe lângă mine. Însă pe urmă am rămas cu gura căscată văzând pasagera din al treilea car, când acesta a ajuns în dreptul meu.

Avea capul ras şi fusese bătută până când faţa i se umflase şi i se învineţise, iar ochiul îi era aproape închis. Purta o tunică scurtă sfâşiată şi pătată de sânge uscat şi de alte mizerii necunoscute. Dar era încă, de departe, cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată.

Serrena s-a uitat la mine, acolo unde stăteam în drum. Eram la o distanţă de doar două sau trei lungimi de braţ. Preţ de doar o clipă, nu m-a recunoscut în deghizarea mea zdrenţăroasă, însă apoi expresia i s-a schimbat brusc. Ochii

ei s-au făcut mari de uimire și de bucurie, chiar și cel cu pleoapa umflată. Buzele ei mi-au șoptit numele, fără să scoată niciun sunet. M-am încruntat, avertizând-o subtil, iar ea s-a reținut imediat și a plecat ochii. Pe urmă, carul în care se afla a trecut. Serrena nu s-a mai uitat înapoi spre mine, nici nu a mai dat vreun semn de recunoaștere, numai că umerii nu îi mai erau plecați de disperare, iar capul ras stătea mai drept. O aură de speranță reînnoită părea să o învăluie, fiind vizibilă chiar și de la distanță.

Și starea mea s-a îmbunătățit, mai ales după ce-i zărisem mâinile nelegate, căci fiecare deget era intact și nevătămat. În plus, știam că rănile de pe fața ei frumoasă aveau să se vindece în curând ca prin minune, căci carnea ei era divină.

Am rămas într-o atitudine de supunere blajină și deznădăjduită până când convoiul lui Doog a dispărut după culmea următoare, apoi am scos un strigăt puternic de bucurie și am dansat în cerc ca un lunatic, aruncând bastonul de păstor în aer. Mi-a luat puțin timp ca să-mi recapăt stăpânirea de sine, dar după aceea am luat bastonul de unde-l aruncasem și am pornit înapoi spre oraș. Oile mele împrumutate au intrat în panică din pricina plecării mele subite și au alergat după mine, behăind de spaimă. Dar am fost primul care a ajuns la prăvălia lui Weneg, întrecând turma cu o distanță considerabilă.

I-am găsit pe Weneg și pe Ramses în pivnița tainică de sub prăvălie, unde Weneg își păstra echipamentul pentru adevăratul scop al șederii sale în Luxor, atât de aproape de palatul regal al lui Utteric. Acesta includea cuștile cu porumbei care ne purtau mesajele între Lacedemonia și Luxor și o rezervă mare de arcuri, săgeți și alte arme diferite.

– Am găsit-o! am strigat când am dat buzna peste ei.

S-au uitat la mine uluiți și au întrebat la unison sărind în picioare:

– Pe cine?

– Pe Serrena! am exclamat. Cine altcineva?

– Spune-mi! a zis Ramses venind spre mine. Unde e? M-a prins de umeri şi m-a scuturat. E bine? I-au făcut rău? Cât de repede putem...

A trebuit să aştept să se potolească larma ca să mă pot face auzit.

– Doog o ţine la Porţile Chinurilor. O transporta într-un convoi de care în direcţia asta...

Le-am explicat repede că Doog o escorta probabil la palatul lui Utteric din Luxor, pentru alte interogatorii aspre. Pe urmă, le-am spus părerea mea avizată despre ce o aştepta în viitor pe Serrena.

– Au bătut-o şi au maltratat-o. Faţa şi braţele îi erau învineţite şi lovite, dar nu părea să fi suferit vreun rău permanent. În ciuda ameninţărilor lor, nu i-au amputat niciun deget sau vreo altă parte a corpului. Nu e nimic în neregulă cu vederea sau cu mintea ei. E vigilentă şi în control deplin al tuturor facultăţilor. Are sens, căci e prea valoroasă pentru Utteric ca prizonieră ca să le permită huliganilor lui să-i facă rău cu adevărat.

Am reuşit să-i liniştesc pe Ramses şi pe Weneg şi să-i fac să tacă, pregătiţi să-mi asculte judecata sănătoasă.

– Probabil e cea mai bună – dacă nu singura – ocazie ca s-o eliberăm pe Serrena din captivitate şi să o ducem într-un loc sigur. Odată ce va fi încuiată după Porţile Chinurilor şi Durerii, va fi complet în afara puterii noastre. Puteţi să mă credeţi pe cuvânt. Am fost acolo şi ştiu!

Niciunul din ei nu m-a contrazis, dar expresia lui Ramses era un amestec straniu de speranţă şi presentimente urâte.

– Spune-ne ce trebuie să facem! s-a rugat el.

– Iată cum văd eu lucrurile, le-am spus. Ştim că, în acest moment, Serrena e în afara zidurilor închisorii. Din nu ştiu ce motive imaginate de mintea lui – sau poate ca să se laude în faţa ei şi să o umilească şi mai mult –, Utteric i-a poruncit lui Doog să o aducă la palatul lui. E aproape sigur că Doog plănuieşte să o ducă înapoi la Porţile Chinurilor şi Durerii înainte de căderea nopţii în seara asta. Aşa că, la un moment dat între prânz şi apus, Doog se va întoarce în bârlogul lui pe acelaşi drum pe care ne-am întâlnit în dimineaţa asta. M-am răsucit spre Weneg şi l-am întrebat: Câţi oameni buni şi de încredere poţi să-mi aduci până azi la prânz?

Weneg s-a gândit la întrebarea mea câteva momente, numărând în gând pe degete. Apoi a fost gata să răspundă.

– Doisprezece, cu siguranţă, a spus el. Cincisprezece, cu puţin noroc, dar toţi sunt inamici de moarte ai lui Utteric şi luptători aprigi. Însă nu ştiu câţi dintre ei au propriii cai.

Am dat din cap.

– Câtă vreme au arme, ştiu unde pot găsi cai. Aşadar, vom fi oarecum egali cu ticăloşii lui Doog, dar vom avea de partea noastră elementul esenţial al surprizei.

– Un lucru e sigur, nu vom izbuti nimic stând aici şi pălăvrăgind ca un cârd de babe, a zis Ramses, plimbându-se prin pivniţă agitat.

Era aproape la fel de tulburat de situaţia Serrenei şi de încântat de perspectiva eliberării ei pe cât eram şi eu. Am mai rămas puţin în urma lor ca să scot de sub mormanul de carafe de vin, unde-l ascunsesem, darul adus de mine de la Tehuti, din citadela Lacedemoniei, spre a-i fi transmis iubitei sale fiice. Mi l-am prins de spate pe sub faldurile murdare ale tunicii, unde putea sta bine ascuns de o cercetare întâmplătoare.

I-am dat apoi lui Weneg o listă de lucruri esenţiale pe care el şi recruţii lui trebuiau să le aducă cu ei. Pe urmă,

ne-am învoit să ne întâlnim la podul de piatră de peste pârâul ce curgea de pe dealuri, la jumătate de leghe distanţă de punctul în care mă bucurasem de întâlnirea recentă cu Doog. I-am explicat că fiecare om din grupul nostru trebuia să fie acolo cu cel puţin o oră înainte de prânz. Ştiam că era un termen imposibil respectat, dar voiam să-i descurajez să piardă vremea pe drum.

Oile mele credincioase mă aşteptau în curtea din spatele prăvăliei şi ne-am pornit încă o dată, în pas lent, prin poarta de sud a oraşului. Bineînţeles că eu şi oile mele am ajuns înaintea tuturor la locul de întâlnire stabilit, de la podul de peste pârâu, însă nu a trecut mult până când războinicii lui Weneg au început să sosească. Aşa cum îi cerusem, veneau singuri sau în perechi, ca să nu atragă atenţia asupra lor. Desigur, erau înarmaţi până-n dinţi, cum era logic şi prudent pentru grupurile mici care călătoreau peste hotare în acele vremuri agitate.

Sigur că niciunul nu a respectat termenul impus. Era jumătatea după-amiezii până să ajungă şi ultimul la punctul de întâlnire. Până la urmă, aveam treisprezece războinici înarmaţi şi formidabili ascunşi în pădure, de o parte şi de alta a drumului ce ducea pe podul de piatră de deasupra pârâului.

Toţi aceşti bărbaţi luptaseră sub comanda mea în cel puţin una dintre campaniile în care ne bătuserăm cu hicsoşii şi toţi m-au recunoscut de îndată, exprimându-şi încântarea pentru reîntâlnirea noastră. Nu a fost nevoie să le repet mai mult de o dată rolul lor în ambuscada ce urma. O mai făcuseră şi altă dată şi încă foarte bine.

Îmi ocupasem propria poziție într-un punct avantajos, de unde aveam o vedere bună asupra drumului spre orașul Luxor. Recunosc că am devenit neliniștit când, în cele din urmă, am zărit mai jos de noi un nor de praf ridicat de coloana de care ce se apropiau, după ce ieșiseră din oraș, urcând colinele spre locul unde-i așteptam. Au trecut de locul de mai jos unde eu și Doog schimbaserăm amabilități în dimineața aceea și, când au ajuns în dreptul nostru, aveau o viteză și o siguranță sporite. Știam că asta se întâmpla pentru că mintea suspicioasă a lui Doog fusese probabil tulburată de întâlnirea noastră de mai devreme. Dar acum era încurajat și avea garda coborâtă. Luasem acest lucru în considerare când dădusem ordinele. Pregătirea grijulie este deseori semnul unui geniu adevărat.

Au intrat în capcana mea la trap, strigându-și încurajări unul altuia, precum și cailor. Am văzut că Serrena era din nou în cel de-al treilea car. Mă bazam pe asta și mă așezasem cel mai departe în linia de atac, ca să fiu primul care ajunge la ea.

Primul vehicul a trecut de noi cu ocupanții privind în față. Erau neștiutori și nu bănuiau nimic în legătură cu prezența noastră în tufele dese ce străjuiau marginile drumului. Doog, îmbrăcat în pelerina sa neagră, îl urma pe pod în al doilea vehicul. După aceea, Serrena a ajuns în dreptul meu, în cel de-al treilea car, și inima mi-a bătut mai tare când a trecut atât de aproape de mine fără să fie conștientă de prezența mea. În cele din urmă, al patrulea și ultimul car a trecut huruind pe structura fragilă a podului.

Acum erau toate pe pod. Pe pasarela îngustă nu era spațiu suficient pentru ca un car să facă o întoarcere la o sută optzeci de grade și să încerce să scape din capcana pe care le-o pregătiserăm.

Folosind două degete, am fluierat strident, semnalul prestabilit de atac. Era un sunet pe care îl desăvârșisem. De aproape, era asurzitor. Dar se auzea bine chiar și în iureșul luptei, de la distanțe extraordinare. Oamenii mei îl așteptau și au reacționat imediat.

Îi plasasem pe cei doi ciocănari la capătul opus al podului. Stăteau ghemuiți sub suprastructură, de o parte și de alta a pasarelei. La fluieratul meu, au sărit din ascunzătoare și au țâșnit în față, cu cele două ciocane masive de cremene cu care se înarmaseră pregătite de atac. Dintr-o lovitură sau două, au zdrobit spițele de la ambele roți ale carului din față. Roțile s-au prăbușit. Vizitiul și echipajul au fost luați complet prin surprindere și aruncați din car. Rămășițele vehiculului au blocat ieșirea de pe pod. Toate celelalte trei care au căzut morman, unele peste altele.

Eu am condus atacul pe pod. Strigătele noastre i-au amețit și mai tare pe vizitii și au speriat caii. Aceștia se trăgeau înnebuniți înapoi și încurcau chingile carelor. Un animal și-a pierdut echilibrul, apoi s-a prăbușit pe balustradă și a căzut peste marginea podului. Atârna în aer, lovind cu picioarele și urlând de spaimă, ancorând și celelalte animale din echipaj. Oamenii strigau unii la alții să elibereze podul, iar Doog urla mai tare decât toți. Cu toții erau cuprinși de haos și de panică.

În mâna dreaptă aveam darul pe care regina Tehuti mă rugase să i-l dau fiicei ei. O scosesem din teacă și metalul albastru al lamei sclipea în lumina soarelui, mai ascuțit decât oricare alt metal și letal precum sfârșitul lumii.

– Serrena! i-am strigat numele pe deasupra zarvei.

Ea s-a întors și m-a văzut.

– Taita! a strigat ea. Știam că o să vii.

Frumusețea ei, ce părea că înflorește, m-a pus în mișcare.

– Prinde!

Am învârtit o dată sabia în jurul capului şi am lăsat-o să zboare. Ea a întins la maximum braţul drept şi a înhăţat-o din aer când a trecut pe deasupra ei. Apoi a pus mâna liberă pe rama carului şi a întins picioarele peste margine. A aterizat pe pasarela îngustă a podului cu uşurinţa unei păsări ce se aşază pe o floare, apoi a ţâşnit înainte.

– Doog! a strigat ea, dând numelui obscen o cadenţă lentă şi frumoasă.

Doog nu s-a putut abţine şi s-a întors s-o privească. Ea a alergat cu pas uşor spre el, iar picioarele ei goale abia dacă scoteau un sunet. Doog a văzut oţelul lucios din mâna ei şi a ştiut că nu putea să-şi scoată arma la timp ca să se apere. Ştia că moartea era cea care venea spre el. S-a ghemuit în spatele ramei carului, un laş trădător până la capăt. Ea a sărit prin aer şi, la punctul maxim, a înfipt lama în jos, peste ramă, în spatele lui. Am văzut sabia albastră intrând pe jumătate în pelerina neagră pe care o purta. Doog a scos un urlet de agonie şi a dat involuntar capul pe spate. Faţa îi era contorsionată, devenind mai urâtă decât o văzusem vreodată.

Cu un gest graţios, Serrena a scos din rană lama sabiei albastre, mânjită de sângele lui Doog pe jumătate din lungime. Apoi a poziţionat-o perfect pentru lovitura cu dosul mâinii. Cu o piruetă, lama din mâna ei a părut că se dizolvă într-o ceaţă de lumină solară.

Capul lui Doog a zburat de pe umeri şi a căzut pe podeaua carului. Preţ de o clipă prelungă, cadavrul fără cap a rămas în genunchi, apoi, brusc, o fântână de sânge a ţâşnit din ciotul gâtului. Cadavrul decapitat al lui Doog s-a prăbuşit după rama carului.

– Hai, flăcăi! le-am strigat eu voinicilor mei, încă paralizaţi de şoc după ce văzuseră măiestria Serrenei cu sabia. Să ne ocupăm de restul acestor mizerabili.

Am întors sabia spre echipajele carelor.

– Nu, Taita! Serrena m-a oprit cu un strigăt puternic. Lasă-i în pace! Sunt oameni buni și onorabili. M-au salvat de la atrocități de neînchipuit la care Doog i-a obligat să mă supună.

Am văzut ușurarea înflorind pe fețele captivilor noștri. Știau cât de aproape fuseseră de moarte.

– Voi, ticăloșilor, ar trebui să-i mulțumiți cu smerenie Maiestății Sale pentru fiecare zi în care sunteți în viață, i-am mustrat eu, cu un zâmbet vag pe față care să atenueze asprimea cuvintelor mele.

Apoi numele ei a fost strigat cu putere din spatele coloanei.

– Serrena! Știu că ești tu! Ți-am auzit vocea. Aș recunoaște-o oriunde, oricând!

Prințul Ramses a venit în fugă din postul său de luptă din coada coloanei.

Serrena, măreața luptătoare care, cu doar câteva momente înainte, îl decapitase pe temutul Doog, a țipat de parcă ar fi stat cu tălpile goale pe cărbuni aprinși:

– Ramses! Ramses! Credeam că ești încă în Lacedemonia. Oh, le mulțumesc cu smerenie lui Horus și lui Hathor că ai venit să mă salvezi și să mă aperi!

Îndrăgostiții s-au îmbrățișat cu atâta fervoare, uitând complet de ce mai era pe lume, încât lamele săbiilor s-au izbit una de alta și probabil că și dinții lor au fost supuși aceluiași tratament impetuos. Eram îngrozit, dar nu mirat să văd că Serrena plângea fără sfială și că nici Ramses nu era departe de lacrimi. M-am întors cu spatele și i-am lăsat să-și recapete controlul, în timp ce eu îi pregăteam pe ceilalți de următoarea etapă a ofensivei noastre.

Am scăpat de cadavrul lui Doog aruncându-l peste balustrada podului în râul de jos. Totuși, i-am păstrat capul retezat, pe care l-am îndesat în traista unui cal ca să mă ocup de el mai târziu. Bineînțeles că am păstrat și roba neagră cu glugă ca să o folosesc de îndată. Era prea largă pentru trupul meu zvelt și bine proporționat, însă am umplut-o cu lenjeria lui de corp, încă udă de sânge. Am fost obligați să abandonăm carul cu spițele zdrobite, dar cele trei vehicule rămase erau încărcate ochi când am pornit din nou spre Porțile Chinurilor și Durerii. Pe lângă echipajele inițiale, îi transportam acum și pe cei treisprezece oameni ai lui Weneg, cu tot cu mine și cu Ramses. Din fericire, nu eram departe de destinație, iar când panta a devenit prea înclinată, s-au găsit destule mâini doritoare care să împingă.

Am ajuns la închisoare când soarele cobora spre orizont la apus. M-am așezat pe banca din carul din față, cu brațele încrucișate pompos pe piept și cu gluga neagră trasă ca să-mi ascund trăsăturile. Aproape, în spatele meu, stătea Serrena în hainele de închisoare, cu încheieturile legate ostentativ în fața ei. Era o actriță desăvârșită, așa că părea complet deznădăjduită și abătută. Însă nodul care îi lega mâinile putea fi dezlegat într-o clipă dacă trăgea cu dinții de

el, iar sabia albastră i se odihnea la picioare, ascunsă sub un strat de paie. Ramses stătea aproape în spatele nostru, cu sabia ascunsă și cu fața mascată de un coif de război din bronz, împrumutat de la unul dintre paznicii noștri prietenoși. Trăsăturile lui frumoase îl făceau nespus de îndrăgit în Egipt, unde era favoritul dintre numeroșii copii ai faraonului Tamose, dar acum nu era momentul să le arate oriunde.

Programasem sosirea noastră la Porțile Chinurilor și Durerii la apusul soarelui, când vizibilitatea era minimă. Porțile nu s-au deschis imediat pentru noi. Paznicii, care erau în mare parte frații, fiii și nepoții acum răposatului Doog, ne-au strigat întrebări suspicioase despre discrepanța dintre numărul oamenilor și al vehiculelor care plecaseră de dimineață și numărul celor care se întorceau acum. Mai mulți membri ai grupului nostru au început simultan să povestească despre pierderea unui car în defileu, numărul oamenilor care muriseră în acel dezastru și oamenii în plus pe care faraonul Utteric îi trimisese pesemne din Luxor ca să sporească garnizoana din pricina importanței prizonierei recent capturate, și anume prințesa Serrena din Lacedemonia.

Provocasem intenționat agitație și neînțelegerea aceasta, ca să atrag cât mai mulți paznici și gărzi pe metereze și în curtea de la intrare, în ideea de a mă ocupa de ei laolaltă, fără să fiu nevoit să-i urmăresc individual prin labirintul de clădiri, curți și temnițe înlănțuite dintre ziduri.

Când am considerat că vicleșugul meu reușise și că pe puțin treizeci de paznici ai închisorii erau înșirați pe metereze deasupra noastră, m-am ridicat în picioare în carul din față și l-am imitat cât am putut de bine pe Doog, făcând o criză de-a lui. Gluga neagră îmi ascundea fața în timp ce le strigam blesteme și amenințări celor de pe ziduri, adresându-mă unora

pe nume, iar vocabularul meu extins şi vulgar era convingător. Gesturile şi apucăturile mele erau modelate perfect după original. M-am gândit deseori că aş fi putut fi un actor reputat dacă aş fi ales cariera aceasta. Aşa stând lucrurile, toate rudele lui apropiate au fost complet amăgite, crezând că vorbeau cu Doog în persoană.

Unul dintre ei a bolborosit întâmpinarea tradiţională: „Intraţi pe riscul vostru! Dar să ştiţi că toţi duşmanii faraonului şi ai Egiptului sunt pe veci condamnaţi odată ce intră între aceste ziduri!", iar ceilalţi au coborât pe scară şi s-au înghesuit în curte ca să-şi primească acasă ruda ilustră.

Doar jumătate dintre ei purtau arme. Restul nu se deranjaseră să şi le ia cu ei, ca să nu rateze emoţia evenimentelor. Această lipsă totală de disciplină era tipică pentru comportamentul nepăsător al soldaţilor în noul regim impus de Utteric Turo.

L-am recunoscut pe fratele mai mare al lui Doog, care se numea Gambio, în timp ce se grăbea să mă primească acasă. Era o excepţie de la regulă, fiindcă era un războinic viclean şi isteţ şi un adversar periculos, mai hidos decât fratele lui mai mare. Ştiam că, dacă i-aş fi dat fie şi un singur indiciu despre situaţia reală, ar fi durat doar câteva secunde până să fim implicaţi într-o luptă serioasă. Am coborât greoi din car şi am mers legănat spre el, imitându-l pe fratele lui mai mic. Sabia mea era încă în teacă, dar aveam pumnalul în mâna stângă, ascuns în faldurile robelor. Când ne-am apropiat, am prins mâna dreaptă întinsă a lui Gambio într-o strânsoare de oţel şi l-am tras ca să-şi piardă echilibrul. Am văzut sclipirea de teroare din ochii lui când m-a recunoscut, în sfârşit. În clipa aceea, a ştiut că e pierdut. Am înfipt vârful pumnalului sub coastele şi în inima lui, apoi l-am prins într-o îmbrăţişare cu braţul stâng. Strigătul lui de moarte s-a

estompat în zarva generală. În timp ce aşteptam să moară din cauza hemoragiei, am dedicat sufletul său amintirii sutelor de nevinovaţi a căror suferinţă îi provocase o plăcere atât de intensă.

Ceilalţi prizonieri din închisoare au înţeles cu greu ce se petrecea. S-au adunat în jurul carului din faţă, începând să o tachineze şi să o ameninţe pe Serrena şi încercând să o tragă din car. Toată atenţia lor era îndreptată spre prizoniera frumoasă. Ştiam că erau dornici să o dezbrace din nou. Însoţitorii noştri din cele două vehicule din spate au sărit afară şi au înaintat cu repeziciune ca să înconjoare carul din faţă, scoţând, totodată, şi săbiile. Au trecut în tăcere la treabă, fără să-şi alerteze duşmanii cu vreun strigăt de război. Jumătate dintre paznicii din garnizoană au fost doborâţi înainte ca toţi ceilalţi să-şi dea seama de pericolul care-i învăluise. În cele din urmă, ultimii au aruncat armele şi au coborât în genunchi cerând îndurare. Încă o decizie neînţeleaptă. Au fost târâţi apoi de călcâie spre focurile funerare ce au ars tot restul acelei nopţi.

Prima noastră grijă, după ce am asigurat fortificaţiile, a fost eliberarea prizonierilor din temniţele de sub pământ. Erau peste o sută douăzeci, dintre care vreo treizeci erau femei. Era imposibil ca eu şi Serrena să numărăm exact câţi erau, pentru că mureau aproape de îndată ce reuşeam să-i scoatem la suprafaţă. Cauzele deceselor erau mai ales înfometarea şi setea, dar şi multe altele, ca de pildă biciuirile prelungite, scoaterea unui ochi sau a ambilor, scoaterea intestinelor, jupuirea, introducerea fiarelor încinse în anusuri sau alte proceduri ingenioase inventate de Doog şi de fraţii lui.

Motivul pentru care eu și Ramses ne întorseserăm în Egipt era să aflăm, pur și simplu, unde o ținea Utteric pe Serrena și, dacă era posibil, să-i oferim puterea și încurajarea de a supraviețui încercării cumplite cu care se confrunta. Nici măcar nu anticipase încercarea noastră de a o salva din mâinile lui Utteric. Acum, că reușiserăm în cele două demersuri improbabile, dacă nu imposibile, singura mea preocupare era să o scoatem din Africa și să o ducem în siguranță acasă, la familia ei iubitoare din Lacedemonia, de îndată ce era omenește sau divin posibil. Sunt convins că, dacă Ramses ar fi avut vreun cuvânt de spus în privința asta, ar fi fost întru totul de acord cu mine. Niciunul din noi nu luase în considerare însă părerea și dorințele prințesei Serrena.

Ea ne-a îngăduit câteva ore scurte de odihnă după eforturile nu tocmai nesemnificative și pe urmă a întrunit consiliul de război. La început, am crezut că va fi un consiliu care să decidă cel mai rapid, mai ușor și mai eficace mod de a o duce acasă, la mama ei.

În zori, ne-am adunat toți patru pe meterezele Porților Chinurilor și Durerii. Spun *toți patru* pentru că Serrena îl chemase și pe Weneg să ia parte la consiliul ei.

– Ei bine, am îndeplinit primul ţel, adică să ne procurăm o bază din care să acţionăm. Pentru asta, vă datorez toate mulţumirile vouă, celor trei, a început ea întrunirea.

M-am uitat la Ramses şi la Weneg şi am văzut că erau la fel de uluiţi de acest anunţ ca şi mine.

– Următoarea noastră prioritate este să deschidem o cale de comunicare cu tatăl meu în Sparta, a continuat ea.

– Sunt sigur că vrei să spui că următoarea noastră prioritate este să te scoatem din Egipt şi să traversăm marea spre Lacedemonia, pentru a te afla în grija tatălui tău iubitor cât mai curând posibil, i-am tăiat eu vorba.

Ea se uita şocată la mine.

– Îmi pare rău, dragul meu Taita. Nu înţeleg despre ce vorbeşti. Ceea ce ai izbutit aici e genial. Nu! E mult mai mult de atât. Ai îndeplinit o minune. Ai deschis o bază în mijlocul teritoriului ocupat de duşman. Suntem complet izolaţi aici.

– Adică până când noutăţile despre zona noastră actuală ajung la urechile lui Utteric, în Luxor.

Am arătat cu mâna spre silueta palatului auriu ce se vedea limpede la orizont, la sud de noi, la o distanţă de doar cinci sau şase leghe... zece, în cel mai bun caz.

Ea mi-a aruncat o privire, iar în ochii ei mari şi frumoşi se citea o inocenţă prefăcută.

– Şi cine o să-i dea vestea?

– Unul dintre paznicii închisorii, am început eu, apoi am tăcut. Din seara trecută, toţi paznicii erau morţi şi incineraţi. Apoi m-am corectat: Vreau să spun, unul dintre slujitorii lui Utteric care aduc provizii sau prizonieri din Luxor.

– Nimeni nu are voie să treacă dincolo de Porţile Chinurilor şi Durerii, a subliniat Serrena. Toate proviziile şi toţi prizonierii sunt lăsaţi în curtea de la intrare, unde tu o să-i întâmpini întruchipându-l pe Doog cu gluga lui neagră. Pe urmă, şi-a schimbat vocea şi a continuat: Aflaţi voi,

dușmanii faraonului și ai Egiptului sunt pe veci condamnați odată ce intră între aceste ziduri!

Deși imitația ei era atât de convingătoare, am refuzat să mă las amăgit și am reușit să-mi mențin expresia serioasă în timp ce-i adresam următoarea întrebare.

– Ce se întâmplă când Utteric te va chema la Luxor pentru următoarea întâlnire? Ce vrei să-i spun eu, jucând rolul lui Doog?

– Am jurământul solemn al lui Utteric că nu mai vrea să mă vadă vreodată. Chiar e un băiat prost și e atât de ușor de ridiculizat... Toți băieții lui frumoși râdeau de el de fiecare dată când îl întreceam într-un schimb de replici. Voia să mă execute pe loc, dar i-am demonstrat că nu i-aș fi fost de niciun folos dacă muream. În cele din urmă, a izbucnit în lacrimi de frustrare. Aproape îmi părea rău pentru el. A jurat în fața tuturor zeilor că nu mai vrea să mă vadă vreodată și a ieșit din propria sală a tronului.

Nu-mi puteam stăpâni bucuria și am izbucnit în râs auzind descrierea ei. Apoi am făcut un ultim efort.

– Cum rămâne cu fermierii locali? Păstorii care-și păzesc turmele?

Știam că era un argument inutil, dar am insistat.

Serrena a bătut din picior pe metereze.

– Aceste ziduri sunt destul de rezistente, a spus ea. Nici chiar cel mai vigilent păstor nu ar putea să vadă prin ele. În plus, singurul păstor din apropierea acestui loc cu reputație înspăimântătoare este un bătrân obraznic și îndrăgit pe nume Taita. Nici măcar faraonul Utteric cel Invincibil nu se apropie. De asta și-a trimis slugile să mă ia.

– Cum rămâne cu părinții tăi iubitori? Sunt disperați să te revadă.

Aș fi încercat orice să o duc înapoi în siguranță în Lacedemonia.

– Mama și tata nu mă vor revedea până când nu vor veni ei în Egipt, mi-a spus ea hotărâtă.

– Și de ce, mă rog? am întrebat – mă luase încă o dată prin surprindere.

– Pentru că Egiptul este acum casa mea. Viitorul meu soț este menit să fie faraonul Egiptului, iar eu voi fi regina lui. Mi-am ales titlul. Voi fi cunoscută drept regina Cleopatra. Ceea ce, sunt convinsă că știi, înseamnă „Gloria Tatălui ei". Papa ar trebui să se mulțumească cu asta.

Ramses a râs.

– Și eu la fel!

Recunosc o cauză fără speranță atunci când văd una, așa că m-am așezat într-un genunchi în fața ei.

– Slavă reginei Cleopatra! am capitulat eu.

– Acum, încercăm să fim serioși? Avem treabă de făcut, a spus ea dulce, apoi s-a întors cu fața spre Weneg. Câți porumbei ai în prăvălia de vinuri și cât de curând ai putea să-i scoți pe sub nasul lui Utteric și să-i aduci aici, la Porțile...? S-a oprit înainte de a pronunța numele îngrozitor pe care Utteric îl dăduse închisorii sale, gândindu-se câteva clipe. Apoi a spus fericită: Grădina Bucuriei! Asta e! Acesta e noul nume al comandamentului nostru de aici! Și primul lucru de care vreau să scap sunt craniile acelea de la intrare. O să le facem o înmormântare decentă și respectuoasă.

– Aș vrea să păstrez un craniu anume de la intrare, dacă e pe placul Maiestății Tale. Pe celelalte poți să le îngropi sau să le arzi, m-am opus eu.

– Ce craniu? a întrebat ea bănuitoare.

– Temutul Doog, i-am spus, iar ea a izbucnit în râs.

– Numai tu te-ai fi putut gândi la asta, Taita! Dar sunt de acord că este foarte potrivit.

Weneg s-a întors la rolul său de negustor de vinuri și a intrat pe porțile principale din Luxor în aceeași seară. Cum Doog fusese un client obișnuit al său, nimic n-a părut neobișnuit când a ieșit în dimineața următoare pe aceleași porți, cu cinci măgari încărcați cu carafe cu vin. Pe fundul fiecărei încărcături de pe măgari se afla ascuns câte un coș ce conținea cam doisprezece porumbei. Fiecare pasăre era legată la ochi, ca să nu uguie în timp ce treceau de porțile orașului, în prezența paznicilor.

În timp ce Weneg era plecat în misiune, eu și Serrena am compus mesajul pentru tatăl ei, regele Hurotas. Aceste papirusuri erau prea mari pentru a fi duse de o singură pasăre, așa că, atunci când Weneg s-a întors, le-am trimis în serie. Mesajul nostru complet necesita cinci păsări care să-l transporte.

În principal, conținea vești despre salvarea Serrenei de către mine și Ramses din mâinile lui Utteric și Doog. Bineînțeles, ulterior n-am primit nicio recunoaștere și niciun răspuns de la Hurotas, căci el nu avea porumbei care să fi ieșit din găoace în Luxor sau în Grădinile Bucuriei. Așa că puteam doar să ne imaginăm ușurarea și bucuria pe care aceste vești le provocaseră în citadela lui Hurotas.

Am continuat să trimitem păsări o dată la câteva zile. Desigur, mesajele noastre ulterioare au fost mult mai succinte şi au constat mai ales în detalii despre mişcările de trupe ale lui Utteric şi în estimări şi informaţii despre numărul galerelor sale de război, al carelor şi al regimentelor, precum şi dispunerea lor.

I-am sugerat lui Weneg o metodă mai satisfăcătoare de a deschide căi reciproce de comunicare între citadela din Lacedemonia şi Grădina Bucuriei. De fiecare dată când se întorcea din vizitele lui la prăvălie, aducea câteva păsări, masculi şi femele, destul de maturi pentru împerechere. I-am explicat prinţesei Serrena intenţiile noastre de a împerechea păsările în Grădina Bucuriei şi de a le trimite pe uscat şi pe mare în Lacedemonia, pentru ca, atunci când aveau să fie eliberate, să se întoarcă imediat în locul naşterii lor, purtând, totodată, mesaje de la tatăl ei, regele Hurotas.

– Porumbeii sunt creaturi minunate, i-a explicat Weneg. Printre celelalte virtuţi pe care le au, sunt monogami.

Ea părea puţin nedumerită, aşa că i-am explicat:

– Sunt credincioşi unul altuia toată viaţa; fără concubine cu pene care să pândească din umbră.

– Ei bine, cât e de drăguţ... Ea s-a întors spre Ramses şi l-a privit cu subînţeles. Cât de drăguţ!

El a protestat tăcut, făcând ochii ei verzi să sticlească.

Când Weneg şi cu mine am introdus un porumbel mascul în coteţul pe care îl construise, unde erau deja şase femele, s-a produs o mare agitaţie printre păsările ce dădeau din aripi cu o panică teatrală. A durat o vreme până când masculul a ales, dar după ce a făcut-o, eu şi Weneg am scos cele cinci femele respinse din coteţ şi am lăsat masculul să o curteze în continuare doar pe femela pe care o alesese.

– Acum, uită-te la mascul! a explicat Weneg mai departe.

– Stai o clipă, Weneg! l-a oprit Serrena. Nu poţi să-i spui tot aşa. Nu e doar un porumbel mascul. Ar trebui să aibă un nume adevărat.

– Bineînţeles, ai perfectă dreptate, ca întotdeauna, Înălţimea Ta! Ar fi trebuit să mă gândesc deja la asta. Cum ar trebui să-i spunem? a întrebat Weneg. Cum ar fi Domnul Pene Frumoase?

– Nu! a zis Serrena gândindu-se o clipă. Uită-te la el! Nu crede el că e cel mai grozav iubit? Iar noi am vrea să fie tatăl multor pui mici, nu-i aşa? Există un singur nume pentru el. Unchiul Hui! O să-l numim Unchiul Hui!

Am izbucnit toţi trei în râs şi ne-a luat ceva timp până să ne revenim. În cele din urmă, Weneg ne-a cerut să facem linişte.

– Priveşte cum îşi umflă pieptul şi păşeşte ţanţoş în jurul ei! Normal că ea fuge de el.

– Dar nu foarte departe şi nu foarte repede, am remarcat eu.

– Sigur că nu, a încuviinţat Serrena. E femelă, dar nu e proastă.

– Acum, el o urmăreşte întinzându-şi coada şi târând-o pe jos. Însă ea rămâne chiar în faţa lui.

– Normal că da! E fată deşteaptă! a strigat Serrena bătând din palme. Dar stă în continuare chiar în faţa lui.

– În sfârşit, se întoarce spre el, iar el deschide ciocul spre ea, am observat eu.

– De ce ar face asta? a întrebat Serrena.

– Se numeşte „încleştarea ciocurilor". El o invită să fie prietena lui specială.

Am preluat explicaţiile de la Weneg, pentru că ştiam mult mai multe despre porumbei decât el.

– Ei, nu-l lăsa să te amăgească, a avertizat-o Serrena pe femelă cu asprime. Nu uita ce ți-a spus mama ta. Să n-ai încredere în niciun bărbat!

Însă porumbița i-a ignorat sfatul și și-a înfipt capul cu totul în gâtul masculului. După o pauză, și-a retras capul și s-a lăsat cu burta în jos.

– O să-ți pară rău! a oftat Serrena încet când masculul a sărit pe spatele ei bătând brusc din aripi și întinzând apoi penele din coadă ca să acopere locurile ei intime. Sau poate că nu, și-a revizuit ea avertismentul, întinzând timidă mâna după cea a lui Ramses.

M-am prefăcut că nu observ jocul lor și am continuat să explic:

– Peste aproximativ zece zile, ea va depune două sau trei ouă, iar puii vor ieși din găoace peste alte optsprezece zile. Apoi vor crește și vor fi gata pentru un zbor lung – de oriunde îi trimitem noi până aici, în Grădina Bucuriei – peste o lună și jumătate.

– E foarte mult timp, a spus Serrena întristată. N-aveți idee cât tânjesc să aflu vești de la tata și mama. A clătinat abătută din cap, apoi a încercat să se încurajeze. Acum însă trebuie să găsim o cale de a trimite păsările mature în Lacedemonia ca să zboare înapoi cu mesaje de la dragii mei...

Până să răspund, un sunet de trompetă s-a auzit din turnul înalt, un avertisment de la santinele, iar eu am întrerupt discuția.

– Asta înseamnă că sunt străini pe drumul dinspre Luxor. Toți vă cunoașteți rolul și postul pentru orice eventualitate. Eu trebuie să îmbrac costumul lui Doog, le-am spus și am plecat în grabă.

Eram mai mult decât neliniștit, căci era prima dată când pe drum erau văzuți străini de când Serrena se întorsese din

ultima ei vizită la Utteric. Îmi era teamă că se răzgândise şi că trimisese să fie adusă din nou la palat ca s-o chinuiască. Am alergat tot drumul până în curtea centrală şi apoi, fără să mă opresc să-mi trag sufletul, am urcat scara lungă şi am ajuns pe meterezele înalte ale turnului. Am văzut imediat norul de praf ridicat de carele în viteză, ce veneau pe drumul dinspre Luxor.

– Câte care sunt? am întrebat santinela, iar bărbatul a ridicat din umeri.

– Destul de multe – vreo zece sau douăsprezece, aş zice. Sunt mânate cu putere.

Am simţit un val de uşurare. Utteric n-ar fi trimis atât de multe care dacă ar fi vrut s-o aducă pe Serrena la Luxor doar ca să distreze cu ea.

– Recunoşti pe careva?

– Sunt încă prea departe, dar aproape sigur sunt prizonieri şi escortele lor, a confirmat el.

– Ţine-i la poarta de la intrare ca de obicei. O să mă schimb în costum.

Până să mă întorc şi să ajung la porticul de deasupra porţilor principale, unsprezece care de război prăfuite stăteau în faţa lor. Fiecare era încărcat cu pasageri, majoritatea în lanţuri.

– Cine sunteţi voi? Cine v-a trimis? Şi ce treabă aveţi aici? i-am somat eu cu vocea lui Doog de pe vârful zidurilor.

– Suntem conducătorii regali de care ai faraonului Utteric cel Invincibil! Suntem trimişi de faraon ca să livrăm treizeci şi unu de prizonieri pentru a fi pedepsiţi şi executaţi fără milă.

La comanda mea, prizonierii au fost coborâţi din care şi, legaţi cu lanţuri de glezne, mânaţi dincolo de porţi în curtea de la intrare, unde orbitele goale ale craniului lui Doog îi

priveau dintr-o nișă de deasupra. Am folosit hieroglifa lui Doog ca să semnez papirusul pentru prizonieri, apoi vizitiii însoțitori s-au retras prin porțile principale, urcându-se în carele aproape goale acum și pornind înapoi pe drumul spre Luxor. Prizonierii au fost conduși într-un șir lung prin porțile interioare în grădinile proaspăt cultivate ale prințesei Serrena. Când au intrat, orchestra care îi aștepta a început să cânte o muzică veselă și primitoare.

Prizonierii s-au trezit brusc din disperarea letargică, privind în jur cu uimire. Foarte puține tufe și plante erau deja înflorite, însă spânzurătorile și șireangurile la care se așteptau dispăruseră. În locul lor, trei fierari erau pregătiți la nicovale cu ciocanele cu capăt de cremene și cu dălți în mână pentru a sparge lanțurile de la gleznele prizonierilor. Pe urmă, spre mirarea lor și mai mare, fiecare dintre condamnați a primit câte o oală de lut cu bere cu spumă, o pâine și un cârnat mare și uscat care să le îmbunătățească starea de spirit. Cu toții l-au recunoscut imediat pe unul dintre cei care distribuiau totul cu dărnicie, respectiv prințul Ramses, despre care se zvonea de mult că era mort. Prizonierii l-au aclamat extaziați și, după ce au fost eliberați din lanțuri și au înghițit mâncarea ce li se dăduse, s-au adunat în jurul prințului, făcând plecăciuni adânci și copleșindu-l cu declarații de loialitate și cu felicitări pentru întoarcerea lui din morți. Bineînțeles, mă știau și pe mine, poate chiar mai bine decât pe oricare alt pretendent la titlul de faraon. Și eu am primit partea mea de laude și recunoștință.

Sergenții mei i-au așezat apoi în ordine. Totuși, duhoarea pe care o emanau îți făceau ochii să lăcrimeze. Purtaseră aceleași haine de când fuseseră arestați de poliția specială a lui Utteric, în urmă cu câteva luni. La ordinul meu, au fost duși la fântânile cu apă proaspătă de sub bucătării, unde li

s-a poruncit să se dezbrace şi să se spele, laolaltă cu hainele lor, cu leşie. Au făcut asta cu râvna şi cu amuzamentul provocate de uşurarea aproape isterică datorată schimbării subite a tratamentului şi situaţiei lor.

După ce s-au spălat şi s-au îmbrăcat, eu şi Ramses i-am recunoscut pe doisprezece dintre ei. Erau capetele familiilor fruntaşe din Egipt şi fuseseră apropiaţi ai faraonului Tamose înainte de moartea acestuia. Toţi fuseseră nespus de bogaţi. Când i-am întrebat, am descoperit că toţi, fără excepţie, fuseseră acuzaţi de înaltă trădare, găsiţi vinovaţi şi condamnaţi la moarte. Firește, toate bunurile lor fuseseră confiscate de trezoreria regală a faraonului. Utteric nu se sfiise niciodată să se servească din ce nu-i aparţinea.

În afară de elita bogată a societăţii egiptene, printre prizonieri mai erau şi câţiva dintre cei mai populari şi mai de succes funcţionari administrativi şi ofiţeri de armată din Egipt. După ce le-am stabilit identitatea, le-am ţinut un discurs de întâmpinare, asigurându-i că erau tocmai genul de cetăţeni pe care eu şi Ramses eram încântaţi să-i primim printre noi. I-am compătimit pentru tratamentul pe care îl îndură din partea falsului faraon, dar i-am asigurat că şi noi suferiserăm la fel de mult din pricina lui. I-am invitat să se alăture facţiunii noastre, care îl considera pe Ramses adevăratul faraon al Egiptului. I-am asigurat că sentinţele lor fuseseră înlăturate şi că erau din nou cetăţeni liberi, cu drepturi depline, ai ţării noastre măreţe; în plus, eu şi Ramses eram onoraţi să le ascultăm părerile despre acest subiect.

Cu toţii păreau să aibă păreri categorice şi erau dornici să şi le exprime simultan; larma rezultată ar fi scăpat foarte repede de sub control dacă prinţesa Serrena nu şi-ar fi ales tocmai acel moment ca să intre în sala de conferinţe.

Adevărul era că plănuisem să-şi facă apariţia tocmai în acel moment critic.

Zarva şi strigătele s-au preschimbat brusc într-o tăcere uluită. Toţi aceşti vlăstari de viţă nobilă o priveau acum pentru prima dată. Ar trebui să ne amintim că erau oameni care nu mai văzuseră o membră a sexului opus de peste un an, cât timp fuseseră întemniţaţi de Utteric.

Trăiau acum o revelaţie aproape religioasă, clipa în care carnea de rând devenea divină în ochii privitorului. Iar faptul că sângele ei divin îi făcuse pletele bogate să crească şi mai strălucitoare decât înainte era un lucru uimitor de privit.

Ramses a luat-o de mână şi a condus-o în faţă ca să le-o prezinte.

– Aceasta este femeia care a promis să devină soţia mea. Este prinţesa Serrena din Lacedemonia spartană, le-a spus el şi un murmur a trecut printre ei.

În parte, un oftat de dor, dar şi un imn de adulare.

Eu nu sunt omul care să rateze vreo ocazie. Am ridicat mâinile într-o invitaţie mută, dar inconfundabilă, de a-şi da acordul şi am fost aproape luat pe sus de bubuitul vocilor în cor.

– Slavă lui Ramses şi Serrenei! Faraonul şi regina Egiptului nostru!

Printr-o întâmplare stranie, părea că toate cele treizeci și două de persoane alese de Utteric cel needucat spre a fi executate *fără milă* alcătuiau guvernul ideal care avea să-l ajute și să-l sfătuiască pe faraonul Ramses să administreze întregul Egipt.

Printre ei se aflau experți și inovatori în domeniile agriculturii, alimentației, îngrijirii animalelor, educației, pescuitului, silviculturii, mineritului, construcțiilor, averilor și impozitelor, resurselor de apă și – mai valoros decât orice – armatei, marinei și artei războiului. Aceștia au preluat rolurile oferite de faraon cu elan și cu judecată sănătoasă. Viața mea nu era mai ușurată, mai ales că acești experți recunoscuți apelau la mine pentru sfaturi la fiecare cotitură a drumului sau atunci când ajungeau într-o fundătură.

Din când în când, la porțile Grădinii Bucuriei soseau noi prizonieri, trimiși de Utteric cel Invincibil pentru a fi executați de îndată. În scurt timp, aveam câteva sute de recruți din această sursă. Din rândurile lor, eu și Weneg am ales tâmplarii și constructorii de nave, apoi i-am pus la treabă, cerându-le să construiască patru barcazuri rapide și două cutere după schițe făcute de mine. Aceste nave aveau să fie folosite pentru a păstra legătura cu regele Hurotas și cu aliații noștri din

Lacedemonia. În timp ce pregăteam aceste prime bărci pentru a fi gata de navigat, Serrena m-a căutat plină de entuziasm cu vestea că toate cele trei ouă de porumbel concepute de femelă, cu puțin ajutor din partea păsării pe care o botezase Unchiul Hui, crăpaseră deja. În câteva săptămâni, puii aveau să fie maturi, învățând apoi să zboare suficient de bine încât să fie trimiși la părinții Serrenei în Lacedemonia. Astfel, munca de o viață a porumbeilor de a transporta mesaje între cele două tabere ale noastre urma să înceapă curând.

Serrena însăși era ocupată până târziu în noapte, mult după ce noi, ceilalți, adormeam. Alcătuia ceea ce ea numea *Codis Brevus*, o formă de scriere de douăsprezece ori mai scurtă decât hieroglifele tradiționale și cât se poate de sigură. Conținea un singur simbol pentru două sute de cuvinte de bază din limba noastră egipteană, suficient pentru formularea mesajelor scurte. Pentru cuvintele mai rare, exista un cod ce reproducea sunetul. Când mi-a explicat principiile de bază ale codului, am fost intrigat imediat de frumusețea simplă a sistemului și îngrozit de faptul că nu mă gândisem să-l creez eu însumi. Cu ajutorul meu, a conceput o primă variantă pe care să le-o trimitem părinților ei în Lacedemonia cu primul transport de porumbei. Două minți superioare care lucrează la unison sunt deseori mai eficiente decât cincizeci care lucrează separat.

Am lansat primul barcaz, pe care l-am numit *Promisiunea lui Artemis*, puțin după miezul nopții, când luna plină coborâse sub linia orizontului și doar stelele ofereau lumină pentru navigarea pe râu. Echipajul era format din șase dintre cei mai buni marinari pe care i-am putut găsi, care făcuseră drumul din Egipt în Lacedemonia cu numeroase ocazii. Căpitanul micii ambarcațiuni era un marinar experimentat pe nume Pentu. Aveam încredere în el și ca om, și ca marinar.

Am dus la bord treizeci şi şase de porumbei în cuşti, numărul total de păsări pe care reuşiserăm să le înmulţim în Grădina Bucuriei şi să le aducem la maturitate. Erau suficient de puternice ca să facă tot zborul acela lung pe deasupra apei şi destul de ingenioase ca să evite atenţia vulturilor în căutare de peşti şi a altor prădători ce patrulau cerurile.

Pe lângă aceste păsări, am dus şi aproape o sută de suluri de papirus pline de hieroglife artistice realizate de pana prinţesei Serrena şi adresate regelui Hurotas şi reginei Tehuti.

Târziu în seara următoare, am auzit o bătaie uşoară în uşa camerei mele şi, când am întredeschis-o cu precauţie, am descoperit în prag cuplul regal, amândoi înfofoliţi să se apere de frig.

– Te deranjăm, Magule? Putem intra?

Ramses folosea această formulă atunci când voia să-mi adreseze o cerinţă specială. Am deschis temător uşa.

– Pe dulcea Hathor, sigur că nu şi sigur că puteţi! Sau invers.

Am răspuns oarecum ambiguu ca să nu mă oblig la nimic, dar m-am dat la o parte ca să-i las să intre.

S-au aşezat unul lângă altul tăcând stânjeniţi o vreme, apoi Ramses s-a ridicat cu nerăbdare şi a spus:

– Ne-am gândit că poate ai vrea să te rogi cu noi.

– Ce gând ciudat! i-am privit eu uluit. Zeii iau propriile decizii fără să ne consulte. De fapt, foarte des preferă să facă opusul celor cerute de noi, tocmai ca să-şi demonstreze superioritatea.

Ramses a oftat şi s-a uitat la Serrena cu o expresie care spunea „ţi-am zis eu". Ochii ei mari au devenit enormi şi, spre consternarea mea, au început să se umple de lacrimi. Ştiam ce actriţă talentată era, aşa că am oftat resemnat.

– Prea bine, atunci, am capitulat eu. Expresia nefericită a lui Ramses s-a schimbat într-un zâmbet, iar lacrimile Serrenei

s-au uscat ca prin minune. Care e subiectul rugăciunilor voastre? Ce rugăminte aveți către zei? De parcă nu aș ști...

– Vrem ca zeitățile cele mai binevoitoare să țină în pază *Promisiunea lui Artemis* și să o ducă în siguranță în ancorajul din portul Githion, mi-a spus Serrena în grabă. Apoi vrem să aibă grijă de porumbeii noștri și să-i călăuzească în siguranță înapoi la noi, cu mesajele intacte de la mama și tatăl meu.

– Atât de simplu? am întrebat eu. Prea bine. Să formăm un cerc și să ne dăm mâinile!

Serrena avea mâini moi și frumoase și-mi plăcea să le țin.

Fiecare am făcut câte o estimare sau, mai degrabă, o presupunere optimistă în privința timpului de care avea nevoie *Promisiunea lui Artemis* ca să facă drumul pe Nil spre mare și apoi să traverseze jumătate din Marea de Mijloc până în portul Githion; apoi până ca Hurotas și Tehuti să citească și să răspundă la scrisorile noastre în noul *Codis Brevus* al Serrenei și, în cele din urmă, să trimită porumbeii înapoi în Grădina Bucuriei. Estimarea Serrenei a fost de cincisprezece zile, a lui Ramses, mai realistă, de douăzeci de zile, iar a mea a fost de douăzeci și trei, dar numai dacă zeii erau într-o dispoziție bună.

Zilele treceau cu viteza țestoaselor oloage; mai întâi, a fost depășită estimarea Serrenei, apoi cele douăzeci de zile ale lui Ramses, cu ceruri senine deasupra. Chiar și eu deveneam puțin deprimat, iar coșmarurile îmi erau pline de nori de pene zdrențuite și de păsări ucise. Dar în dimineața celei de-a douăzeci și treia zile de după plecarea barcazului, zeii au îngăduit, în sfârșit, ca peticul de cer de deasupra castelului să devină purpuriu din pricina porumbeilor întorși. I-am numărat cu voce tare în timp ce intrau unul câte unul, fluturându-și aripile, în cotețul primitor.

Anticipasem că Hurotas şi Tehuti aveau să-i trimită cu oarecare cumpătare, poate câte doi sau trei când era ceva important de raportat. Dar uimirea noastră creştea odată cu numărul păsărilor, iar când am ajuns la numărul treizeci şi şase, ne-am privit unii pe alţii amuţiţi.

Erau două elemente ce ne uluiau. În primul rând, Hurotas şi Tehuti trimiseseră toate cele treizeci şi şase de păsări înapoi la noi într-un val impresionant; în al doilea rând, absolut toate supravieţuiseră pericolelor zborului.

– Doar draga mea mamă ar fi ignorat rugămintea mea şi ar fi scris atât de mult, a zis Serrena cu admiraţie.

Firește, mă simţeam obligat de datorie să sar în apărarea femeii pe care o iubeam.

– Haide, Serrena! Nu crezi că eşti puţin nedreaptă cu femeia splendidă care ţi-a dat naştere?

– Să compari paginile mamei mele cu cele trimise de tata! m-a provocat ea.

Şi aşa am făcut.

Treizeci şi două de pagini erau pictate în întregime cu frumoasele hieroglife multicolore ale lui Tehuti. Ignorase cu uşurinţă sugestiile fiicei ei în privinţa conciziei. O mare parte din răspunsul ei era în versuri cu rimă şi am fost obligat să recunosc că multe dintre acestea erau destul de isteţe. Lăuda faptul că fiica ei supravieţuise răpirii îngrozitoare de către Panmasi, întemniţării şi umilirii ulterioare de către Utteric. Preamărea curajul şi forţa morală ale Serrenei şi aştepta cu nerăbdare reunirea lor. Întreba dacă neascultătorul Taita îşi amintise să-i dea Serrenei sabia albastră pe care i-o trimisese şi îi cerea să ţină lama ascuţită, dându-i sugestii despre cum s-o facă. O asigura pe Serrena că rochia pentru nunta ei cu Ramses fusese terminată în sfârşit şi că era cu adevărat splendidă. Îşi dorea s-o vadă purtând-o. Apoi îi dădea câteva reţete

de păsări cântătoare coapte în miere și de țipari glazurați, rugând-o pe Serrena să îngăduie să le fie servite oaspeților de la nuntă. În cele din urmă, încheia plângându-se de lipsa spațiului pe foile mititele de papirus, pentru mai multe vești, și repetându-și dragostea pentru fiica ei, pentru siguranța și sănătatea înfloritoare a căreia nu înceta să se roage. În sfârșit, insista ca Serrena să trimită cât mai mulți porumbei, pentru că mai erau și alte știri vitale pe care trebuia neapărat să le relateze, inclusiv faptul că soția lui Huisson născuse un băiat.

La polul opus, cele patru pagini trimise de Hurotas erau o capodoperă de concizie și de claritate, opera unui soldat experimentat și de seamă. Erau scrise în *Codis Brevus* dezvoltat de Serrena și îmbunătățit și mai mult de el însuși.

Pe aceste patru pagini pe care Tehuti i le lăsase lui Hurotas, el reușise să-mi prezinte planul său de luptă împotriva lui Utteric. Aceasta avea să aibă loc în două etape: pe mare și pe uscat. Conform obiceiului, amiralul Hui avea să comande flota și Hurotas însuși avea să se afle în fruntea carelor și a pedestrașilor.

La începutul campaniei, carele aveau să aibă baza în portul Sazzatu, situat la treizeci și cinci de leghe la est de punctul unde Nilul se vărsa în vasta Mare de Mijloc. Era locul ideal de unde aveam să lansăm invazia pe uscat a Mamei Egipt. Hurotas trimisese deja două sute șaizeci de care de război și echipajele lor la Sazzatu și le lăsase acolo ca să cucerească orașul și zona împrejmuitoare. Flota se întorsese în Lacedemonia ca să ia la bord un alt transport de oameni și de care. Numărul final de care adunate la Sazzatu avea să fie de aproximativ nouă sute. Asta urma să devină cea mai mare unitate de cavalerie din istorie.

Odată ce cavaleria avea un avanpost pe continentul african, marina avea să fie pregătită să lanseze atacul în sus pe fluviul Nil. Hui avea să pornească la început spre orașul

Memphis, unde urma să îl întâlnească pe Hurotas. După ce-şi consolidau stăpânirea oraşului, aveau să înceapă marşul lung spre Luxor.

Hurotas încheia cu singurul cuvânt de salut şi de rămas-bun ce se folosea între camarazii de arme. Era simbolul criptic pentru „SĂBII", al cărui sens era: *Tovarăşul tău de arme până la sfârşit.*

– Patru pagini faţă de treizeci şi două, a remarcat Serrena înclinând capul spre mine. Încă mai crezi că sunt părtinitoare?

– N-am folosit niciodată cuvântul acesta. Am respins protestul ei cu demnitate şi m-am întors apoi spre Ramses: Hurotas se exprimă foarte succint.

– El face să pară totul foarte uşor, a protestat Ramses.

Aşa că m-am întors din nou spre Serrena, mulţumit că bulversasem subiectul discuţiei.

– Ce părere ai?

Ea a zâmbit şi a întins mâinile în semn de înfrângere.

– Când îşi va da seama că se pune cu tine şi cu tatăl meu, cred că picioarele lui Utteric vor aluneca în substanţa urât mirositoare pe care o lasă sub el în timp ce o va lua spre sud, către junglele din cea mai întunecată parte a Africii, unde se poate ascunde printre semenii săi, maimuţele.

– Admir metoda colorată în care te exprimi, draga mea prinţesă!

Am prins-o pe după umeri şi am strâns-o ca să-mi arăt aprobarea, dar şi pentru că îmi era extraordinar de dragă.

– Întotdeauna eşti atât de bun, dragă Taita, a şoptit ea.

Ramses zâmbea privindu-ne.

– Eşti o fată norocoasă, Serrena. Ai doi bărbaţi buni care te iubesc.

– Ştiu despre Taita, dar spune-mi, te rog, cine este al doilea la care te referi!

Weneg și ceilalți spioni ai mei din Luxor mi-au raportat că nu se vedea niciun semn de agitație militară subită în oraș, dar i-am avertizat că era iminentă și că avea să fie semnul că Utteric aflase despre Hurotas și cei șaisprezece aliați ai săi, care începuseră asaltul expediționar asupra dictaturii sale din Egipt.

Mă așteptam ca Utteric să reacționeze adunându-și imediat toate forțele disponibile și grăbindu-se spre nord, către Memphis și coastă, ca să-și consolideze și să-și întărească regimentele de acolo, în ideea de a rezista și de a încerca să respingă invazia regelui Hurotas.

Ramses era dornic să înceapă imediat ofensiva, chiar înainte ca Utteric să plece din Luxor în aval, spre Memphis și spre deltă. Spunea că adunaserăm pe furiș în Grădina Bucuriei o forță de elită de aproape patru sute de oameni bine instruiți, oameni care suferiseră în chip grotesc din pricina lui Utteric și a brutelor lui și care erau nerăbdători să se răzbune.

– Ce rău crezi că îi poate face mica noastră forță de patru sute de oameni armatei lui Utteric de peste patru mii? l-am întrebat eu.

– Dacă atacăm după miezul nopții, ar trebui să putem da foc multor nave pe care Utteric le are ancorate în port și

să incendiem și depozitele de pe faleză, unde păstrează foarte multe arme și alte provizii, a anunțat el.

– În același timp, ne-am face cunoscută existența. Deocamdată, Utteric crede că Serrena e închisă și izolată în spatele Porților Chinurilor și Durerii, că toți prizonierii pe care i-a trimis în locul acesta au fost executați de îndată de Doog și că noi doi suntem undeva la capătul nordic al lumii. Vrem să-l deziluzionăm deja? am întrebat eu, iar el a părut stânjenit.

– M-am gândit..., a început el, dar l-am întrerupt.

– Nu te-ai gândit destul de departe. Ceea ce trebuie să facem este să luăm legătura cu Hurotas, fie prin porumbei, fie printr-un curier special, ca să ne putem coordona strategia. Dar, între timp, trebuie să ne înfrânăm instinctele nobile până în momentul în care vom putea să-i provocăm cea mai mare devastare și disperare lui Utteric Marele Nemernic.

Serrena, care ascultase cu atenție conversația noastră, a bătut din palme de încântare.

– Oh, Taita, ce nume frumos pentru el. De ce nu mi l-ai spus până acum?

– A fost gluma tatălui tău, nu a mea, iar eu nu fur niciodată glumele altora, i-am explicat cu o expresie sobră, înainte să mă întorc spre Ramses. Văd din expresia ta că ești de acord cu mine, Ramses.

Așa că ne-am ascuțit săbiile și am așteptat nerăbdători în timp ce zilele deveneau săptămâni. Pe urmă, în întunericul lunii, cutezătorul Pentu a plecat cu micul barcaz *Promisiunea lui Artemis* înapoi spre locul ascuns de ancoraj de pe râu, mai jos de Grădina Bucuriei. Simțeam că își justificase numele pe care i-l dăduserăm încheind călătoria dublă și periculoasă într-un timp atât de scurt. Carena era plină de daruri de la regina Tehuti pentru fiica ei, Serrena. Printre acestea se aflau

și zece sticle cu parfumul ei preferat, o varietate de rochii magnifice în culori diferite, brodate de croitorii ei preferați, câte o pereche de sandale asortate la fiecare rochie, un număr mare de bijuterii de argint și de aur cu pietre strălucitoare și numeroase suluri de papirus acoperite cu hieroglife.

Într-una dintre aceste epistole, Tehuti explica în detaliu cât fusese ea de îngrijorată în tot acest timp de un anumit aspect al încarcerării fiicei ei. „Nu există suferință, nici măcar nașterea de prunci, din tot ce ar putea fi forțată o femeie să suporte, la fel de agonizantă ca lipsa unor haine adecvate", spunea ea.

Pe punte, *Promisiunea lui Artemis* transporta aproape cincizeci de cuști cu porumbei ce fuseseră crescuți în cita-dela din Lacedemonia și care, prin urmare, erau condiționați de firea lor să se întoarcă acolo cu prima ocazie când se înălțau pe cer. În mod clar, Hurotas și Tehuti erau hotărâți să păstreze legătura cu noi.

Înainte de răsăritul soarelui, scrisesem deja trei mesaje în *Codis Brevus* adresate lui Hurotas. Le-am sigilat în punguțe de mătase, pe care le-am prins de pieptul porumbeilor. Păreau la fel de dornici să se întoarcă în locul în care ieșiseră din ou pe cât eram eu să-i văd porniți la drum. Dar i-am lăsat să mai aștepte puțin în timp ce am scris un bilet separat, în care confirmam că *Promisiunea lui Artemis* se întorsese în siguranță în ancorajul ei și că toate mesajele de la Hurotas și Tehuti pe care le purtase fuseseră bine primite și aprobate. Când primele raze de soare au împrăștiat umbrele nopții, am sărutat pe cap toate cele trei păsări și le-am ridicat în aer. Toate au urcat pe cer cu aripi dornice, făcând două sau trei ocoluri ale fortăreței înainte de a-și lua zborul către nord.

Apoi ne-am pus pe așteptat cu toată răbdarea de care eram în stare. Weneg și spionii lui stăteau de pază zi și noapte

la palatul din Luxor și în port, pândind primul semn de activitate neobișnuită. Știam că nu vom avea mult de așteptat, căci Pentu mă informase că Hurotas fusese cât pe ce să-l urmărească atunci când plecase din portul Githion. Până la urmă, doar douăsprezece zile a durat până când Weneg a venit în grabă pe drumul dinspre oraș. Din vârful turnului principal al Grădinii Bucuriei, l-am privit venind. Chiar și de la o distanță de aproape o jumătate de leghe, îi distingeam expresia nerăbdătoare de pe față. Când m-a văzut, s-a ridicat în scărițe și a dat din mâini pe deasupra capului.

Am coborât în grabă pe scară ca să-l întâmpin la porțile din față.

– E rumoare în întregul Luxor! a strigat el de îndată ce am ajuns destul de aproape ca să ne auzim. Bat tobele și sună goarnele! Utteric își pregătește fundul de război – sau ar trebui să spun că pregătește fundul oamenilor săi pentru război în timp ce el se ascunde sub pat.

– Asta înseamnă că Hurotas și Hui se apropie, în sfârșit, de Egipt cu aliații lor. Găsește-l pe Ramses! Acum o oră era în grădină cu prințesa. Spune-i că plecăm la Luxor ca să observăm nivelul pregătirilor de război inițiate de Utteric și să încercăm să-i ghicim intențiile. O să ne punem aceleași zdrențe pe care le-am purtat la prima noastră vizită la vinăria ta. Apoi ne întâlnim cu el la porțile principale de îndată ce e gata.

Lăsasem intenționat ținuta aceea nespălată și sigilată într-o cutie de lemn, ca duhoarea puternică pe care o răspândea să nu se evapore. Era încă destul de agresivă încât să-mi facă ochii să lăcrimeze în timp ce o adulmecam. Mi-am mânjit fața și mâinile cu funingine și mi-am pus pe cap o perucă din diverse soiuri de păr, de om și animal deopotrivă. Și aceasta era nespălată și infestată de dăunători.

Aceştia aveau scopul de a distrage atenţia nedorită din partea străinilor.

Când am trecut de grajduri, m-am oprit ca să-mi examinez imaginea în apa din adăpătoarea pentru cai şi am văzut că arătam destul de respingător. Am dat fuga apoi la porţile principale, unde Ramses mă aştepta deja. Şi el era de nerecunoscut ca înfăţişare şi respingător ca miros, dar într-o manieră mai regală decât mine sau, cel puţin, aşa mi s-a părut. Era însoţit de o bătrână grozav de grasă, cu trăsăturile feţei ascunse sub părul încâlcit, cărunt şi unsuros. S-a îndreptat legănându-se spre mine şi, când mi-am dat seama că avea de gând să mă ia în braţe, m-am dat înapoi alarmat.

– Te rog să iei mâna de pe mine, doamnă! am respins-o eu. Trebuie să te previn că sunt plin şi de lepră, şi de vărsat negru.

– Amândouă? Ce lacom eşti, Taita! Dar eu nu fac mofturi. De la tine primesc orice lucru de care te poţi lipsi. A chicotit cu râsul ei încântător. Stai pe loc ca să te sărut.

– Serrena! am strigat. Cum de te-ai îngrăşat aşa de mult deodată?

– Doar câteva dintre rochiile pe care mi le-a trimis mama, prinse pe talie. De la tine am învăţat trucul ăsta. Dar trebuie să te laud: pur şi simplu ador coafura ta.

Ne-am furişat toţi trei prin poarta din spate a fortăreţei, de pe partea cea mai îndepărtată de oraş, apoi, la adăpostul pădurii, am ocolit şi am ajuns la Luxor din cu totul altă direcţie. Cu mult înainte de a vedea zidurile oraşului, am auzit muzica marţială – tobele, flautele şi trompetele ce răsunau din vale. Apoi, când ne-am putut uita în jos de pe dealurile din jur, primul lucru care ne-a atras atenţia a fost flota de transporturi şi de nave de război ancorate în Nil. Păreau să fie câteva sute, prea multe pentru a fi numărate.

Erau ancorate atât de aproape unele de altele, încât făceau marele fluviu să pară un teren uscat.

Deşi pânzele erau strânse, toate catargele şi greementele erau prevăzute cu steaguri de toate formele, mărimile şi culorile. Sute de bărci mai mici de vâslit treceau prin pasajele înguste de apă liberă dintre ele. Toate erau pline de butoaie şi de bagaje pe care le duceau la vasele mai mari. Inima a început să-mi bată mai tare şi sângele mi s-a încins văzând acest spectacol de război.

Majoritatea oamenilor mă consideră un înţelept şi un filosof, un om cu spirit liber, cu o fire mai ales blândă şi iertătoare. Sub acest înveliş însă se ascunde războinicul răzbunător, un om nemilos în acţiune. În acel moment, ura pe care o simţeam faţă de faraonul Utteric era atât de intensă, încât părea să-mi opărească sufletul.

Când am privit spre oraşul aflat între noi şi malul râului, am văzut că între zidurile sale agitaţia şi pregătirile de război erau la fel de intense precum cele de pe fluviu. Fiecare turn şi fiecare turlă, fiecare acoperiş şi zidurile împrejmuitoare ale oraşului erau pline de steaguri.

Dincolo de zidurile oraşului, toate drumurile şi potecile erau aglomerate de trafic. Am observat care, trăsuri şi căruţe trase de oameni şi de cai, de boi şi chiar de capre. Tot acest şuvoi curgea către Luxor. Am început să coborâm toţi trei prin pădurea deasă ce acoperea panta dealului, dispărând în ea până când am dat peste una dintre potecile ce duceau la porţile din spate ale oraşului. Unul câte unul, am ieşit de după paravanul vegetaţiei, potrivindu-ne hainele ridicole de parcă tocmai răspunseserăm în tufişuri la chemarea naturii, alăturându-ne acum coloanei ce se îndrepta spre Luxor. Nimeni nu ne-a observat şi nimeni nu ne-a întrebat nimic când am ajuns la porţile oraşului. Am trecut de acestea luaţi pe sus de mulţime.

Străzile oraşului erau şi mai pline de oameni decât fuseseră drumurile. Cel mai uşor se mişcau detaşamentele şi plutoanele de bărbaţi înarmaţi până-n dinţi care mărşăluiau în şiruri nesfârşite spre docuri ca să urce la bord. Sergenţii cu bice mergeau în faţa lor, blestemând mulţimile şi lovindu-i pe cei care le blocau drumul.

De îndată ce treceau, străzile se închideau la loc, aşa că nu puteam decât să înaintăm târşâindu-ne picioarele, înghesuiţi umăr lângă umăr şi lipiţi de spatele celui din faţă. Bineînţeles, atât eu, cât şi Ramses am recunoscut imediat configuraţia oraşului; cândva, fusese căminul nostru, al amândurora. Am reuşit să ne ferim de arterele principale şi să o luăm pe alei şi prin tuneluri subterane dintre clădiri şi de pe sub ele. Unele dintre aceste pasaje erau atât de înguste şi de întunecate, încât trebuia să trecem câte unul, sugându-ne burţile şi întorcându-ne pe o parte în locurile mai strâmte. Ţineam în sus câteva lumânări aprinse ca să vedem drumul în faţă. Ne-am înarmat cu mult curaj ştiind că acele clădiri şubrede de deasupra noastră puteau să se prăbuşească şi că în jurul nostru, sub moloz, erau cadavrele zdrobite ale sutelor de nefericiţi care fuseseră ucişi de surpările anterioare.

Tunelurile pe care le parcurgeam duceau cu puţine avertismente – sau fără niciunul – în caverne şi încăperi de diferite mărimi şi înălţimi. Toate aceste camere erau pline de negustori ocupaţi să vândă sau să cumpere nenumăratele obiecte disponibile.

Printre mărfurile mai puţin obişnuite pe care le-am observat se numărau sticlele cu urina zeiţei Hathor. I-am oferit una în dar prinţesei, căci aveau un preţ foarte rezonabil. Totuşi, ea a refuzat, motivând că era suficient de capabilă să o producă pe a ei.

Un vânzător, o ființă cu fața extrem de pictată și de sex nedefinit, m-a acostat cu un salut:

– Bună, dragă băiete, ce zici de puțin du-te-vino sau, dacă preferi, înăuntru și afară?

– Mă tem că e prea devreme pentru mine. Încă n-am digerat micul dejun. O să mă facă să sughiț, am refuzat eu politicos.

El sau ea s-a uitat suspicios la mine, apoi m-a somat:

– Îmi amintești de celebrul lord Taita, vizionarul înțelept. Numai că tu ești mai bătrân și mult mai urât.

– Mă îndoiesc că l-ai întâlnit vreodată pe Taita, am răspuns eu provocării.

– Oh, da, l-am întâlnit, a răspuns dând din degetul arătător pe sub nasul meu. Îl cunoșteam bine.

– Atunci, spune-mi ceva despre el ce nu știe nimeni.

– Avea un mădular al plăcerii mai lung decât trompa de elefant și mai gros decât scula balenei. Dar acum e mort.

– Nu, cel la care te gândești era fratele său geamăn. Adevăratul lord Taita era stângaci. E singurul fel în care poți să-i deosebești, am explicat eu.

Rămas perplex, și-a băgat un deget în nas. Pe urmă, a clătinat din cap și a bolborosit:

– Ce ciudat! Nici măcar nu bănuiam că lordul Taita avea un frate geamăn.

S-a îndepărtat încă scobindu-se în nas. Atât Ramses, cât și Serrena și-au ridicat părul perucilor ce le atârna peste ochi și s-au uitat la mine.

– Aș vrea să pot minți și eu așa, cu o figură serioasă, mi-a spus Ramses gânditor.

– Cum se numește fratele tău geamăn? Dacă e mai tânăr și mai frumușel decât tine, mi-ar plăcea să-l cunosc, a spus Serrena serioasă.

Ramses a pișcat-o de fesă, iar ea a țipat.

Ne-am continuat apoi drumul prin labirintul subteran către suprafață. În cele din urmă, ne-am cățărat printr-o canalizare abandonată și am ieșit în colțul terenului de paradă, în spatele unui morman de dărâmături vechi, ce ascundeau latrina în aer liber atât de populară pentru ambele sexe. Când am ieșit, numeroși clienți erau ocupați cu treburile lor. Nu ne-am băgat în seamă unii pe alții, ci am continuat netulburați cu ce aveam de făcut.

În ziua aceea memorabilă, terenul de paradă era cea mai agitată și mai înghesuită parte a întregului oraș. N-am fi reușit să intrăm cu forța în amfiteatru dacă am fi încercat ruta obișnuită. După cum stabiliserăm dinainte, i-am găsit pe Weneg și pe patru dintre brutele lui așteptând să ne întâmpine la ieșirea din latrina informală. Ne-au preluat pe toți trei, formând în jurul nostru un cocon protector care să ne apere de pericolul de a fi călcați în picioare de mulțime, apoi ne-am croit drum în sus pe etajele de piatră, până când am ajuns la o bordură din apropiere de vârf, de unde aveam o priveliște grozavă a întregului stadion. Era plin de oameni stând umăr lângă umăr, părând mai numeroși decât toată populația orașului Luxor.

Doar centrul stadionului era gol. Acesta era împrejmuit cu funii, spre a nu fi înghițit de masele de oameni. Numeroși paznici stăteau unul lângă altul cu fața spre mulțime și cu spadele trase. Sub locul nostru se afla un podium înălțat din lemn. Și acesta era gol deocamdată. În fața podiumului era o estradă pe care o orchestră de cincizeci de instrumente cânta marșuri și arii patriotice.

Tumultul a crescut treptat până când, cu o bufnitură finală a cinelelor, orchestra a amuțit și toboșarul s-a întors cu fața spre public și cu brațele ridicate. Încet, zarva s-a potolit.

Pe urmă, în tăcerea aceea, o siluetă înaltă a păşit pe estradă. Părea o persoană din aur curat: din cap până în tălpi, era acoperită de metalul strălucitor. Coiful, apărătoarea pentru faţă, platoşa, protecţiile pentru picioare şi sandalele erau toate din aur. Lumina soarelui se juca pe metal, creând un efect orbitor pentru ochi. Era o demonstraţie abilă de artă a spectacolului.

Apoi, încă o dată, orchestra a izbucnit într-un imn intonat în forţă. Am recunoscut epopeea scrisă de Utteric despre propria glorie, căreia îi dăduse titlul modest de *Invincibilul*. Era semnalul pentru regimentul Gărzilor Regale de a intra pe teren. Mărşăluind la unison, cei peste o mie de oameni băteau cu săbiile în scuturi şi cântau refrenul imnului:

Zece mii de morţi pe câmp
Dar Invincibilul trăieşte!
Zece mii de ani ce trec,
Dar Invincibilul răzbeşte!

Ascultând afirmaţiile prosteşti şi caraghioase ale refrenului, am simţit că furia şi ura mea faţă de monstrul care conducea acum Egiptul creşteau din nou. Nebunia lui era sporită de viclenia şi iscusinţa cu care îl influenţau. M-am uitat la Serrena, care stătea lângă mine. Ea a simţit imediat ochii mei asupra ei şi mi-a răspuns la comentariul nerostit fără să-şi ia ochii de la silueta aurită.

– Ai dreptate, Taita. Utteric e nebun, dar e deştept. Măcelăreşte propria aristocraţie, marele organism de oameni pe care tatăl lui, faraonul Tamose, i-a instruit perfect; armata care i-a învins pe hicsosi şi care i-a alungat de pe pământul Egiptului. Asta pentru că sunt oamenii tatălui său şi pentru că loialitatea lor se află cu el în mormânt. După părerea lui Utteric, toţi sunt oamenii zilei de ieri. Oameni ca tine şi ca

Ramses. Ştie că toţi îl dispreţuiţi, aşa că vrea să vă distrugă şi să vă înlocuiască cu oameni ca Panmasi, care-l slăvesc pe el.

Ea a întors apoi capul şi s-a uitat pentru prima dată la mine, zâmbind.

– Ştii, desigur, că Panmasi, cel care m-a răpit, este acum general în noua armată a lui Utteric. De fapt, el comandă Gărzile Regale – regimentul pe care îl vezi acolo, a zis apoi arătând cu bărbia; era prea vicleană ca să-şi folosească arătătorul, riscând să atragă atenţia asupra ei. Acela e Panmasi, cel care stă în spatele faraonului pe podiumul de trecere în revistă.

Nu-l recunoscusem până atunci, când Serrena îmi atrăsese atenţia asupra lui. Coiful îi întunecase trăsăturile şi era parţial ascuns de cei care îl înconjurau.

– Dar tu? am întrebat-o eu. Nu eşti furioasă când îi vezi împreună pe Utteric şi pe Panmasi, cei care te-au umilit şi te-au torturat?

Ea s-a gândit câteva secunde la întrebarea mea, apoi a răspuns încet:

– Nu, nu furie, e un cuvânt prea blând. Ceea ce simt eu este o mânie clocotitoare.

Nu-i puteam vedea expresia în spatele firelor ce atârnau din peruca pe care o purta, însă tonul ei era complet convingător. În clipa aceea, gărzile în marş s-au oprit cu o ultimă bătaie a tălpilor şi au întins în sus tăişul expus al armelor lor, ca un salut pentru Utteric în armura sa de aur. Tăcerea neaşteptată ce ne-a cuprins pe toţi, spectatori şi participanţi deopotrivă, era atât de profundă, încât era aproape palpabilă.

Apoi silueta îmbrăcată în aur a faraonului a păşit în faţa podiumului. Încet şi cu fermitate, şi-a scos mănuşa de pe mâna dreaptă şi a ţinut-o dezgolită în sus. Am simţit-o pe Serrena încordându-se lângă mine, dar nu vedeam motivul

reacției ei. Nu era ceva neobișnuit ca faraonul însuși să-și expună mâna dreaptă în acest fel când saluta soldații.

Însă următorul lucru care s-a întâmplat a fost complet neașteptat.

În capătul opus al terenului de paradă, cu fața spre podium, se afla o movilă, un loc avantajos de unde spectatorii privilegiați aveau voie să privească spectacolul marțial. Între creasta movilei și marginea din față a podiumului era o distanță de mai puțin de două sute de pași.

Deodată, un obiect mic și negru a zburat din mulțimea de pe movila îndepărtată. Am o vedere excepțional de bună și, în ciuda masei compacte de oameni, l-am zărit din clipa în care a fost aruncat. La început, am crezut că e o pasăre, dar imediat după aceea mi-am dat seama de greșeală.

– Ia priviți! am exclamat. Cineva a tras cu o săgeată!

– Unde? a întrebat Ramses.

Serrena părea că zărise solul la o secundă după mine.

– Acolo, deasupra movilei. A arătat săgeata cu degetul când a ajuns la apogeul zborului, începând apoi să cadă. Vine direct spre noi.

Am făcut un calcul rapid.

– Nu o să ajungă la noi. A fost ridicată prea sus. În schimb, o să se îndrepte direct spre Utteric.

M-am ridicat iute în picioare. Deodată, eram îngrozit că Utteric, dușmanul meu de moarte, era în pericol. Dacă săgeata îl ucidea, avea să-mi răpească răzbunarea pentru toate suferințele pe care mi le provocase mie și oamenilor celor mai dragi mie. Voiam să-i strig un avertisment, dar săgeata venea prea repede pentru ca strigătul meu să fie eficient. Utteric încă stătea cu mâna dreaptă ridicată. Coiful lui de aur și platoșa ce-i acoperea pieptul erau o făclie aprinsă spre care săgeata zbura necruțătoare. Era ca și cum Utteric întâmpina moartea.

Am văzut apoi că vârful greu al săgeții era din cremene șlefuită, menită să străpungă armura. Avea să sfâșie platoșa moale de parcă ar fi fost un papirus. Timpul a părut apoi că încetinește. Toți oamenii – inclusiv personalul lui Utteric și mai ales eu – păreau încremeniți, incapabili să se miște. Săgeata a devenit neclară din cauza vitezei pe ultimii metri, apoi, cu un zăngănit metalic ca de clopot mare, a lovit, iar Utteric a fost aruncat în spate. Însă în clipa scurtă în care a rămas încă în picioare, am văzut vârful săgeții și jumătate din băț ieșindu-i dintre omoplați. Îl străpunsese cu totul.

S-a prăbușit pe scândurile din lemn ale podiumului cu o forță atât de mare, încât unele s-au crăpat. A rămas apoi complet nemișcat, străpuns în inimă și ucis pe loc.

Liniștea care a urmat a fost deplină, desăvârșită. Era ca și cum întreaga lume și-ar fi ținut respirația, apoi, ca într-un glas, au scos cu toții un strigăt de uimire cumplită, un vaiet puternic de jale, ca și cum și-ar fi pierdut tatăl. Personalul din armata lui Utteric a dat fuga în față. În fruntea lor se aflau generalul Panmasi și câțiva dintre sicofanții săi. Unul dintre ei a scos o pătură cu care a înfășurat corpul, fără să încerce să scoată vârful de cremene al săgeții din organele faraonului sau din armura ce-i ascundea capul și trunchiul.

Pe urmă, vreo zece oameni au ridicat cadavrul și l-au cărat pe scările ce duceau de pe podium spre clădirea cu ziduri de piatră de jos. Orchestra a început să cânte un bocet. Masele păreau nedumerite și nesigure, neștiind cum să reacționeze. Unii plângeau și se văitau ostentativ, smulgându-și smocuri de păr din cap. Însă mulți își stăpâneau cu greu bucuria, încercând s-o ascundă după poalele hainelor și frecându-se la ochi cu putere ca să le curgă lacrimile.

Probabil eram unul dintre puținii, din mulțimea aceea, cu adevărat triști din cauza morții lui Utteric. I-am îmbrățișat pe

Ramses şi pe Serrena pentru propria-mi consolare, dar nu eram departe de a vărsa lacrimi sincere, din inimă.

– N-ar fi trebuit să se termine aşa, le-am şoptit. Utteric a scăpat de pedeapsa pe care o merita pentru cruzimea şi răutatea lui monstruoasă.

Pe de altă parte, Ramses era încântat.

– Măcar s-a dus, o dată pentru totdeauna, a zis el – bineînţeles, el era cel care urma la tronul faraonului. Mă întreb cine o fi tras cu săgeata. Aş vrea să-i mulţumesc din suflet şi să-l răsplătesc pentru curaj.

În mulţime a urmat apoi o mişcare – cu ezitare şi nesiguranţă, oamenii se îndreptau spre porţile de ieşire. Ne-am alăturat şi noi, însă nu am ajuns prea departe până să dăm peste gărzile înarmate aflate la post. Ordinele lor aspre se auzeau clar până în locul în care înaintam cu greu, înghesuiţi în mulţime.

– Înapoi! Toţi trebuie să rămâneţi pe loc. Nimeni nu pleacă de pe stadion până când nu este descoperit asasinul. Au întors apoi suliţele, împingând cu beţele mulţimea şi gonindu-i pe toţi de lângă porţi. Ştim cine a tras săgeata care l-a ucis pe faraonul Utteric cel Invincibil.

Mormăind şi protestând, ne-am întors la locurile de dinainte.

Serrena stătea aproape de mine, cu faţa întoarsă dinspre Ramses, care încă i se plângea vecinului de pe partea lui. Abia mişcând buzele, astfel că doar eu o puteam auzi, a rostit:

– Nu a fost el.

– Nu înţeleg. Cine nu a fost... cine? am întrebat la fel de încet.

– Silueta în armura de aur nu era Utteric. Nu pe Utteric l-a străpuns săgeata, a repetat ea. Era un imitator, o dublură.

– De unde ştii? Era mascat complet.

Am prins-o de braţ şi am tras-o deoparte. Am simţit un val de uşurare la gândul că aş putea încă să mă răzbun pe Utteric, care era încă în viaţă.

– I-am văzut mâna dreaptă, a spus Serrena simplu.

– Tot nu înţeleg, am protestat. Ce legătură are mâna lui cu...? Mi-am întrerupt protestul şi m-am uitat la ea. De obicei, nu reacţionam atât de lent. Vrei să spui că mâna fără mănuşă nu era a lui Utteric?

– Exact! mi-a răspuns ea. Utteric are mâinile netede şi fără pată. Aproape ca acelea ale unei fete tinere. E neobişnuit de mândru de ele. Apropiaţii lui spun că şi le spală cu lapte de cocos de trei ori pe zi.

– De unde ştii asta, Serrena? am insistat. Când ai apucat să-i studiezi mâinile?

– De fiecare dată când le-a ridicat ca să mă lovească peste faţă. De câte ori a încercat să-mi rupă nasul răsucindu-l. De fiecare dată când şi-a înfipt degetele în vaginul meu sau mi le-a vârât în anus ca să-şi facă iubiţii frumoşi să râdă, a spus ea cu amărăciune, iar tonul ei sublinia indignarea încă resimţită. Bărbatul cu masca de aur care a fost lovit de săgeată avea mâinile aspre, cu bătături, ca ale unui fermier. Nu era Utteric.

– Da, are sens ce spui. Dar îmi pare rău că te-am făcut să dezvălui detalii atât de intime şi dezgustătoare despre umilinţa la care te-a supus.

– Câtă vreme Ramses nu află despre ce mi-au făcut... Nu vreau ca el să ştie. Promite-mi că nu o să-i spui niciodată.

– Îţi promit solemn.

Ştiam că vorbele erau banale, aşa că am strâns-o de mână ca să le dau greutate.

Am aşteptat o oră, apoi încă una. Singura uşurare, atât cât se putea, erau lamentările solemne cântate la nesfârşit de orchestră, jelind moartea faraonului. Mormăielile din

rândul mulțimii se transformaseră deja în mânie. Auzeam remarci rostite în chip fățiș, care erau la limita trădării. Acum, că faraonul era mort, acei cetățeni care de obicei aveau grijă cum își exprimau părerile despre el erau mult mai puțin discreți.

Deodată, pe neașteptate, orchestra a trecut la o muzică veselă și senină, în contrast cu cea pe care o cântase până atunci. Bâiguielile mulțimii s-au estompat, transformându-se într-o tăcere nedumerită. Îi vedeam pe bărbații și pe femeile care în ultimele două ceasuri își exprimaseră păreri nestăpânite despre faraon și despre moartea lui privind neliniștiți în jur, încercând să-și dea seama cine îi mai auzise și regretându-și cuvintele.

Generalul Panmasi și alți patru ofițeri de rang înalt din armata faraonului au urcat scările de la clădirea de jos, unde căraseră cu două ore înainte cadavrul înfășurat în pătură al faraonului. Orchestra i-a întâmpinat cu o muzică însuflețită când s-au așezat umăr lângă umăr în fața podiumului. Când muzica a amuțit, în cele din urmă, generalul Panmasi a pășit în față și a început să vorbească prin portavocea pe care o avea în mână. Cu acel instrument, vocea lui se auzea pe tot terenul de paradă. Alți ofițeri militari juniori erau așezați la anumite intervale, ca să le redea discursul lui Panmasi și celor aflați în spatele mulțimii.

– Cetățeni drepți și loiali ai mărețului Egipt, am vești bune pentru voi. Mult iubitul nostru faraon Utteric, pe care l-am văzut cu toții doborât de săgeata unui trădător, a dovedit că merită apelativul de Invincibil. A înșelat moartea! Este încă împreună cu noi! El trăiește veșnic.

O tăcere îndoielnică a întâmpinat dezvăluirea. Toți văzuseră săgeata străpungând trupul lui Utteric. Văzuseră cu ochii lor că fusese o lovitură fatală. Se temeau că era o

păcăleală care să-i facă să se trădeze. Au lăsat ochii în jos, foind din picioare şi încercând să evite un schimb de priviri cu vecinii lor sau alte gesturi incriminatoare.

Panmasi s-a întors spre capul scării şi s-a aşezat supus în genunchi. Ceilalţi patru ofiţeri i-au urmat imediat exemplul, lovindu-se cu frunţile de scândurile podiumului.

Aceeaşi siluetă îmbrăcată în armura de aur pe care o văzuseràm mai înainte transportată într-o pătură îmbibată de sânge ieşea acum de pe scară. Mergea drept, mândru şi îndrăzneţ. Nu dădea niciun semn al rănii fatale pe care o suferise, cu excepţia petelor de sânge uscat de pe armură şi a găurii făcute în faţa platoşei de aur de săgeata asasinului. A mers apoi în faţa podiumului şi şi-a scos coiful de pe cap ca să-şi arate trăsăturile, pe care populaţia ajunsese să le cunoască foarte bine.

Aceleaşi persoane din mulţime care mai devreme aplaudaseră pe ascuns moartea lui se prosternau acum cu o fervoare credincioasă, gudurându-se ca nişte căţei şi strigându-şi bucuria nemărginită faţă de întoarcerea lui miraculoasă din morţi.

Utteric se uita semeţ la ei; trăsăturile lui – subliniate de machiajul de pe faţă – erau trufaşe, sarcastice şi de o frumuseţe efeminată. În mod evident, se bucura de adularea nebunească a publicului. În cele din urmă, a ridicat mâinile ca să se facă linişte.

– Ai avut dreptate, i-am şoptit Serrenei. Chiar are mâini de fată.

Ea a încuviinţat.

– Cine a fost ucis de săgeată? am întrebat apoi.

– Nu vom şti niciodată, m-a asigurat Serrena. E deja ars tăciune sau pe fundul Nilului, cu greutăţi prinse de picioare.

Pe urmă, mi-a făcut semn să tac, căci faraonul începuse să vorbească.

– Dragul meu popor, supușii mei credincioși, m-am întors la voi! M-am întors din locul întunecat în care am fost trimis de săgeata unui asasin.

Mulțimea și-a strigat bucuria pentru supraviețuirea lui. Apoi faraonul a ridicat mâinile încă o dată și toți au tăcut imediat.

– Acum, știți cu toții că sunt trădători în afara țării! a continuat Utteric, iar vocea i-a devenit brusc acuzatoare și furioasă. Există oameni care au complotat pentru asasinarea mea și care au încercat să-și îndeplinească planurile malefice.

Masele gemeau de neliniște la însuși gândul acestei trădări.

– Știu cine sunt acești trădători ucigași. Gărzile mele credincioase i-au arestat pe toți cei treizeci. Își vor primi pedeapsa pe care o merită din plin. Conduși de generalul Panmasi, spectatorii au izbucnit în aplauze sălbatice și în declarații de loialitate patriotică. După ce s-au potolit, într-un târziu, faraonul a continuat: Primul și cel mai mare dintre acești ticăloși este cel care a tras cu săgeata ce trebuia să mă ucidă. Este unul dintre miniștrii mei, în care mi-am pus toată încrederea. Gărzile mele l-au văzut trăgând cu arcul ce a lansat săgeata care m-a lovit, dar care nu m-a putut ucide. Apoi a ridicat vocea: Aduceți-l pe trădătorul Irus!

– Nu ministrul Irus! a protestat Ramses cu o șoaptă îngrozită. E un om bătrân, dar nobil și bun. N-ar comite niciodată o crimă. Mă îndoiesc că e destul de robust ca să tragă cu arcul.

Serrena l-a luat de mână ca să-l facă să tacă și să-l împiedice să se ridice în picioare.

– Irus nu mai poate fi salvat, dragul meu, a șoptit ea. Bărbatul care a lansat săgeata asasinului e, mai mult ca sigur, același care îl conduce pe Irus pe eșafod. Se numește Orcos

şi e unul dintre cei mai nemiloşi lachei ai lui Utteric. Dar are şi reputaţia de a fi un arcaş formidabil.

Ramses a dat întristat din cap.

– Îl ştiu bine pe Orcos. Ştiu şi că Irus a încercat să se opună unora dintre cele mai sălbatice şi crude decizii ale lui Utteric. E preţul pe care trebuie să-l plătească pentru aceste indiscreţii.

– Utteric joacă una dintre cele mai bune cărţi azi. În primul rând, îşi afirmă pretenţia la nemurire. Supuşii săi l-au văzut ucis. Acum s-a întors din morţi ca să-i distrugă pe cei care i se opun. Serrena vorbea încet, dar cu convingere. Oamenii îl plac pe Irus. Utteric are de gând să amuţească vocile tuturor oamenilor cinstiţi şi de onoare din Egipt. A aflat că tatăl meu e pe mare cu flota şi carele lui, precum şi cu toţi acei regi vasali. Îşi asigură spatele înainte să plece ca să se opună invaziei tatălui meu. Nu putem face nimic până nu ajunge aici, în Egipt. Putem doar să aşteptăm. Poate că Utteric o să-i trimită pe Irus şi pe ceilalţi acuzaţi la Porţile Chinurilor şi Durerii; dacă e aşa, putem să avem grijă de ei.

Gărzile regale i-au condus pe Irus şi pe ceilalţi prizonieri pe podium, cu mâinile legate în faţă. Era clar, dintr-o privire, că fuseseră bătuţi şi trataţi cu asprime. Majoritatea sângerau, iar Irus, aşa-zisul lor lider, era conştient doar pe jumătate. Faţa lui, cândva arătoasă, era atât de umflată şi de învineţită, încât abia l-am mai recunoscut. Şuviţele lui lungi şi albe erau încâlcite de propriul sânge uscat. Fusese dezbrăcat de toate hainele, purtând doar o cârpă pe mijloc, iar spatele îi era acoperit de umflături de la bici. A fost nevoie de două gărzi regale care să-l sprijine şi să-l ţină în picioare când l-au târât în faţa faraonului.

Utteric s-a lansat imediat într-un atac verbal la adresa lui. Pe măsură ce vorbea, se lăsa cuprins de una dintre crizele lui

maniace de furie. Rareori am auzit mizerii care să se compare cu cele care-i zburau de pe buze amestecate cu salivă. Avea cravaşa în mâna dreaptă şi o folosea ca să-şi sublinieze tirada: lovea cu ea în faţa bătrânului, dând înainte şi înapoi, până când i s-a scurs sângele în barbă şi i-au cedat picioarele sub el. Cele două gărzi l-au ridicat din nou, ca să stea cu faţa spre torţionarul său şi să suporte fiecare lovitură.

În cele din urmă, Utteric a păşit în spate. Gâfâia nebuneşte, iar transpiraţia îi curgea în râuri pe obraji. A dat drumul cravaşei cu care îl bătuse pe Irus şi şi-a scos sabia de la curea.

– Daţi-i drumul, le-a spus el gărzilor gâfâind. Lăsaţi-l să cadă în genunchi într-o atitudine de implorare. Tăiaţi-i legăturile de la mâini ca să le poată întinde şi să-mi ceară îndurare.

Evident, gărzile făcuseră acest lucru de multe ori până atunci şi cu alţi prizonieri. Au zâmbit, anticipând, în timp ce îndeplineau ordinele faraonului.

– Întinde mâinile, trădător otrăvitor. Imploră-mă să-ţi arăt îndurarea mea regală, rahat bătrân şi puturos, a strigat el la Irus.

Bătrânul era prea dărâmat ca să răspundă; a clătinat din cap uluit şi picăturile de sânge s-au împrăştiat pe scândurile de sub el.

– Obligaţi-l s-o facă! le-a strigat Utteric gărzilor.

Încă zâmbind, gărzile au păşit în faţă şi au prins capetele funiei pe care i-o lăsaseră legată anume de încheieturi. Au tras de acestea şi Irus a fost tras cu faţa în jos pe scândurile podiumului, cu braţele întinse în faţă cât erau de lungi.

Utteric a înaintat cu tăişul sabiei pregătit. A bătut uşor pe antebraţul lui Irus ca să măsoare distanţa, apoi a ridicat sabia deasupra capului şi a coborât-o de sus cu viteză. Lama de bronz a tăiat braţul stâng al lui Irus, în carne şi os, fără

ezitare. Garda care trăgea de funie a căzut pe spate și sângele a țâșnit din ciotul retezat cu un jet. Irus a scos un strigăt scurt și mulțimea de privitori l-a preluat, jumătate de groază, jumătate în chip aprobator.

Încă o dată, Utteric a ridicat sabia și după ce a măsurat lovitura cu ochi de spadasin, a lovit și a tăiat și celălalt braț al lui Irus. Cu ambele brațe scurtate, Irus s-a prăbușit scâncind într-o baltă de sânge.

Generalul Panmasi a venit în stânga lui Utteric și i-a făcut semn unui car ce stătea în așteptare să se apropie. Vizitiul a adus vehiculul la baza podiumului, cu toți cei patru cai săltând și agitându-se din pricina duhorii de sânge. Între timp, cele două gărzi legaseră cu funie gleznele lui Irus. I-au dat apoi capetele funiilor vizitiului, care le-a legat de inelele din spatele vehiculului. Faraonul a sărit apoi de pe podium și a ocupat locul vizitiului în car, pe care acesta i-l lăsase liber. Utteric a tras de hățuri și cei patru cai au pornit la trap, târând trupul mutilat al lui Irus în spatele vehiculului. Acesta a strigat în agonie și la început a încercat disperat să-și echilibreze trupul gol și mutilat și să se ferească de pietre și de celelalte obstacole împrăștiate în perimetrul stadionului cu cioturile însângerate ale brațelor. Dar la al doilea ocol al stadionului, a devenit tot mai slăbit și în curând nu s-a mai putut apăra. Capul i-a săltat pe pământ până când s-a stins și ultima fărâmă de viață din el. Faraonul Utteric a tras cadavrul înapoi pe podium și a coborât din car.

– Invincibile faraon, ce ar trebui să facem cu celelalte mizerii? l-a întrebat generalul Panmasi când Utteric a urcat din nou pe podium.

Cu sabia scoasă, a arătat spre ceilalți douăzeci și nouă de prizonieri care îngenuncheau, împinși ca porcii la tăiere.

Utteric le-a aruncat o privire disprețuitoare.

– Am muncit destul pentru o zi. Trimite toată gașca asta trădătoare la Porțile Chinurilor și Durerii. Lasă-i pe experții în durere să se ocupe cum trebuie de ei.

– Va trebui să ne întoarcem degrabă la Grădina Bucuriei ca să-i întâmpinăm pe prizonierii lui Utteric, i-am avertizat pe Serrena și pe Ramses în timp ce faraonul și anturajul lui urcau din nou în care, ieșind de pe stadion și luând-o în direcția palatului de aur.

Ne-am croit cu greu drum pe străzile aglomerate, dar de îndată ce am ajuns la porțile orașului, am alergat aproape tot drumul pe dealuri, luând-o pe scurtături, înaintând prin apa pâraielor și cățărându-ne pe versanții abrupți de piatră, prea povârniți pentru caii care trăgeau carele încărcate, aflate nu departe în urma noastră. Încă o dată, am fost uimit de felul în care Serrena ținea pasul cu mine și cu Ramses; deseori, ea ajungea prima în vârful urcușurilor mai aspre, căci avea pasul mult mai ușor decât oricare dintre noi. Nu eram decât cu o oră în fața convoiului de care ce aduceau prizonierii condamnați din orașul Luxor; de fapt, încă eram prins cu machiajul și cu îmbrăcatul costumului lui Doog când s-au auzit strigătele santinelelor din turnurile de observare, avertizându-ne de apropierea mai multor vehicule pe drumul dinspre oraș.

Am dat fuga la porțile principale la timp ca să îi primesc pe nou-sosiți, rostind elucubrațiile sinistre obișnuite în formă de întrebare și răspuns; apoi i-am condus în încântătoarea Grădină a Bucuriei a Serrenei. De îndată ce și-au revenit din șocul de a se trezi într-un paradis în comparație cu ceea ce așteptau ei, am aruncat costumul lui Doog și i-am prezentat pe toți lui Ramses. Ne cunoșteau bine din vedere pe mine și pe Ramses, încă de când locuiam în Luxor, căci amândoi fuseserăm oameni cu un statut important. Însă fuseseră

informați de către Utteric că amândoi eram morți de mult, așa că uimirea și bucuria lor au fost fără limită. Ne-au înconjurat și au vociferat cu bucurie, căutând șansa de a ne îmbrățișa pe amândoi și de a-și exprima recunoștința infinită pentru că-i scăpaserăm de amenințarea și umbra morții.

A fost nevoie doar de o minimă sugestie din partea mea pentru ca toți să recunoască în Ramses pe viitorul faraon al Egiptului, după înlocuirea creaturii detestabile care-și însușise acest titlu, ba chiar îi și trimisese pe toți la moarte prin tortură.

Unul câte unul, au început să îngenuncheze în fața lui Ramses și să-l proclame faraon, apoi, deodată, cu toții îl slăveau și-i jurau credință. Am lăsat fervoarea lor să ajungă în punctul maxim și să înceapă apoi să se domolească, până să îmi joc cartea câștigătoare.

Serrena așteptase până atunci în pavilionul din apropiere și a apărut exact la momentul oportun. Prizonierii eliberați s-au întors spre ea cu o expresie curioasă, care s-a transformat în curând într-o stupefacție tăcută. Îi explicasem nevoia de a prezenta cea mai cuceritoare înfățișare de care era în stare, dar nici eu nu mă așteptasem ca ea să îmbunătățească perfecțiunea.

Purta cea mai uimitoare rochie dintre cele trimise de mama ei, Tehuti. Avea o nuanță divină de verde, care se schimba miraculos în toate celelalte culori ale curcubeului în timp ce lumina dansa pe material, la fiecare pas. Sugera forma atât ătoare a corpului ei și îi lăsa brațele goale, evidențiindu-i pielea lucioasă, perfectă. Gâtul lung și elegant era de o frumusețe inefabilă. Verdele ochilor ei era mai luminos decât orice smarald prețios, uluind privitorul cu perspicacitatea lor.

M-am dus în întâmpinarea ei, i-am luat mâna și am condus-o acolo unde Ramses aștepta s-o primească. Ea strălucea

şi aluneca pe lângă mine, iar zâmbetul pe care îl afişa îi captiva pe spectatori, care o priveau hipnotizaţi. Ramses a întins mâna ca să o întâmpine, iar eu m-am întors spre oaspeţii noştri şi le-am vorbit din nou.

– Îmi face o plăcere nemăsurată să v-o prezint pe fiica regelui Hurotas şi a soţiei lui, regina Tehuti. Ea este prinţesa regală din Lacedemonia şi se numeşte Serrena. E logodită cu faraonul Ramses. El a salvat-o din captivitate şi din mâinile falsului faraon Utteric. Va deveni regina voastră. Domnii mei, vă rog să-i prezentaţi omagiile voastre!

Unul după altul, ei au venit în faţa Serrenei şi au făcut o plecăciune, iar ea le-a arătat un zâmbet care sunt sigur că i-a transformat imediat în admiratorii şi susţinătorii ei pentru tot restul vieţii. În acest fel, am avut un rol esenţial în asigurarea urcării lui Ramses pe tronul Egiptului şi a locului meu ca sfătuitor şi cancelar.

Le-am lăsat noilor recruți foarte puțin timp ca să-și găsească locul în rândurile noastre. Îi știam după nume sau după chip pe cei care erau cu adevărat valoroși pentru cauza noastră și i-am prezentat imediat celor care veniseră înaintea lor. Apoi i-am împărțit pe toți în poziții în care să fie cât mai eficienți pentru planurile noastre.

Prima mea grijă adevărată a fost să aflu de la ei tot ce știau despre Utteric și mașinațiunile lui întortocheate, ca să fim într-o poziție superioară de luptă și să-l distrugem. Știam deja o mare parte din ceea ce au reușit să-mi spună. Dar am fost fascinat să aud de la ei cum izbutise Utteric să se transforme într-o personalitate impalpabilă, legată doar superficial de realitate. Își concepuse numeroase identități sau dubluri, precum cel care fusese răpus de săgeată pe podiumul de pe stadion; câteva ore mai târziu revenise el însuși, pretinzând că este în viață. Potrivit noilor mei informatori, persoanele care jucau rolul faraonului în public erau, de cele mai multe ori, impostori. Printre ei se aflau și cei care comandau armatele pe câmpul de luptă, aproape exclusiv dubluri.

Am aflat din aceste surse și că armatele lui Hurotas și ale aliaților săi ajunseseră, în sfârșit, în Egipt. Năvăliseră de pe

vasta Mare de Mijloc cu o flotilă enormă de nave, care urmau să debarce aproape o mie de care de război la Sazzatu, la doar treizeci de leghe spre est de locul unde Nilul se vărsa în mare. În timp ce aceste care conduse de generalul Hui mergeau pe uscat spre oraşul Abu Naskos, navele dădeau buzna în multiplele guri ale Nilului şi îşi croiau drum spre sud ca să asedieze acelaşi oraş, învăluindu-l într-un atac ramificat de pe uscat şi de pe fluviu.

Abu Naskos era capitala nordică a lui Utteric în locul oraşului Memphis. Acesta suferise stricăciuni ireparabile în timpul asediului anterior organizat de mine şi de Hurotas, când distrusesem zidurile ca să-l înfrângem pe Khamudi, liderul hicsosilor. Utteric construise un oraş nou – şi o capitală formidabilă – la Abu Naskos, la patruzeci de leghe mai departe în nord. Se afla pe locul ruinelor unui alt oraş străvechi, ale cărui origini se pierduseră în ceţurile Antichităţii.

Având toate aceste lucruri în minte, am decis că trebuia să aflu chiar eu dacă adevăratul Utteric era cel care pleca spre nord cu cea mai mare parte a armatei sau dacă unul dintre impostorii lui îşi asuma acest rol. Dacă în fruntea armatei era Utteric însuşi, atunci aveam motiv să încercăm să ocupăm oraşul Luxor de la diviziile reduse pe care le lăsase în urmă ca să-l păzească, deşi noi eram doar vreo patru sute ascunşi în Grădina Bucuriei. Trebuia să sperăm că-i vom putea întoarce pe apărătorii rămaşi ai oraşului sub flamura noastră. Eram hotărât să mă duc singur ca să fiu martor la plecarea lui Utteric din Luxor, fără să-i iau nici pe Weneg şi nici pe Ramses cu mine. Am avertizat santinelele de pe porţile principale să nu dea nimănui vestea plecării mele de acolo şi, în ora de după miezul nopţii, cea mai liniştită dintre toate, m-am furişat pe porţile Grădinii Bucuriei în beznă şi am luat-o pe dealuri către oraşul Luxor.

Luna plină era încă sus, iar zorile încă departe când am ajuns la destinație și am privit în jos spre Nil de pe înălțimi. Portul era luminat de facle aproape la fel de puternic ca ziua. Șiruri constante de docheri tropăiau pe chei sub poverile grele pe care le încărcau în calele navelor. După ce se umplea, fiecare navă închidea bocaporții și se îndepărta de doc, întorcându-se cu prora în direcția curentului și dispărând în întuneric spre orașul Abu Naskos.

Apoi, când cerul s-a luminat și marginea soarelui a țâșnit deasupra orizontului spre răsărit, câțiva călăreți au trecut în galop prin porțile portului și au strunit caii lângă una dintre galerele de război ancorate. După aceea au descălecat și au urcat în grup pe pasarelă, îndreptându-se spre puntea principală a navei. Erau toți îmbrăcați în stilul devenit popular în rândul clasei superioare de la ascensiunea pe tron a lui Utteric. Acesta includea pălării cu borul lat, ce le ascundeau trăsăturile. Echipajul galerei a împins nava de la chei și, în timp ce se întorcea purtată de curent, unul dintre pasageri și-a ridicat pălăria și s-a aplecat să-l sărute pe gură pe unul dintre însoțitorii lui. Apoi, când s-a întors și și-a pus din nou pălăria, am surprins o clipă trăsăturile lui. Am oftat satisfăcut. Era, fără îndoială, însuși Utteric cel Invincibil. Veghea îmi fusese răsplătită pe deplin.

M-am întors în grabă la Grădina Bucuriei și am întrunit consiliul de război într-o sesiune urgentă, ca să plănuim mișcarea următoare. Voiam să profit din plin de faptul că Utteric plecase grăbit din Luxor ca să apere orașul nordic, ce era amenințat în mod mai evident de asaltul regelui Hurotas. A urmat o dezbatere temperată și bine chibzuită, care a durat aproape tot restul zilei.

În cele din urmă, am hotărât să așteptăm cinci zile – ca să-i dăm timp lui Utteric să înainteze spre nord – înainte să

deschidem atacul asupra forţelor pe care le lăsaseră în Luxor. Nu aveam de unde să ştim exact cât de numeroase erau acestea. Bineînţeles, Utteric era un comandant fără experienţă, dar, dincolo de greşelile lui, nu putea şti ce fortăreaţă reuşiserăm noi să construim în Grădina Bucuriei, cu oamenii superiori pe care el îi trimisese la noi spre a fi executaţi. Exista o şansă excelentă să-şi fi redus garnizoana din Luxor într-o măsură periculoasă. În esenţă, ceea ce trebuia să aflăm era pe cine lăsase la comandă şi ce forţă îi pusese la dispoziţie persoanei pe care o numise.

Între timp, am decis că unii dintre noi – care eram bine cunoscuţi şi văzuţi în Luxor, în ciuda duşmăniei lui Utteric şi a faptului că se zvonea că am fi fost ucişi de Doog şi de torţionarii lui – ar fi trebuit totuşi să meargă în oraş şi să încerce să ia legătura cu acei cetăţeni pe care îi cunoşteam şi care erau părtaşi ai cauzei noastre. Era necesar să-i avertizăm despre intenţiile noastre şi să încercăm să le câştigăm simpatia pentru urcarea lui Ramses pe tronul de faraon în locul lui Utteric.

De parcă toate aceste neliniști și dezastre incipiente n-ar fi fost suficiente, în aceeași seară, pe când deschideam o carafă de vin roșu ca să-mi potolesc nervii întinși, am fost vizitat pe neașteptate în încăperile mele din turnul sudic de către Ramses și Serrena. Comportamentul lor era neobișnuit și m-a alertat imediat. Mai întâi, au ciocănit la ușa mea în loc să intre neanunțați. Se țineau de mână, dar niciunul nu m-a putut privi direct în ochi. Cu toate acestea, și-au exprimat speranța fierbinte că nu mă deranjau în niciun fel. Când i-am asigurat că nu era cazul, conversația s-a încheiat brusc. Am rupt tăcerea oferindu-le amândurora o cană de vin, în ciuda faptului că era ultima mea carafă. Au acceptat amândoi cu recunoștință și, în timp ce beam vinul cu o concentrare extremă, s-a făcut iar liniște.

În cele din urmă, am rupt tăcerea întrebându-i dacă mai era vreun fel în care puteam să-i ajut. După ce au schimbat o privire rapidă, dar semnificativă, Serrena a făcut pasul decisiv.

– Trebuie să ne căsătorim, a spus ea.

Asta m-a luat prin surprindere.

– Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui, am răspuns eu precaut. Vrei să zici că ați fost obraznici și acum trebuie să fiți căsătoriți ca să evitați consecințele?

– Nu! Nu! Nu fi nebun, dragă Taita! Tocmai am avut prima noastră ceartă adevărată pentru că nu am fost obraznici.

– Acum chiar sunt nedumerit, am recunoscut eu. Trebuie să-mi explicați treaba asta.

– Tocmai ne-am certat prima oară pentru că eu vreau s-o fac, iar Ramses nu vrea. Spune că i-a promis mamei mele că va aștepta până ne vom căsători.

– Nu ți-ai dat și tu cuvântul, Serrena? am întrebat-o.

– Da, dar nu credeam că ar însemna pentru totdeauna, a spus ea întristată. Am așteptat un an și e destul. Nu mai pot să aștept nicio zi. Îmi pare foarte rău, Taita, dar trebuie să ne căsătorești în noaptea asta!

– Dar mâine? am amânat eu. Să-mi dați șansa să mă obișnuiesc cu ideea?

Serrena a clătinat din cap.

– În noaptea asta! a repetat ea.

– Îmi îngădui să-mi termin vinul?

Ea a încuviințat.

– Sigur că da! După ce ne căsătorești.

– Ce loc ați ales pentru acest eveniment important?

– În grădina mea, unde ne pot vedea toți zeii pentru a ne da consimțământul lor.

– Foarte bine, am capitulat eu. Va fi o mare onoare pentru mine să oficiez!

Și a fost o ceremonie frumoasă. Toți trei am vărsat lacrimi de bucurie grație frumuseții vorbelor mele. După ce am pronunțat cuvintele fatale – „Acum, în prezența zeilor, vă declar soț și soție!" –, cei doi au dispărut ca fumul în vânt și nu i-am mai văzut ceva vreme. Când i-am zărit, în sfârșit, încă se țineau de mână, dar nu sugerez că doar asta făcuseră în cele două zile care trecuseră.

– Ei bine? am întrebat. Sper că sunteți satisfăcuți, în sfârșit!

– Dacă aș fi avut idee cât de minunat este în realitate, m-aș fi măritat cu Ramses chiar în ziua în care l-am cunoscut, a răspuns ea serioasă. Îți mulțumesc de o mie de ori, Taita. Mi-a depășit până și cele mai extravagante așteptări.

În a treia zi de după plecarea lui Utteric din Luxor, am considerat că am fi în siguranță dacă am merge în recunoaștere spre oraș. Ramses și cu mine am ales zece oameni pe care îi cunoșteam bine și în care aveam încredere deplină, dintre cei pe care îi adăpostiserăm în Grădina Bucuriei. Toți am jurat să păstrăm secretul în cazul în care aveam să fim capturați. Urma să mergem la moarte fără să divulgăm vreo informație. Ne-am despărțit și ne-am apropiat separat de porțile orașului. Aproape imediat m-a șocat atitudinea gărzilor, care erau mult mai vigilente decât le văzusem înainte. Din acest motiv, eu și Ramses am decis, când încă eram la oarecare distanță, să nu riscăm să intrăm în oraș. Am luat-o pe una dintre potecile ce ocoleau porțile, unde se adunaseră nenumărați oameni care căutau să intre, dar care erau verificați cu meticulozitate și percheziționați în detaliu de paznici înainte să fie lăsați înăuntru.

Am rămas printre acei pierde-vară din afara zidurilor și am urmărit de la o distanță sigură cum se desfășurau lucrurile. Curând, unul dintre însoțitorii noștri a fost prins și luat de santinele. În mod evident, îl recunoscuseră ca fiind unul dintre cei arestați și aduși pe stadionul orașului în ziua în care Utteric își demonstrase invincibilitatea, supraviețuind

tentativei de asasinat a arcașului ascuns. Însă doi dintre tovarășii noștri au reușit să treacă de paznici și au fost lăsați să intre în oraș. Cu toate acestea, am decis să nu riscăm mai mult și i-am chemat pe cei care așteptau încă la rând să intre. Pe urmă, ne-am retras discret cu toții și, mergând încă singuri, ne-am întors în Grădina Bucuriei. Aici, am așteptat cu nerăbdare să se întoarcă în grădină cei doi tovarăși ai noștri care reușiseră să treacă de verificările paznicilor. Au reușit să facă asta chiar înainte de apusul soarelui, când porțile s-au închis. Totuși, pierdusem unul dintre cei mai buni oameni ai noștri. Nu l-am mai văzut niciodată și puteam doar să presupunem că fusese torturat și executat de bătăușii lui Panmasi. Deși asta îi fusese soarta, el nu ne-a trădat și nu ne-a pus în pericol prin mărturisirile lui în fața răpitorilor.

Și cei care se întorseseră în siguranță din oraș erau oameni de ispravă. Cei doi frați pe nume Shehab și Mohab reușiseră să ia legătura cu prietenii, rudele și compatrioții lor din oraș și obținuseră de la ei informații vitale. Persoana pe care Utteric o lăsase la comandă în absența lui era însuși generalul Panmasi, același tâlhar ticălos care o capturase pe Serrena și o răpise din Lacedemonia. Însă mă punea pe gânduri faptul că era, fără nicio îndoială, și un adversar viclean și necinstit.

De la cei doi frați am aflat că generalul Panmasi nu avea sub comanda lui mai mult de trei sau patru sute de oameni. Utteric luase restul armatei în nord, cu el, la Abu Naskos, ca să respingă invazia lui Hurotas. Asta indica faptul că Utteric nu avea o idee prea clară despre numărul oamenilor pe care noi îi eliberaserăm din mâinile lui. Trebuie să fi fost convins că ordinele lor de execuție fuseseră îndeplinite ca la carte de temutul Doog. În mod clar, nu avea nici cea mai vagă idee despre faptul că Doog nu mai era în poziția de a măcelări

oameni nevinovaţi şi că ţeasta lui lustruită împodobea acum porticul din Grădina Bucuriei.

Abia aşteptam să-i spulber iluziile lui Panmasi!

Am început să facem planuri la câteva minute după ce am auzit raportul de la fraţii mei viteji, Shehab şi Mohab. Aflaseră exact unde îşi plasase Panmasi oamenii şi câţi paznici erau aşezaţi lângă porţile oraşului în timpul nopţii, când acestea erau închise. În plus – şi cel mai important –, aflaseră că legenda lui Ramses persista şi că amândoi eram amintiţi cu drag în Egiptul Superior, mai ales la Luxor, căci amândoi eram fii ai oraşului. Aşa că eram hotărâţi să-l scoatem pe Panmasi de acolo fără să mai aşteptăm ca armata lui Hurotas să captureze Abu Naskos, apoi să-şi croiască drum pe Nil ca să ajungă la noi, în Luxor. Asta putea să dureze mai multe luni sau chiar ani.

În Grădina Bucuriei, reuşiserăm să adunăm trei sute optzeci şi doi de oameni pe care îi salvaserăm din mâinile lui Utteric. Dar, din nefericire, aveam foarte puţine arme cu care să-i înarmăm. Însă cei doi spioni aflaseră că, înainte să plece din Luxor, Utteric le ordonase oamenilor săi să ia toate armele pe care le găseau căutând din casă în casă, în afară de cele pe care le aveau propriii săi soldaţi. Aceste arme ilicite erau încuiate şi păzite de oamenii conduşi de Panmasi într-un depozit sigur din zona docurilor, dincolo de zidurile principale ale oraşului.

În acest depozit ascuns de arme se aflau câteva sute de arcuri şi un număr corespunzător de săgeţi cu vârfuri de cremene, care se potriveau pe elementele arcurilor. Mai erau şi numeroase săbii cu lame din bronz şi pumnale şi peste o sută de securi de război.

În noaptea pe care am ales-o pentru atacul asupra oraşului Luxor, luna era – cu totul nimerit – redusă la o vagă

semilună ce urma să apună puțin după miezul nopții. Asta slujea admirabil scopului nostru. Ne oferea suficientă lumină pentru marșul către depozitul din port și apunea exact când aveam nevoie de o beznă cumplită pentru atacul final. Grupul nostru de asalt era împărțit în plutoane, fiecare fiind legat de ceilalți printr-o funie de lungime potrivită, care să îi împiedice să se rătăcească pe întuneric. Cei doi oameni care conduceau fiecare pluton erau înarmați cu baroase, cu care să spargă ușile depozitelor când ajungeam acolo. Docurile se aflau la o distanță suficientă de zidurile orașului pentru ca paznicii să nu fie alertați de loviturile de baros, sunete ce erau înăbușite și mai mult de colina dintre ele.

Am pornit din Grădina Bucuriei la o oră după apus. Plutoanele se urmau unele pe altele la intervale scurte, menținând un ritm constant ca să ajungem cu bine la destinație. Când am sosit la docuri, am aruncat funiile de legătură și ne-am furișat în liniște către ușile depozitului. După ce s-a trimis vorbă în șoaptă până în spate că toate cele trei echipe erau pregătite, am scos fluieratul meu cu două degete, celebru pentru cât era de strident. A fost urmat imediat de bubuitul baroaselor înfășurate în cârpe, de prăbușirea ușilor depozitelor și de strigătele confuze ale santinelelor dinăuntru, trezite brusc din somn și trimise la fel de repede în neant de loviturile aceloraşi baroase.

După ce și ultima santinelă a fost amuțită, am așteptat cu nerăbdare, cu capetele înclinate și cu urechile ciulite, să auzim eventuale strigăte de alarmă și de panică dinspre dușmanul pe care am fi putut să-l scăpăm din vedere. Treptat însă ne-am relaxat, căci liniștea s-a prelungit, fiind înlocuită de scrâșnetul cremenii când am aprins lămpile cu ulei. Am privit apoi în jurul nostru – ne aflam într-o cameră

lungă, plină de arme de război ce fuseseră stivuite în grabă în mormane dezordonate pe toată lungimea podelei.

– Serviți-vă, prieteni, dar faceți-o repede! Avem treabă toată noaptea, le-am spus, iar ei s-au împrăștiat în toată camera, adunând arcurile de război și armele ascuțite din mormanele de echipamente și verificând tensiunea acestora înainte de a le lega cu catgut sau de a încerca tăișul săbiilor pe degetele mari. Între timp, Ramses și cu mine îi îndemnam să se grăbească și să-și aleagă armele.

Într-un răstimp foarte scurt, oamenii au ieșit din depozit cu arcurile încovoiate, cu tolbele pline de săgeți atârnate pe ambii umeri și cu spadele lucioase băgate în teacă la cureaua pentru săbii. La ordinele șoptite ale sergenților și ale căpitanilor noștri, au stins lămpile cu ulei și s-au așezat din nou în formație. Apoi, în ordine strictă, au pornit pe strada pietruită către porțile principale ale orașului. Când am ajuns acolo, porțile erau încuiate și zăvorâte, dar aparent părăsite. Cei care ne urmau pe mine și pe Ramses oriunde ne duceam s-au ascuns în șanțul de scurgere de pe marginile drumului, în timp ce noi am înaintat. Eu mi-am lipit urechea de ușă și am ascultat. Tăcerea persista. Am scos pumnalul din teacă și am ciocănit ușor cu mânerul în lemn, folosind semnul prestabilit: trei ciocănituri repetate de trei ori.

Am primit răspuns de îndată. M-am dus la vizor și am așteptat până când capacul deschizăturii a fost ridicat de pe partea opusă și unul dintre ochii luminoși ai lui Shehab s-a îndreptat spre mine.

– Ce fac prietenii noștri comuni? am întrebat încet.

– Dorm! a răspuns el în șoaptă, apoi mi-a închis capacul în nas.

L-am auzit umblând la zăvorul de pe interiorul porții și ușa de lemn s-a deschis, în sfârșit. Era doar o intrare îngustă,

lată cât să încapă o singură persoană, lăsând capul în jos şi ţinând cu grijă arcul atârnat pe umăr. M-am uitat dincolo de faţa zâmbitoare a lui Shehab şi, în lumina palidă a câtorva lămpi cu ulei fixate în tâmplăria porticului, am remarcat siluetele paznicilor adormiţi. Unul sau doi sforăiau în pace. Un altul ţinea una dintre carafele cu vin roşu pe care i le dădusem lui Shehab cu o zi în urmă. Însă carafa era acum goală, iar el o ţinea cu fundul în sus, lipită de piept. La fel ca şi ceilalţi tovarăşi ai săi, nu arăta nicio urmă de interes pentru ce se întâmpla în împrejurimi. Sucul de maci roşii cu care amestecasem vinul era un somnifer puternic.

Celor cinci oameni ai mei care m-au urmat dincolo de poartă le-am dat sarcina de a-i lega şi de a le pune căluş paznicilor comatoşi, folosind în acest scop funiile de ghidaj şi fâşii din propriile tunici, spre a le îndesa în gură. Pe următorii i-am direcţionat spre troliurile din portic. Aceştia au apucat mânerele şi le-au învârtit cu putere. Porţile masive au gemut şi au scârţâit în timp ce se ridicau în canalele lor. De îndată ce s-au înălţat de ajuns, ceilalţi oameni ai noştri au trecut pe sub ele într-un şuvoi compact, ducând în mâini armele abia obţinute şi ţinându-le pregătite, dar, conform instrucţiunilor mele stricte, mişcându-se într-o linişte deplină. Nu scoteau strigăte de război, iar sergenţii comunicau ordinele în şoapte răguşite. Cu toate acestea, tropăitul sandalelor îmbrăcate în bronz şi zăngănitul armelor erau semnificative. Inevitabil, înainte ca oamenii să treacă de poartă cu toţii şi să intre în oraş, am fost somaţi de gărzile lui Panmasi, care patrulau pe străzile din interiorul oraşului. Au venit în grabă să investigheze sunetele de metal şi de picioare în marş şi au alergat direct spre lateralele noastre. Străzile tăcute s-au transformat în câteva secunde într-un câmp sângeros de luptă. Sunetele urletelor de război au

devenit neîntrerupte. Cei care strigau „Trăiască Utteric cel Invincibil!" erau consacraţi imediat prin „Ramses pe vecie!"

Oamenii noştri erau, în general, mult mai în vârstă decât băieţii de la ţară, cu origine umilă, cu care îşi umpluse Utteric regimentele, probabil pentru că erau mult mai maleabili şi nu îi erau credincioşi lui Tamose şi regimului anterior. Nici oamenii noştri nu mai erau la fel de în formă şi de puternici cum fuseseră cândva. Dar aveau experienţă în arta războiului, fiind luptători disciplinaţi şi vicleni, care cunoşteau fiecare stradă şi alee dosnică a oraşului în care trăiseră aproape toată viaţa. La început, am fost depăşiţi numeric de soldaţii tineri şi proaspeţi care năvăleau din barăcile lor. Dar oamenii mei ştiau cum să reziste. Au strâns rândurile, au ţinut bine scuturile şi au atacat fără milă legiunile lui Utteric. Întrucât intonam cântecele noastre de război, populaţia din Luxor a fost curând trezită din somn. Oamenii au auzit numele lui Ramses şi şi-au simţit sângele clocotind. Războinici bătrâni cu barba sură, de treizeci şi cinci sau chiar patruzeci de ani, au auzit numele lui şi şi-au amintit că luptaseră pentru Tamose, tatăl său, şi că acesta fusese un faraon mare şi bun.

Ştiau destul de bine şi numele lui Utteric, care încă îi conducea cu o mână apăsătoare. Îşi plăteau taxele exorbitante pe care el le impunea ca să-şi finanţeze templele închinate propriei glorii şi mâncau pâine mucegăită, singura pe care şi-o puteau permite, în loc de carnea roşie şi de vinul care le fuseseră porţie cândva. Rămăseseră tăcuţi când foştii lor tovarăşi fuseseră mânaţi laolaltă şi trimişi pe dealuri către Porţile Chinurilor şi Durerii, de unde nu se mai întorseseră.

Acum, când au auzit numele lui Ramses, au înţeles că era ultima lor şansă de a lua atitudine pentru ceea ce ştiau că era dreptul lor. Au lăsat la o parte cu toţii papirusurile şi tablele

de șah cu care își umpluseră zilele pustii și le-au strigat soților lor să le aducă armele și armura din dulapul de sub scări și să nu dea atenție prafului roșu care înflorea pe acestea. Apoi au ieșit brusc pe străzile întunecate ale orașului, în grupuri de câte cinci sau zece, și au ascultat strigătul de război: „Ramses pe vecie!" După ce l-au auzit, s-au împleticit sau au alergat ca să se alăture foștilor tovarăși și și-au luat locul cu mândrie în zidul de scuturi, din nou împreună cu noi.

Ne-am luptat tot restul acelei prime nopți și toată ziua care a urmat, dar până seara am știut că aveam să câștigăm și ne-am străduit și mai aprig, iar zidurile de scuturi ale legiunilor lui Panmasi au început să cedeze în fața noastră, apoi să se prăbușească. Oamenii lui au dezertat treptat în număr mare, unindu-se sub stindardul lui Ramses când și-au dat seama că un nou faraon egiptean era o alternativă mult mai atrăgătoare față de Utteric. Apoi, când s-a lăsat întunericul, armata lui Panmasi s-a destrămat, iar supraviețuitorii au fugit din oraș.

Prințesa Serrena a fost prima persoană care ne-a întâmpinat când am năvălit prin porțile deschise, în căutarea lui Panmasi și a legiunilor sale împrăștiate.

Când Ramses și cu mine hotărâserăm să-i atacăm pe Panmasi și pe oamenii lui în fortăreața lor din spatele zidului orașului Luxor, mă folosisem de toată influența și de toată iscusința ca s-o conving pe Serrena că le datora lui Ramses și întregii ei familii să rămână în siguranță în Grădina Bucuriei și să stea departe de câmpul de luptă. Remarcasem fără rușine că acum era femeie măritată și, având în vedere entuziasmul cu care își preluase îndatoririle matrimoniale, existau șanse mari să fie mamă în curând. Câmpul de luptă nu mai era fieful ei. Prin urmare, singura sa preocupare trebuia să fie interiorul pântecului ei. Bineînțeles că se certase

amarnic cu mine, folosindu-se de farmecele ei irezistibile în încercarea de a câștiga un loc în dreapta lui Ramses în atacul asupra orașului Luxor. Dar, spre surprinderea mea, Ramses îmi ținuse partea, cerându-i soției sale să rămână în siguranță dincolo de zidurile Grădinii Bucuriei, cu tot cu viitorul lor copil. În acel moment, mă așteptasem să fiu martor la o ceartă prelungită, mai ales că era vorba despre două persoane cunoscute pentru încăpățânarea lor. Dar, spre consternarea mea, Serrena capitulase aproape imediat în fața soțului ei. Nu mă așteptasem ca Serrena să-și ia atât de în serios obligațiile de mamă. Evitase câmpul de luptă, dar iat-o aici, așteptând să preia controlul la primul semn de incompetență masculină. Privind în retrospectivă, n-ar fi trebuit să mă aștept la mai puțin de la ea.

Până în momentul acelei regăsiri, luna fusese doar o feliuță subțire pe cer, iar întunericul era aproape deplin. Era imposibil să urmărim cărarea făcută de Panmasi și de călăreții săi în lumina aceea. Dar știam că, dacă îi lăsam lui Panmasi un avans de douăsprezece ore, nu aveam să-l mai prindem niciodată. Îl voiam. Voiam să mă răzbun pe el mai mult decât îmi doream orice altceva pe lume. Îmi aminteam toate gesturile de trădare și de cruzime pe care le făcuse vreodată față de mine și față de cei dragi mie. Îmi aminteam de trupul mutilat al lui Palmys, după ce Panmasi și oamenii lui terminaseră cu el, și de jalea lui Hui și a Bekathei când își înmormântaseră fiul. Dar mai ales îmi aminteam cum o bătuse și o umilise pe Serrena și tânjeam să-l simt zvârcolindu-se în timp ce-i vâram vârful sabiei în inimă.

Însă Panmasi plecase, iar noi eram aproape epuizați. Ne luptaserăm fără oprire o noapte lungă și o zi și mai lungă, iar cei mai mulți dintre noi eram trecuți de vârsta tinereții. Aproape toți eram răniți. Deși multe dintre răni erau

superficiale, erau totuși dureroase și debilitante. Iar eu eram obosit – obosit până în măduva oaselor. Fără să-mi dau seama de ce, m-am uitat la Serrena. Probabil văzuse în ochii mei ceva ce interpretase drept rugăminte – în mod eronat, bineînțeles.

– Panmasi nu e decât un câine bătut care fuge la stăpân, mi-a spus ea și mi-am dat seama imediat că rezolvase încurcătura pentru noi.

Nu ne-am mai luat după urmele lăsate de Panmasi. Știam exact unde se ducea. Și, deodată, nu m-am mai simțit epuizat.

Totuşi, aveam încă nevoie de cai dacă voiam să-l prindem pe Panmasi înainte să ajungă la Abu Naskos, ca să se alăture stăpânului său. Părea că luase toţi caii de care aveau nevoie el şi oamenii săi ca să scape. Animalele care erau de prisos pentru nevoile lor fuseseră betegite, ca să nu punem mâna pe ele. Sunt puţine imagini mai îngrozitoare decât aceea a unui cal frumos cu ligamentele de la articulaţia chişiţei tăiate la ambele picioare din spate. Era tipic pentru el să prefere să provoace agonia acestor creaturi minunate ca să ne aţâţe în loc să le alunge sau să le ucidă pe loc. Era încă o socoteală pe care o aveam de încheiat cu el când urma să ne reîntâlnim.

Eram atât de furios, încât aproape că i-am reamintit Serrenei că ea era cea care insistase să-l elibereze pe Panmasi când eu şi tatăl ei îl aveam pe ticălosul acela trădător în puterea noastră, fiind pe punctul de a ne ocupa de el astfel încât să ne asigurăm că nu avea să ne provoace şi mai multă nelinişte. Dar nu m-am putut îndura să fiu atât de crud cu cea pe care o iubeam atât de mult. Ba chiar am trimis-o să aducă de urgenţă caii pe care îi aveam în grajdurile din Grădina Bucuriei. Cât timp a lipsit, le-am cruţat de agonie pe bietele animale schilodite de Panmasi, aplicându-le o lovitură de sabie între urechi.

Pe lângă caii din Grădina Bucuriei, am mai găsit câteva animale tefere pe care sluga lui Panmasi le trecuse cu vederea în graba sa de a fugi din oraş. Astfel, am adunat cai pentru douăzeci şi doi dintre oamenii mei, care să pornească în urmărire şi să-l aducă pe Panmasi în faţa judecăţii.

Cum era şi firesc, Ramses şi cu mine am protestat din nou când Serrena a anunţat că era hotărâtă să ni se alăture în vânătoarea finală a lui Panmasi şi a oamenilor săi fugari. Am folosit aceeaşi retorică veche cu privire la bietul pui de om care poate se pitea în pântecul ei şi care ar fi putut fi rănit şi chiar ucis dacă mama sa era atât de nemiloasă încât să-l supună la greutăţile unui drum călare lung şi chinuitor.

Serrena ne-a ascultat pe amândoi cu un zâmbet dulce pe faţă, dând din cap de parcă ar fi acceptat rugăminţile şi protestele noastre. Când am rămas, în sfârşit, fără cuvinte şi ne-am uitat răbdători la ea, a scuturat din cap şi a zis:

– Mi-aş dori ca tot ce-mi spuneţi să fie adevărat, însă zeiţa Artemis are o altă părere. Mi-a trimis luna roşie aproape în clipa în care m-aţi lăsat în Grădina Bucuriei.

– Ce naiba e asta? a întrebat Ramses uimit.

Era încă foarte naiv când era vorba de misterele corpului femeiesc.

– Te rog, spune-i, Taita, m-a rugat Serrena.

– E felul zeiţei Artemis de a spune „nu-i destul de bine, mai încercaţi", i-am explicat eu.

Ramses s-a gândit câteva secunde, după care a zâmbit fericit.

– Spune-i zeiţei că accept provocarea ei cu cea mai mare plăcere!

În decurs de o oră, terminaserăm pregătirile pentru drumul lung şi eram gata să-l urmărim pe Panmasi pentru a-l împiedica să ajungă la Utteric, în oraşul Abu Naskos, în nord.

Destul de firesc, nu au mai fost discuții contradictorii. Cu luna roșie sau nu, Serrenei nu i te mai puteai împotrivi. Venea cu noi.

Cu mult timp în urmă, reușisem să desăvârșesc dormitul în șa, cu picioarele legate la un loc sub pieptul calului și cu un rândaș de încredere care să ne mâne pe amândoi. M-am trezit cu o oră înaintea zorilor și am avut nevoie doar de o clipă ca să mă orientez. Mă simțeam complet odihnit și nerăbdător să zăresc prada pentru prima dată.

– Am traversat deja râul Sattakin? i-am strigat rândașului din față.

Sattakin era unul dintre râurile ce se scurgeau în Nil la sud de Luxor.

– Încă nu. S-a uitat în sus ca să verifice stelele, apoi a adăugat: Cred că mai avem cam o jumătate de leghe.

– Vreo urmă lăsată de caii lui Panmasi în față?

– E prea întuneric ca să citim urmele fără să descălecăm, stăpâne. Vrei să verific? a întrebat el.

– Nu, suntem prinși cu asta. Nu pierde nicio clipă! Mergi mai departe! am ordonat.

Am privit în urmă și abia am distins siluetele întunecate ale celor doi, care mă urmau îndeaproape. Ramses dormea în șa la fel cum făcusem eu, iar Serrena îl ținea ca să nu alunece de pe spinarea calului. Nu voiam să-l trezesc încă. Auzeam copitele celorlalți cai venind după noi, deși pe mulți nu-i vedeam în întuneric. Nu avea rost să mărim pasul până când nu era suficientă lumină ca să vedem în față – n-am fi făcut decât să sporim riscul de a da peste o ambuscadă pregătită de Panmasi.

Am schimbat corzile arcului meu, fixând brațul inferior în oblâncul șeii ca să obțin tensiunea necesară. Apoi l-am pus pe umăr și am scos din tolbă cinci săgeți pe care le-am pus la

curea, gata să fie lansate în succesiune rapidă. M-am uitat în spate din nou și am văzut că Ramses se trezise. Probabil îl trezise Serrena. Părea și el ocupat cu armele, pregătindu-le pentru folosirea imediată.

S-a uitat apoi la mine și i-am zărit clar trăsăturile: lumina zorilor creștea cu repeziciune. Acum vedeam caii și călăreții din spatele lui. I-am numărat repede pe toți cei douăzeci și doi. Pe urmă, m-am uitat în jos la poteca de sub calul meu și inima mi s-a oprit. Era destulă lumină încât să văd că suprafața uscată a drumului fusese transformată în praf de trecerea multor copite. Urmele fuseseră lăsate cu mai puțin de o oră în urmă. În timp ce priveam, o urmă de copită s-a prăbușit, transformându-se într-un morman mic de praf uscat.

Am ridicat mâna. Bărbații s-au adunat în spatele meu și și-au oprit caii încet. Ramses și Serrena au ajuns în dreptul meu, câte unul pe fiecare parte, iar cizmele aproape că ni se atingeau, așa că am putut spune în șoaptă:

– Cred că recunosc unde suntem. În fața noastră, pământul se înclină brusc spre trecătoarea râului Sattakin. Judecând după urme, Panmasi e în fața noastră cu doar o jumătate de oră. Suntem în pericol de a da peste ariergarda lui pe întuneric. Sunt însă aproape sigur că Panmasi și-a oprit acum detașamentul în trecătoare, ca să se odihnească și să-și adape caii. Evident, au pus oameni care să le acopere urmele, dar suntem încă ascunși de ei de ondulațiile terenului – acolo și acolo.

Le-am arătat cu degetul, apoi m-am întors și am privit în urmă la drumul pe care veniserăm.

– Cea mai bună alternativă este să ne retragem, apoi să facem un cerc larg ca să ajungem în fața lui în timp ce oamenii lui se odihnesc. Pe urmă, când ei se pun din nou în mișcare, stând cu ochii pe drumul din spate, noi o să fim în fața lor.

Nu a existat nicio ezitare din partea lor, nici măcar a Serrenei. Aşa că ne-am întors o distanţă considerabilă spre sud. Pe urmă, am ocolit într-un semicerc larg spre est şi am trecut caii înot prin râul Sattakin, înainte ca acesta să intre în defileu şi să coboare ca să-şi unească apele cu Nilul.

Am continuat în semicerc şi am ajuns, în sfârşit, să vedem poteca bătută ce venea de la Luxor pe malul de est al Nilului. Ne-am apropiat cu precauţie şi, când eram la doar câteva sute de metri, am mers singur înainte pe jos, lăsând restul contingentului ascuns într-o vale seacă şi convenabilă ca poziţie. Când am ajuns la drum, m-am simţit uşurat, deşi nu mirat, să nu găsesc urme sau alte semne lăsate de oameni în trecere.

Fluviul Nil se afla la vreun kilometru şi jumătate spre vest şi era de departe cel mai popular traseu pentru mare parte a traficului dintre Luxor şi Abu Naskos. Aşa cum sperasem, Panmasi încă întârzia în trecătoarea râului Sattakin, convins că nu era urmărit. Reuşiserăm să ajungem în faţa lui. Am alergat pe marginea drumului, sărind de pe smocuri de iarbă pe pâlcuri de buruieni ca să-mi acopăr urmele, în timp ce căutam o râpă greu de remarcat care să ne slujească pentru o ambuscadă. Era dificil, pentru că dealurile aflate de-a lungul râului Sattakin erau aproape în întregime lipsite de copaci şi cu iarbă puţină, trecând rareori de genunchi.

Totuşi, zeii erau de partea mea, aşa cum se întâmpla deseori. Am descoperit o râpă puţin adâncă întinzându-se paralel cu drumul, aproape imposibil de remarcat de la o distanţă de cincizeci de paşi, cam aceeaşi distanţă ce separa drumul de râpă. Era, de asemenea, distanţa perfectă de reuşită pentru arcurile noastre încovoiate. În spatele râpei noastre se afla un afloriment de stânci ce oferea un ascunziş aproape perfect pentru cai. Erau de ajuns doi dintre oamenii noştri ca să aibă grijă de ei. Ceilalţi aveau să stea întinşi în

râpă, fiecare cu o săgeată pregătită în arc și cu restul săgeților la îndemână pentru mâna dreaptă.

Soarele se ridicase cu doar patru degete deasupra orizontului când am auzit sunetul mai multor copite tropăind pe suprafața pietroasă a drumului, urcând panta dinspre râul Sattakin. Aranjasem un smoc de iarbă pe buza râpei care să-mi ascundă ochii și vârful capului în timp ce priveam. Un om din doi din ambuscada noastră ținea capul sub buză și fața lipită de fundul râpei. Subliniez anume diferența dintre sexul celor care îmi ascultau instrucțiunile și sexul celor care nu făceau acest lucru.

Serrena era exact în spatele meu și, prin urmare, ieșea din raza vederii mele. Toată atenția mea era îndreptată asupra potecii din față a coloanei de oameni ce se apropia. Habar nu aveam că ea stătea cu capul ridicat și că se folosea de mine și de smocul de iarbă ca acoperire. Adoptase deja poziția ghemuită clasică a arcașului, având o săgeată pregătită și ochii luminoși ca ai unui vultur ce se concentrează asupra prăzii în clipa dinaintea plonjării.

Intenționam să-l las pe Panmasi să-și conducă oamenii în capcana mea înainte să deschid gura și să le strig oamenilor mei comanda de a lansa săgețile; dar am amuțit de spaimă auzind sunetul inconfundabil al arcului încovoiat, cu o forță de tragere de patruzeci de debeni, eliberând săgeata la doar câțiva centimetri de urechea mea stângă. Era un sunet ce semăna cu pocnetul unui bici greu, amplificat de multe ori de apropiere. Săgeata a zburat pe lângă urechea mea într-o ceață lichidă de lumină a soarelui. Doar un ochi ager ca al meu era capabil să urmărească zborul acelei săgeți.

În fruntea coloanei de călăreți ce se apropia, Panmasi era despuiat până la mijloc. Coiful și platoșa îi erau legate de spatele șeii. La fel ca majoritatea oamenilor care îl urmau,

asuda din plin din pricina căldurii soarelui de dimineață. Săgeata Serrenei l-a lovit exact sub îmbinarea dintre coaste și la trei degete deasupra ombilicului. S-a înfipt până la pene, iar forța ei l-a ridicat din șa și l-a aruncat în spate. Când s-a răsucit în aer, am văzut vârful săgeții ieșind prin mijlocul spatelui. Trebuie să-i fi spintecat șira spinării, căci urla din pricina șocului și a agoniei rănii. Era o lovitură fatală, dar am judecat după locul rănii și unghiul săgeții că avea să dureze o vreme până să moară. Serrena țintise astfel încât moartea să fie inevitabilă, dar lentă și dureroasă.

Mi-am dat seama că se răzbuna pentru toate chinurile și suferințele provocate de Panmasi atât ei, cât și altora din clanul ei, precum Palmys. Nu puteam să-i reproșez asta, chiar dacă însemna că-mi încălcase ordinele. Cel puțin eram obișnuit cu nesupunerea ei ocazională.

Oamenii lui Panmasi păreau să nu realizeze ce se întâmplase. Aproape niciunul nu-l văzuse lovit de săgeata Serrenei. Majoritatea mergeau cu ochii plecați, iar vederea în față le era blocată de călărețiii care mergeau înaintea lor. Când a fost ridicat și aruncat din șa, Panmasi i-a doborât pe cei care călăreau exact în spatele lui. În câteva secunde, întreaga coloană a fost cuprinsă de haos. Foarte puțini dintre călărești își întinseseră arcurile și niciunul nu avea o săgeată pregătită. Majoritatea erau prea ocupați să stea în șa ca să-și mai dea seama că erau atacați.

În timp ce se întâmplau toate acestea, Serrena a eliberat cu repeziciune încă trei săgeți, una după alta. Le-am văzut pe toate zburând drept, apoi încă trei călărești dușmani au fost aruncați din șa și călcați în picioare de cai. Spre deosebire de săgeata pe care o direcționase spre Panmasi, celelalte au străpuns cutia toracică, perforând inima, plămânii sau ambele organe și ucigându-i aproape pe loc.

– Armați! Trageți! Lansați! strigam eu în timp ce pregăteam propriul arc, încercând să prind din urmă inițiativa Serrenei.

Oamenii noștri au sărit în picioare și au trimis o ploaie de săgeți înspre coloana de călăreți inamici. După primele salve, am văzut cel puțin cincisprezece dușmani doborâți, străpunși de săgeți. Ceilalți au continuat să cadă pe măsură ce salvele neîntrerupte se îndreptau asupra lor.

Estimasem, când îi văzusem prima dată de la distanță, că numărul lor total nu depășea șaizeci de oameni. Cu mai puțin de douăsprezece salve de săgeți, ajunseserăm să îi reducem la jumătate. Realizaseră deja încurcătura în care se aflau și începuseră să descalece, încercând să-și pună săgețile în arcuri pentru a răspunde la salvele noastre.

Cu toate acestea, știam foarte bine că erau cu toții egipteni – egipteni nechibzuiți, evident, și totuși de-ai noștri. Foarte curând, n-am mai suportat măcelul și le-am strigat:

– Aruncați arcurile de îndată sau îndurați distrugerea! Pe urmă, m-am întors spre oamenii mei și am adăugat: Păstrați-vă săgețile! Dați-le o șansă să se predea!

Treptat, tăcerea s-a lăsat peste câmp. La început, nimeni nu s-a mișcat. Apoi, deodată, unul dintre arcașii din partea opusă a rupt rândurile și a pășit în față.

– Știu cine ești, stăpâne Taita. Am luptat alături de tine în legiunile faraonului Tamose împotriva hicsosilor, pe câmpul de la Signium. Ai stat deasupra mea când am fost rănit și m-ai cărat în brațe de pe câmp când ticăloșii aceia de hicsosi au cedat și au fugit.

Trăsăturile lui îmi erau oarecum familiare, deși era mult mai vârstnic decât mi-l aminteam. Ne-am uitat unul la altul, timp în care toată suflarea și-a ținut respirația. Pe urmă, am zâmbit, în sfârșit, când mi-am amintit.

– Să nu mă pui să te car din nou în braţe de pe câmp, Merimose, căci jur că ţi-ai dublat sau chiar triplat greutatea de la ultima noastră întâlnire.

Merimose a scos un hohot inimos şi s-a lăsat în genunchi în semn de supunere.

– Slavă stăpânului Taita! Ar fi trebuit să fii tu faraon în locul celui care pângăreşte acum tronului Egiptului Inferior şi Superior.

Întotdeauna mă amuzase nestatornicia omului de rând. Merimose îşi schimbase loialitatea în timpul de care ar fi avut nevoie să pună săgeata şi s-o lanseze.

– Nu, Merimose! Ţi-i prezint pe faraonul Ramses şi pe regina lui, prinţesa Serrena a Lacedemoniei. Această datorie de onoare îi aparţine lui acum, nu mie.

Un murmur de uimire a străbătut rândurile lor când au recunoscut numele. Mai întâi unul, apoi altul şi în final toţi au aruncat armele şi au căzut în genunchi, lipindu-şi frunţile de pământ.

I-am chemat pe Ramses şi pe Serrena la mine şi i-am condus pe câmpul de luptă acum static, printre rândurile duşmanilor noştri de altădată. Când ajungeam în dreptul fiecăruia, îl puneam să-şi spună numele şi rangul şi să facă un jurământ de credinţă faţă de cuplul regal. Doar treizeci şi doi dintre ei supravieţuiseră confruntării. Totuşi, fiecare s-a declarat un adept înfocat al domniei noului faraon.

În cele din urmă, am ajuns la generalul Panmasi, care încă zăcea în locul unde căzuse doborât de săgeata Serrenei. Nimeni nu se îngrijise de rănile lui. Războinicii loiali de altădată abia dacă dădeau atenţie gemetelor, strigătelor şi cererilor lui delirante de apă de băut. Toţi se fereau de el. Dar ne-au privit fascinaţi pe toţi trei când am ajuns deasupra lui.

V-am povestit cât de amarnic îl uram. Însă și ura mea are limite. Mă întrebam dacă nu cumva mă coboram la același nivel josnic lăsându-l să îndure limitele extreme ale agoniei, când stătea în puterea mea să pun capăt suferinței lui repede și curat. Am simțit că ezit. Aproape din proprie inițiativă, mâna dreaptă a coborât spre mânerul pumnalului care-mi atârna la curea. Îi șlefuisem tăișul chiar în dimineața aceea, în timp ce așteptam în ambuscadă. Ca medic desăvârșit, știam exact unde se aflau arterele principale de la gât. În plus, știam cât de rapid ar fi fost și complet nedureros pentru un om în starea lui Panmasi. Dar asta nu era de dragul lui Panmasi, care era un ticălos încăpățânat, ci de dragul meu și al propriei mele stime de sine.

Înainte să ating mânerul pumnalului, am simțit alte degete închizându-se în jurul încheieturii mele. Erau calde și netede, dar dure ca marmura lustruită sau ca lama sabiei albastre pe care o mânuiau atât de abil.

Am întors încet capul și m-am uitat la femeia care mă ținea. Ea nu mi-a întors privirea, ci mi-a vorbit foarte încet, astfel încât nimeni altcineva nu ar fi auzit-o, cu excepția soțului ei, care stătea în partea opusă.

– Nu! a spus ea.

– De ce? am întrebat.

– Vreau să sufere, a răspuns.

– Eu nu am de ales, i-am spus.

– De ce? a întrebat.

– Ca să nu mă cobor la nivelul lui, am răspuns simplu.

A tăcut cât timp inima mea a bătut de douăzeci de ori. Pe urmă, degetele ei s-au desprins, eliberându-mi mâna. Nici acum nu s-a uitat la mine, ci doar a închis ochii și a dat din cap cu un gest infinitezimal de încuviințare.

Am scos pumnalul din teacă și m-am aplecat ca să-l apuc pe Panmasi de barbă cu cealaltă mână. I-am tras bărbia

în spate ca să expun gâtul. Am pus tăişul lamei în spatele urechii şi am tăiat atât de adânc, încât metalul s-a frecat de vertebre, iar sângele a ţâşnit în jeturi puternice din carotidă. Ultima lui suflare a ieşit şuierând din laringele rupt. Trupul i-a zvâcnit pentru ultima dată, apoi a murit.

– Mulţumesc, a spus ea încet. Ai făcut ce trebuia, ca întotdeauna, Taita. Ai devenit sfătuitorul şi conştiinţa mea.

L-am lăsat pe Panmasi acolo unde murise: mâncare pentru șacali și păsări. Ne-am refăcut drumul spre vadul peste râul Sattakin, luându-i cu noi pe Merimose și pe tovarășii săi, care își schimbaseră de curând loialitatea. Am decis să ne oprim acolo și să ne odihnim caii și oamenii până a doua zi. În seara aceea am stat în jurul focului, luând o cină frugală și udând-o cu un urcior de vin roșu. Noi trei am stat oarecum mai retrași, ca să putem discuta în voie.

Bineînțeles, am vorbit puțin și despre moartea lui Panmasi, care ne-a pus pe gânduri o vreme. Apoi Serrena a schimbat dramatic subiectul, în stilul ei inimitabil.

– De ce ne întoarcem la Luxor? a întrebat ea.

– Pentru că e cel mai frumos oraș din Egipt.

Întrebarea ei mă luase atât de mult prin surprindere, încât răspunsul meu a fost la fel de fără noimă.

– Tatăl și mama mea sunt probabil la Abu Naskos deja, a spus Serrena melancolică. Fără a-i mai pune la socoteală pe unchiul Hui și pe mătușa Bekatha, dar și pe toți verii mei. Probabil au venit să mă salveze de Utteric.

– Sunt de acord că întreaga ta familie s-a adunat probabil pe malul Nilului, hrănind de zor țânțarii cu sângele lor, în vreme ce Utteric și toate slugile lui stau ascunși confortabil după zidurile orașului.

Vedeam încotro mergea discuția și încercam să i-o iau înainte.

– În orice fel ai privi însă situația, e drum lung de aici călare până la Abu Naskos...

– Nu sugeram să mergem călare. Avem peste cincizeci de nave pe care le-am capturat de la Panmasi și care se află la docurile din Luxor, mi-a reamintit ea. Dacă mânăm caii în forță, putem ajunge înapoi la Luxor până mâine-dimineață, la răsărit. Pe urmă, cu un cuter rapid cu două catarge, o echipă de sclavi voinici la vâsle și un pilot priceput la cârmă, putem fi la Abu Naskos după două-trei zile. Acum explică-mi unde greșesc în calculele mele, te implor, dragul meu Taita!

Încercând mereu să evit cearta cu o femeie frumoasă, mai ales cu una deșteaptă, am zis:

– Este întocmai ceea ce voiam să sugerez. Dar credeam că plănuiești să te odihnești aici în noaptea asta și să pornești înapoi spre Luxor mâine-dimineață.

– Toate planurile bune se pot schimba din scurt, a spus ea serioasă.

Am oftat resemnat. Nici măcar nu-mi dădea ocazia să termin conținutul urciorului cu vin.

Am călărit toată noaptea şi am ajuns la Luxor în dimineaţa următoare, exact când se crăpa de ziuă. Paznicii de la porţi ne-au recunoscut imediat şi ne-au lăsat să intrăm în oraş cu un respect şi o solemnitate desăvârşite. Au format o escortă în jurul lui Ramses şi ne-au condus către palatul de aur din Luxor, unde Weneg era deja în conclav cu Comitetul Interimar al Guvernului, care era alcătuit aproape în întregime din acei oameni pe care îi adunaserăm în Grădina Bucuriei. Mulţi dintre ei purtau bandaje însângerate ca nişte medalii de onoare şi păreau întineriţi după recentele lor eforturi de război.

Au fost nespus de bucuroşi să ne primească în mijlocul lor. Primul lor act oficial a fost ratificarea unanimă a urcării faraonului Ramses I pe tronul Egiptului Superior şi Inferior. Ramses a acceptat formal onoarea şi a depus jurământul regal de pe tron. Apoi a declarat Comitetul Interimar a fi cel final şi pe deplin legitim, anunţând şi că îl alesese pe lordul Taita să fie prim-ministru senior al noului său parlament.

În timp ce Ramses era prins cu aceste proceduri obişnuite, soţia lui se ocupa de aspecte mai semnificative ale existenţei noastre, cum ar fi rechiziţionarea unei nave rapide care să ne ducă pe Nil către reuniunea cu familia ei. Ca să fiu drept faţă de Serrena, căsătoria ei cu Ramses era un secret

ştiut doar de noi trei. Nunta ei de stat nu putea fi sărbătorită decât după ce aveam să ne ocupăm de anumite banalităţi, cum ar fi fost prezenţa aliaţilor credincioşi ai tatălui ei, care urmau să fie martorii ceremoniilor. Aşa că era mai înţelept şi mai diplomatic ca Serrena să nu aibă apariţii publice sau oficiale până când nu se îndeplineau aceste scopuri.

Târziu, în aceeaşi după-amiază, am pus hieroglifa personală pe un document oficial care îl autoriza pe Weneg să acţioneze în absenţa mea ca prim-ministru senior. Apoi eu şi Ramses ne-am retras în fundal, doar pentru a reapărea puţin mai târziu în zona docului din portul de pe fluviu, unde ne-am urcat neremarcaţi pe cuterul cu două catarge numit *Patru Vânturi*. Acesta a desfăcut imediat legăturile şi a pornit în direcţia curentului, mergând spre nord, către Abu Naskos şi Marea de Mijloc.

Serrena a rămas sub punte, în cabina principală, până când luminile din Luxor s-au contopit cu întunericul din spatele nostru. Pe urmă, a apărut pe punte misterioasă şi frumoasă ca luceafărul de deasupra ei. A râs de bucurie văzându-ne pe amândoi, apoi m-a sărutat pe ambii obraji şi a dispărut iar sub punte. Ramses s-a dus după ea şi nu i-am mai văzut până dimineaţă. Au urmat trei dintre cele mai fericite şi mai paşnice zile de care-mi amintesc în timp ce *Patru Vânturi* gonea spre nord şi Abu Naskos, mânat în viteză de curent.

În cea de-a treia seară, m-am trezit cu puţin timp înainte de miezul nopţii. Ştiam că trebuia să ajungem la destinaţie a doua zi de dimineaţă, aşa că îmi era imposibil să mai dorm. M-am dus să stau la proră şi să aştept zorii. Pilotul cuterului, al cărui nume era Ganord, a venit în faţă lângă mine şi, ca întotdeauna, am fost recunoscător pentru compania lui. Era un bărbat în vârstă, cu un ten având aceeaşi textură precum aceea a crocodilului din râu. Avea ochii duşi în fundul

capului, într-o nuanță nedefinită de căprui, ca pietricelele râului, și o barbă albă și bogată ce-i ajungea până la talie. Își petrecuse toată viața, încă din copilărie, cutreierând râul și malurile mării din nord.

Știa acele ape ca nimeni altul, mai bine chiar și decât mine. Știa numele zânelor râului și ale gnomilor de apă, chiar și pe ale celor dispăruți în Antichitate odată cu trecerea triburilor străvechi. Călătorise de la izvorul Nilului, unde se rostogolea din cer, până la apogeu, unde se vărsa prin Porțile pietroase ale lui Hathor, căzând în cascadă într-un abis și prăbușindu-se pentru vecie.

În noaptea aceea, Ganord mi-a vorbit despre râu acolo unde trecea pe lângă orașul Abu Naskos, căci asta era destinația noastră finală. Conform spuselor lui, orașul fusese locuit pentru prima dată, în urmă cu o mie de ani, de un trib de oameni superiori; Ganord vorbea despre ei numindu-i o rasă de semizei. Erau desăvârșiți în aproape toate înaltele îndeletniciri, cum ar fi construcțiile, cititul, scrisul și horticultura. Irigau ambele maluri ale Nilului și construiau fortificații care să-i protejeze de oamenii sălbatici care îi înconjurau. Părea că dezvoltaseră mijloace de a traversa cu repeziciune fluviul de pe un mal pe altul, probabil cu ajutorul unui sistem de poduri, deși Ganord sugera că era vorba de vrăjitorie. După el, încă erau destule dovezi ale prezenței lor în straturile multiple de ruine de sub actualul oraș Abu Naskos.

Dispăruseră abrupt în urmă cu cinci sute de ani, probabil rezultatul unei serii catastrofale de cutremure. Se pare că populația supraviețuitoare se mutase de lângă Nil și dispăruse în direcție nord-estică, spre Eufrat și Babilon. Abu Naskos rămăsese părăsit timp de cinci sute de ani de atunci.

Ganord și-a dat seama că discursul lui mi se părea fascinant și s-a dus sub punte, de unde s-a întors cu un suvenir de

la aceşti semizei pe care mi l-a dăruit. Era o plăcuţă de ceramică de un verde aprins, nu mai mare decât lăţimea palmei mele, care înfăţişa un peşte ciudat cu aripioare lungi şi cap auriu. Pretindea că o găsise în ruinele oraşului antic. Mi-a spus că era singura relicvă rămasă de la tribul original.

M-am simţit cumva dezamăgit când discuţia noastră s-a încheiat la răsăritul soarelui, odată cu sosirea pe punte a celor doi oameni preferaţi ai mei. M-am gândit că ar fi putut rămâne ocupaţi în cabina lor încă un timp fără să sufere un disconfort prea mare.

Însă Ganord s-a scuzat în clipa în care au apărut, dându-se înapoi, înclinându-se şi plecând în grabă după căpitanul cuterului *Patru Vânturi,* aflat la cârmă, care a ordonat imediat ridicarea pânzelor. Astfel am înaintat pe fluviu anticipând ultima cotitură a râului înainte ca oraşul Abu Naskos să se deschidă în faţa noastră.

Soarele s-a înălţat aproape în aceeaşi clipă, aşa că aveam o priveliştе bună a oraşului ce se întindea înaintea noastră, de-a lungul malului vestic al Nilului. În locul acela, fluviul avea o lăţime de peste o leghe, distanţa pe care ar putea s-o facă un om mergând pe jos într-o oră. Astfel, vârfurile zidurilor erau prea departe pentru a ne teme de atingerea unei săgeţi de pe malul opus.

Acestea erau construite din lespezi masive de gresie galbenă-aurie. Erau înalte şi cu turnuri elaborate în stilul hicsosilor, care reconstruiseră oraşul după ce-l capturaseră de la egipteni. Ne luase aproape un secol să alungăm invadatorii şi să ne luăm înapoi moştenirea de drept, doar pentru a o pierde din nou în favoarea unui faraon nebun şi tiranic, care stătea acum ascuns în structura aceea formidabilă.

Văzusem peste o sută de câmpuri de luptă în viaţa mea, dar acesta avea să îmi rămână în memorie pentru totdeauna.

Părea să întruchipeze și grandoarea, și nebunia oamenilor prinși în furia nesăbuită a războiului.

Zidurile orașului erau separate de apele Nilului de o fâșie îngustă de nisip pe care Utteric lăsase navele din flota sa. Le-am numărat când ne-am apropiat. Erau aproape o sută de nave cu fundul plat, fiecare capabilă să poarte treizeci sau patruzeci de oameni. Parapetele de piatră de pe zidurile orașului se înălțau aproape direct deasupra navelor. Dintr-o privire, am zărit mormanele de pietre din vârful zidurilor, ce puteau fi aruncate peste dușmanii care urcau pe mal ca să ocupe, să ardă sau să jefuiască vasele aflate acolo.

Nu erau porți în zidul ce dădea spre râu, nici măcar o deschizătură prin care cel mai îndârjit invadator să poată forța atacul și să pătrundă. Crăpăturile și portițele pentru săgeți erau la jumătatea zidului, la o înălțime de peste o sută de coți deasupra pământului.

Soldații lui Utteric mărșăluiau încoace și încolo pe parapete, cu platoșele și coifurile sclipind în lumina soarelui, sperând, evident, ca prezența lor să descurajeze trupele noastre de atac. Deasupra lor se afla o pădure de stâlpi pe care fluturau steagurile și culorile regimentelor lui Utteric. Erau un avertisment și o provocare fățișă pentru armatele lui Hurotas, care le înfruntau de peste râu.

Armata lui Utteric era ascunsă de zidurile masive ale castelului, iar numărul soldaților putea fi estimat doar după navele și steagurile lor, precum și după hergheliile de cai ce păștea pe deal dincolo de zidurile orașului. Pe malul opus al râului se aflau legiunile lui Hurotas, cu multitudinea de echipamente vizibile pentru oricine.

Flota laconiană era ancorată de-a lungul malului estic al râului, cu frânghii grele legate de mal. Acestea trebuiau să îi descurajeze pe dușmani în încercarea de a le tăia în timpul

unui atac nocturn pe furiș. Paznicii ancorelor, înarmați și vigilenți, protejau punțile. Catargele și velatura erau împodobite cu o varietate de steaguri colorate, care le contestau pe cele de pe meterezele castelului Abu Naskos, fluturând pe cealaltă parte a râului.

Pe malul estic ocupat de Hurotas și de aliații lui nu erau ziduri de fortăreață sau structuri permanente. Inima mi s-a bucurat văzând tabăra vechiului meu prieten și aliat. Pădurea vastă se întindea peste dealurile domoale cât vedeai cu ochii. Dar acum era acoperită de sute de corturi și de pavilioane. Acestea fuseseră desfășurate în cvartale ordonate, păstrând separate barăcile și posturile de comandă pentru fiecare dintre cele șaisprezece armate invadatoare. Dincolo de ele se aflau grajdurile pentru cai și locul în care erau oprite aproape o mie de care, precum și numeroasele căruțe cu bagaje.

La marginea acestei aglomerații uriașe de războinici se aflau colibele și adăposturile celor care abia se puteau numi oameni. Erau târfele și vagabonzii, inadaptații și infractorii, precum și toate scursurile care urmau o armată de războinici în luptă – măcar pentru a le jefui după aceea cadavrele.

– Iată steagul de luptă al tatei!

Brusc, Serrena a început să danseze lângă mine, lovindu-mă în umăr cu pumnii strânși, probabil ca să-mi atragă atenția. Avea o lovitură puternică și dureroasă.

– Care e al lui? Arată-mi-l! am rugat-o, mai mult ca să o fac să-și întrerupă pedeapsa.

– Acolo! Cel cu mistrețul roșu laconian.

Manevra mea a funcționat, căci acum arăta cu degetul în loc să mă lovească.

Bineînțeles că stindardul lui Hurotas era cel mai înalt de pe câmp și cel mai apropiat de malul râului, la fel cum cortul comandamentului său era cel mai mare din întreaga

desfășurare de forțe. Mi-am acoperit ochii cu ambele mâini ca să văd mai bine silueta feminină înaltă și mlădioasă care ieșea aplecată în clipa aceea din cortul lui Hurotas. Pe urmă, când am recunoscut-o, nu mi-am putut stăpâni bucuria și vocea mea a egalat volumul din vocea Serrenei:

– Și iat-o pe mama ta, ieșind din cortul tatălui tău!

Serrena a început să țipe incoerent, sărind în sus și-n jos pe punte și fluturând ambele brațe pe deasupra capului. Tehuti s-a îndreptat și s-a uitat peste apă la noi, uluită. Apoi și-a recunoscut fiica și a aruncat cât colo coșul pe care-l avea în mână.

– Copila mea! striga ea, pe un ton ce semăna mai mult cu o disperare profundă decât cu bucuria.

Apoi a început să alerge, împingând la o parte pe oricine stătea între ea și malul râului cu o forță incredibilă.

Stăteam la prora cuterului, așa că am smuls mandarul din mâna lui Ganord și am întors cârma, orientând prora spre uscat. Serrena a încetat să mai țipe, alergând pe punte ca o căprioară urmărită de o haită de lupi. Când a ajuns la prora cuterului, nu a încercat deloc să-și reducă viteza, ci s-a aruncat cu capul înainte peste bord și, cu un plescăit puternic, a dispărut sub suprafața Nilului.

Inima mea a încetat să bată preț de câteva clipe, însă apoi capul ei a reapărut și am văzut-o înotând cu putere spre mal. Mișca ambele brațe alternativ pe deasupra capului. Părul i se împrăștiase în șuvițe pe față precum blana unui șobolan-de-apă, lăsând în spate un vârtej înspumat la suprafața râului.

Cu doar câteva secunde în urma fiicei ei, Tehuti a ajuns la mal și s-a aruncat în apă. Aproape uitasem ce înotătoare desăvârșite erau amândouă. Era, într-adevăr, o priveliște rară; de fapt, este nemaipomenit să vezi două femei de viță nobilă implicate într-un spectacol atât de extraordinar. Cele

câteva care pot înota o fac singure și în secret; și, de obicei, complet goale, ca un sacrificiu ritualic pentru Isis, zeița iubirii, a cărei vulvă are forma unei scoici de mare.

Mama și fiica s-au întâlnit în apa adâncă și s-au strâns într-o îmbrățișare atât de puternică, încât s-au scufundat împreună. Au ieșit la suprafață încă înlănțuite, râzând, plângând și străduindu-se să respire. Când s-au scufundat pentru a treia oară, mulțimile adunate pe malul râului au alergat în față, anticipând îngrozite un dezastru.

Chiar și eu m-am speriat și i-am spus lui Ramses:

– Nu vrem să tulbure crocodilii. Trebuie să scoatem femeile astea nebune de acolo!

Ne-am dezbrăcat amândoi până la mijloc și am plonjat peste bord. Când am ajuns la ele, a fost imposibil să le despărțim. Le-am tras înapoi spre cuter ca pe o entitate compactă. Ganord și echipajul lui ne-au ajutat să le ridicăm peste copastie, în uralele și veselia numeroșilor privitori de pe mal.

– În numele îngrozitorului Seth și al tuturor zeilor morții, ce naiba se întâmplă aici? a strigat o voce familiară de pe mal.

Mulțimea s-a dat imediat la o parte și regele Hurotas a înaintat spre marginea râului, încruntat ca un cățcăun până când și-a dat seama că femeile ude și manevrate cu grijă de echipajul micului cuter de pe râu erau cele mai mari iubiri din viața lui. Tonul vocii lui s-a schimbat, devenind imediat siropos și sentimental:

– Aceea e draga mea Serrena! A deschis larg brațele cu mușchi puternici de la mânuitul armelor de război, tatuate cu imagini înfiorătoare care să-și sperie dușmanii. Vino la tatăl tău, micuța mea!

Serrena rămăsese deja fără suflu ca să mai țipe, dar încă putea să alerge și să înoate. S-a smuls din brațele mele și a repetat întregul spectacol sălbatic. A alergat pe puntea navei, stropind-o din plin cu apa Nilului, urmată imediat de

mama ei. S-au aruncat peste bord una după alta, într-o succesiune rapidă, și au înotat spre mal.

– Merită să le salvăm din nou, ce crezi? m-a întrebat Ramses solemn. Sau le lăsăm să-și încerce norocul?

În această ultimă tură dinspre *Patru Vânturi* către malul estic al râului, Serrena avea un avans față de mama ei, așa că a ajuns prima la Huratos. El a luat-o în brațe și a aruncat-o în aer, cum făcuse probabil și când era mică. Apoi a sufocat-o cu barba și cu sărutările lui. Când a ajuns și Tehuti la ei, a prins-o cu mâna liberă și le-a strâns pe amândouă la piept, apoi le-a condus spre cortul lui de campanie.

Eu și Ramses ne-am șters în grabă și ne-am îmbrăcat cu hainele aruncate, în timp ce Ganord întorcea *Patru Vânturi* către malul fluviului. De îndată ce prora a atins uscatul, am sărit pe mal și ne-am croit drum prin mulțimea entuziasmată spre cortul în care dispăruse Hurotas cu cele două femei. Nu a fost deloc ușor, căci toți cei prezenți păreau să vrea să ne laude și să ne felicite pentru cum o salvasem pe Serrena din mâinile lui Utteric. Eram îmbrățișați și sărutați de femei și de bărbați deopotrivă. Dar, într-un târziu, am reușit să ajungem în interiorul cortului de campanie al lui Hurotas.

La fel ca multe dintre lucrurile ce-i aparțineau lui Hurotas, și interiorul acestui cort era extraordinar de mare și de impunător. De fapt, concura ca mărime cu sala de adunare din citadela din Sparta, ceea ce era numai bine, fiindcă toți oaspeții lui din ziua aceea alcătuiau aproape jumătate din întreaga forță expediționară – sau așa mi se părea mie. Printre aceștia se aflau curtenii și concubinele tuturor celor șaisprezece curți regale care-l însoțiseră pe Hurotas din Lacedemonia, alături de ofițeri militari și miniștri.

De cum am ajuns în mijlocul lor, regele Hurotas mi-a făcut semn din partea opusă a cortului ca să-mi atragă atenția, apoi mi-a spus:

– Tehuti şi Serrena s-au dus să-şi schimbe hainele ude, aşa că ar putea dura o vreme... poate chiar câteva zile.

Am zâmbit auzindu-i umorul caracteristic, apoi l-am prins pe Ramses de gât cu o mână şi, cu buzele la un centimetru de urechea lui, am repetat ce-mi spusese Hurotas. Mulţimea care ne înconjura număra câteva sute de oameni şi mi se părea că toţi aveau câte un urcior cu vin în mână, strigând la vecinii lor ca să se facă auziţi. În plus, erau şi patru sau cinci orchestre care cântau la volum maxim.

Ramses s-a uitat la mine cu o expresie solemnă, dar resemnată.

– În numele lui Dolos, demonul păcălelilor şi al înşelătoriei, cum ai făcut asta, Taita?

Când ne întâlnisem prima dată, obişnuia să îmi verifice acurateţea interpretărilor, dar acum nu se mai deranja. Bănuiam că, într-o bună zi, avea să înveţe să citească de pe buze, dar până atunci mă amuza să-l păcălesc.

Ne-a luat ceva timp ca să traversăm cortul aglomerat, dar când am ajuns lângă Hurotas, ne-am îmbrăţişat prelung şi călduros toţi trei. Apoi ne-a tras deoparte pe amândoi şi ne-a condus printr-o uşă într-un compartiment mic şi izolat. Aici, Hurotas a sărit imediat la Ramses.

– Am avut doar foarte puţin timp ca să discut cu Serrena urgenţa căsătoriei voastre. Măcar de data asta, e de acord cu mine. E vital să-l înfăţişăm pe Utteric lumii mari ca pe un ticălos care a răpit o virgină neprihănită din casa şi din sânul familiei ei, supunând-o unor chinuri brutale şi nemaipomenite.

– Maiestate, a intervenit Ramses de îndată, trebuie să spun clar că Utteric a torturat-o şi a umilit-o pe fiica ta. A bătut-o şi a întemniţat-o, însă s-a înfrânat de la a-i păngări virginitatea şi nici nu a permis vreunui om de-al lui s-o facă.

– Mulţumiri veşnice zeilor şi zeiţelor din panoplia cerului pentru asta! a îngăduit Hurotas. Însă, în toate popoarele

lumii, vor exista oameni care îi vor aduce fiicei mele injurii și calomnii. Există o singură cale prin care să le dăm la o parte.

– Va fi onoarea mea s-o iau pe Serrena de soție de îndată ce va fi posibil. Nu e nevoie să spui mai mult, rege Hurotas.

Ramses nu s-a uitat deloc spre mine, însă am înțeles că nunta pe care o făcusem pentru ei înainte avea să rămână o taină între noi trei pentru totdeauna.

– Sunt încântat că suntem întru totul de acord. Voi considera un mare privilegiu să fii singurul meu fiu. Hurotas s-a ridicat și s-a uitat la mine. Bunule Taita, poate ar trebui să vedem dacă le-am supărat cumva pe dragile mele, sugerându-ți că s-ar putea să dureze câteva zile să-și schimbe hainele ude.

Ramses a clipit o dată, apoi l-a întrebat pe viitorul său socru:

– Când i-ai sugerat asta lui Taita, Maiestate?

– Acum puțin timp, când ați intrat prima dată în cort.

– Eu nu te-am auzit spunând asta, a zis el nedumerit. Era foarte mult zgomot.

– Atunci, ar trebui să-l rogi pe Taita să te învețe să auzi cu ochii. El e singurul om din câți cunosc care știe s-o facă.

Ramses s-a uitat la mine, iar expresia lui s-a schimbat din uimire în acuzație când și-a dat seama. Am știut că în curând aveam să putem amândoi să citim de pe buze – Ramses avea să se îngrijească de asta. Am ridicat din umeri ca o scuză pentru că-l înșelasem. Poate era cu atât mai bine să învețe arta aceasta, căci nu puteam s-o păstrez pentru mine însumi la nesfârșit. În anii ce urmau, avea să devină extrem de folositoare pentru amândoi. Îmi era deja clar că viitorul nostru era absolut întreținut.

Cu toată hotărârea noastră de a arăta lumii că Ramses și Serrena erau soț și soție și viitorii faraoni ai Egiptului, toți trebuia să procedăm cu demnitate și să respectăm protocolul stabilit.

Sarcina ne era îngreunată de faptul că eram implicați în același timp într-un război ce se anunța a fi cel mai sălbatic și mai necruțător din istoria Egiptului sau a oricărei națiuni de pe pământ.

Cu judecata și înțelegerea mea sănătoasă, am decis să nu mă las atras în domeniul feminin al căsniciei și al cununiei și să mă implic doar în aspectul masculin al războiului și al dominației. În această privință, aveam cea mai bună companie în persoanele tovarășilor mei de încredere, Zaras și Hui, și a însoțitorilor mai recenți, Ramses și ceilalți regi, mai mari și mai mici.

Ca întotdeauna, eram îndrumat de vechea zicală a unui războinic de seamă: *Cunoaște-ți dușmanul!*

Dușmanul meu era Utteric Bubastis, dar eu nu-l cunoșteam pe acesta. El era o închipuire ce părea să-și schimbe forma și profilul cu fiecare răsuflare. Nu eram sigur nici că mai exista ca o singură entitate. În următoarele două zile de după ce eu și Ramses ajunsesem în tabăra lui Hurotas, am

privit meterezele fortăreței de pe malul opus al Nilului și am văzut mulți bărbați care ar fi putut fi Utteric, câteodată câte doi sau trei laolaltă. Unii îmi aminteau de Utteric, care izbucnea în lacrimi când era amenințat sau care era capabil să se lase cuprins de crize de urlete, cu spume la gură.

Totuși, nu ne grăbeam să începem ostilitățile. Era o perioadă de consolidare și de pregătire. Hurotas terminase să-și instaleze tabăra doar cu cinci zile înainte ca noi să ajungem pe fluviu de la Luxor, alături de el. Pentru moment, nu ajunseseră toți regii mai mici din nord. În fiecare zi, noi flotile veneau pe Nil spre sud, ca să ni se alăture. Ar fi fost nesăbuit din partea noastră să începem atacul înainte ca forțele noastre să fie complet adunate. Era o mișcare de trupe complexă, ce nu era ușurată de decizia subită a Bekathei de a prelua comanda.

Din fericire, asta s-a întâmplat la o cină privată în familie, găzduită de regele Hurotas ca să sărbătorească evadarea unicei sale fiice, Serrena, din mâinile răpitorilor ei de la Porțile Chinurilor și Durerii. Avea și scopul de a concentra toate instinctele războinice ale familiei asupra umilinței și suferinței suportate pe nedrept de ei din pricina răpirii și torturării Serrenei.

Seara a început bine, cu discursuri beligerante din partea lui Hurotas și a lui Hui. În timpul acesta, cei trei fii rămași ai Bekathei au servit mai mult decât era nevoie din vinul laconian excelent. Bekatha a ascultat laudele însetate de sânge ale fiilor ei și, deodată, pe neașteptate, a izbucnit într-un șuvoi de lacrimi. Dispoziția chefliilor s-a schimbat într-o clipă.

Toate femeile aflate acolo au sărit în picioare și s-au adunat în jurul Bekathei, cu vorbe de alint și compătimire, în timp ce bărbații se uitau unul la altul uluiți. Pe urmă, ne-am întors toți spre Hui. N-am spus nimic, dar mesajul era clar: „Asta nu are legătură cu noi. E soția ta. Rezolvă tu situația!"

Ezitând, Hui s-a ridicat în picioare, dar, înainte să ajungă lângă soția lui, ea a scos un urlet înfiorător de durere:

– De ce trebuie să-mi trimit toți copiii să fie măcelăriți?

În clipa aceea, familia devotată și unită s-a împărțit în grupuri și facțiuni.

Tehuti a apărut imediat lângă sora ei mai mică.

– Bekatha are dreptate. O avem pe Serrena din nou. Nu e nevoie să mai luptăm într-un război mic și inutil.

– Inutil? a strigat Hurotas. Te-am auzit spunând *inutil*, draga mea soție? Te-am auzit spunând și cuvântul *mic*? Ai idee cât m-a costat pe mine să alcătuiesc o armată și s-o aduc aici, în Egipt? Cineva trebuie să plătească pentru asta și acel cineva nu voi fi eu.

– Fii dreaptă cu noi, mamă, a strigat Sostratus, al doilea fiu al Bekathei. Noi suntem la început de carieră. Nu ne trimite acasă acoperiți de rușine. Toată lumea va spune că am fost prea lași ca să rămânem și să ne luptăm cu Utteric, impostorul!

Eu m-am uitat la Serrena. Știam că rezultatul depindea numai de ea. Hurotas avea să facă exact ceea ce voia ea, la fel și Tehuti. Ar fi putut încerca să se împotrivească, dar Serrena era cea care avea să ia decizia finală. Am văzut-o uitându-se la tatăl ei, în timp ce o umbră de îndoială îi întuneca privirea. Apoi s-a uitat la mama ei și la mătușa Bekatha și am văzut-o luând o decizie. Știam că trebuia să mă mișc repede ca s-o amân, altfel aveam să fim cu toții în drum spre Lacedemonia, poate încă de a doua zi.

– Cred că e o cruzime să o forțăm pe Serrena să-și petreacă restul vieții în țara asta, pe care o detestă în mod evident. Cred că Bekatha și Tehuti au absolută dreptate. Ar trebui să ne întoarcem toți în Lacedemonia și să-i lăsăm lui Utteric țara asta năpăstuită. Sunt convins că aliații noștri, regii mărunți, vor înțelege poziția noastră și nu se vor aștepta

la o compensație pentru că și-au adus armatele să ne ajute, plecând apoi acasă cu mâna goală. Serrena va fi cât se poate de fericită în ținutul în care s-a născut; trăind într-o căsuță cu Ramses și vreo douăsprezece odrasle minunate, pe malurile râului Hurotas. Sunt sigur că va înțelege că averea familiei sale a fost cheltuită cu bună-credință. Nu pentru un nume caraghios și pretențios cum ar fi regina Cleopatra...

Discursul meu prinsese deja aripi. Publicul meu era deja pe jar, mai ales Serrena.

Apoi am văzut-o schimbându-și decizia finală – pe care o luase cu doar câteva minute înainte –, la fel de ușor pe cât se hotărâse.

– Tot ce spui tu e adevărat, dragă Taita. Dar există întotdeauna două versiuni ale aceleiași probleme. Am fost mereu învățată că o soție trebuie să accepte fără să se plângă decretele zeilor și să-și sprijine soțul în sarcina pe care aceștia i-au dat-o. Cu timpul, știu că va trebui să învăț și să accept numele Cleopatra, așa banal cum e. Dacă eu și Ramses rămânem aici, în Egipt, ca faraon și regină, vom avea destule fonduri pentru ca draga mea mamă să mă viziteze oricând dorește. Vom învăța amândoi să prețuim frumusețea și bogăția Egiptului. Mai mult decât atât, tatăl meu nu va ajunge la sapă de lemn de dragul meu.

O tăcere înmărmurită s-a lăsat după această declarație, iar băieții Bekathei s-au îmbrățișat. Bekatha a izbucnit în lacrimi din nou, dar i-am umplut la loc cana cu vin și a fost nevoită să înceteze cu lamentările ca să deguste băutura.

Foarte solemn, Hurotas a spus:

– Ai luat o decizie amarnic de grea, draga mea fiică, însă e cea corectă.

S-a uitat la mine cu aceeași solemnitate, dar a coborât pleoapa dreaptă, făcându-mi cu ochiul ca să mă felicite. Triumfaserăm încă o dată, dar fusese o victorie la limită.

În noaptea următoare, eu și Ramses am pornit în recunoaștere pe malul vestic, latura pe care Utteric își construise fortăreața Abu Naskos. Aceasta nu avea porți care să dea spre râu. Bineînțeles, primisem descrieri ale celorlalte porți, dar nu le văzusem niciodată. Știam că era esențial să o fac. Am luat cu noi doar cincisprezece oameni. Luna a răsărit după miezul nopții, așa că am folosit perioada de întuneric ca să traversăm Nilul și să ne ascundem bărcile între trestii. Pe urmă, de îndată ce lumina a fost destul de puternică încât să distingem terenul, am pornit în tăcere spre fortăreață. Nu făcuserăm mai mult de o sută de coți când am dat peste o turmă de cai aparținându-i lui Utteric, păscând la lumina lunii. I-am adunat laolaltă și am trimis doi oameni ca să-i mâne înapoi spre locul unde lăsaserăm bărcile. Am repetat manevra de trei ori, strângând treptat o herghelie de peste o sută cincizeci de cai frumoși pentru carele de război.

Lumina lunii strălucea magnific pe zidurile vestice ale fortăreței, oferindu-mi o imagine perfectă a celor două porți de la o distanță sigură. Am reușit să estimez mărimea substanțială și construcția grosolană a acestora și să remarc zidurile și șanțurile de apărare mărginite de pari ascuțiți care le sprijineau.

După ce s-a scurs o perioadă de timp prudentă, ne-am retras. Când am ajuns în locul unde ne lăsaserăm bărcile, am descoperit că, după cum ordonasem, două dintre acestea fuseseră folosite pentru a mâna caii dincolo de râu. Le-am urmat cu luntrea. A fost o distanță lungă de înotat pentru bietele vietăți; în acel punct, Nilul avea o lățime de peste o leghe și jumătate. Dar când am ajuns, în sfârșit, pe malul estic, mai jos de tabăra lui Hurotas, eu și Ramses am descoperit încântați că toate animalele traversaseră fluviul în siguranță.

Patru nopți mai târziu, în ciuda părerii mele contrare, l-am lăsat pe Ramses să mă convingă să încercăm o repetare a raidului. Mă doare că trebuie să spun că nu am avut la fel de mult succes și a doua oară. Oamenii lui Utteric mutaseră caii rămași și ne așteptau cu o ambuscadă. Ne-am luptat cu disperare ca să ne întoarcem în locul unde ascunseserăm bărcile. Când am ajuns la ele în sfârșit, am constatat că oamenii pe care îi lăsaserăm de pază fuseseră masacrați, iar fundul bărcilor fusese spart. Jumătate din oamenii noștri nu puteau să înoate. Disperați, am spart bărcile distruse ca să facem scânduri individuale. În același timp, am respins urmărirea îndârjită a dușmanilor. Pe urmă, ne-am retras în apele râului. Le-am dat tuturor celor care nu puteau înota câte o scândură să plutească, apoi i-am împins și i-am tras prin apă. În timp ce dușmanii ne strigau insulte de pe mal și îndreptau săgeți spre noi, am lăsat curentul să ne poarte departe. Am suferit apoi pierderea altor cinci oameni, care fie s-au înecat, fie au fost luați de crocodili. Doar șase dintre noi au supraviețuit și au ajuns pe malul estic al Nilului. Am notat, în celebrul meu tom *Istoria Războiului*, că, de-a lungul veacurilor, orice comandant militar de seamă și cu realizări ilustre a îndurat cel puțin o

înfrângere în timpul carierei sale. Contează doar să supraviețuiască, nu felul în care o descrie.

Din fericire, ultimul dintre regii mărunți sosise pe malul estic exact în același moment. Era Ber Braț Viguros Argolid, regele Beoției în Teba. Avea o flotilă de șapte nave. Împreună, acestea aduseseră șase sute treizeci de luptători și pe zece dintre numeroasele lui soții, inclusiv pe regina Hagne, care fusese cândva stareța Ordinului Surorilor Arcului de Aur înainte să fie luată pe sus de Braț Viguros.

Veniseră navigând pe Nil din deltă în șir indian. Au fost uimiți să-i găsească pe faraonul Ramses și pe prim-ministrul său, lordul Taita, pe jumătate goi și acoperiți de nămol, zbătându-se până la bărbie în Nil și agățându-se de câteva scânduri rupte din epave. Surpriza lor a făcut loc imediat amuzamentului când am fost urcați la bordul navei-amiral a lui Ber Argolid.

Când a văzut ținuta mea jalnică, regina Hagne m-a luat deoparte și și-a scos rochia regală, apoi mi-a oferit-o cu această încurajare:

– Ai nevoie de ea mai mult decât am eu, domnule ministru Taita.

Am acceptat-o cu grație, mai mult pentru că-mi doream să îi privesc pieptul gol decât din oricare alt motiv. Am descoperit că Braț Viguros Argolid avea un gust desăvârșit în privința sânilor; și, în retrospectivă, rochia era confortabilă, iar culoarea se potrivea cu ochii mei, deși mânecile erau puțin cam scurte. Pe urmă, Braț Viguros și toți ofițerii și soțiile lui s-au adunat în jurul nostru, copleșindu-ne cu expresii de nerăbdare exagerată de a auzi povestea noastră dezastruoasă. Din fericire, anticipasem acest interogatoriu și îi prevenisem pe oamenii mei, inclusiv pe Ramses, să fie discreți.

– Nu a fost ceva de care să vorbim, sincer, am protestat eu cu un aer de modestie când m-a întrebat Braţ Viguros.

– Sunt convins că a fost încă un triumf pentru tine, stăpâne.

Regina Hagne îşi flutura genele spre mine, nelăsându-mi ca alternativă decât să exagerez puţin.

– Faraonul Ramses şi cu mine am decis să traversăm râul ca să eliminăm cât mai mulţi dintre caii lui Utteric şi să reducem numărul de care pe care le poate scoate pe câmp, crescând astfel şi numărul nostru.

L-am văzut pe Ramses clipind şi deschizând gura ca să mă corecteze. Apoi a închis-o şi a dat precaut din cap a încuviinţare.

– Aţi reuşit să obţineţi ceva cai? a întrebat Braţ Viguros. Mie nu mi se pare, a adăugat hohotind grosolan.

– Am luat câţiva, am spus eu demn.

– Câţi înseamnă câţiva? a vrut el să ştie. Cinci? Zece?

– Ceva mai mult de atât, am recunoscut. Puţin peste o sută cincizeci. Dar numai zeii binevoitori ştiu câţi vor ajunge în tabără. Desigur, au luat-o la fugă de îndată ce au ajuns pe mal, în faţa noastră. Cu siguranţă vom avea şi câteva pierderi, dar ar trebui să-i putem găsi pe cei mai mulţi. M-am uitat întrebător la Ramses. Ai ceva de adăugat, faraon Ramses?

El a clătinat din cap, copleşit de versiunea mea despre evenimente. Dar regina Hagne a intervenit în momentul cuvenit:

– Deci aşa aţi ajuns voi şi oamenii voştri atât de uzi... A trebuit să înotaţi înapoi de pe malul opus al râului cu caii?

Era o femeie fermecătoare şi ageră. Cu cât o vedeam mai mult, cu atât îmi plăcea mai tare. Recunoştea un bărbat viteaz şi perspicace atunci când îl vedea.

– Înţelegeţi încurcătura noastră, Maiestate, am încuviinţat. Bineînţeles, a fost nevoie să ne distrugem propriile

bărci. Deşi nu aveau mare valoare, nu le puteam lăsa să cadă în mâinile duşmanului.

Regele Beoţiei în Teba a dat gânditor din cap şi un rânjet i-a scăpat de pe buze. Apoi le-a cerut slujitorilor de pe punte să ne aducă vin.

– Este un vin vechi excelent, mi-a spus el când a abandonat subiectul eroismului şi ingeniozităţii noastre.

Triumfurile altor oameni pălesc în scurt timp. Aşa că e mai bine să ţii pentru tine micile greşeli şi erori de calcul.

Odată cu sosirea lui Ber Braţ Viguros Argolid în tabăra lui Hurotas, toţi cei şaisprezece participanţi la jurământul regal erau adunaţi la un loc şi îndelung amânata căsătorie a lui Ramses cu Serrena putea, în sfârşit, să se desfăşoare. Fusesem singurul oaspete, participant şi oficiant al ceremoniei anterioare, aşa că eram hotărât să joc un rol cât mai discret la a doua nuntă. Serrena avea întregul trib pentru a o susţine, în timp ce Ramses îi avea pe Bekatha, care-l adoptase, şi pe fiii ei, care îl considerau un frate. Nu aveau cu adevărat nevoie de mine.

Am reuşit să mă ocup de problema ce mă pusese pe gânduri încă de când navigasem din Luxor cu *Patru Vânturi*, cu Ganord pe post de pilot. Era vorba despre descrierea făcută de el tribului de fiinţe superioare care în Antichitate construiseră şi ocupaseră oraşul străvechi ce se aflase cândva în locul de pe malul opus, unde se înalţa acum Abu Naskos.

Am căutat în buzunare şi am găsit tăbliţa de lut cu peştele pe care o primisem de la Ganord. Am examinat-o din nou cu atenţie. Era frumoasă, dar complet enigmatică. Am coborât pe malul râului şi am căutat *Patru Vânturi* printre bărcile şi navele mai mici ancorate acolo. Însă barcagiii mi-au spus că se întorsese la Luxor în timp ce eu vânam cai sălbatici pe malul vestic al râului. Nimeni nu ştia ce se

întâmplase cu Ganord. Le-am arătat plăcuța cu peștele cu cap de aur. Au fost de acord că era interesantă, dar niciunul nu văzuse vreodată ceva asemănător.

Am făcut o punguță din piele tăbăcită de vidră în care plăcuța intra perfect, apoi mi-am atârnat-o de un șnur la gât, astfel încât să-mi atârne pe sub tunică. Era plăcut să întorc plăcuța între degete în timp ce meditam.

În următoarele câteva zile, am început să mă plimb singur pe malul râului. Dar nu eram niciodată singur. Sunt un copil al Nilului, dar data nașterii mele este neștiută. Însă știu că Nilul a fost al meu din ziua nașterii mele, oricând ar fi fost aceasta. Îl iubeam și simțeam că și el mă iubea.

Am găsit un loc plăcut la umbra unui copac, de unde aveam o priveliște perfectă peste întinderea lată a fluviului până la fortăreața Abu Naskos, pe malul vestic. Era un punct în care câteva insulițe alcătuiau un lanț peste Nil. Toate erau năpădite de verdeață, acoperite de liane și de copaci bătrâni. Aici, râul avea o lățime de o leghe și jumătate, așa că insulele erau doar la un sfert de leghe distanță unele de altele. Credeam că aș fi putut parcurge distanța înot în mai puțin de jumătate de clepsidră. Am zâmbit în sinea mea și am clătinat din cap – de ce aș fi vrut să fac asta?

Am alungat gândul și m-am ridicat în picioare. Ca de obicei, țineam plăcuța cu peștele cu cap de aur în mâna dreaptă. Când m-a înțepat în degetul mare, am strigat de uimire. Era aproape ca o înțepătură de viespe, dar nu la fel de intensă. Am schimbat plăcuța în cealaltă mână și mi-am examinat degetul. Nu se vedea nici urmă de înțepătură, iar disconfortul a dispărut repede. Nu i-am mai dat atenție și m-am întors în tabără.

În seara aceea, Tehuti a insistat să iau cina cu ea și cu Hurotas. Erau și Ramses și Serrena cu ei și nu-i mai văzusem

de câteva zile. Am petrecut o seară foarte plăcută împreună, discutând despre nunta iminentă.

M-am trezit devreme a doua zi, înainte de răsăritul soarelui. M-am îmbrăcat și am plecat pe poteca de pe lângă Nil. Când am ajuns în locul opus lanțului de insule, m-am așezat pe aceeași piatră netedă ca în seara precedentă. Mă simțeam foarte relaxat și, fără să mă gândesc, am scos tăblița cu peștele de sub tunică și am început s-o mângâi alene. Un stol de păsări-țesător cu capul negru își făcea cuib în crengile de deasupra mea. Nu știu cât m-am uitat la ele, dar am început să mă simt flămând și mi-am dat seama că încă nu mâncasem nimic în dimineața aceea.

Când m-am ridicat, tăblița m-a înțepat atât de tare, încât i-am dat drumul și mi-am supt degetul. Atunci mi-am dat seama pentru prima dată că plăcuța avea puteri ezoterice. Am atins-o din nou cu un deget. Nu a avut nicio reacție. Am mângâiat-o cu degetul mare și cel arătător, așteptându-mă la încă o înțepătură neplăcută. În continuare, nicio reacție. Dar îmi pierdusem apetitul. Eram cuprins acum de altfel de gânduri.

Mi-am schimbat locul astfel încât lumina să cadă direct pe plăcuță. Am studiat-o de parcă nu o mai văzusem niciodată. Am numărat solzii de pe corpul peștelui. Am examinat aripioarele și coada la fel de atent. N-am mai descoperit un alt înțeles, o altă senzație. Pe urmă, m-am uitat pe spatele plăcuței. Nu avea urme de zgârieturi sau vreun mic semn de hieroglifă sau de scriere cuneiformă. Când am învârtit-o, am remarcat ceva ce-mi scăpase din vedere până în clipa în care am întors-o în poziție înclinată spre soare. Erau câteva gropițe pe fundal, în spatele siluetei peștelui. Era posibil să fi fost făcute cu vârful unui ac ascuțit înainte ca lutul să fi fost ars în cuptor. Când am schimbat unghiul luminii, au dispărut. Pe urmă, au reapărut când am mișcat-o în direcția opusă.

Am numărat aceste neregularităţi. Erau patru: două în spatele cozii peştelui şi două în faţa botului. M-am gândit la semnificaţia lor, dar tot n-am reuşit să găsesc una. Asta mi-a stricat dispoziţia. Ştiam că probabil îmi scăpa ceva. Mi s-a făcut foame din nou. Am alergat înapoi în tabără şi m-am îndreptat spre bucătării. Am mai găsit nişte cârnaţi reci rămaşi de la masa din miezul zilei. Erau unsuroşi şi prea săraţi, dar i-am mâncat în ciuda zeilor, care cu siguranţă mă luau drept bufonul lor – şi nu pentru prima dată.

De neconsolat, m-am întors pe piatra mea de lângă râu, unde am simţit o vreme efectele neplăcute ale cârnaţilor. Încă o dată, am scos plăcuţa cu peştele de sub tunică. Am ridicat-o spre soare, întorcând-o astfel încât punctele să apară şi să dispară. Apoi am coborât-o şi m-am uitat dincolo de fluviul Nil.

Am privit spre şirul de insule mici, aproape identice, ce se înşirau peste apele verzi până pe malul opus. Dar nu aveau legătură cu misterul meu... sau aveau?

Am simţit un mic fior de încântare, destul cât să-mi ridice părul de pe antebraţe, când mi-am dat seama că erau patru insule aproape identice în râu, acelaşi număr ca al punctelor de pe plăcuţa de ceramică. Era o legătură slabă şi fragilă, dar patru este numărul magic al Inanei, iar Inana este zeiţa mea păzitoare. Ştiam că trebuia să ajung pe cel puţin una dintre cele patru insule.

Puteam să iau o barcă şi să fiu pe prima insulă în mai puţin de o oră. Dar ştiam că erau ochi ostili care priveau de pe zidurile fortăreţei aflate pe partea opusă a râului. Puteam să înot mai repede decât să vâslesc şi, văzut de peste râu, capul meu nu putea să pară mai mare decât cel al unei vidre. Am început să-mi scot hainele înainte să mi se limpezească de tot gândurile.

M-am dus pe malul râului, stând încă departe de marginea apei ca să nu fiu observat de pe zidurile din Abu Naskos. Când cea mai apropiată insulă a fost perfect aliniată cu fortăreaţa, am înaintat pe mal şi am intrat în apă până mi-a ajuns la bărbie. M-am oprit ca să verific echipamentul. Aveam cureaua cu pumnalul prinsă peste cârpa de pe mijloc. Am scos cuţitul din teacă şi am testat vârful şi tăişul cu degetul. Erau extrem de ascuţite. L-am pus înapoi în teacă. Pe urmă, am ajustat şnurul punguţei în care se afla plăcuţa de ceramică astfel încât să-mi atârne pe spate în loc să mi se legene pe piept, unde mi se putea înfăşura pe braţe cu fiecare mişcare.

M-am îndepărtat de mal şi am pornit spre cea mai apropiată insulă, asigurându-mă că nu ieşeam la suprafaţă când dădeam din braţe sau zvâcneam din picioare. Trebuia să înot mult în amonte, împotriva curentului, ca să rămân cu capul aliniat cu insula şi cu fortăreaţa de dincolo de ea.

Când am ajuns pe insulă, m-am agăţat de o liană care îmi atârna deasupra capului şi am întins picioarele spre fundul apei. A fost prima surpriză. Nu exista fundul apei. Malul insulei cădea vertical până în adâncimile râului. M-am ţinut de liană cât am respirat adânc de câteva ori, apoi i-am dat drumul şi am înotat în jos ca o raţă sălbatică pe cale să se scufunde. M-am uitat prin apa limpede, aşteptându-mă în orice moment să zăresc fundul. În cele din urmă, am fost nevoit să abandonez încercările, căci plămânii au început să mă doară şi să-mi zvâcnească.

Când am ieşit la suprafaţă, m-am agăţat iar de liană şi mi-am umplut plămânii cu aer dulce. Când mi-am revenit, am înotat spre peretele abrupt de piatră ce alcătuia malul insulei. Cu ajutorul rădăcinilor şi al crengilor, m-am căţărat pe peretele de piatră şi am ajuns în vârful plat al insulei.

M-am așezat până mi-am revenit și m-am reorientat, apoi mi-am croit drum printre arbuștii denși și am urmat marginea până m-am întors în punctul de plecare.

Mi-am dat seama că insula avea forma unui ciot de copac, nu silueta plată a unei clătite. Era dreaptă în sus și-n jos, atât sub suprafața apei, cât și deasupra. Partea de sus era aplatizată și circulară.

Era deosebită de oricare altă insulă pe care o văzusem vreodată. Eram intrigat de aspectul ei, însă îmi era greu, din pricina vegetației bogate, să fiu sigur în privința formelor și dimensiunilor exacte. Am început s-o traversez dintr-o parte în alta, cățărându-mă peste copacii căzuți și încercând să sap cu mâinile goale ca să ajung la roca de bază. Însă rădăcinile copacilor și ale plantelor erau încâlcite. Le-am tăiat cu cuțitul, dar fără mare folos. Erau întărite de vreme.

Simțeam că un lucru extraordinar trebuia să fie ascuns acolo. Eu și zeița Inana aveam o relație ciudată, dar învățasem că mă puteam baza pe ea. Nu mă înșelase niciodată; sau, cel puțin, nu din câte știam. După încă vreo oră, a trebuit să mă odihnesc din nou. M-am sprijinit cu spatele de baza unui smochin sălbatic.

– Și ce te așteptai să găsești aici? m-am întrebat.

Vorbeam deseori tare cu mine însumi atunci când eram singur. M-am gândit la întrebarea aceea o vreme, apoi am răspuns cu grijă:

– Nu mă așteptam la nimic. Dar speram să găsesc un semn sau un mesaj de la Oamenii de Demult.

Prin Oamenii de Demult mă refeream la cei care trăiseră acolo în Antichitate.

– Poate încă o înțepătură în deget?

Întrebarea fusese rostită cu vocea mea, dar nu de mine însumi. M-am uitat în jurul meu căutând disperat, apoi am

văzut-o. Stătea printre copacii de la marginea razei mele vizuale. Era doar o umbră printre umbre. Oricum, știam cine era.

– Inana! am chemat-o pe nume, iar ea a râs – limpede ca un clopoțel și dulce ca o privighetoare.

Apoi a vorbit din nou, de data asta cu propria ei voce frumoasă și inefabilă.

– Dacă nu vezi unde să te cauți, atunci caută acolo unde nu vezi niciodată.

A râs din nou și a dispărut. Am sărit în picioare și am întins ambele mâini spre ea, dar nu mai era acolo.

Știam că era inutil să alerg și să strig după ea. Făcusem asta de nenumărate ori înainte. M-am lăsat din nou în locul unde stătusem, simțindu-mă deznădăjduit.

Și atunci, ceva m-a înțepat cu putere. Am întins mâna în spatele meu, între fesele goale. Era un obiect dur și ascuțit ca un colț de rechin, ce mi se înfigea în carnea tainică. L-am apucat între degete și l-am scos, strâmbându-mă din pricina durerii ascuțite.

Ținându-l cu grijă, l-am adus în fața ochilor și l-am privit. Am simțit cum îmi tresaltă inima de bucurie și cum îmi curge sângele în vene. Am întins mâna peste umăr și am tras punguța de piele în care ascunsesem plăcuța perfectă din ceramică dăruită de Ganord.

Am pus plăcuța neatinsă în palmă, apoi am așezat alături fragmentul pe care-l scosesem dintre fese. Fragmentul se potrivea perfect lângă colțul plăcuței.

Acolo unde se rupsese însă, vârful era ascuțit ca un ac și ud de sângele meu. În capătul opus, se lărgea spre capul peștelui de aur pe care îl știam atât de bine.

Am pus fragmentul peste plăcuța originală și cele două s-au potrivit perfect. Fuseseră făcute după același tipar, probabil cu o mie de ani în urmă.

Am luat asta drept un semn că Oamenii de Demult fuseseră acolo înaintea mea – şi că erau acolo din nou. Ştiam că încercau să-mi spună ceva important. Am luat plăcuţa întreagă într-o mână şi fragmentul în cealaltă şi mi-am concentrat toată atenţia asupra lor. O vreme, nu s-a schimbat nimic; apoi, treptat, cele patru puncte de pe fundalul plăcuţei au devenit mai intense şi au început să strălucească asemenea unor steluţe.

– Patru! am şoptit eu numărul cu glas tare. Ştiam că mă aflam aproape de o soluţie. Patru, nu unul sau doi... M-am oprit când mi-am dat seama de sens. Ei îmi amintesc că sunt patru insule, nu doar una. Dacă soluţia nu e pe prima insulă, trebuie s-o caut pe celelalte trei!

Am pus plăcuţa şi fragmentul în punguţa de piele, apoi am sărit în picioare şi m-am întors spre latura vestică a micii insule. De acolo, m-am uitat dincolo de râu spre celelalte trei insule şi spre turnurile fortăreţei Abu Naskos. Aproape imediat m-am lăsat mai jos în desişuri. Două bărci inamice de pază înconjurau insula cea mai apropiată de a mea. Aveau două rânduri de vâsle pe o parte şi câte doi oameni la fiecare vâslă. Catargele bărcilor nu aveau vele, dar aveau câte doi arcaşi în crucete. Aceştia ţineau săgeţile fixate şi gata de lansare şi se uitau spre arbuştii de pe a doua insulă. În timp ce priveam, a doua barcă a schimbat cursul şi a pornit direct spre mine. M-am îndepărtat târându-mă şi, de îndată ce am fost ascuns de vegetaţie, m-am ridicat în picioare şi am alergat spre partea opusă a insulei, plonjând de pe stânca abruptă. Am ieşit imediat la suprafaţă şi am început să înot spre tabăra lui Hurotas. Mi se părea că duşmanul aflase că eram acolo şi că mă căuta, dar nu puteam fi sigur. Era posibil să nu fi fost decât o coincidenţă.

A fost uşor să înot şi am folosit timpul ca să reiau în gând tot ce văzusem şi descoperisem cât mă aflasem pe prima

insulă. Erau două lucruri importante la care îmi tot reveneau gândurile. Primul era forma neobișnuită a insulei. Al doilea era fragmentul de ceramică verde ce mă înțepase în fese și care se potrivea perfect cu o parte a plăcuței pe care mi-o dăduse Ganord înainte să dispară înapoi spre sud.

În timp ce înotam, învârteam prin minte aceste gânduri stranii. Eram la jumătatea drumului spre malul estic și tabăra lui Hurotas când prima posibilitate – sau ar trebui să spun prima improbabilitate – mi-a apărut în gând. Era atât de bizară, încât am strigat cuvintele cu glas tare.

– Oare insula a fost construită de oamenii din Antichitate după un model anume, adică nu a fost formată arbitrar de natură?

Am înghițit o gură de apă din Nil din pricina emoției și a trebuit să calc apa până am reușit s-o scuip. Dar eram deja pregătit pentru a doua improbabilitate.

– Și, dacă este așa, atunci oamenii din Antichitate le-au construit și pe celelalte trei conform aceluiași plan? Iar dacă e adevărat, de ce ar fi făcut un lucru atât de fără noimă?

Am continuat să înot, încă gândindu-mă la o a treia improbabilitate. Și de această dată, Ganord mi-a dat răspunsul.

– Oare pentru că au vrut să poată traversa râul repede și în secret, ca printr-o vrajă?

Am încetat să înot și am călcat apa o vreme când mi-am dat seama de enormitatea supoziției mele. Mă gândeam la posibilitatea ca oamenii din Antichitate să fi coborât sub apele Nilului în loc să treacă peste ele cu o barcă sau pe un pod. Avusesem mereu înclinație către idei ciudate precum acestea. M-am gândit chiar la posibilitatea ca omul să poată zbura. Recunosc că am respins fantezia după ce am acceptat cu ezitare că nu ar fi fost posibil ca omului să-i crească aripi. Însă știam că pot să mă scufund până pe fundul râului.

Demonstrasem abilitatea aceasta în ultima oră. Dar chiar şi mintea mea se bloca la gândul traversării Nilului de pe un mal pe altul trăgând aer doar o singură dată. Distanţa era de aproape o leghe şi jumătate. Desigur, era imposibil să o măsori exact pe deasupra apei sau să măsori viteza unei nave ori, la urma urmei, viteza unui om care înota. Încă mă gândeam la aceste posibilităţi când am ajuns pe malul estic al râului, în aval de tabăra lui Hurotas.

Eram în apă până la brâu şi înaintam spre mal când am fost fermecat de vocea melodioasă a Serrenei, care mă striga:

– Taita, nu ştii că partea asta de râu e populată de crocodili şi de oameni chiar mai periculoşi de atât?

Ca întotdeauna, ştia când aveam cea mai mare nevoie de ea. A venit în fugă pe malul Nilului să mă salveze. Desigur, Ramses nu era departe în urma ei.

Deşi îi văzusem ultima dată cu o zi înainte, le dusesem dorul foarte mult. Amândoi îmi salvaseră viaţa din nou; de îndată ce ajungeam pe uscat, puteam trece la lucruri mai importante.

– Am stabilit o zi pentru căsătorie, a început Ramses pe nerăsuflate.

– E poimâine la prânz! a adăugat repede Serrena.

– Sper să fie la fel de frumoasă precum cea pe care v-am oferit-o eu.

– Nimic n-ar putea fi la fel de frumos vreodată.

S-a apropiat în vârful picioarelor şi m-a sărutat.

Toate preocupările războinice au fost lăsate la o parte până după nuntă, deși, dacă Utteric Bubastis dorea să contrazică decizia noastră, eram pregătiți să-i facem pe plac. În acest scop, îmi țineam sabia la șold în timp ce dansam cu fetele frumoase. Învățasem pe calea cea mai grea să nu am niciodată încredere în fratele vitreg al lui Ramses. Zidurile crenelate ale cetății Abu Naskos de pe partea opusă a Nilului erau străjuite de sute de capete curioase, căci el și ticăloșii lui ne urmăreau permanent, încercând să observe ce făceau fanfarele și mulțimile de oameni care dansau.

Toate femeile noastre purtau ghirlande de flori sălbatice pe cap, iar fetele mai tinere și mai frumoase erau goale până la talie, ceea ce ne conferea o stare agreabilă. În timp ce carafele cu vin treceau prin mâinile drăgălașe, dansul devenea tot mai deșănțat, muzica, mai sonoră, iar cuvintele corului, mai îndrăznețe. Unele dintre tinerele mai luminate s-au furișat în pădure cu preferatul lor sau, în unele cazuri, cu preferații lor, întorcându-se strălucind și mai tare.

Fiecare dintre cei șaisprezece regi a ținut câte un discurs, urându-le miresei și mirelui fericire veșnică, apoi i-au umplut de daruri exotice și extravagante. Acestea includeau elefanți (și conducători care să-i călărească), trompete, tobe

şi muzicieni care să cânte la ele, diamante, safire şi coroane pe care să stea expuse, vinuri bune şi carafe din aur şi argint care să le facă mai plăcute la băut.

Însă eu alesesem două sute dintre cei mai vajnici războinici ai noştri şi le ordonasem să-şi modereze consumul de vin din timpul zilei. Între timp, Hurotas, Hui şi cu mine ne-am ales poziţiile pe malul Nilului, în locurile cele mai ispititoare din care asasinii lui Utteric puteau să lanseze un atac nocturn. Când soarele a apus şi s-a lăsat noaptea, sunetele muzicii şi ale distracţiei au continuat neabătute şi chiar au crescut substanţial în volum.

Hurotas, Hui şi cu mine i-am scos în tăcere din tabără pe oamenii aleşi de noi, îndreptându-i către poziţiile de ambuscadă de pe malul Nilului, selectate în orele cu lumină de zi. Nu l-am informat pe Ramses despre intenţiile noastre. Îl cunoşteam deja la fel de bine pe cât mă cunoşteam pe mine însumi. Ar fi insistat să ni se alăture. Însă nu doream să adaug pe lista cu darurile de nuntă primite de Serrena şi cadavrul soţului ei.

Nu a fost nevoie să aşteptăm prea mult. După vreo oră, zgomotele amuzamentului din tabăra din spatele nostru au început să scadă; în următoarea oră, au încetat aproape de tot. Căpitanii lui Utteric aleseseră bine momentul; ştiam că erau şanse foarte mici ca Utteric însuşi să participe la un atac nocturn.

Deasupra conturului întunecat al malului opus strălucea o semilună galbenă, iar reflexia ei dansa pe suprafaţa râului. Forma un fundal admirabil pentru masa de bărci mici care roiau pe apă, îndreptându-se de la Abu Naskos către locul unde aşteptam noi.

– Direct în gura tigrului, a chicotit Hurotas încet lângă mine. Nici eu n-aş fi potrivit lucrurile mai bine.

– Nu sunt de acord, am răspuns șoptind. Sunt cu cel puțin trei coți prea departe în amonte.

– Cam cât piciorul stâng al unei fete frumoase, a remarcat el. Găsesc că distanța e absolut acceptabilă.

Totuși, i-am lăsat să vină puțin mai aproape, până când oamenii de la prora bărcilor din față au sărit peste bord și au aterizat în apa până la talie, începând apoi să tragă bărcile pe ultimii coți până pe malul nostru.

– Da? l-am întrebat pe Hurotas.

– Da! a încuviințat el.

Am dus două degete între buze, scoțând un șuierat pătrunzător. Arcașii mei țineau săgețile pregătite și întinse. Auzind șuieratul meu, au tras la unison, iar aerul nopții s-a umplut de fluieratul vântului în sutele de pene de la săgeți. Au urmat bubuitul vârfurilor de săgeată când s-au înfipt în carnea de om și urletele răniților care cădeau zbătându-se în apa ce le trecea de cap.

Haosul a pus stăpânire pe flotila lui Utteric. Unele bărci au încercat să se întoarcă și s-au ciocnit de altele, care veneau aproape în urma lor, răsturnându-se sau scufundându-se. Oamenii scoteau un țipăt scurt când greutatea armurii îi trăgea sub apă sau urlau când arcașii noștri îi săgetau.

Pe urmă, mulți dintre ai noștri au fugit în față, ținând în mâini torțe aprinse pe care le-au aruncat în mormanele de surcele uscate stivuite din loc în loc pe malul râului. Uscăturile s-au aprins imediat și flăcările s-au înălțat, luminând noaptea și dezvăluind în detaliu bărcile și oamenii de la bordul lor. Până atunci, arcașii noștri își trăgeau săgețile în umbre; salvele lor erau la întâmplare. Acum însă, ținta lor se deslușise, iar măcelul era și mai eficient. Mai puțin de jumătate din bărcile inamice au reușit să se întoarcă spre malul vestic și chiar și acelea erau pline pe jumătate cu răniți și cu morți.

Pe urmă, oamenii noştri şi-au lăsat deoparte arcurile şi au înaintat prin apa puţin adâncă, scoţându-şi cuţitele ca să se ocupe de răniţii care mai rămăseseră şi să se asigure că aceştia erau luaţi de curent sau traşi spre fundul râului de greutatea armurii.

Trebuia să avem în vedere faptul că zona urma să fie scena unei nunţi vesele a doua zi. Voiam să evităm gemetele şi scâncetele combatanţilor care supravieţuiseră şi duhoarea lăsată de cei care avuseseră mai mult noroc.

Până la prânz a doua zi, toate urmele conflictului fuseseră șterse. Cenușa și băltoacele de sânge uscat de pe malul râului fuseseră acoperite de nisip alb. Curentul purtase cadavrele plutitoare spre nord, către mare, sau armura le ancorase în bulboanele întunecate și adânci unde crocodilii și alte viețuitoare ale Nilului le dădeau acum ultima împărtășanie.

Încercuiserăm tabăra cu un cordon de bronz pe malul estic al Nilului, în partea opusă fortăreței Abu Naskos. Caii erau înhămați la carele de război și toți cei zece mii de războinici erau în alertă, înarmați din talpa sandalelor până în vârful coifului de bronz.

Prințesa Serrena își alesese, în sfârșit, doamnele de onoare care s-o însoțească la altarul dedicat lui Isis, zeița egipteană a iubirii și a căsniciei, și zeiței lacedemoniene a iubirii, Afrodita. Începuse cu șaisprezece doamne, câte o soție a fiecărui rege mai mic. Dar asta dusese la amărăciune și ceartă, la lacrimi și acuzații printre soțiile care nu fuseseră alese. Serrena și regina Tehuti fuseseră forțate să mărească numărul – mai întâi la treizeci și două de doamne și, în cele din urmă, la patruzeci și opt –, dar singura lor condiție fusese ca darurile de nuntă să crească proporțional. Era o soluție care mulțumea pe toată lumea – mai ales pe Serrena.

Darurile erau stivuite până sus în fața altarului pentru zeițe. Grupurile înghesuite ale regimentelor erau adunate în spatele lor, cântând pe rând imnuri de luptă ce reprezentau o provocare pentru dușmanii noștri de pe malul opus al Nilului și un strigăt de încurajare pentru aliații noștri, care stăteau neclintiți lângă noi.

Pe măsură ce se apropia ora prânzului, muzica devenea tot mai gălăgioasă și mai frenetică, săbiile scoase băteau tot mai tare în scuturile strălucitoare de bronz, iar cele zece mii de voci se împleteau ca tunetul din ceruri. Apoi, când s-a făcut ora, o tăcere subită a copleșit lumea, atât de desăvârșită încât părea un atac la urechea umană.

Rândurile celor zece mii de oameni s-au dat fără zgomot la o parte și silueta înaltă și impunătoare a faraonului Ramses, noul conducător al Egiptului nostru, a pășit în față. A înaintat și și-a ocupat locul lângă altarul pentru zeițele Isis și Afrodita; pe urmă, când s-a întors cu fața spre poarta de la tabăra femeilor, unde Serrena stătea ascunsă cu doamnele ei de onoare, a ridicat brațul drept și a început muzica.

La început, a fost dulce, caldă și gravă precum briza de vară pe valurile unui ocean nepăsător. Apoi s-a transformat într-un cântec de bucurie și, totodată, o odă pentru iubire. Porțile de la tabăra femeilor s-au deschis și prin ele au intrat dansând două șiruri de femei îmbrăcate în haine în culorile curcubeului. Erau douăzeci și cinci de femei în fiecare coloană. Aveau picioarele goale și părul împodobit cu panglici și flori. Râdeau, băteau din palme și cântau la liră, țiteră și alte instrumente cu coarde. Coloana din dreapta era condusă de regina Tehuti, iar cea din stânga, de sora ei, prințesa Bekatha.

Între cele două rânduri, mergeau un bărbat și două femei. Bărbatul era regele Hurotas, acoperit de aur și de giuvaiere. Purta rubine în coroană și diamante pe încălțări. Veșmântul

lui era din mătase purpurie, iar pantalonii, din mătase crem. Veselia lui debordantă era atât de contagioasă, încât oamenii săi nu se puteau abține să nu râdă împreună cu el.

Silueta feminină de la brațul său drept era înaltă și zveltă. Îi ajungea până la umăr lui Hurotas, dar era acoperită din creștetul capului până în vârful degetelor de la picioare de o haină aurie ce strălucea ca lumina soarelui la prânz. Însă se comporta cu o asemenea grație, încât, în ciuda faptului că fața îi era acoperită, niciun om care o privea nu se îndoia vreo clipă de identitatea ei.

Faraonul Ramses al Egiptului a întins ambele mâini spre ea, iar regele Hurotas a învârtit-o într-o piruetă, făcând-o să parcurgă distanța ce-i separa răsucindu-se astfel și încheind cu o plecăciune adâncă la picioarele mirelui. Ramses i-a luat mâinile în ale sale și a ridicat-o. Pe urmă, a întins mâna spre pânza aurie care-i acoperea capul și, cu o mișcare elaborată, a dat-o la o parte, arătând-o pe prințesa Serrena în toată gloria ei, de la chipul strălucitor, încadrat de șuvițe aurii presărate cu perle și de voal, până la mătasea unduioasă, în multiple nuanțe, ce se mula pe fiecare linie și rotunjire a corpului și a membrelor ei.

Umană sau divină, niciunul dintre noi, cei prezenți în ziua aceea, nu putea nega că era cea mai splendidă creatură pe care o văzusem cu toții vreodată.

Când au început să danseze, noi am dansat împreună cu ei. Abia când soarele a apus și s-a lăsat întunericul, mirele și mireasa s-au retras în încăperile ce fuseseră pregătite pentru ei. Însă petrecerea a continuat nedomolită tot restul nopții.

Am dansat cu Tehuti şi cu Bekatha, apoi m-am retras în cortul meu fără să gust vreo picătură din vinul excelent al lui Hurotas, ceea ce mărturisesc că mi-a împins hotărârea până la limită. Am dormit până înainte cu două ore de răsărit, apoi m-am trezit în cea mai întunecată oră a nopţii şi am coborât spre râu, croindu-mi drum cu grijă pe lângă trupurile îmbibate de băutură, răspândite la întâmplare, precum victimele unei bătălii aprige.

Având doar stelele ca să mă îndrume şi purtând doar cârpa de pe mijloc, cu pumnalul în teacă şi punguţa ce conţinea plăcuţele cu peştele în jurul gâtului, am mers prin apă până mi-a ajuns la bărbie, apoi am început să înot. Am trecut de prima insulă, familiară acum, fără să mă opresc şi m-am îndreptat spre a doua. Începeam să mă tem că o ratasem pe întuneric când, deodată, a apărut în faţa mea dezvăluită de prima geană de lumină. M-am întors astfel încât să ajung la ea din aval, folosindu-mă de insulă ca să împiedice forţa curentului.

Apoi m-am scufundat spre temelia sa, până pe fundul râului. Lumina crescuse deja suficient ca să pot analiza alcătuirea celei de-a doua insule în comparaţie cu prima. Am fost uluit să descopăr că era aproape identică în mai toate

privințele. Avea aceeași mărime sau era atât de apropiată, încât diferența nici nu conta. Era la fel de abruptă ca prima, ridicându-se dreaptă de pe fundul râului. Acum eram sigur că amândouă fuseseră construite de oameni, probabil de același bărbat – sau de aceiași bărbați.

Trebuie să fi necesitat multă muncă, iar avantajul era mărunt sau inexistent. Niciuna dintre cele două nu se ridica destul de mult deasupra apei încât să poată fi folosită ca turn de semnalizare; de fapt, păreau să fi fost construite intenționat atât de joase, ca și cum ar fi trebuit să scape nedepistate. Faptul că erau construite într-o apă repede și adâncă sublinia dificultatea muncii depuse de popoarele din Antichitate. M-am gândit la posibilitatea de a fi fost resturile unui baraj sau dig, dar erau prea distanțate și nu erau indicii pe malul râului că ar fi existat o încercare de a canaliza apa cu vreun scop anume, cum ar fi irigațiile sau utilizarea domestică.

Lumina era de acum destul de puternică încât să văd punctele de sprijin pentru mâini și picioare și să urc zidul până în vârful structurii. În timp ce urcam, mi-am dat seama că era un turn rotund identic, cu vârful plat, dar nu la fel de uzat de vreme precum primul. Când am ajuns în vârf, am văzut urme de lucrătură în piatră cu un model avansat, ce se tocise cu timpul. Am început să sap și să desprind zidăria, dar fiecare piatră era perfect tăiată și lipită prin îmbinări subțiri ca firul de păr de vecina ei. Era o sarcină laborioasă. După mai multe ore, ajunsesem doar până la talie și mă pregăteam să abandonez – sau măcar să predau munca unui grup de muncitori de rând. Aveam unghiile crăpate sau rupte. Sunt mândru de mâinile mele și mi-au fost deseori lăudate de doamne pentru starea în care le mențin. Am ridicat ceea ce mi-am promis că era ultima lespede din săpătură și m-am mirat de cea aflată dedesubt. Îi vedeam doar marginea de sus,

dar era unică şi distinctivă. Am luat punguţa ce-mi atârna peste umăr şi, cu degete ce tremurau uşor, am scos tăbliţa de lut ars pe care mi-o lăsase Ganord. Am măsurat-o cu plăcuţa îngropată şi se potriveau perfect ca mărime.

Atunci am renunţat la gândul de a lăsa săpăturile pe mâinile altora, mai ales ale muncitorilor de rând.

Am scos cuţitul din teacă şi am început să desprind încet plăcuţa ciudată din stratul pe care îl ocupase timp de nenumărate milenii. În cele din urmă s-a dezlipit, ajungând în mâinile mele. M-am ridicat din şanţul puţin adânc şi m-am ghemuit cu noua plăcuţă în poală. Recunosc că, înainte să mă aşez, am privit în jur sub fesele goale ca să mă asigur că Inana nu pusese alte aşchii ascuţite de ceramică sub mine. Pe urmă, am putut să-mi îndrept atenţia doar spre noua mea descoperire sau, mai degrabă, spre noua mea achiziţie din Antichitate.

Avea forma şi mărimea identice cu plăcuţa mea cu peştele, dar în toate celelalte privinţe era complet diferită. Plăcuţa cu peştele era verde; cea nouă era de un albastru aprins. Plăcuţa aceasta înfăţişa o pasăre marină stilizată – sau poate un furtunar –, deşi ar fi putut fi la fel de bine un struţ. Artistul nu arătase clar care îi fusese intenţia. În plus, această plăcuţă era demarcată de trei puncte în loc de patru, câte erau pe plăcuţa cu peştele.

Începeam deja să mă refer la cele două insule spunându-le Insula Peştelui şi Insula Păsării. Am privit dincolo de râu spre fortăreaţa Abu Naskos şi m-am întrebat dacă şi celelalte două insule pe care încă nu le explorasem fuseseră denumite cumva de oamenii din Antichitate, poate Insula Crocodilului şi Insula Hipopotamului. Gândul acesta m-a făcut să zâmbesc.

M-am întors la săpăturile mele şi am descoperit un şir complet de plăcuţe identice cu păsări ce străbăteau turnul

străvechi. Firește, mă simțeam intrigat și am continuat să sap, sperând și la alte descoperiri. La o distanță foarte scurtă însă, m-am oprit în dreptul unei falii. În mod clar, o mișcare în scoarța pământului avariase substraturile. Nimic nu mai avea sens.

Tot ce aflasem era că popoarele străvechi scufundaseră două turnuri, unul pe Insula Peștelui, celălalt pe Insula Păsării. Nu aveam de unde să știu cât de adânc și în ce scop făcuseră o muncă atât de impresionantă. Turnul de sub picioarele mele fusese transformat în moloz.

– Și dacă Insula Peștelui și Insula Păsării sunt unite într-un mod magic?

Nu spusesem eu asta, nici măcar n-o gândisem. Știam că Inana îmi imita din nou vocea. Părea să-i facă o plăcere deosebită să mă tachineze.

Am încercat să mă împotrivesc sugestiei ei. În ce scop ar fi putut fi unite cele două insule? Îmi dovedisem că omul putea să reziste doar o perioadă foarte scurtă sub apă. Mă scufundasem până pe fundul Nilului și al altor ape mai puțin adânci, dar numai pentru scurt timp. M-am uitat la Insula Peștelui și am măsurat distanța din ochi. M-am descurajat când m-am gândit la posibilitatea de a parcurge chiar și o zecime din aceasta respirând doar o dată. Am bătut cu piciorul în pământ, dar era tare, fără să dea semne de excavare dedesubt.

– Și dacă există un tunel, ca vizuina unui iepure, care unește cele două insule? m-am întrebat, dar am clătinat din cap imediat. Apa își găsește propriul nivel.

Era o realitate pe care o aflasem singur când eram încă foarte mic. Vizuina unui iepure se umplea cu apă la fel ca oricare altă gaură din pământ.

Dar știam că-mi scăpa ceva și m-am întrebat din nou:

– Dar de ce nu mi se umplu plămânii cu apă când mă scufund pe fundul Nilului?

– Pentru că îi izolez ținându-mi respirația.

– Deci, dacă pereții tunelului sunt impermeabili și intrările în tunel sunt deasupra nivelului apei, atunci și tunelul este impermeabil. Apa nu are cum să intre.

– Ah, dar e o chichiță! Pereții tunelului nu sunt impermeabili. Sunt făcuți din pământ și pământul e poros.

– Dar dacă omul din Antichitate ar fi descoperit o altă substanță impenetrabilă cu care să căptușească pereții tunelului, atunci ar fi putut să meargă pe sub valuri.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite de vocea dulce și fermecată a Inanei, așa că am ridicat privirea, văzând-o cum se sprijinea elegant de un copac de deasupra săpăturilor mele. Ca de obicei, logica ei era întortocheată, dar mă condusese pe o rută ocolitoare la ceva asemănător adevărului.

Apoi a zâmbit și a continuat:

– Ganord ți-a sugerat că era o vrăjitorie, dar se înșela, ca întotdeauna. Oamenii din Antichitate foloseau o judecată simplă. Cum știu că faci și tu.

S-a îndreptat, desprinzându-se de copacul de care se sprijinea, și a mers până pe marginea stâncii. A păşit dincolo de ea și a căzut ușor ca o frunză pe suprafața râului, apoi mai jos de aceasta. Păşind peste vălurele, ceața argintie de pe râu s-a înălțat într-un nor care a înconjurat-o.

—Acum, că suntem cu toţii la un loc, în sfârşit, prima şi singura mea îndatorire este să vă mulţumesc tuturor celor şaisprezece că v-aţi respectat jurământul *O ofensă adusă unuia e o ofensă adusă tuturor.* Suntem aici ca să-l detronăm pe tiranul monstruos care a ocupat tronul faraonilor! a zis Hurotas, adresându-se tuturor regilor străini pe pajiştea ce străjuia malul estic al Nilului, opusă fortăreţei înalte Abu Naskos.

Cu toţii erau îmbrăcaţi în echipament complet de luptă. În spatele lor erau adunaţi cei zece mii de soldaţi, care stăteau umăr lângă umăr în şiruri ce păreau nesfârşite: scuturile atingeau alte scuturi de o parte şi de alta, feţele erau încruntate sub coifurile îndrăzneţe, scuturile luceau, arcurile erau întinse, iar tolbele agăţate pe umeri erau doldora de săgeţi.

Pe malul Nilului, cu faţa spre ei, era întreaga flotă, cu vâslele adunate, dar cu flamurile şi steagurile fluturând, o declaraţie îndrăzneaţă şi inechivocă a intenţiei lor războinice.

Hurotas şi-a încheiat discursul şi s-a întors cu faţa spre grămada de toboşari, ridicând sabia ca să le ceară atenţia. La unison, aceştia au ridicat beţele la buze. Hurotas s-a oprit o clipă, apoi a început să lovească cu sabia în stânga şi în dreapta. Tobele au pornit ca tunetul de vară, iar şirurile de

bărbaţi în armură s-au desprins, pornind spre locul unde navele de război aşteptau să-i transporte dincolo de Nil, spre moarte sau spre glorie.

Era o manevră elaborată şi posibil periculoasă. Intenţia noastră era să navigăm cu o flotă de galere încărcate de care, cai şi oameni peste Nil şi să debarcăm pe malul opus. Diviziile lui Utteric ocupau cu forţa acel teritoriu. Fortăreaţa Abu Naskos era probabil cea mai puternică citadelă din Egipt sau din întreaga Africă. Ştiam că Utteric avusese mult timp pentru pregătirile de război, în timp ce Hurotas şi aliaţii săi îşi adunaseră propriile forţe şi străbătuseră jumătate de lume ca să-l înfrunte. Aveam motive bune să credem că Utteric recrutase aliaţi puternici de dincolo de propriile graniţe estice şi din ţările împrăştiate departe dincolo de hotare.

Probabil că printre aceştia se aflau perşii şi mezii, dar şi oricare dintre celelalte cincizeci de triburi şi clanuri. Toţi aveau reputaţia de a fi călăreţi şi războinici minunaţi. Ştiam din experienţă proprie că reputaţia deseori se îndepărtează de realitate, cu atât mai mult cu cât Persia şi Media sunt mult mai departe de Abu Naskos decât Lacedemonia.

Totuşi, i-am convins pe Hurotas şi pe Hui să conducă mai multe atacuri de explorare pe malul vestic al Nilului înainte de a ne implica într-un atac deplin. Eram încrezători că toate carele noastre erau superioare celor ale lui Utteric şi că le puteam folosi ca să ocupăm o plajă în amonte de fortăreaţa Abu Naskos, de unde puteam învălui citadela însăşi, punând-o astfel sub asediu.

Timp de cinci zile consecutive, am navigat cu escadrele în sus şi-n jos pe fluviu, într-o demonstraţie războinică de agresivitate. Unele dintre navele noastre erau pline de oameni înarmaţi, dar mare parte aveau manechine şi sperietori ce străjuiau balustradele. Priveam norii de praf ridicaţi

de carele și de cavaleria lui Utteric în timp ce urmăreau amenințările noastre de atac. Calculam cu grijă numărul carelor și soldaților lui Utteric. Erau cifre mult mai mari decât anticipaserăm.

Pe urmă, în zorii celei de-a șasea zile, am trimis o escadră masivă în aval ca momeală, în timp ce eu și Hurotas am mers cu un convoi mai mic, încărcat cu cele mai bune care și echipaje, cinci leghe în direcția opusă. În zilele anterioare, când ne străduiserăm să găsim o poziție, descoperiserăm cel mai bun teren de debarcare la cincisprezece kilometri de fortăreața Abu Naskos, pe malul vestic al Nilului. Aleseserăm o fâșie de pajiște deschisă, cu o înclinare ușoară spre râu. În locul acesta, un mic pârâu tributar cobora din pădure și se unea cu Nilul. Acest pârâu avea o albie fermă și pietroasă, prin care roțile carelor noastre nu se afundau în timp ce le mânam spre mal, recuperându-le când ne terminam incursiunea.

Când soarele a răsărit de după linia orizontului, în spatele nostru, am mers cu două nave pe malul vestic și le-am tras pe plaja de acolo. Fiecare navă transporta patru care cu caii înhămați și patru vizitii la hățuri. Am coborât pasarelele de la prora și atelajele de cai au pornit pe acestea, plescăind prin apa puțin adâncă și urcând pe malul râului. Hurotas conducea carul din față, iar eu, pe cel din urmă din șirul de opt. Toți oamenii noștri erau înarmați cu arcuri încovoiate și grele, pregătite pentru a trece imediat la acțiune, pe lângă securile și paloșele noastre. Această expediție trebuia să fie o patrulă de recunoaștere. Scopul era să luăm contact cu forțele lui Utteric și să le măsurăm puterea și numărul. Între timp, escadra noastră de nave avea să ancoreze în râu și să aștepte întoarcerea noastră, gata să ne preia dacă ne confruntam cu un atac serios cât timp eram pe mal.

Pentru moment însă, nu se vedea nicio urmă a soldaților lui Utteric. Carele noastre s-au așezat într-o formație ordonată și, cu Hurotas la conducere, am pornit în față pe cărarea ce ducea peste pajiștea deschisă către pădure.

Aproape ajunsesem la liziera deasă când am fost copleșiți de izbucnirea unor sunete puternice ce răsunau prin poiană. Erau complet necunoscute; nu mai auzisem niciodată așa ceva. Însă am presupus că era strigătul mai multor trâmbițe de război. Hurotas a ridicat imediat pumnul strâns, făcând semn coloanei să se oprească. Între timp, caii noștri săreau și își smuceau capul, mușcând zăbala, arcuind gâtul și nechezând agitați. Noi, vizitiii, ne uitam uluiți în jur, neștiind sigur ce să înțelegem din toată zarva aceea.

Larma s-a stins, dar a fost înlocuită imediat de bubuitul puternic al copitelor și al roților, ce suna precum atacul a o sută de care năvălind din pădure în formație completă de luptă. Din instinct, ne-am așezat în rând ca să înfruntăm atacul.

Spre surprinderea noastră, un singur vehicul a țâșnit dintre copaci, dar nu semăna cu nimic din ce mai văzuse vreodată vreunul dintre noi. Venea direct spre grupul nostru și, fără îndoială, avea intenții ostile. În vreme ce vehiculele noastre erau echipate doar cu două roți, acesta avea patru pe fiecare parte, în total opt.

Roțile noastre erau din lemn tare și echipate cu șase spițe grele. Fiecare roată a dușmanului era un disc compact din argint șlefuit, cum nu mai văzusem niciodată. Din punctul central ieșea o lamă curbată, lungă cât brațul unui om. În plus, mai avea patru lame așezate la intervale regulate în jurul perimetrului fiecărei roți. Toate se învârteau cu furie. Deși nu mai văzusem așa ceva, era evident că puteau sfâșia în bucăți orice lucru cu care veneau în contact, inclusiv spițele roților carelor noastre.

Fiecare car pe care îl aveam era tras de trei cai. Vehiculul dușmanului era tras de opt cai negri și lucioși, ce se înălțau la câteva palme mai sus de umărul oricărui cal al nostru. Toți aveau un corn lung și negru de unicorn ce le ieșea din mijlocul frunții. Pășeau în același ritm și fuioare de aburi le țâșneau din nări.

Vehiculele noastre aveau echipaje de câte trei oameni, un vizitiu și doi arcași. Vizitiul inamic stătea singur la hățuri, lăsându-se pe spate ca să-și controleze atelajul. Și se îndrepta direct către noi.

Era o brută înaltă. Armura sa era simplă și fără ornamente: argint șlefuit de la gât în jos, menit evident să respingă săgețile dușmanilor. Era neînarmat. Arcul său neîntins stătea în coșul pentru arme de lângă el, la fel ca și paloșul. Nu ținea nimic în mâinile înmănușate în afară de hățuri. Însă coiful lui era extraordinar. Îi acoperea doar partea dreaptă a feței și vârful capului. Singurul ochi era ascuns în spatele unei deschizături înguste în metalul strălucitor.

Partea stângă a feței însă era complet ascunsă și oferea o priveliște oribilă. Era dintr-un țesut cicatrizat, lucios și diform. Gura îi era țuguiată și răsucită. Pleoapa îi atârna diabolic, dar în spatele ei ochiul sclipea cu o intensitate feroce.

În timp ce goneam unii spre alții, am înhățat o săgeată din tolba de sub mâna dreaptă și am fixat-o în arc. Cu aceeași mișcare, am ridicat penele săgeții spre buzele strânse și am țintit doar a suta parte dintr-o secundă înainte să-i dau drumul. Am văzut-o zburând ca prin ceață pe distanța scurtă ce ne separa, îndreptându-se cu precizie spre ochiul stâng de pe fața distrusă.

Era mort – o știam cu siguranță. Mă așteptam ca săgeata să se înfigă până la pene în craniul lui, însă, în ultima secundă posibilă, a coborât bărbia în piept. Vârful săgeții a lovit coiful

la nivelul frunții și a deviat, șuierând în timp ce zbura spre tufele dese din spatele lui.

Vizitiul necunoscut nici nu a clipit din cauza loviturii. În schimb, și-a concentrat toată atenția asupra lui Hurotas, aflat în fruntea șirului nostru de care, evident atras de măreția coifului și a platoșei lui. Și-a întors atelajul de unicorni negri direct spre Hurotas, care încerca disperat să evite o coliziune frontală, și a tras cu putere de capetele cailor săi. Imediat după aceea, vehiculul străinului l-a lovit pe Hurotas dintr-un unghi oblic. Cuțitele ce se învârteau la roți au tăiat echipajul dintr-o parte în alta, sfâșiind picioarele cailor și stârnind un nor roz de sânge și de fragmente de os. Animalele mutilate au căzut urlând. Cuțitele au despicat spițele roților, transformându-le în surcele. Vehiculul a căzut pe o parte săltând prin aer și aruncându-i pe Hurotas și pe oamenii lui peste margine. Cu toții și-au pierdut armele când s-au prăbușit la pământ, rostogolindu-se în țărână.

Unicornii negri au continuat să alerge pe partea stângă a carelor noastre, lovindu-le unele după altele într-o succesiune rapidă și smulgând roțile de pe partea aceea. Carele se prăbușeau la pământ unul după altul. Din fericire, eram în coloana din dreapta cu patru vehicule ale noastre, astfel că eu și necunoscutul am trecut unul pe lângă altul fără ca eu să-i dau ocazia să-mi smulgă vreo roată. În schimb, am pregătit o altă săgeată, m-am lăsat pe spate și i-am dat drumul, țintind spre viziera deschisă a coifului. Era la doar zece coți de mine, fiind separați de lățimea a două care. Săgeata mea era destul de rapidă încât să înșele vederea. Dar el a ridicat o mână înmănușată de pe hățuri și a dat-o la o parte atât de lejer, încât părea doar o muscă albastră ce bâzâia. S-a uitat la mine a suta parte dintr-o secundă pe sub pleoapa căzută

și a fost una dintre cele mai amenințătoare priviri pe care o primisem vreodată. Pe urmă, am trecut unul de altul.

Am coborât arcul și am smuls hățurile de la vizitiul meu când l-am văzut pe Hurotas zăcând în fața mea, unde fusese aruncat de carul răsturnat. Încerca să se ridice din nou în picioare, dar era vizibil amețit de căzătură. Își pierduse coiful și armele, precum și orice simț al orientării. Avea o parte a feței umflată și acoperită de praf și pământ.

– Zaras! l-am strigat pe fostul său nume, ceea ce a avut efectul scontat.

A mijit ochii spre mine în timp ce întorceam carul ca să mă aliniez cu el.

– Dă-mi un braț! i-am strigat imediat.

Era ceva ce exersaserăm la nesfârșit pe când eram mult mai tineri. El s-a ridicat în picioare și și-a sprijinit brațul drept în șold, cu fața spre mine, încă legănându-se nesigur pe picioare.

Am mânat atelajul de trei cai cu hățurile adunate în mâna stângă și, aplecându-mă mult peste partea dreaptă a vehiculului, am luat-o spre el, întorcând caii în ultima clipă, astfel încât animalul din dreapta să treacă pe lângă el. Când am ajuns în dreptul lui în plin galop, mi-am împletit brațul drept cu al lui. Șocul contactului aproape m-a smuls din car. Însă am reușit să rezist și să-l ridic pe Hurotas de pe picioare, săltându-l apoi în car.

Acum foloseam un braț ca să-l sprijin pe Hurotas, care încă era amețit, iar cu celălalt mânam carul. Dintr-o privire scurtă, am văzut că soldații din bărcile ce ne lăsaseră la mal își dăduseră seama de încurcătura în care ne aflam, așa că se întorseseră spre locul de debarcare ca să ne ia din nou la bord. Însă curentul era împotriva lor și se întorceau cu greu ca să ne salveze. Hurotas era un bărbat masiv și ne îngreuna

vehiculul şi, cu cât ne apropiam mai mult de malul râului, cu atât terenul de sub roţi devenea mai noroios şi mai moale.

M-am uitat peste umăr ca să văd unde erau duşmanul nostru şi atelajul lui de monştri negri cu corn. Nu a trebuit să privesc prea departe. După ce ne doborâse jumătate din care cu ajutorul cuţitelor ce se învârteau la roţile lui, îşi îndreptase toată atenţia asupra vehiculului meu. Mi-am dat seama că îl recunoscuse probabil pe Hurotas şi ştia, prin urmare, şi cine eram eu. Toată lumea îmi cunoştea statura şi poziţia – de ce nu şi el... oricine ar fi fost?

Era aproape în urma noastră, apropiindu-se cu repeziciune. Monştrii săi infernali erau tot mai ameninţători cu fiecare pas pe care-l câştigau în timp ce se îndreptau spre noi. Văzusem ce răni cumplite puteau provoca cu ajutorul cornului de pe cap. Însă malul Nilului era acum la mai puţin de o sută de paşi în faţa noastră, iar bărcile se eliberaseră de curentul ce le reţinea şi se apropiau în viteză să ne întâmpine.

Observasem că era inutil să trimit săgeţi spre atacatorul nostru cu faţa plină de cicatrice. Poate că fiarele ciudate care-i trăgeau carul erau mai vulnerabile. Am lăsat hăţurile carului în mâinile lui Hurotas, deşi era încă înceţoşat şi nesigur, apoi am luat arcul din coşul de lângă mine, am pus săgeata, am întors-o şi am lăsat-o să zboare spre animalul din mijlocul atelajului de unicorni, aflaţi acum foarte aproape în urma noastră.

În ciuda faptului că sub mine carul sălta sălbatic pe poteca denivelată, am ţintit bine, iar săgeata s-a înfipt chiar în mijlocul pieptului mare ce zvâcnea, îngropându-se până la pene. Ştiam că-i străpunsesem inima. Însă monstrul nu a şovăit, nici nu a ratat vreun pas, ci a înaintat inexorabil spre noi. Atunci mi-am dat seama, cu uimire şi groază, că vizitiul cu cicatrice şi echipajul lui de monştri făceau parte

dintr-o dimensiune deformată a existenței. Erau o anomalie a zeilor întunecați.

Abia mi se conturase gândul în minte când Cicatrizatul și-a izbit atelajul de unicorni de carul nostru, iar roata noastră din stânga a explodat într-un nor de fragmente de lemn. Cei trei cai au căzut grămadă urlând, iar sângele a țâșnit din picioarele lor amputate. Abia ajunsesem pe malul râului când Hurotas și cu mine am fost aruncați din car ca niște bolovani din catapultă, alunecând și rostogolindu-ne în apele turbulente ale Nilului.

Bărcile se apropiau de mal ca să ne salveze, fiind la doar douăzeci de pași distanță. Barcagiii smuceau vâslele ca nebunii și strigau la noi să înotăm. L-am tras pe Hurotas la suprafață și am început să-l târăsc către ei. Amândoi eram încurcați de armură, iar Hurotas încă nu-și revenise. Totuși, am ajuns la prima barcă și câteva mâini dornice s-au întins ca să ne ridice la bord. Am aruncat o privire scurtă în urma mea și am văzut că adversarul nostru își oprise echipajul de unicorni pe malul înalt. Băteau cu copitele în pământ, protestând față de hamul ce-i ținea, pufnind și scoțând nori de aburi din nările umflate. Bărbatul cu cicatrice înhățase arcul din coș și fixa săgeata, îndoind arma grea cu o lejeritate exersată.

Am întins mâna peste umăr și am desprins scutul de bronz din suport, apoi l-am întors în fața noastră ca să ne ofere mie și lui Hurotas oarecare protecție în fața furtunii ce știam că urma să se dezlănțuie peste noi. Bărbatul și-a îndreptat ochii spre grupul de oameni care se zbăteau în jurul bărcii noastre, apoi a ridicat arcul ca să tragă în plin. A zâmbit – primul semn de emoție pe care îl vedeam arătându-l. Pe jumătatea cicatrizată a feței a apărut o grimasă cinică atunci când a lăsat săgeata să zboare.

Ţintea anume spre mine, dar eram pregătit să primesc lovitura. Am ridicat scutul să ne acopere pe mine şi pe Hurotas, dar l-am înclinat într-un unghi deosebit, astfel încât să devieze săgeata şi să nu-i permită nici măcar să penetreze aliajul subţire din care era făcut. Am simţit izbitura şi am auzit clinchetul metalic al cremenii pe metal, dar săgeata a ricoşat de pe scut şi a lovit copastia bărcii în spatele meu. L-am tras pe Hurotas sub suprafaţa apei odată cu mine şi, cu toate că se zbătea să se elibereze, l-am târât sub chila bărcii ca să ieşim pe partea opusă a carenei. Aici eram ascunşi de arcaşul de pe mal, aflat deasupra noastră. Însă auzeam săgeţile lui lovind alte victime şi urletele membrilor echipajului din barcă în timp ce mureau sufocaţi, zbătându-se în bălţile formate din propriul lor sânge.

– Haide, Zaras! L-am plesnit peste faţă ca să-l fac să-şi concentreze întreaga atenţie. Ajută-mă să împingem barca asta înot spre malul opus, dar – în numele măritului Zeus! – ţine capul după carenă dacă nu vrei să primeşti vreo săgeată în ochi.

Am înotat şi am împins barca până la jumătatea râului înainte ca haosul din carena de deasupra noastră să scadă şi să decid că pot risca o privire spre malul opus, presupunând că distanţa era de-acum prea mare chiar şi pentru îndemânarea extraordinară a unui asemenea arcaş. O căutătură rapidă m-a asigurat că malul opus era într-adevăr pustiu, cu excepţia cadavrelor alor noştri. Bărbatul cu cicatrice şi unicornii săi dispăruseră înapoi în pădure. Mai erau cinci cadavre în barca pe care eu şi Zaras o împingeam, toate pline de săgeţi.

Hurotas suferea cumplit din pricina rănii de la cap. Vorbea cu dificultate şi abia a avut forţa de a se urca în barcă atunci când am ajuns, în sfârşit, pe malul estic. A trebuit să trec în spatele lui şi să-l împing peste copastie. Pe urmă, s-a

prăbuşit pe fundul bărcii. Am descoperit că eram incapabil să vâslesc singur în barca grea împotriva curentului, aşa că am fost forţat să o trag de-a lungul malului de capătul unei funii. Era o treabă chinuitor de lentă şi ne apropiam de Ora Lupului când am ajuns, în sfârşit, în tabăra celor şaisprezece regi. Aceasta e ora de mijloc dintre amurg şi zori. Este ora când mor majoritatea oamenilor, când somnul e mai adânc, când coşmarurile sunt mai convingătoare. Este ora când cei fără somn sunt bântuiţi de cele mai profunde temeri, când fantomele şi demonii sunt mai activi şi mai puternici. Ora Lupului este ora când îi plângem mai amarnic pe cei morţi.

Însă tabăra noastră era trează până la ultimul om şi cuprinsă de un adevărat haos. Trei supravieţuitori ai atacului ucigaş al bărbatului cu cicatrice fugiseră şi ajunseseră în tabără cu mult înaintea noastră. Duceau cu ei vestea că întreaga noastră divizie – inclusiv eu şi Hurotas – fusese masacrată de arcaşul de temut. Asta făcuse ca toată tabăra – incluzându-le pe femeile din familia regală, Tehuti şi Serrena, pe cei şaisprezece regi şi curtenii lor, armatele noastre şi pe toţi cei care ne urmaseră – să intre în panică şi să înceapă să se vaiete îngrozitor. Porniseră dansurile funerare pentru zeii morţii, cântând cele o sută de elegii pentru spiritele lumii de dincolo de când apusese soarele.

Reuşiseră să-şi păstreze forţa şi energia doar apelând la numeroase amfore de lut cu vin roşu ce erau acum împrăştiate prin tabără. Femeile îşi smulseseră hainele şi-şi zgâriaseră feţele până la sânge. Bărbaţii tropăiau şi se băteau cu pumnii în piepturile goale, jurând răzbunare şi o sută de vieţi curmate pentru fiecare dintre vieţile alor noştri luate de duşmani.

Exact la Ora Lupului, când cele trei stele ale Inanei au ajuns pe cer la zenit deasupra noastră, am ieşit clătinându-mă din întuneric, înaintând în lumina puternică a focurilor

funerare şi purtând în braţe ceea ce fusese cât pe ce să devină cadavrul regelui Hurotas. Aveam hainele zdrenţuite şi pline de noroiul râului, ce semăna întru totul cu pământul scos din mormânt. Doar feţele noastre erau albe ca varul, iar ochii mari şi căscaţi, ca aceia ai cadavrelor care trecuseră prin porţile lui Hades.

O tăcere bruscă şi dureroasă s-a lăsat peste mulţimile care ne priveau. S-au retras cu toţii îngroziţi din calea noastră, convinşi că ne întorseserăm din infern. Le-am căutat disperat pe Tehuti şi pe Serrena, ca să le liniştesc, şi le-am găsit nu departe, agăţându-se una de alta între două focuri funerare. Amândouă ne-au privit înmărmurite. Am deschis gura ca să le încurajez, dar eram deja atât de istovit, încât singurul sunet pe care l-am putut articula a fost un geamăt îngrozitor ca din cimitir. Apoi m-am prăbuşit la pământ cu Hurotas peste mine. Următorul lucru pe care l-am simţit a fost îmbrăţişarea celor mai frumoase femei din lume, alături de sărutările lor sufocante şi vorbele lor de alint.

Am avut senzaţia puternică, deşi efemeră, că murisem şi fusesem primit în Paradis.

Lui Hurotas i-au trebuit doar câteva zile ca să-și revină. Încă am un leac suprem pentru rănile la cap, pe care îl primisem de la un vraci negru de dincolo de marile cascade ale Nilului, când călătorisem acolo cu regina Lostris în urmă cu mulți ani, pe vremea când fugeam de hicsosi.

Însă campania noastră împotriva lui Utteric fusese cuprinsă de confuzie din pricina sosirii acelui arcaș misterios cu cicatrice pe față și a unicornilor săi. Nu aveam idee cine era și unde îl găsise Utteric, dar domina malul vestic al râului, respingând cu eficiență accesul soldaților noștri pe mal. Indiferent de moment și de locul prin care încercam să trecem ca să asediem fortăreața Abu Naskos a lui Utteric, arcașul și unicornii săi ne înfruntau. Eram copleșiți întru totul de săgețile pe care le trimitea spre noi cu o precizie extraordinară. Am reușit să adun câteva dintre proiectilele care loviseră carele noastre și chiar și câteva ce ne omorâseră oamenii de la distanță. Nu erau cu mult diferite de modelul sau alcătuirea celor create de propriii noștri armurieri. Însă, când erau trase din arcul lui, acopereau o distanță aproape de două ori mai mare decât ale noastre. L-am privit trăgând de câteva ori și am calculat că putea să lanseze patru sau cinci săgeți în același timp. Foarte puține și-au ratat ținta.

Oamenii noştri, chiar şi cei mai viteji şi mai buni dintre ei, deveneau deznădăjduiţi. Unii dintre regii mai mărunţi bombăneau deja despre abandonarea campaniei şi navigarea înapoi spre nord, spre insulele lor mici şi sordide şi nevestele lor grase şi urâte.

Până şi eu, veşnicul optimist, deveneam disperat. Aveam vise neplăcute în care Inana, zeiţa mea preferată, începuse să râdă de mine. Pe de altă parte, îmi ignora rugăminţile şi implorările. Adversarul cu cicatrice pe faţă era în mod clar din alt timp şi din alt loc şi aveam nevoie disperată de ajutorul şi de îndrumarea ei. Ea părea că ocupa temporar cele patru insule artificiale de pe Nil, din faţa fortăreţei Abu Naskos, aşa că trebuia să o caut acolo.

Trei nopţi mai târziu, când îmi revenisem complet după ultima încercare, am aşteptat să răsară luna înainte să străbat tabăra adormită, pentru a mă îndrepta spre râu. După ce le-am şoptit ceva santinelelor, care se obişnuiseră cu preumblările mele din toiul nopţii, m-am furişat în apele întunecate ale Nilului şi am început să înot. Am trecut de siluetele negre ale insulelor Păsării şi Peştelui fără să mă opresc, apoi cea de-a treia insulă din şir s-a materializat în noapte, luminată din spate de panoplia stelelor. Era un teritoriu nefamiliar pentru mine. Deşi părea identic cu primele două insule de la distanţă, nu eram sigur la ce să mă aştept.

Când am ajuns suficient de aproape încât să ating pereţii de piatră, am descoperit că semănau cu aceia ai celorlalte două insule: abrupţi, înalţi şi extrem de dificil de escaladat dacă nu erai un căţărător abil şi cutezător. Însă nu m-au făcut să şovăi şi, în timp ce urcam, am remarcat că eroziunea provocată de vreme nu era la fel de severă ca pe celelalte două insule. Ba chiar am reuşit să descopăr câteva urme de daltă ale constructorilor străvechi pe unele dintre

lespezile de piatră. Când am ajuns în vârf, am constatat că era pavat cu aceleași lespezi. Bineînțeles, acestea erau crăpate și fuseseră răsturnate de rădăcinile plantelor ce-și croiau drum cu forța printre ele. Ca și în cazul primelor două insule, și vârful acesteia era acoperit de o vegetație bogată.

Până la ora aceea, luna se ridicase deja deasupra orizontului. Era o semilună lucioasă, fără vreun nor care să-i ascundă lumina. Mi-am croit drum prin tufișurile dese și, când am ajuns în mijlocul turnului, am descoperit cu uimire că rămășițele unei scări străvechi coborau spre deschizătura unui puț vertical. Faptul că oamenii Antichității construiseră un puț care să ajungă pe fundul râului sfida orice logică. Și astfel mi-am dat seama că probabil nu exista doar un puț, ci erau patru, câte unul pe fiecare insulă. Am coborât treptele prăbușite, riscând să-mi frâng gâtul dacă îmi pierdeam echilibrul, dar foarte curând am observat că drumul era blocat de moloz și de resturi ce se adunaseră cu timpul.

Am căutat o continuare a puțului, dar n-am descoperit decât un alt șir de plăcuțe de ceramică zidite în perete. Acestea înfățișau niște creaturi care păreau să fie vidre. Tuneluri cu pești, păsări și vidre, dar niciunul care să ducă undeva.

Am înjurat, amărât că zeița Inana mă trata atât de urât, și am izbit cu piciorul în resturile compactate ce-mi refuzau accesul în adâncimile puțului. A fost un gest nesăbuit, căci am crezut că mi-am rupt degetul. M-am așezat imediat și mi-am tras piciorul rănit în poală. Din fericire, uitându-mă cu mai multă atenție, am descoperit că degetul era intact. M-am ridicat în picioare și am urcat șchiopătând la suprafață.

– Am auzit pe cineva strigându-mă pe nume?

Am tresărit vinovat auzind vocea familiară care vorbea în spatele meu. M-am întors și am văzut-o pe zeiță cocoțată pe buza puțului. Era, ca întotdeauna, nespus de frumoasă.

Trăsăturile ei străluceau în lumina lunii cu o incandescenţă ce o depăşea pe aceea a corpului ceresc de deasupra noastră. Zâmbetul ei era mai încântător decât fusese vreodată.

– Iartă-mi obrăznicia, slăvită zeiţă! Mă mustram singur, nu pe tine.

Aş fi făcut o plecăciune, dar piciorul încă îmi zvâcnea dureros.

– Deci ţi-ai schimbat numele cu al meu, dragul meu Taita? Sunt flatată, dar nu întru totul convinsă.

Spusele ei erau corecte, aşa că am schimbat repede subiectul discuţiei noastre.

– Unde duce acest tunel, îndrăgită a lui Zeus?

– Oriunde îţi poftește inima şi oriunde merită.

Încă mă pedepsea şi am acceptat acest lucru, căci era justificat. Apoi a schimbat subiectul fără să se oprească:

– Dar asta pare să fie ultima dintre problemele tale actuale, am dreptate?

– La cine sau la ce te referi? am întrebat eu prudent.

– Nici măcar nu-i ştii numele, m-a tachinat ea cu drăgălăşenie. Cum poţi spera să câştigi lupta împotriva lui dacă nici nu ştii cine este?

– Presupun că vorbim despre Cicatrizatul, am zis.

– Nu cunosc pe nimeni cu numele acesta, nici bun, nici rău.

Era din nou pedantă.

– Dar cunoşti vreo persoană cu o astfel de rană sau cu un semn distinctiv pe faţă?

– Numele lui e Terramesh, a încuviinţat ea. E fiul lui Hecate şi al lui Phontus.

– Toţi ştiu că Hecate e zeiţa magiei, a fantomelor şi a necromanţiei, am admis eu. Dar nu cunosc pe nimeni cu numele de Phontus.

– Foarte puțini au auzit de el, Taita, mi-a explicat Inana. A fost un muritor, numărându-se printre primii oameni de pe pământ. A răpit-o pe Hecate și a siluit-o. Din uniunea lor, s-a născut Terramesh. Astfel, fiul ei e pe jumătate zeu, pe jumătate om. E divin, dar nu e zeu. Când a ajuns la maturitate, Terramesh s-a luptat în duel cu tatăl lui, Phontus, ca să-l pedepsească pentru cum se purtase cu mama lui. S-au luptat o zi și o noapte, dar, în cele din urmă, Terramesh l-a răpus pe tatăl lui. În schimb, a primit de la Phontus ceea ce părea a fi o rană letală în partea stângă a capului și a feței.

– Dacă a primit o asemenea rană de la propriul său tată, atunci cum de mai e aici ca să-mi provoace mie suferință și necazuri?

Inana a înclinat capul ca să admită legitimitatea protestului meu.

– Când Terramesh zăcea, trăgând să moară, a venit la el mama lui, Hecate. I-a făcut fiului ei o vrajă ce l-a adus înapoi din pragul morții. Apoi Hecate a decretat că fiul ei nu va putea muri decât din cauza unei răni identice în partea din dreapta a feței. Numai arma care a produs rana inițială în partea stângă poate fi folosită pentru această lovitură fatală.

– Unde se află arma în cauză? am întrebat nerăbdător. Unde o pot găsi?

– Hecate și-a protejat foarte bine fiul. Arma e ascunsă într-o peșteră din deșertul Amaroda, în nordul râului Tantica.

– Cunosc râul acela. E un tributar al Nilului. E la o distanță de doar trei sau patru zile de aici! am exclamat eu.

– Ah! Dar peștera e ascunsă de o vrajă făcută de însăși Hecate.

– Știi cum poate fi ruptă vraja?

– Eu știu totul, a spus ea cu solemnitate.

Am clipit. Până și eu aș fi ezitat să fac o afirmație atât de serioasă; însă prerogativele ei erau cel puțin egale cu ale mele.

– Poate ar trebui să-mi spui, am sugerat eu.

– Poate ar trebui mai întâi să-ți chemi ajutoare.

– De ce am nevoie de ajutoare? am protestat.

– Conform lui Hecate, cel puțin două persoane divine trebuie să recite vraja la unison la intrarea în peștera ei pentru a se deschide, urmând ca mai apoi să identifice arma fatală dintre alte câteva sute pe care le-a îngropat în același loc, ca să încurce lucrurile și mai mult.

– Asta e tot? am zis, auzind ironia amară din propriul ton.

– Nu în întregime. Doar un rege poate mânui arma împotriva fiului ei, Terramesh. Nu e nevoie să fie divin, dar trebuie să scoată un anumit strigăt de război, atunci când lovește, altfel lovitura lui va fi dată la o parte.

– Cred că pot găsi tovarăși care să îndeplinească toate cerințele.

Ea a dat din cap.

– Am așteptat secole întregi pe cineva ca tine. Numărul nevinovaților pe care i-a ucis Terramesh e legendar. Dar acum a venit timpul ca el să moară.

– Sunt întru totul de acord. Dar înainte să ne despărțim din nou, aș vrea să vorbesc cu tine despre aceste insule din fluviu. Am bătut cu palma în plăcile pe care stătea Inana. Unde duc?

– În secolele scurse de la nașterea ta, ai învățat să ai puțină răbdare? m-a mustrat ea.

– Nu chiar, am răspuns, dar ea se topise deja din nou.

Era mult de înotat până pe malul estic al Nilului, dar timpul a trecut repede, căci Inana îmi dăduse mult de gândit. Când am ajuns pe mal, era încă întuneric. N-am pierdut timpul uscându-mă, ci am alergat direct în tabăra lui Ramses. Străjile de la porți au încercat să mă împiedice să tulbur somnul regal, dar am ridicat o mână ca să le amuțesc.

– Ascultați, netoților! Străjile au tăcut și am reușit să auzim cu toții strigătele mici și înăbușite, dar extaziate, ce ieșeau din cortul regal. Dacă ăsta e somn, sper să mă învețe și pe mine cineva arta asta. Apoi am ridicat vocea: Mărite faraon, ești treaz?

Mi-a răspuns imediat un țipăt feminin:

– Taita! Tu ești? Eu și Ramses am terminat chiar în clipa asta. Unde ai fost? Ne-ai lipsit aseară la ospăț. Intră! Intră! Vreau să-ți arăt ce mi-a adus Ramses.

Când am intrat în cortul cu patul regal, mi-au făcut loc pe saltea, iar Serrena m-a mustrat:

– Ești rece de parcă ai dormit în vârful munților Taygetos în toiul iernii.

Tremuram după drumul înot și am fost recunoscător pentru păturile din piele de cămilă pe care le-au pus amândoi pe mine.

Am discutat bucuroşi o vreme, apoi am trecut la sarcina delicată de a le explica în ce fel aveam să triumfăm în faţa monstrului cu cicatrice pe faţă. Nu le puteam spune nici lor, nici altcuiva despre relaţia mea specială cu zeiţa Inana.

În povestea pe care le-o pregătisem, Inana era o femeie bătrână şi înţeleaptă care mă vizita din când în când. Au ascultat captivaţi versiunea mea despre povestea lui Terramesh şi despre cum putea fi învins. Am exclus orice referinţă la divinitatea Serrenei însăşi, un lucru pe care ea încă nu-l cunoştea. Până să termin, erau la fel de nerăbdători ca şi mine să pornim în căutarea peşterii din deşertul Amaroda şi să recuperăm arma fatală ce avea să-l ucidă pe Terramesh. Ne-a luat tot restul zilei să facem pregătirile pentru călătorie.

Din fericire, deşertul Amaroda e situat pe malul estic al Nilului, aşa că nu era necesar să traversăm iar râul şi să riscăm să ne întâlnim cu Terramesh înainte să fi făcut pregătirile necesare pentru a ne ocupa de el. Noi trei alcătuiam toată forţa de care era nevoie, cu provizii pentru nu mai mult de zece zile. Apa pentru noi şi pentru cai nu avea să fie o problemă. La început aveam să urmăm Nilul, apoi râul Tantica până la peşteră. Bineînţeles, a trebuit să-i informez pe Hurotas şi pe Hui despre expediţia noastră şi au vrut să ni se alăture. Însă m-am folosit de toată puterea mea de convingere şi le-am demonstrat că şi-ar fi respectat îndatoririle de bază rămânând alături de armată; în plus, aveau să menţină ordinea printre cei şaisprezece regi aliaţi, care reuşeau să fie deseori dificili, deşi li se părea că erau cât se poate de cooperanţi. Unii dintre ei murmurau deja că ar fi abandonat aventura noastră din pricina săgeţilor lui Terramesh.

Cu poveri atât de uşoare, ne-am mişcat toţi trei foarte rapid. În a patra după-amiază de după plecarea din tabăra opusă fortăreţei Abu Naskos, am ajuns la izvoarele râului

Tantica, locul de întâlnire stabilit cu Inana. I-am lăsat pe cei doi tovarăși ai mei să facă tabăra, să hrănească și să adape caii la râu, iar eu am pornit în aval în căutarea Inanei, încercând să descopăr ce deghizare stranie alesese pentru această ocazie.

Nu avusesem ocazia să mă îmbăiez de când plecasem din Abu Naskos, așa că am făcut-o acum. Stăteam pe o piatră de lângă un iaz aflat în dreptul râului, uscându-mă în bătaia brizei calde și așteptând ca Inana să-și facă apariția. Abordasem deja o broască mare și verde, un șerpișor maroniu și câteva insecte diferite fără să am succes. Începeam să mă dau bătut în fața nemișcării din deșert, mai ales că dormisem foarte puțin de la plecarea din tabăra de pe Nil.

– Discutam despre răbdare la ultima noastră întâlnire sau, mai bine zis, despre lipsa ei, a spus ea pe neașteptate. Mă bucur să văd că faci progrese.

Am tresărit alertat și am privit în jur. Era o broscuță mică în iazul din apropiere.

– Mă așteptam la ceva mai puțin rece și solzos, am mustrat-o la rândul meu.

– Și, fără îndoială, te așteptai să am pene frumoase? a spus ea din nou, de data asta din spatele meu.

M-am uitat imediat în spate și am văzut o pitulice de deșert mică și frumoasă, care stătea pe o piatră în apropiere de mine. Avea pieptul alb și lucios și aripile într-o nuanță frumoasă de castaniu. A întins o aripă și a început s-o ciugulească cu ciocul.

– Culoarea asta ți se potrivește de minune, draga mea, i-am spus.

– Mă bucur foarte mult că-ți place, a ciripit ea și nu m-am putut abține să nu râd.

– Ești frumoasă ca întotdeauna, am chicotit. Dar, dacă e să fim serioși, te prefer cu înfățișarea omenească.

– Atunci, fereşte-ţi ochii o clipă, a spus ea, iar eu m-am supus, uitându-mă din nou la broscuţa din iaz. Acum te poţi uita!

M-am întors din nou şi era Inana pe care o ştiam atât de bine, în toată splendoarea ei. A făcut o piruetă, iar pletele şi fustele ei au fluturat în jurul său. Apoi s-a lăsat lângă mine şi şi-a strâns genunchii la piept.

– Pune-mi o întrebare, m-a invitat ea. Ştiu că mori de nerăbdare s-o faci.

– Este atât de evident?

– Mă tem că eşti cam previzibil, bietule Taita.

– Unde este peştera lui Hecate de aici?

– Priveşte spre orizont, drept în faţă. Ce vezi?

– Văd trei dealuri conice pe fundalul cerului.

– La poalele celui din mijloc este intrarea în peştera pe care o cauţi.

– Care este parola care va deschide intrarea?

– „Deschide-te, mărite Ianus cu două feţe!" O vei repeta de trei ori.

– E logic şi uşor de ţinut minte, am zis dând din cap.

Ianus era zeul uşilor şi al porţilor.

– Când pleci?

– Caii sunt osteniţi, la fel şi noi. Planul meu e să ne odihnim aici în seara asta şi să plecăm mâine-dimineaţă devreme, la prima geană de lumină, am răspuns.

– O să vă aştept la destinaţie, a promis ea, apoi s-a topit ca un miraj frumos.

A doua zi de dimineață, înainte de răsărit, am lăsat în urmă râul Tantica și am pornit peste câmpie, acompaniați de câteva mii de gazele migratoare. Aceste animale mici și grațioase, cu coarnele lor în formă de liră și fețele pictate cu delicate spirale maronii, dansau pretutindeni pe întinderea deșertului. Serrena a compus un cântec dedicat frumuseții lor. În timp ce l-a cântat, ele și-au ciulit urechile, privind uimite cu ochii lor negri, mari și luminoși. Probabil erau conștiente de originea ei divină, căci au lăsat-o să se apropie atât de mult, încât aproape că ar fi putut să le atingă aplecându-se din șa. Au trecut mai departe în masă și au dispărut la orizont cu iuțeala și liniștea fuioarelor de praf ridicate de copitele lor mici și elegante.

După cum se întâmplă deseori cu peisajele din deșert, cele trei dealuri conice erau mult mai departe decât păreau să fie. Era aproape ora prânzului când am strunit caii sub poalele dealului din mijloc și am privit spre vârf. Era și mult mai înalt decât anticipasem.

Versanții mai joși erau acoperiți de iarbă verde și proaspătă, așa că ne-am instalat tabăra rudimentară și am priponit caii, lăsându-i să pască.

Pe urmă, am plecat toți trei să cercetăm pantele mai joase, în căutarea unui indiciu despre intrarea în peștera lui Hecate. Aveam o premoniție puternică în privința locului unde aveam s-o găsesc pe Inana. Știam că nu voia să apară în fața noastră, așa că i-am trimis pe Ramses și pe Serrena în direcția opusă. Apoi am rătăcit singur pe versantul nordic. Am auzit-o înainte s-o văd. Stătea pe o piatră și își curăța iar penele, oprindu-se la fiecare câteva minute ca să-și ciripească dulcele cântec de pitulice. Am găsit un loc pe aceeași piatră, iar ea și-a terminat cântecul înainte să-mi vorbească.

– Hecate a fost aici, a spus ea. Se aștepta să vii. Voia să te sperie. Voia să ascundă intrarea în peșteră, dar am alungat-o.

Eram șocat de vestea aceasta. Simțeam că mă furnică pielea de parcă aș fi fost acoperit de insecte otrăvitoare. Am privit în jur, așteptând ca Hecate să se materializeze dintr-o clipă în alta, șuierând și scuipând ca o cobră.

– Ai puterea să faci asta? am întrebat-o eu neliniștit.

– Eu sunt Artemis, fiica lui Zeus, mi-a răspuns ea simplu. A fugit înapoi țipând și urlând, acolo unde-i e locul. Apoi Inana a sărit pe umărul meu și mi-a vorbit la ureche: Ține minte întotdeauna, Taita, că tu ești unul dintre preferații mei. De asta îmi place să te tachinez. Vino, lasă-mă să te călăuzesc spre intrarea în ascunzătoarea baborniței îngrozitoare.

Am pornit pe povârniș, în timp ce Inana îmi ciripea la ureche, oprindu-se din când în când ca să-mi dea instrucțiuni. Am ajuns lângă un perete abrupt de piatră de la baza dealului conic, iar Inana mi-a spus să aștept puțin.

– Pentru ce? am vrut să știu.

– Ceilalți doi se întorc aici, mi-a spus.

Nu aveam idee de unde știa asta, dar am considerat că era mai bine să nu mă cert. Și a fost bine că n-am făcut-o, căci după câteva minute am auzit vocea melodioasă a Serrenei

discutând veselă cu Ramses, precum și tonul mai grav al acestuia când îi răspundea. Vocile lor au devenit mai puternice când s-au apropiat, iar Inana a zburat de pe umărul meu și s-a așezat pe stânca de deasupra mea. În clipa aceea, cei doi au apărut la vedere de după zidul de piatră și mi-au făcut semn cu mâna. Inana estimase perfect, iar ei nu au bănuit că aveam vreo legătură cu păsărica frumoasă ce stătea cocoțată pe stâncă, mai sus de mine.

– Ați găsit ceva? le-am strigat.

– Nu, nimic, mi-a răspuns Ramses. Dar tu?

Eram pe punctul să-i dau același răspuns când am privit în sus și am văzut ceva ce nu remarcasem până în clipa aceea.

– E o fisură în peretele stâncii, acolo! Pare interesantă.

Ei au grăbit pasul și, când au ajuns lângă mine, le-am arătat deschizătura. Era aproape ascunsă de vegetația deasă ce o sufoca, fiind evident că niciun om sau animal nu intrase acolo de ani întregi.

Crăpătura din fața stâncii era suficient de lată cât să intre trei oameni în toată firea umăr lângă umăr. Am scos sabia din teaca de la șold și am început să tai tufele și mărăcinii care blocau intrarea. Ramses mi s-a alăturat, iar Serrena a rămas în urma noastră, dându-ne sfaturi și încurajându-ne. Deasupra noastră, micuța pitulice zbura din tufă în tufă, ciripind animată. Am pătruns în fisură vreo douăzeci de pași, până când am ajuns la un bolovan rotund și uriaș, priponit între pereți și blocând cu totul intrarea. Părea să fi fost acolo de foarte multă vreme, poate chiar de secole. Am îndepărtat arbuștii din fața obstacolului și pe urmă m-am întors spre Serrena.

– Sper că-ți amintești parola, i-am zis.

– Da, desigur, a răspuns ea. E „Deschide..."

– Nu! am ridicat eu vocea. Nu spune vorbele până când nu suntem amândoi pregătiți.

– Nu e nevoie să strigi la mine, mi-a răspuns ea semeață.

– E mai bine decât să te strâng de gât, am subliniat eu.

– Presupun că da, dacă o spui așa, a încuviințat cu un zâmbet pocăit.

Mi-a întins apoi mâna și i-am prins-o. Am stat unul lângă altul cu fața la bolovanul de piatră, cu Ramses în spatele nostru.

Pitulicea a zburat în fisură și s-a cocoțat în vârful pietrei rotunde și masive din fața noastră. Am inspirat adânc – din nu știu ce motiv, mă simțeam deodată neliniștit. Am strâns-o pe Serrena de mână și am început împreună.

– Deschide-te, mărite Ianus cu două fețe! am strigat la unison, apoi ne-am oprit.

– Deschide-te, mărite Ianus cu două fețe! am repetat rugămintea. Apoi am inspirat împreună și am strigat a treia și ultima oară: Deschide-te, mărite Ianus cu două fețe!

Cu un muget bubuitor, bolovanul a explodat în sute de bucăți zburătoare. Pitulicea cu aripi roșii stătea exact în vârf și a fost aruncată prin fisură. Țipetele ei de uimire și de spaimă aproape că au egalat forța exploziei. Cu toată tulburarea mea, eram recunoscător pentru nemurirea Inanei și lipsa ei de vulnerabilitate în fața rănilor fizice, căci, fără protecția aceea, s-ar fi ales cu răni grave. Serrena și cu mine stăteam destul de departe, dar am fost aruncați în spate și acoperiți de fragmente de piatră și de alte resturi. Ramses era de două ori mai în spate față de sursa exploziei, dar, fiind un simplu om, a suferit cu mult mai mult decât mine și Serrena. Eram înduioșat de grija Serrenei pentru el, dar cred că Ramses exagera puțin cu imaginea eroului pe moarte. I-am lăsat în pace și am mers înainte peste dărâmături, prin intrarea în peștera ce fusese expusă, apoi am privit înăuntru.

Părea să fie, într-adevăr, intrarea în peştera pe care Hecate o folosise ca să ascundă săbiile şi armele printre care se afla şi cea capabilă să pună capăt existenţei malefice a lui Terramesh. Însă umbrele adânci şi norul de praf ridicat de explozie mascau aproape de tot interiorul. Toţi trei am fost obligaţi să ne înfrânăm nerăbdarea şi să aşteptăm până când praful se lăsa. Soarele apunea deja în spatele dealului conic.

Din fericire, aduseserăm provizii generoase de torţe, făcute din buruieni uscate şi beţe răşinoase din pădure. Am aprins trei dintre ele şi, ţinându-le în faţă, ne-am întors la intrarea în peşteră şi am privit prin deschizătură.

Caverna ce se vedea acum nu era deosebit de mare. Cu toate acestea, semăna cu interiorul neîngrijit al depozitului unui maistru timonier, unul care nu mai fusese curăţat sau îngrijit de peste un secol sau mai mult. Caverna era plină dintr-un capăt în altul şi până la înălţimea capului de gunoaie. Doar câteva obiecte mai puteau fi recunoscute drept ceea ce fuseseră odată: erau legături de săgeţi, securi, săbii şi alte arme tăioase.

Restul conţinutului peşterii consta în sute de alte obiecte amorfe, stivuite unele peste altele şi acoperite de un strat gros de praf, care le masca eficient identitatea. M-am descurajat când mi-am dat seama că trebuia să scoatem fiecare obiect la lumina zilei, să curăţăm mizeria, apoi, prin nu ştiu ce metodă, să ajungem la o concluzie cu privire la identitatea armei ce-l rănise atât de tare pe Terramesh, cu atâtea secole în urmă. Fiind dăruit cu o viaţă lungă şi fiind aşa-zis divin, am descoperit că nu aveam nici cea mai vagă intuiţie despre care armă era vorba.

Am privit în jur după pitulicea cu aripi roşii, dar, tipic femeiesc, dispăruse exact când aveam cea mai mare nevoie de ea.

– Ei bine, cred că ar trebui să începem, am zis, încercând să par entuziasmat.

– Înveseleşte-te, Taita, m-a încurajat Serrena. N-ar trebui să dureze mai mult de o lună, cel mult.

Nu era spaţiu suficient pentru toţi trei în cavernă, aşa că doar unul dintre noi putea să lucreze în interior. Eu şi Ramses am început să muncim pe rând. Ceilalţi doi stăteau la intrare şi dădeau obiectele din mână în mână până puteau fi stivuite în afara intrării. Era o muncă lentă şi migăloasă. Chiar şi cu bucăţi de pânză legate la nas şi la gură, praful pe care îl stârneam ne îneca, astfel că nu puteam suporta prea mult până ne schimbam locurile.

Am continuat până când a răsărit luna, traversând infinit de încet cerul de deasupra noastră. Cu puţin înainte de miezul nopţii, renunţasem la poziţia mea în încăperea principală în favoarea lui Ramses şi trecusem înapoi în tunel. Pe peretele de deasupra capului, într-o nişă, pusesem una dintre torţele de ierburi uscate, împrăştiind destulă lumină.

Pierdusem numărul lucrurilor prăfuite pe care Ramses mi le dăduse să i le înmânez Serrenei la intrare, însă pe urmă s-a întâmplat ceva ce a pus capăt ritmului şi monotoniei. Mi-a dat o traistă veche din piele, uscată şi fărâmicioasă din pricina timpului. Când am luat-o din mâna lui, pielea s-a rupt, iar conţinutul s-a prăbuşit la picioarele mele. Am tras o înjurătură şi m-am aplecat să adun obiectele care căzuseră. Erau patru vârfuri de săgeată din bronz. Înainte să le iau, m-am oprit şi m-am uitat la ele. Trei dintre ele erau corodate de vreme, negre şi atât de uzate, încât abia mai puteau fi recunoscute. Al patrulea vârf era imaculat, de parcă tocmai ieşise de sub nicovala fierarului. Era ascuţit şi strălucea, astfel încât lumina torţei juca pe suprafaţa lui.

Am întins mâna după el, dar când l-am atins cu degetele, am scos un strigăt de uimire şi mi-am tras mâna înapoi. Era

fierbinte aproape, dar nu dureros la atingere. Eram cu spatele la Ramses, așa că el nu-mi văzuse reacția. Dincolo de ieșirea din peșteră, și Serrena era întoarsă cu spatele, stivuind obiectele pe care i le înmânasem. Niciunul din ei nu văzuse descoperirea mea.

Am adunat toate cele patru vârfuri de săgeată. Acum, că eram pregătit, căldura celui de-al patrulea era aproape liniștitoare. Le-am dus la intrare, unde Serrena s-a întors să mă întâmpine cu un zâmbet obosit.

– Aproape am terminat? m-a întrebat ea.

– Ei bine, poate că suntem aproape de jumătate, i-am spus eu, iar ea a dat ochii peste cap.

Am pus cele trei vârfuri de săgeată vechi și uzate de timp în palma ei întinsă. Ea a încercat să se întoarcă, dar am oprit-o.

– Mai e unul, i-am spus eu, iar ea s-a răsucit spre mine, cu mâna dreaptă întinsă.

Am pus al patrulea vârf de săgeată în palma ei. A tresărit de parcă ar fi înțepat-o o albină. A aruncat celelalte trei vârfuri de săgeată pe jos și l-a prins pe al patrulea cu ambele mâini, de parcă ar fi fost ceva nespus de prețios.

– Asta e, Taita! A ridicat vârful lucios aproape de fața ei și l-a privit. Pe acesta îl căutam.

– De unde știi? am întrebat-o.

– Știu. Pur și simplu. Și știi și tu, Taita. S-a uitat la mine acuzator. Ai știut dinainte să mi-l dai, recunoaște.

Am râs.

– Cheamă-l pe prietenul tău Ramses! Plecăm imediat spre tabăra tatălui tău de la Abu Naskos. Și nu pierde vârful acela de săgeată. Regatul și viața soțului tău ar putea depinde de el.

Am încălecat toți trei după o oră și am ajuns la râul Tantica înainte de zori. Am adăpat caii și am mers mai departe până la mijlocul după-amiezii, când ne-am odihnit și noi, și caii, timp de trei ore. Am continuat drumul călare și a doua noapte. Doi dintre caii noștri au cedat în timpul acestei etape a călătoriei, dar i-am abandonat și am călărit mai departe. Am mai pierdut încă doi la sfârșitul zilei următoare, dar am ajuns în tabăra regelui Hurotas, pe partea opusă citadelei Abu Naskos, înaintea zorilor. Călăriserăm din caverna lui Hecate până în tabăra lui Hurotas timp de trei zile, lucru cu care ne mândream. Totuși, nu eram mândru de faptul că omorâsem atâția cai.

Am descoperit că se schimbaseră foarte puține lucruri în absența noastră. Apăruse un conflict între cele două armate, fiecare parte păzindu-și teritoriul de pe malul Nilului pe care se afla. Niciunul dintre oamenii noștri nu era pregătit să traverseze fluviul și să înfrunte certitudinea de a se lupta cu Terramesh.

Singura schimbare semnificativă fusese decizia luată de doi regi inferiori de a-și încălca jurământul *O ofensă adusă unuia este o ofensă adusă tuturor.* Urcaseră la bordul navelor cu armatele lor și navigaseră înapoi pe Nil către Marea

de Mijloc, iar de acolo porniseră spre propriile regate – dacă puteai numi regate un bolovan bătut de vânturi, locuit de câțiva piraţi trădători. Din câte zicea Hurotas, erau mai puţin de o sută cincizeci în total şi fiecare era un laş plângăcios, inclusiv cei doi regi.

După ce i-am salutat pe Hurotas şi pe Hui, următorul lucru a fost să-l chem pe Tarmacat, cel mai cunoscut făurar de arcuri şi de săgeţi din lumea civilizată. Eram prieteni vechi şi a venit de cum l-am chemat. După ce ne-am îmbrăţişat şi ne-am salutat, i-am spus:

– Vreau să-mi construieşti cea mai desăvârşită săgeată din lume. Soarta lumii civilizate ar putea să depindă de asta.

– E o chemare pe care am aşteptat-o toată viaţa, a răspuns el. Arată-mi arcul şi eu o să-ţi construiesc o săgeată pentru el.

L-am condus spre masa de fildeş din spatele cortului meu şi am dat la o parte bucata de mătase ce o acoperea. Un arc fără coardă stătea deasupra. Tarmacat s-a apropiat şi, înainte chiar să-l atingă, expresia lui s-a schimbat în una de admiraţie.

– N-am mai văzut decât trei arcuri pe potriva acestuia. A mângâiat cu uimire legăturile complexe din fir de aur ce acopereau mânerul. Toate erau proprietatea unui rege sau a unui monarh.

– Nici acesta nu face excepţie, bunule Tarmacat. Îi aparţine lui Ramses Întâiul, faraonul Egiptului Inferior şi Superior.

– Mă aşteptam la asta, stăpâne Taita. Voi începe de îndată. Nu mai irosesc nicio oră din viaţă.

– Eu te voi ajuta, i-am spus.

Tarmacat adunase de-a lungul vieţii sale cele mai bune materiale. Ne-a luat două zile să le alegem pe cele mai bune, apoi să sculptăm şi să dăm formă celor patru beţe, până la perfecţiune. Pe urmă, Tarmacat le-a echilibrat ca să zboare

drept, pe o distanță de două sute de pași. În cele din urmă, am fixat vârful de săgeată pe care eu și Serrena îl descoperiserăm în caverna lui Hecate în fiecare dintre aceste bețe, pe rând. Ramses a tras cu fiecare săgeată și am ales-o pe cea care a deviat cel mai puțin, adică sub un centimetru.

În seara aceea, am înotat până la a treia dintre cele patru insule de pe Nil, din fața fortăreței Abu Naskos, și, în timp ce așteptam ca Inana să-și facă apariția, am examinat din nou puțul pe care îl construiseră oamenii de demult. Am observat că scopul acestuia era încă un mister pentru mine. Am fost ușurat când Inana a apărut, în sfârșit. Ultima dată când o văzusem, ciripea o melodie drăguță, cocoțată în haina ei împăunată în vârful bolovanului masiv ce bloca intrarea în peștera lui Hecate. Aveam destulă minte ca să nu-i amintesc acel moment.

Poate ca răsplată pentru tactul meu, a venit direct la mine din noaptea întunecată și, pentru prima dată, m-a sărutat pe ambii obraji, apoi, în ciuda faptului că eram ud din râu, s-a cocoțat în poala mea.

– Sunt încântată că tu și omul tău, Tarmacat, ați reușit să produceți săgeata perfectă, mi-a spus ea fără niciun preambul.

– Nu-ți scapă niciodată nimic, nu-i așa? Încă savuram acele sărutări și eram uimit de cât mă bucuram de experiența aceea. Dar o să avem vreodată ocazia să folosim săgeata aceea?

Ea mi-a ignorat tertipul.

– Există o poiană ascunsă în pădurea din spatele fortăreței lui Utteric din Abu Naskos, pe malul vestic al Nilului. Hecate a făcut-o special ca refugiu și adăpost pentru fiul ei.

– Ce vrei să spui prin poiană ascunsă? am întrebat intrigat.

– Vreau să spun exact ce am spus. Nu există decât pentru cei care au ochi să vadă și urechi să audă.

– Cum aș putea să folosesc asemenea ochi și urechi?

– Doar de la unul dintre noi, cei care trăim pe Muntele Olimp.

– Adică, de la un zeu? Nici măcar de la un divin?

– Dragă Taita, mă uimești cu perspicacitatea ta! Exact asta voiam să spun.

– Perspicacitatea mea aproape că e pe măsura sarcasmului tău, am zis coborând vocea.

– Mă bucur că nu am auzit asta. A ridicat din umeri, apoi a adăugat: Dar să revenim la lucruri mai importante decât perspicacitatea și sarcasmul! Terramesh, fiul zeiței Hecate, se află chiar acum în grădina asta secretă, dar devine neliniștit. Nici eu nu știu dacă va mai fi acolo până mâine-dimineață.

– Cât de repede ne poți duce la el?

– Voi încerca să vorbesc cu prietena mea, pitulicea cu aripi roșii, a spus ea, apoi a zâmbit. Sper că și-a revenit după deschiderea peșterii lui Hecate. Biata de ea a suferit un șoc îngrozitor!

Nu era încă miezul nopții când m-am despărțit de Inana, lăsând-o pe a treia insulă. Îi avertizasem pe Ramses și pe Serrena să fie pregătiți să acționeze imediat după întoarcerea mea în tabăra lui Hurotas. Cei doi erau în cortul meu, complet îmbrăcați și moțăind ușor în pat. Au răspuns imediat la chemarea mea înceată. Aveam caii înșeuați și gata de plecare în grajdurile din spatele cortului.

Pregătisem și niște luntri ușoare care să fie ascunse la anumite intervale de-a lungul malului râului, în amonte și în aval de tabăra principală, căci deocamdată nu știam pe unde trebuia să traversăm. Poiana ascunsă a lui Terramesh s-a dovedit a fi la mai puțin de două leghe în aval de noi. Se iveau zorile când am ajuns toți trei pe malul estic, în partea opusă a acesteia. Am lăsat caii liberi să se întoarcă singuri în tabără. Pe urmă, am coborât pe malul Nilului și am găsit luntrea ascunsă sub un morman de lemne din apă și alte gunoaie. Am dat resturile deoparte, iar eu și Ramses am tras barca spre marginea apei, în timp ce Serrena ne urma cărând traista lungă din piele pentru arc și alte echipamente ușoare. Ne-am urcat la bord și ne-am desprins de la mal, vâslind spre partea lui Utteric de râu. Ascundeam din nou luntrea sub vegetație când am auzit un ciripit familiar

și, când am privit în sus, am văzut-o pe pitulicea cu pieptul roșu zburând nerăbdătoare printre crengile copacului de deasupra noastră. Ramses și-a pregătit arcul și a verificat conținutul tolbei înainte să pornim către nord, alergând ușor și stângaci. Niciunul din ei nu și-a dat seama că mă luam după pasăre; nici nu cred că erau conștienți de existența ei.

Am alergat jumătate de dimineață. Nu era vreo potecă sau un drum pe care să-l urmăm, însă pitulicea alegea cel mai ușor traseul pe care să mergem. Dealurile pe care le urcam erau bine împădurite, iar pădurea devenea tot mai deasă pe măsură ce ne croiam drum prin ea.

Deodată, fără de veste, pitulicea a dispărut. Ne-am oprit brusc, iar Serrena și Ramses s-au uitat întrebători la mine. Eram la fel de perplex ca și ei, dar m-am prefăcut cât am putut de bine și le-am spus cu o atitudine încrezătoare:

– Așteptați aici! Nu durează mult. Vreau doar să cercetez cum arată terenul din față.

I-am lăsat și am mers mai departe prin ceea ce părea a fi o barieră impenetrabilă de desișuri cu spini. Însă, în ciuda înfățișării lor sălbatice, spinii încovoiați cu vârful roșu s-au dovedit a fi uimitor de acceptabili. Îmi alunecau peste brațe și peste corp fără să-mi agațe carnea sau hainele. După foarte puțin timp însă, m-am trezit cuprins de o langoare bruscă și debilitantă. Mi-am încetinit pașii și m-am oprit. Voiam să mă așez și să mă odihnesc, poate chiar să trag un pui de somn scurt. Vederea mi s-a întunecat.

Abia atunci mi-am dat seama că eram manipulat de o influență străină. Dădusem peste o barieră psihică. M-am simțit legănându-mă pe tălpi, iar picioarele îmi deveneau amorțite și grele. Mintea mi se încețoșa. Nu mai gândeam limpede. Nu puteam merge mai departe.

Apoi am simțit o apăsare ușoară pe umăr și am auzit vocea dulce a Inanei în ureche:

– Luptă-te, Taita! Știi ce este. Poți s-o depășești.

Am tras adânc aerul care mi-a șuierat în gât și în piept și i-am ascultat vocea. Am simțit că norul negru care îmi inunda mintea începea să se însenineze și să se retragă. Picioarele mi s-au întărit și le-am forțat să facă încă un pas.

– Da, Taita. Ai puterea s-o depășești. Fii puternic pentru tine și pentru cei pe care-i iubești. Ei au nevoie de tine acum.

Am făcut încă un pas, apoi încă unul. Spinii mi-au atins fața, dar am știut din instinct că Inana întorcea vârfurile ca să nu mi se înfigă în piele.

Deodată, spinii nu mi-au mai atins fața și am văzut lumina în spatele pleoapelor închise. Am deschis ochii și am zărit un peisaj minunat ce se întindea în fața mea. Gardul dens de tufișuri cu spini ascuțiți dispăruse. În fața ochilor mei se afla o grădină a desfătării, cu lacuri limpezi, cascade ce sclipeau în lumina soarelui și copaci frumoși, verzi și bogați. Crengile lor înalte erau pline de flori colorate ce luceau ca rubinele și safirele. Sub ei, se întindeau pajiști verzi și catifelate.

Din pădurea de dincolo de lac, a apărut turma de unicorni frumoși și negri pe care îi văzusem ultima dată trăgând carul lui Terramesh, cu roțile devastatoare mărginite de cuțite. Acum zburdau liberi, neînjugați. Se jucau ca niște mânji în timp ce mergeau la trap pe marginea lacului ca să bea apă. După un timp, au pornit înapoi la trap spre lizieră și au dispărut printre copaci.

– Asta e grădina ascunsă a lui Terramesh, am spus eu cu convingere când mi-am revenit cu totul în simțiri. Pasărea de pe umărul meu a ciripit a încuviințare și am simțit o împunsătură de grijă. Dar unde e Terramesh acum?

– Doarme.

– Eşti sigură de asta, Inana?

– Nu te teme. Eşti în siguranţă cu mine.

– Nu mă tem, am corectat-o eu demn. Eram doar puţin îngrijorat, asta e tot. Pe urmă, am trecut la lucruri mai importante. Cum o să-l manipulăm pe Terramesh astfel încât să ajungă în poziţia vulnerabilă, iar Ramses să tragă în partea teafără a feţei lui?

Aşa că am discutat problema în detaliu. Inana a renunţat la înfăţişarea de pasăre şi a revenit la forma umană, pentru ca explicaţia să fie mai clară. Mi-a arătat partea de grădină pe care o alesese ca teren de vânătoare, apoi mi-a explicat cum intenţiona să manipuleze victima, astfel încât să intre acolo, şi unde trebuia să ne ocupăm poziţiile – Ramses, Serrena şi cu mine – ca să aşteptăm sosirea lui Terramesh.

– El n-a mai văzut-o niciodată pe Serrena. Va crede că e o apariţie ireală, un spirit oferit pentru plăcerea proprie de mama sa sau de alt zeu întunecat care-l preferă. Au făcut asta pentru el de nenumărate ori. Se va aştepta la asta şi va fi luat prin surprindere complet. Inana s-a întors şi a arătat spre un copac magnific ce creştea în centrul pajiştilor. Mijlocul acelui sicomor e gol pe dinăuntru. Tu şi Ramses o să-l folosiţi ca ascunzătoare. După ce Serrena întoarce prada în poziţia corectă, exact la distanţa stabilită, Ramses o să-i strige o provocare. Pe urmă, când se întoarce, Ramses o să facă restul. M-a privit cu ochii aceia minunat de frumoşi, adăugând: Este ceva ce nu am lămurit deja?

– Da, este. Cum o să-i trec pe Serrena şi pe Ramses prin gardul de spini fără să adoarmă?

– Sunt sigur că o să te gândeşti tu la ceva, a răspuns ea şi i-am auzit ecoul râsului în glas când s-a transformat din nou din zeiţă într-o pasăre mică şi frumoasă. Nu te poţi aştepta să te ajut eu. Nu cu înfăţişarea mea de acum.

M-am întors prin gardul de spini și i-am găsit pe Ramses și pe Serrena așteptându-mă nerăbdători acolo unde-i lăsasem, pe partea opusă.

– Unde ai fost, Taita? au întrebat într-un glas. Începeam să ne îngrijorăm.

– Singurul lucru pentru care trebuie să vă îngrijorați este că vă voi căra pe rând prin gardul de spini. Vă rog, nu mă contraziceți! Timpul se scurge repede.

– Dar..., a protestat Ramses indignat.

– Fără dar, dragul meu soț. L-ai auzit pe Taita. Tu te duci primul, i-a spus Serrena hotărâtă, iar el a bătut în retragere.

Deținea deja un control indiscutabil fiind soața lui dintâi.

Ramses ar fi vrut să-și care propria traistă cu arcul, dar l-am convins să îl lase în grija Serrenei, iar el a acceptat fără nicio tragere de inimă. Cu mâna goală, a reușit să treacă de jumătatea gardului de spini, apoi picioarele i-au cedat și a căzut la pământ, sforăind încetișor cu un zâmbet fericit pe față. Era un bărbat masiv, numai mușchi și oase, dar am izbutit să-l pun pe un umăr și să-l car până în grădina ascunsă. L-am întins la umbra sicomorului uriaș și am lăsat pitulicea din frunzișul de deasupra lui să-l păzească.

Apoi m-am întors s-o iau pe Serrena. Ea mi-a sărit în brațe fără să se certe și m-a cuprins cu ambele brațe pe după gât.

– Abia așteptam asta, mi-a spus ea fericită.

După soțul ei, părea ușoară ca o pană, așa că am reușit să car și traista cu arcul și celelalte bagaje împreună cu ea. Când am întins-o sub sicomor lângă Ramses, s-a lipit de el fără să se trezească. Am stat și i-am privit dormind câteva minute. Erau un cuplu atât de reușit, încât eu păream de-a dreptul insipid.

– Toate acestea sunt foarte plăcute și îmbietoare, a ciripit pitulicea din crengile de deasupra. Poate un cântec de leagăn din partea mea ar fi perfect.

Eu şi Ramses conveniserăm cu mult timp în urmă că şaizeci şi cinci de paşi reprezentau distanţa perfectă pentru a trage cel mai eficient cu arcul. Demonstrase că putea să lovească o ţintă de mărimea unei ghinde de mai multe ori, fără să greşească, de la distanţa aceea. L-am plesnit peste obraji până când l-am trezit din somn, iar el a privit în jur, minunându-se de frumuseţea grădinii secrete. Exclamaţiile lui au trezit-o pe Serrena. După ce s-au obişnuit amândoi cu locul, le-am explicat ce roluri urmau să joace.

I-am dat Serrenei legătura micuţă cu sulemeneli şi alte obiecte feminine pe care le cărasem în traista arcului şi care îi puteau spori frumuseţea, transformând-o într-o splendoare şi mai mare. Am lăsat-o să lucreze la farmecele ei feminine, iar eu şi Ramses am pornit să măsurăm terenul împreună, de la trunchiul scobit al sicomorului până la floarea albastră de căldăruşă ce creştea în frumuseţea ei solitară în mijlocul peluzei, cu faţa spre lac.

Inana ne asigurase că Terramesh dormea în pădurea de dincolo de lac. Zeiţa, având înfăţişarea de pitulice cu aripi roşii, stătea în vârful copacului sub care dormea el. Avea să-l ţină în starea aceea de comă până când eu şi Ramses eram gata să-l primim. Era o punte ce traversa mijlocul lacului.

Inana avea să-l influenţeze pe Terramesh s-o folosească de îndată ce-l trezea din somn.

În cele din urmă, capcana a fost întinsă şi pregătită. Ramses şi cu mine ne ocupaserăm poziţiile în mijlocul scobit al sicomorului. Ramses pregătise săgeata fatală în coarda arcului. Vârful de metal al săgeţii lucea cu patina deosebită a aurului pur. El a închis ochii câteva secunde, ca şi cum s-ar fi rugat, apoi i-a deschis din nou şi a dat din cap spre mine. Am păşit în deschizătura trunchiului şi am privit spre pajiştea întinsă spre locul unde Serrena aştepta aproape neobservată, sub paravanul gardului de spini ce împrejmuia grădina secretă. Stătea aplecată în faţă, urmărind cu nerăbdare semnalul meu. Am fluturat mâna liberă pe deasupra capului, iar ea s-a ridicat şi a înaintat graţioasă pe pajişte ca să-şi ocupe poziţia lângă floarea albastră. Aparent, acesta era semnalul ei pentru mine, dar mai exact era semnalul meu pentru Inana, care privea din vârful copacului de pe partea opusă a lacului.

Serrena purta rochia de mătase care-i fusese veşmânt de nuntă. Aceasta sclipea în timp ce se mişca, scoţând în evidenţă forma corpului în detalii minuţioase. Însă pletele ei lungi captau lumina soarelui, iar trăsăturile îi străluceau de la cosmeticele pe care le aplicase, făcând împrejurimile să pară şterse.

Mi-am luat ochii de la ea ca să mă întorc şi să privesc peste lac exact când silueta înaltă a lui Terramesh ieşea din pădurea deasă de pe partea opusă. Acolo s-a oprit ca să se întindă şi să caşte gura cât o peşteră, apoi a păşit pe puntea ce se întindea peste ape. Era neînarmat, neavând nici sabie, nici arc. Avea doar o cârpă mică în jurul mijlocului, astfel că fizicul său extraordinar era expus aproape în totalitate. Părea să fie alcătuit în întregime din oase masive şi muşchi umflaţi, nu neapărat în armonie unele cu celelalte. Arăta mai degrabă ca un animal sălbatic decât ca o fiinţă umană.

Doar o parte a capului îi era acoperită de coiful de metal. Jumătatea expusă era complet lipsită de păr, străbătută de cicatrice hidoase, ca o parodie a cărnii și a pielii normale. În mijlocul porțiunii de carne distrusă, ochiul său fără pleoapă privea în față fără să clipească.

Era pe la jumătatea punții când și-a dat seama că Serrena stătea pe pajiște, deasupra lui. S-a oprit din mers și s-a uitat fix la ea cu singurul ochi.

Serrena i-a întors privirea la fel de inexpresiv. Apoi a ridicat ambele mâini la piept și a început fără grabă să-și deschidă rochia până la talie, pornind cu nasturele de sub bărbie. Pe urmă, a dat materialul la o parte, astfel încât să se vadă sânii prin deschizătură, mari, rotunzi și albi, cu sfârcuri roșietice. A luat un sfârc între două degete și l-a întors spre Terramesh mișcându-l încet, până când un strop de lichid limpede a strălucit în vârf. În același timp, a mijit ochii ca o invitație flagrantă, scoțând în evidență amestecul perfect de frumusețe și dorință.

Terramesh a ridicat ambele mâini spre legăturile coifului, apoi l-a ridicat de pe cap și l-a lăsat să cadă. Contrastul dintre o parte a feței și cealaltă era surprinzător. Distrugerea și mutilarea de pe partea stângă erau contrabalansate de austeritatea nobilă a părții drepte. Și totuși, ochiul era nemilos, iar linia gurii, neiertătoare. A zâmbit cu jumătatea teafără a buzelor, dar fără bună dispoziție sau bunătate; mai degrabă era un rânjet de poftă și lăcomie.

Cu ambele mâini, și-a scos cârpa de pe mijloc și a aruncat-o, expunându-și organele genitale. Îi atârnau flasce și moi până la genunchi. Și-a luat penisul într-o mână și l-a mângâiat înainte și înapoi. Degetele lui acopereau grosimea în timp ce se întărea și devenea rigid. Prepuțul i se retrăgea de pe gland, lăsându-l roz și lucios, de mărimea unui măr copt. Ieșea țeapăn în fața lui, de lungimea antebrațului său.

Serrena părea încurajată de acest spectacol. Şi-a scos haina şi a rămas goală, cu ambele mâini aşezate în jurul muntelui lui Venus şi cu şoldurile împinse în faţă. A zâmbit lasciv, iar zâmbetul ei îl egala pe al lui în lăcomie. M-am mirat de această manifestare a dorinţei depravate din partea ei, deşi îmi dădeam seama că se prefăcea.

Terramesh a început să înainteze. A coborât de pe puntea de peste lac şi a urcat panta către locul unde se afla ea. A trecut pe lângă scobitura sicomorului unde ne ascundeam eu şi Ramses atât de aproape, încât îi auzeam gemetele de excitaţie, ca acelea ale unui mistreţ masiv în călduri, şi îi simţeam mirosul precum duhoarea pojarului virulent.

L-am lăsat să înainteze douăzeci de paşi pe pajişte, apoi am atins umărul lui Ramses. La unison, am ieşit din ascunzătoare. Ramses a făcut trei paşi în faţa mea, ca să poată trage mai bine, apoi s-a aşezat cu naturaleţe în poziţia arcaşului, cu arcul întins şi cu singura săgeată pregătită. Pe pajiştea de deasupra noastră, Terramesh s-a oprit la câţiva paşi de locul unde se afla Serrena. Era mai înalt decât ea, aproape acoperindu-i imaginea.

În acelaşi moment, Ramses l-a strigat cu o voce atât de puternică, încât m-a speriat chiar şi pe mine, care eram complet pregătit pentru ea:

– Fiul al lui Phontus, îţi aduc un mesaj de la tatăl tău!

Terramesh s-a întors cu faţa spre noi, încremenind în timp ce ne privea de sus. Apoi totul s-a întâmplat parcă în aceeaşi clipă. Serrena s-a lăsat cu faţa în jos în iarba din spatele lui, eliberând ţinta pentru săgeata lui Ramses. Cu o singură mişcare curgătoare, Ramses a ridicat arcul şi a tras coarda în spate cât de tare a putut, apoi i-a dat drumul cu un sunet ascuţit, aproape muzical.

Reacţia lui Terramesh, deşi instantanee, a fost mult prea lentă ca să înşele săgeata letală, care era deja la jumătatea

drumului spre țintă. A ajuns la zenit și a început să coboare înainte ca el să fi zvâcnit măcar. Atât fața lui hidoasă, cât și penisul masiv erau îndreptate spre cer, de unde săgeata cădea ca o rază de lumină. L-a lovit exact în mijlocul ochiului cu care se holba și care a explodat apoi într-o ploaie luminoasă de lichid apos. Bățul a ieșit cam jumătate de lungime de braț din orbita lui Terramesh. Având în vedere unghiul și adâncimea, cu siguranță îi străpunsese creierul. Mă așteptam să cadă instantaneu și să rămână lat acolo unde se prăbușea. În schimb, a început să alerge și în același timp să urle, pe un ton ascuțit și penetrant, venind direct spre noi. La început, am crezut că intenționa să ne atace, dar nu dădea vreun semn că ne vedea. Iar când Ramses și cu mine am sărit din calea lui, a continuat să alerge în jos, către lac, urlând orbește de agonie și furie.

Am scos săbiile și am pornit după el, dar niciunul din noi nu-l putea prinde din urmă. Apoi, încă urlând, s-a izbit de sicomorul uriaș, pe care era evident că nu-l mai văzuse. Impactul a împins săgeata cu totul prin creier, făcând-o să-i iasă prin ceafă. Dar a rămas în picioare și s-a clătinat în cercuri mici, încă strigând. Apoi carnea a început să-i cadă de pe cap în fâșii, de parcă ar fi putrezit. Osul alb al craniului, ce sclipea în lumina soarelui, a început și el să se fărâmițeze.

Totodată, carnea de pe brațe și de pe trunchi i s-a înnegrit și i-a căzut de pe oase, în bucăți și franjuri. Duhoarea putrefacției corpului lui era atât de copleșitoare, încât ne-am acoperit gura și nasul și ne-am retras din apropierea lui când s-a prăbușit. Corpul lui a continuat să se zbată și să zvâcnească în timp ce se transforma în terci, devenind un morman amorf de mizerie. Chiar și acesta s-a prefăcut în praf și a început să zboare în bătaia vântului slab ce sufla peste lac. Cu toate acestea, vârful de săgeată care-l omorâse zăcea în

locul în care căzuse. Şovăind, Ramses s-a aplecat să-l ridice, dar, înainte să-l atingă, metalul s-a înnegrit şi s-a erodat, dispărând în neant. În cele din urmă, nu a mai rămas nici vreun semn, nici vreo dovadă a existenţei lui Terramesh.

Am privit uluiţi şi şocaţi o vreme, apoi ne-am întors şi ne-am îndreptat spre locul unde ne aştepta Serrena. Ne-am aşezat de o parte şi de alta a ei; Ramses a prins-o pe după umeri cu braţul, iar ea s-a sprijinit de el. În ciuda machiajului, faţa ei era tristă şi palidă acum, iar ochii îi înotau în lacrimi.

– A trebuit să mă forţez să privesc. A fost îngrozitor, a şoptit ea. Pe urmă, a arătat cu degetul spre locul unde dispăruse Terramesh. Uite ce se întâmplă cu grădina lui ascunsă!

În faţa ochilor noştri, lacul şi cascadele s-au uscat şi s-au prefăcut în adâncituri noroioase şi sordide, pline de mâzgă verde. Copacii din pădure şi-au pierdut frunzişul bogat şi florile ce-i acopereau. Trunchiurile şi crengile lor s-au uscat şi s-au înnegrit. Iarba ce creştea sub ei s-a veştejit. Ramurile sicomorului uriaş au căzut de pe trunchi şi au rămas răsucite şi contorsionate pe pământ, precum nişte membre amputate. Gardul de spini care împrejmuia grădina a reapărut, aspru şi necruţător, dar aproape imediat a început să scadă şi să se topească. Nu mai era nicio urmă a turmei de unicorni negri şi magnifici ai lui Terramesh. Dispăruseră împreună cu restul grădinii secrete. Nu mai rămăsese decât putreziciune şi devastare. Singura excepţie era coiful lui Terramesh, care zăcea acolo unde-l abandonase. Am coborât să-l iau, intenţionând să-l păstrez ca amintire a acelor evenimente importante.

– Nu avem de ce să mai rămânem aici! Nici măcar un minut, am spus când m-am întors acolo unde aşteptau ei.

Ramses a ajutat-o pe Serrena să se ridice în picioare şi am plecat spre luntrea noastră, lăsată pe malul Nilului. Niciunul nu a mai privit înapoi.

Apunea soarele când am ajuns în tabăra lui Hurotas și un strigăt de bucurie s-a înălțat când santinelele ne-au recunoscut pe toți trei în luntre. Unii dintre soldați au plonjat în râu ca să apuce ambarcațiunea și s-o tragă la mal. Până să coborâm, jumătate din armată se adunase să ne primească. Pe urmă, Hurotas și Tehuti au venit în fugă din tabăra regală și au îmbrățișat-o pe Serrena. Hurotas a prins-o în brațe și a purtat-o spre tabăra lui, în timp ce Tehuti dansa în jurul lor în cerc, cântându-și mulțumirile către zei pentru întoarcerea în siguranță a fiicei sale. Eu și Ramses i-am urmat la o distanță discretă, așteptându-ne rândul ca să ne bucurăm de atenția lui Hurotas. Din fericire, aveam cu noi traista ce conținea echipamentul nostru și coiful lui Terramesh, pe care-l luasem de pe puntea de peste lac, unde-l abandonase.

În cele din urmă, Tehuti a luat-o pe fiica ei de braț și, înconjurate de doamnele de onoare, s-au retras în seraiul femeilor. Hurotas a venit la noi imediat.

– Urmați-mă! a poruncit el. Vreau să știu exact ce s-a întâmplat și mai ales vreau să știu unde se află monstrul acela feroce.

Ne-a condus în cortul lui privat de întruniri și, în timp ce ne căutam locuri, el a adus o carafă cu vin roșu și a turnat

conținutul în căni enorme, pe care le păstra pentru ocazii speciale: un semn cert al aprobării sale.

– Acum, spuneți-mi! Povestiți-mi totul! a ordonat el în timp ce se așeza pe tronul din fața noastră.

Ramses s-a uitat la mine. Pe drumul de întoarcere din grădina secretă, discutaserăm despre cât de multe să-i dezvăluim lui Hurotas cu privire la întâlnirea noastră cu Terramesh. Eram îngrijorați din cauza poveștii: ceea ce ni se întâmplase era atât de extraordinar, încât părea incredibil pentru oricine nu fusese martor. În cele din urmă, am convenit să nu-i ascundem detaliile lui Hurotas, oricât de trase de păr păreau a fi. Dacă se îndoia de veridicitatea descrierii noastre, aveam ca dovadă mărturia iubitei lui fiice. Pe asta nu o putea trece cu vederea.

Am inspirat adânc și am luat o gură mare de vin, ceea ce mi-a întărit hotărârea, apoi am început să vorbesc. Am povestit multă vreme, chiar și după propriile mele standarde. Desigur, am trecut rapid peste anumite aspecte ale rolului Serrenei în desfășurarea lucrurilor; la urma urmei, era fiica lui. Am decis că nu era necesar să-i descriu distragerea abilă a lui Terramesh în clipele de dinainte ca Ramses să dea lovitura fatală. Hurotas a ascultat cu atenție, dând din cap la anumite intervale în semn că înțelegea și accepta relatarea mea.

Când mi-am încheiat relatarea, Hurotas a rămas tăcut o vreme, apoi a spus:

– Deci ai adus craniul lui Terramesh cu tine, ca dovadă de necontestat a morții acestei creaturi.

– Nu, l-am corectat eu cu blândețe. Nu asta am spus.

– Știu ce ai spus și sigur că te cred. Dar de ce să complicăm lucrurile? Avem destule cranii care zac pe aici. Oricare dintre ele i-ar fi putut aparține acestui monstru pe care-l numești Terramesh. Trebuie să trimit soldații dincolo de râu

ca să captureze fortăreaţa Abu Naskos. Dacă există vreo posibilitate ca Terramesh să fie încă viu şi să îi aştepte, soldaţii noştri vor ezita înainte să traverseze iar râul. Un craniu curat şi frumos – sau chiar unul murdar – îi va convinge că Terramesh nu va fi pe malul vestic ca să-i întâmpine.

M-am uitat la Ramses, iar el mi-a zâmbit.

– În scurta perioadă de când sunt însurat, am învăţat să nu-mi pierd timpul certându-mă nici cu soţia mea, nici cu socrul.

În dimineaţa următoare, toate armatele lui Ramses I al Egiptului, ale regelui Hurotas din Sparta şi Lacedemonia şi ale celor paisprezece regi inferiori care-i erau credincioşi s-au adunat în zori, departe de râu şi de câmpul vizual al iscoadelor de pe zidurile fortăreţei Abu Naskos. Soldaţii noştri erau abătuţi. Mai târziu am aflat că prin tabără circula un zvon răutăcios, încă de când ne întorseserăm toţi trei, în seara precedentă, din expediţia de dincolo de Nil. În esenţă, se spunea că această campanie împotriva lui Utteric Turo şi a războinicului său formidabil, Terramesh, avea să fie abandonată şi că Hurotas şi aliaţii săi erau pe punctul de a părăsi câmpul de luptă pentru a fugi înapoi în Sparta, luându-i cu ei pe Ramses şi pe mireasa lui.

Regele Hurotas şi faraonul Ramses au urcat pe o estradă şi au stat umăr lângă umăr cu faţa spre rândurile de soldaţi – dar nu s-au mai auzit urale, nici bătăi în scuturile de război cu săbiile scoase.

După o pauză solemnă, Hurotas a făcut un gest imperativ şi doi sclavi l-au urmat pe estradă. Cărau un coş mare de răchită, pe care i l-au pus în faţă. Pe urmă s-au dat înapoi, făcând plecăciuni atât de adânci, încât atingeau cu frunţile scândurile de sub picioarele lor. După încă o pauză, Hurotas a început să vorbească.

– Acum două zile, faraonul Ramses şi soţia lui, regina Serrena Cleopatra, însoţiţi de lordul Taita au traversat pe furiş Nilul şi au intrat pe teritoriul ocupat de duşmani. Au plecat în căutarea creaturii josnice cunoscute de noi toţi drept arcaşul cu cicatrice pe faţă.

Un geamăt jos şi involuntar a răsunat dinspre rândurile înghesuite de soldaţi. Hurotas a dat din mână ca să-i amuţească şi a vorbit mai departe.

– Arcaşul acesta este cunoscut şi ca Terramesh Indestructibilul. Le-am poruncit celor trei eroi cutezători să-l vâneze şi să-l omoare ca pe un câine turbat, apoi să se întoarcă aici cu capul lui, asigurându-se că-l ascund până îl puteau pune în mâinile mele.

Hurotas captase deja atenţia majorităţii oamenilor adunaţi în faţa lui. Dispoziţia lor se înseninase. Chiar şi eu, care participasem la evenimente, eram fascinat de felul abil în care Hurotas manipula faptele. Cu o înfloritură, a arătat spre coşul de răchită din faţa lui şi toţi ochii din masa densă de vizitii şi de arcaşi i-au urmărit gestul. Hurotas a păşit în faţă şi a deschis capacul coşului, apoi a băgat mâna şi a scos un cap de om pe care l-a ridicat astfel încât să-l vadă toţi.

Fâşii de piele şi de carne putrezită încă se agăţau de os, iar gura se căsca, cu limba albastră şi umflată atârnând într-un colţ. Orbitele erau nişte găuri căscate şi sinistre.

– Vă arăt capul lui Terramesh! a strigat el.

Nimeni din toată mulţimea aceea nu se putea îndoi de cuvântul lui vreo secundă, căci pe craniul acela era fixat coiful de aur pe care îl ştiau cu toţii şi de care se temeau teribil. Un strigăt de bucurie şi de triumf s-a înălţat din opt mii de voci.

– Terramesh! Terramesh! Terramesh! Toţi ca unul! au strigat scoţând săbiile şi bătând în scuturi în ritmul bubuitului din vocile lor.

Hurotas i-a lăsat să strige o vreme, apoi a desfăcut coiful de pe craniu şi l-a ridicat.

– Acest trofeu va ajunge la regimentul care iese în evidenţă în bătălia ce ne aşteaptă. Oamenii au urlat din nou ca leii. Pe urmă, cu cealaltă mână, a ridicat capul mutilat, cu orbitele goale şi cu limba atârnată. Iar acest trofeu va ajunge la Hades, Regele Lumii de Dincolo. I-l vom trimite prin Hefaistos, zeul focului.

A mers apoi către foc şi a aruncat capul în flăcări, iar noi am privit fascinaţi cu toţii în timp ce se prefăcea în scrum. A fost o decizie pe potriva unui rege, mi-am zis eu. Nimeni nu se putea îndoi de autenticitatea craniului, căci nu mai exista.

Soldaţii şi-au petrecut restul zilei refăcându-şi corzile arcurilor, ascuţindu-şi săbiile, reparându-şi scuturile şi armura şi odihnindu-se. Pe urmă, când s-a lăsat întunericul, am aşteptat ca luna în creştere să apună, iar oamenii s-au retras în regimentele lor şi au pornit pe malul râului ca să se urce în bărci. Nu aveau lumini, iar ordinele le primeau de la ofiţeri în şoaptă. Navele cu soldaţi s-au împrăştiat, luând-o pe trasee separate în amonte şi în jos, spre poziţiile de debarcare de pe malul inamic, ce fuseseră alese cu grijă în zilele şi în săptămânile dinainte.

Speraserăm să luăm prin surprindere santinelele inamice şi nu am fost dezamăgiţi. Utteric şi oamenii lui se crezuseră în siguranţă sub protecţia lui Terramesh. Aflaserăm că Utteric îi plătise o avere uriaşă, de zece lakh de argint, ca să-l apere. Însă, în acel moment, Utteric nu avea habar de moartea recentă a monstrului cu un ochi. În consecinţă, jumătate din armata sa era aliniată în faţa zidurilor fortăreţei Abu Naskos, unde soldaţii erau folosiţi la cultivarea legumelor şi a cerealelor, la creşterea caprelor şi a vitelor, ca să se hrănească atât pe ei, cât şi pe tovarăşii lor în restul campaniei.

Am urcat pe mal după miezul nopţii şi am lansat atacul asupra lor. Cei mai mulţi dormeau – iar santinelele lor

împreună cu ei –, convinşi că erau protejaţi de Terramesh. Când i-am trezit cu strigătele noastre de război, nu şi-au bătut capul prea mult să se ridice la luptă, ci au alergat la adăpostul zidurilor fortăreţei în haos şi panică. Peste jumătate din ei au reuşit. Restul au fost răpuşi sau luaţi prizonieri.

Cum era de înţeles, oamenii noştri au fost puţin timizi în demersul lor. În ciuda faptului că Hurotas le prezentase capul tăiat şi a vitejiei lor din ziua anterioară, cei mai mulţi se aşteptaseră ca Terramesh să reapară.

Cu toate acestea, am reuşit să capturăm peste o sută dintre oamenii lui Utteric. Pe doi i-am şi recunoscut. Erau oameni buni, care fuseseră prinşi de partea greşită a gardului. Când i-am luat deoparte ca să-i interoghez, mi-au amintit că se numeau Batur şi Nasla. Erau fraţi şi luptaseră sub comanda mea împotriva hicsosilor. Când am deschis o sticlă de vin şi le-am turnat câte o cană plină, şi-au amintit ce prieteni buni eram de fapt. Şi cu fiecare cană băută deveneau tot mai amabili.

I-am întrebat în detaliu despre condiţiile din interiorul fortăreţei Abu Naskos şi au răspuns imediat. Mi-au spus că fortăreaţa lui Utteric era formidabil de bine asigurată împotriva unui atac. Exista o singură intrare, respectiv prin porţile duble masive din zidurile de pe partea opusă a fluviului Nil. I-am întrebat despre escaladarea zidurilor şi mi-au răspuns că erau trei rânduri de ziduri într-unul singur, nemaipomenit de ingenioase ca model şi construcţie. Au sugerat că forma de atac cea mai eficientă ar fi putut fi săpatul tunelurilor pe sub fundaţii. I-am întrebat apoi dacă ştiau de existenţa unor lucrări subterane sub fortăreaţă, dar au negat vehement că ar fi. Nu suna foarte promiţător, iar eu am zâmbit întristat când mi-am dat seama că Utteric alesese fortăreaţa cel mai uşor de apărat din tot Egiptul.

Batur şi Nasla m-au informat apoi că Utteric trimisese aproape toţi caii – inclusiv carele – departe, probabil în forturile lui din deltă, unde avea să ne fie greu să-i urmărim şi să-i găsim. Însă păstrase vreo patruzeci de cai, pe care îi ţinea în grajdurile fortăreţei, probabil pentru a fi folosiţi în atacurile împotriva noastră, dar şi mai probabil pentru a fi folosiţi în evadarea din Abu Naskos dacă se ivea nevoia.

Am discutat apoi despre enigma identităţii lui Utteric şi au fost de acord cu mine că folosea dubluri care să-i zăpăcească pe duşmani, referindu-se bineînţeles la Hurotas şi la Ramses. Însă Batur şi Nasla lucraseră îndeaproape cu Utteric şi spuneau că puteau să facă diferenţa între el şi impostorii lui. Era o abilitate foarte preţioasă la care urma să avem acces. Apoi mi-au povestit că, în fiecare zi, Utteric devenea tot mai ciudat şi mai rupt de realitate, că fanteziile din mintea lui îl îndepărtau de starea de fapt. Nu era o surpriză prea mare pentru mine. Mintea lui fusese mereu dezaxată.

Fraţii mi-au mai spus şi că trăiseră în ultimii doi ani în fortăreaţa din Abu Naskos, aflând aproape toate intrările şi ieşirile secrete, precum şi alte complexităţi ale structurii extinse. Când am vrut să ştiu cum de căzuseră în plasa lui Utteric, mi-au explicat că se înrolaseră în tinereţe în slujba faraonului Tamose. Când acesta fusese ucis de hicsosi, fiul său cel mare, Utteric, moştenise Coroana Hedjet a Faraonului. Însă fraţii fuseseră dezamăgiţi rapid de Utteric. M-au asigurat apoi că dorinţa cea mai mare a lor era să dezerteze, alăturându-se celorlalţi sub stindardul faraonului Ramses, pe care îl cunoşteau şi-l admirau amândoi.

I-am prezentat pe cei doi lui Ramses, iar el i-a recunoscut, spunându-mi că avea o părere foarte bună despre ei. A fost de acord cu mine că puteam să-i folosim ca agenţi secreţi, pentru a ne ajuta la un moment dat să intrăm în

fortăreață – în orice mod era posibil. Batur, fratele mai mare, a acceptat să se întoarcă la Abu Naskos, pretinzând că fusese capturat de oamenii lui Hurotas, dar reușise să evadeze și să străbată drumul înapoi printre rândurile noastre, ca să ajungă la porțile din Abu Naskos. Fratele mai mic era Nasla. El avea să rămână cu noi dincolo de ziduri, pentru a ne informa și a ne sfătui cu privire la lucrurile legate de fortăreață și de monstrul dinăuntru. Cei doi frați dezvoltaseră un cod elaborat de semnale, cu care puteau coresponda clandestin de la distanță.

Eram încrezător că aveau să se dovedească extrem de utili.

În următoarele câteva săptămâni, ne-am ocupat de dificila sarcină de a ne muta forțele dincolo de râu și de a ne apropia de fortăreață, ca să începem pregătirile pentru asaltul final asupra cetății lui Utteric. Când am început acest lucru, în sfârșit, a trebuit să ne acomodăm cu tiparul familiar de a face trei pași în față și doi pași înapoi, ca într-un dans formal. Inginerii noștri încercau să împingă șanțurile și tunelurile către zidurile fortăreței, pornind de la o distanță sigură, ca să evite săgețile trase de arcașii inamici de pe vârful zidurilor. Apoi, când ne apropiam de baza zidurilor, oamenii lui Utteric ieșeau la atac pe timpul nopții și încercau să ne distrugă șanțurile. Asta ducea la lupte aprige într-o beznă aproape totală, în care era aproape imposibil să distingi prietenii de dușmani.

În dimineața următoare, verificam stricăciunile și începeam din nou procesul sâcâitor de reparare a tranșeelor, spre a le împinge înainte către zidurile aparent impenetrabile. Nu era o activitate care să mă atragă în mod deosebit și o lăsam în grija altora cu mai multă răbdare și experiență în străpungerea zidurilor unei citadele – oameni precum Hurotas și Ramses.

Gândurile mi s-au întors mai degrabă spre cele patru insule misterioase de pe Nil și spre interacțiunea mea plăcută și fructuoasă cu zeița Inana, care deseori era acolo să mă

întâmpine. Desluşisem aproape totul la cele trei insule de pe partea estică a canalului şi doar a patra insulă, cea mai apropiată de fortăreaţa Abu Naskos, aştepta să-mi îndrept atenţia spre ea. Insula aceasta se afla la distanţă de un zbor de săgeată din vârful zidurilor fortăreţei, aşa că eram forţat să mă apropii de pe malul estic, unde se aflase iniţial tabăra principală a lui Hurotas. Totuşi, era o distanţă extraordinar de lungă de înotat pentru mine, iar zilele şi nopţile deveneau tot mai reci; aşa că nu aveam încotro, trebuia să vâslesc până acolo într-o luntre, în orele de întuneric, când nu eram o ţintă atât de evidentă şi de ispititoare.

În prima noapte în care am încercat acest lucru, luna în creştere dădea multă lumină, dar fără să mă facă vizibil în luntrea mea de pe zidurile fortăreţei lui Utteric. Când m-am apropiat de insulă de pe partea cea mai îndepărtată de fortăreaţă, am fost uimit văzând cât de tare semăna cu primele trei. Orice îndoială aş mai fi avut despre legătura dintre cele patru insule a fost astfel spulberată. Când am ajuns acolo, am ancorat luntrea lângă o liană ce atârna din vârful zidului artificial, aproape de suprafaţa râului. Primul lucru pe care l-am remarcat a fost că zidăria acestei insule era în stare mult mai bună decât în cazul celorlalte trei. Am reuşit să identific lespezile individuale de piatră. Erau chiar şi puncte de sprijin rămase în zid, ceea ce făcea mult mai uşoară escaladarea până în vârf. Am urcat cu repeziciune, însufleţit de emoţie, iar când am ajuns în vârf, am descoperit intrarea în puţul vertical exact acolo unde mă aşteptasem s-o găsesc, în mijlocul turnului. Însă noaptea era atât de întunecată, încât n-am putut vedea decât foarte puţin în jos.

Ştiam că trebuia să aprind una dintre lumânările aduse cu mine. Era o invenţie recentă a mea, ca să înlocuiesc torţele obişnuite din stuf sau din iarbă. Le făcusem din ceară de

albine, ceea ce era o inovație superioară, însă lumina clară pe care o împrăștiau era vizibilă de la mare distanță. Am decis să-mi asum riscul de a fi văzut din vârful zidurilor fortăreței. Am coborât un pic în puț, cât am considerat că eram în siguranță. Pe urmă, lucrând rapid cu câteva surcele, am obținut o scânteie de rumeguș care s-a transformat în flacără când am atins-o de fitilul lumânării.

Ochii mi s-au obișnuit aproape instantaneu cu lumina puternică și am privit în jur, scoțând imediat un icnet de uimire. Intrarea în tunelul în care stăteam era complet acoperită cu cărămizi de ceramică de un verde-deschis, fiecare decorată pe margini cu imagini minuscule ale vulpii deșertului cu urechile ciulite.

Totuși, spre deosebire de primele trei tuneluri, pereții acestuia erau într-o stare remarcabil de bună. Peste un sfert din frizele de ceramică supraviețuiseră timpului, iar treptele de sub tălpile mele erau doar puțin uzate de trecerea picioarelor oamenilor din Antichitate care le folosiseră.

Puțul era blocat în două sau trei locuri de pietrele căzute și de alte gunoaie, dar am putut să curăț o parte din ele cu mâinile goale. Scara cobora în mijlocul insulei într-un unghi abrupt. Am numărat treptele în timp ce coboram. Am ajuns la o sută cincizeci și atunci mi-am dat seama cu un șoc brusc că trebuia să fi coborât mult sub suprafața râului.

Eram în pericol de moarte prin înec. În orice clipă, un torent de apă ar fi putut să năvălească în tunel ca să mă poarte spre eternitate. M-am întors și am urcat în grabă scara, îngânând rugăciuni către toți zeii, dar mai ales pentru Inana, cerându-i să mă cruțe de o moarte îngrozitoare în adâncimile pământului.

Am ajuns la intrarea în tunel încă respirând greoi și cu tălpile ude în sandale, însă restul corpului meu, de la glezne în sus, era uscat precum dunele din deșert. M-am așezat pe

treptele de sus ale tunelului și m-am gândit la această situație remarcabilă. Mă confruntam cu faptul că făcusem un calcul greșit, ceea ce era neobișnuit pentru mine; mi se părea acum posibil ca nu toate tunelurile și spațiile de sub suprafața râului să fie inundate de apă.

În apărarea mea, acest tunel era primul din lume – de care auzisem vreodată – care trecea pe sub un râu, mai ales unul atât de mare ca Nilul. Nici măcar nu mă gândisem la asemenea posibilitate. Cu toate acestea, acum nu aveam încotro decât să-mi revizuiesc concluziile. Din acest punct de vedere, era doar o chestiune de minute până să văd eroarea din judecata mea anterioară.

De ce carena unei bărci nu se umple cu apă? Răspunsul este că nu există nicio deschizătură prin care să intre apa. Însă, dacă faci o gaură în carenă, se umple imediat! După ce m-am gândit și la faptul că pământul pe care stăm este plat, totul a început să aibă sens.

Recunosc că mă feream de problema multiplelor diferențe de volum între carena unei bărci și tunelul de sub Nil.

Am așteptat cu nerăbdare ca Inana să-și facă apariția, ca să pot discuta cu ea problema aceasta și să-i aud sfatul, dar era în mod clar într-una dintre toanele ei feminine contradictorii și deja se iveau zorii, așa că trebuia să plec înainte să fiu văzut de santinelele de pe zidurile fortăreței.

Am petrecut aproape toată ziua următoare într-o frenezie plină de nerăbdare, așteptând căderea nopții. Însă am avut inspirația să mă folosesc de o parte din timp căutând un ajutor care să lucreze la comanda mea în demersurile viitoare. Alegerea mea a fost Nasla. Nu doar că era puternic și tânăr, dar cunoștințele lui despre configurația fortăreței Abu Naskos erau mai numeroase decât ale oricui altcuiva din cele două armate. A fost intrigat să afle ce

descoperisem deja despre insulă și despre tunelul subacvatic și era dornic să mă însoțească.

Am pornit cu luntrea mea peste râu la apus. După ce am ancorat-o la baza turnului, ne-am cățărat în vârf, iar el a exclamat de uimire la intrarea în puț, întrebând entuziasmat:

– Unde duce, stăpâne?

– Încă nu știu, dar o să aflăm.

– Mă duc eu primul dacă dorești, s-a oferit el.

Am ridicat nonșalant din umeri și m-am dat la o parte din fața lui. Nu că m-aș fi temut în vreun fel de consecințe. Am așteptat până când vocea lui a răsunat veselă în puț și i-am văzut imaginea reflectată de flacăra lumânării mult sub mine.

– Sunt jos de tot, stăpâne Taita. Vrei să vii după mine? mi-a strigat el.

Nu părea că se înecă și m-am bucurat că ipoteza mea stătea în picioare, și la propriu, și la figurat. Am început să cobor către fundul puțului, unde Nasla mă aștepta. Aici, puțul vertical se oprea și se transforma într-un tunel orizontal.

– L-ai explorat mai departe? am întrebat eu.

– Nu, stăpâne. Te așteptam pe tine ca să ai parte de onoarea asta.

L-am privit cu asprime, neștiind dacă era sarcastic; dar, chiar și în lumina lumânărilor, expresia lui era lipsită de cinism.

– Atunci, urmează-mă, bunule Nasla!

Cu cât îl vedeam mai mult, cu atât îmi plăcea mai tare și aveam mai multă încredere în el. L-am condus prin tunel, având în vedere probabilitatea ca noi să fim primele persoane care treceau pe aici de secole întregi. Ca să reziste la presiunea apei de deasupra noastră, construcția zidurilor trebuia să fie mult mai robustă decât în altă parte. Oamenii din Antichitate folosiseră cărămizi din argilă roșie, nu plăcuțele frumoase de ceramică aflate mai aproape de suprafață. Îmbinările dintre

cărămizi erau atât de fine, încât aproape că nu se vedeau. Le-am inspectat de aproape şi n-am găsit scurgeri.

Apoi am studiat tunelul orizontal în care stăteam şi am comparat legătura cu puţul prin care coborâserăm de la suprafaţă. După cum mă aşteptam, tunelul părea să meargă în direcţia malului vestic şi fortăreţei Abu Naskos. Nu aveam un peşte magic care să-mi confirme presupunerea.

– Haide, Nasla, i-am poruncit eu şi am plecat împreună prin tunel.

Continua aproape drept încă trei sute zece paşi, pe care i-am numărat cu glas tare în timp ce mergeam. Plăcile de sub tălpile noastre erau uscate. Aerul din tunel era rece, închis şi greu de respirat, dar puteai supravieţui.

Pe urmă, podeaua tunelului se înclina abrupt sub picioarele noastre. Nasla s-a uitat întrebător la mine peste flacăra lumânării, iar eu i-am explicat ce se întâmpla:

– Am trecut pe sub râu şi am ajuns pe malul vestic. Acum urcăm. Mă aştept să ne îndreptăm spre fundaţiile fortăreţei. Desigur că e doar o presupunere, dar uită-te acum la pereţi!

Pereţii din partea aceasta a tunelului erau din nou decoraţi cu plăcuţe colorate de ceramică, indicând faptul că apa Nilului de deasupra noastră era mai puţin adâncă sau poate inexistentă. Nu erau imagini pe pereţii acoperiţi de plăci, dar se putea vedea un fel de scris arhaic curgător. Mi-am dat seama că erau inscripţiile realizate de constructorii din Antichitate. Probabil erau memoriale ale propriului lor geniu şi ale abilităţilor lor. N-am pierdut timpul încercând să le descifrez, ci am alergat în faţă, nerăbdător să aflu unde ieşea tunelul la suprafaţă. După încă o sută cincizeci de paşi prin tunelul ascendent, ne-am oprit brusc. Părea că tavanul se prăbuşise într-o cădere puternică de piatră. Nu mai puteam continua. Dezamăgirea mea era atât de intensă, încât trebuia s-o exprim într-un stil inechivoc. Am strigat un

cuvânt obscen şi am tras pumnul înapoi ca să lovesc peretele solid de piatră spartă din faţa mea.

Nasla m-a prins de cot din spate şi m-a împiedicat să-mi rup toate oasele mâinii drepte. M-am luptat puţin cu el, însă pe urmă am cedat cu recunoştinţă.

– Mulţumesc, i-am spus. Îţi sunt recunoscător. M-ai împiedicat să distrug peretele şi mai tare.

– E în regulă, stăpâne. Sunt obişnuit cu asta. Fratele meu Batur are un temperament la fel de agresiv.

A spus-o pe un ton atât de plăcut şi de prietenos, încât am fost nevoit să-mi lipesc fruntea de perete şi să închid ochii câteva secunde ca să-mi controlez furia crescândă.

Pe urmă, am spus în şoaptă:

– Cred că ar fi bine să nu spui mai multe, bunule Nasla. Dar du-mă înapoi pe unde am venit. Am nevoie de puţin aer proaspăt. Altfel, unul din noi s-ar putea să moară aici.

Nu poate spune nimeni că nu sunt în stare să-mi ţin temperamentul sub control. Până a doua zi de dimineaţă, îmi revenisem aproape întru totul, mai ales că îmi dădusem seama că era doar un obstacol temporar. Am decis că aveam nevoie de judecata şi de logica sănătoasă ale lui Ramses. L-am găsit pe malul vestic al râului, ajutându-l pe Hurotas cu săpăturile din faţa zidurilor fortăreţei lui Utteric. Am fost încântat să remarc că regina Serrena Cleopatra era lângă el, aşa cum sperasem şi mă aşteptasem să se întâmple.

Serrena s-a comportat ca o călăuză şi m-a condus într-un tur prelungit al lucrărilor de asediu. Eram uimit de cunoştinţele de care dădea dovadă despre tehnica folosită. Când a venit timpul pentru masa de prânz, am mâncat împreună, aşezaţi sub crengile unui ulm mare, de unde aveam o privelişte grozavă a fortăreţei lui Utteric şi a câmpului de bătălie. În fundal se aflau râul şi cele patru insule care îmi dăduseră atâta bătaie de cap. Din depărtare, păreau să fie

nesemnificative, însă puteau duce conversația în direcția potrivită. Ramses și Serrena nu știau nimic de preocuparea mea legată de insule. Era un conflict de interese pentru mine, căci mă simțeam scindat între ei și Inana. Ei nu știau nici de relația mea specială cu zeița, așa că a trebuit să trec peste partea aceea a poveștii mele și să îi atribui toate cunoștințele pilotului bătrânei nave, Ganord, care îmi oferise prima plăcuță de ceramică din tunelurile și puțurile de sub insule.

La început, cuplul regal a fost doar vag interesat de prezentarea celor patru insule, însă apoi mi-am folosit toate abilitățile de povestitor și curând au devenit amândoi complet captivați de misterul lor. Când m-am apropiat de punctul culminant al poveștii mele, Serrena a început să se foiască, abia stăpânindu-și dorința de a ajunge la deznodământ, și chiar și ochii lui Ramses străluceau de nerăbdare. Când am ajuns, în sfârșit, în punctul din relatarea mea în care căutarea îmi fusese întreruptă de căderea de pietre, niciunul din ei nu a putut să accepte acest final.

– Ce s-a întâmplat pe urmă, Taita? Ce ai făcut atunci? m-a întrebat Serrena.

– Da, Taita. Spune-ne ce ai găsit dincolo de mormanul de pietre, a intervenit și Ramses. Sau sunt toate închipuiri? Îți bați joc de noi cumva?

Când au acceptat, în sfârșit, că era o istorisire adevărată despre ce descoperisem, amândoi au vrut să-i duc de îndată pe insulă și prin tunel. Mi-a fost greu să-i conving că era indicat să așteptăm întunericul înainte să plecăm. Ca să treacă vremea, am discutat despre tunelul subacvatic ce se întindea de la a patra insulă până la fundațiile fortăreței Abu Naskos.

– Dacă te gândești la asta, a fost o muncă mai degrabă inutilă și neproductivă a oamenilor din Antichitate, a sugerat Ramses.

Serrena s-a întors imediat împotriva lui.

– Ce vrei să spui, dragul meu soţ? A fost o întreprindere magnifică!

– Magnifică? a râs Ramses. Să construieşti un tunel de la o insulă ridicată de mâna omului în mijlocul unui fluviu mare până la o destinaţie subterană? Aş descrie-o cel mult ca fiind stupidă.

– Ai pierdut complet din vedere ideea, a răspuns ea. Tunelul începe pe malul estic al râului, unde se afla tabăra noastră iniţială. Trece pe sub suprafaţa Nilului şi pe sub toate cele patru insule artificiale – a Peştelui, a Păsării, a Vidrei şi a Vulpii –, apoi intră în temeliile fortăreţei existente înainte de Abu Naskos.

– De ce? a întrebat Ramses. De ce au construit patru insule?

– Pentru că Nilul e prea lat pentru mai puţin de atât. Aerul dintr-un singur tunel ar deveni stătut şi otrăvitor. Trebuiau să lase tunelul să respire.

Ramses părea stânjenit.

– Ce s-a întâmplat cu tunelul de sub primele trei insule?

– De când au plecat Oamenii de Demult, s-a prăbuşit cu timpul din pricina neglijenţei, a explicat Serrena cu seninătate.

– Oh! a spus el. Înţeleg!

Şi eu înţelegeam. Eram bucuros că nu mă amestecasem în discuţie pentru a fi lăsat fără cuvinte la fel ca Ramses.

Am pornit apoi să traversăm spre Insula Vulpii. Eram şase. În afară de noi trei, mai era Nasla, căruia decisesem să-i iert greşelile recente pentru a profita de cunoştinţele lui despre configuraţia fortăreţei şi a insulelor. În plus, aveam nevoie de doi marinari obişnuiţi care să păzească barca în timp ce noi mergeam la mal.

Am ajuns la Insula Vulpii la două ore după lăsarea întunericului şi am urcat imediat pe mal. Nasla acoperise intrarea în puţ cu crengi uscate şi cu alte resturi, iar acestea nu fuseseră mişcate în timpul absenţei noastre. Acum, Nasla a curăţat totul, iar eu am condus grupul în puţ, oprindu-mă doar cât să examineze Ramses şi Serrena plăcuţele de ceramică şi imaginile cu vulpile deşertului, care au încântat-o mai ales pe Serrena.

Când am ajuns pe fundul puţului şi ne-am înghesuit în tunel, le-am explicat celor doi că ne aflam deja sub râu. Serrena s-a uitat la acoperiş, aflat atât de aproape deasupra capului ei, cu o expresie solemnă pe faţă. Apoi s-a tras mai aproape de Ramses şi l-a luat de mână ca să se încurajeze. În timp ce-i conduceam prin tunel, le-am spus că avea o lungime de trei sute zece paşi, aproape la fel ca lăţimea râului de deasupra noastră. Pe urmă, când podeaua tunelului s-a înclinat, le-am explicat motivul:

– Acum am ajuns pe malul de vest şi urcăm către mal.

Ramses a zâmbit, iar Serrena şi-a regăsit vocea, arătând spre scrisul arhaic curgător ce acoperea pereţii din acel punct înainte. Pe urmă, spre uimirea mea, a început să traducă fluent în limba egipteană.

– Să le fie cunoscut tuturor popoarelor că eu, Zararand, regele din Senquat şi Mentania, dedic aceste lucrări gloriei eterne a lui Ahura Mazda, zeul bunătăţii şi al luminii...

Neputând să mă stăpânesc, am izbucnit:

– Ce limbă e asta, Serrena, şi unde ai învăţat să o citeşti şi s-o vorbeşti?

Serrena s-a oprit nedumerită şi s-a uitat la Ramses.

– Nu-mi amintesc exact. Deodată, era şovăitoare. Am avut atâţia profesori diferiţi de-a lungul anilor...

M-am supărat imediat pe mine însumi. Pusesem întrebarea în grabă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că făcea parte

din memoria ei divină, un ecou rămas din existențele ei anterioare, pe care nici ea nu-l putea identifica.

– Probabil că te-a învățat soțul tău.

Am încercat să fac o glumă și Ramses s-a uitat șocat la mine. I-am făcut cu ochiul, iar el a zâmbit ușurat, după care a izbucnit în râs.

– Trebuie să mă declar vinovat, Taita. Sigur că eu am învățat-o, a zâmbit el. Eu am învățat-o tot ce știe.

Serrena l-a pocnit cu pumnul în umăr și am început toți să râdem. Momentul stânjenitor a trecut și i-am condus mai departe prin tunel, până când ne-am confruntat deodată cu căderea de piatră ce ne bloca drumul.

M-am întors spre cei trei și am întins mâinile, în semn de resemnare.

– Doar până aici se poate merge!

– Ce s-a întâmplat aici? a întrebat Serrena.

– Acoperișul tunelului s-a prăbușit și s-a creat o barieră de pietre, am explicat eu. Nu putem merge mai departe de atât. Se pare că tot ce se află dincolo de acest punct va rămâne pentru totdeauna un mister.

– Dar nu putem să dăm la o parte pur și simplu pietrele căzute, exact cum trebuie să fi făcut constructorii inițiali? a vrut Serrena să știe.

Dezamăgirea ei amară era exprimată elocvent prin tonul vocii.

– E o cădere de pietre, am repetat. Nu există un acoperiș solid deasupra. E o capcană a morții. Dacă te duci acolo și încerci să cureți, se va prăbuși din nou peste tine...

Ramses a trecut pe lângă mine și s-a așezat în genunchi în fața pietrelor prăbușite. Și-a trecut degetele pe suprafața denivelată, începând de la podea și până spre vârful peretelui, ridicându-se pe vârfuri ca să ajungă până sus. A desprins

un fragment de rocă din zid, apoi a băgat mâna în deschizătură și a pipăit în sus. În cele din urmă, și-a retras mâna și antebrațul liber din perete și s-a întors spre mine, ținând fragmentul în cealaltă mână.

– Nu, Taita, o dată în viață te înșeli și tu, mi-a spus el. Asta nu e o cădere de pietre. Tunelul e umplut cu pietre. Uită-te la urmele de daltă din bucata asta! Am simțit acoperișul de deasupra în locul de unde am scos-o. E solid și întreg. A fost făcut de om! E un perete de piatră compactă, nu o cădere de pietre.

Am trecut pe lângă el fără să răspund și m-am dus lângă aglomerarea de pietre, spunându-i tot așa în mintea mea. Sunt mai înalt decât Ramses, așa că nu a fost nevoie să mă ridic în vârful picioarelor ca să ajung la deschizătura pe care o lăsase el. De data aceasta, nu m-am grăbit cu examinarea. Cu puțin efort, am scos două bucăți de piatră din vârful mormanului de pietre și le-am analizat cu atenție. Fără îndoială, și acestea fuseseră însemnate de unelte făcute de om. Pe urmă, am întins brațul în spațiul gol din perete pe care abia îl făcusem și am pipăit în jur, căutând o îmbinare în acoperișul de piatră de deasupra acelui loc. Nu era niciuna. Era solid. Tunelul nu fusese blocat de o cădere de pietre; fusese sigilat intenționat de oameni.

M-am întors din nou cu fața la Ramses și m-am pregătit.

– Ai dreptate. Am greșit.

Niște cuvinte atât de simple, dar atât de dificil de rostit.

Ramses a înțeles. A întins mâna și și-a pus un braț pe după umerii mei, apoi m-a strâns.

– Se pare că noi doi mai avem puțină treabă împreună, a spus el simplu.

El îmi înțelegea neajunsurile și le îngăduia cu tact. În acel moment, mi-am dat seama că îl iubeam atât cât poate un bărbat să iubească pe altul.

Am estimat că în tunel nu încăpeau mai mult de douăzeci de oameni care să lucreze în același timp. Totuși, habar nu aveam cât de mult avea să dureze până să eliberăm blocajul. Am decis că, pentru început, puteam pune oamenii să care pietrele desprinse și să le tencuiască de-a lungul unui perete al tunelului. Dacă se dovedea a fi spațiu insuficient, atunci trebuiau cărate în sus, prin puțul din Insula Vulpii, și aruncate în râu.

Mai erau câteva probleme mai mici de luat în considerare. Nu știam la ce adâncime aveam să lucrăm și cât de bine se auzea zgomotul făcut de muncitorii noștri, ce avea să se transmită în fortăreața de deasupra. Nici nu aveam idee cât urma să dureze și cum puteau trăi, munci și dormi douăzeci de oameni sau mai mulți într-un spațiu atât de strâmt, pentru o perioadă nedeterminată.

– O să găsești o cale, mi-a spus Serrena senină. Întotdeauna găsești, Taita.

După șaisprezece zile, până și eu ajungeam la limitele ingeniozității și ale rezistenței. Am descoperit destul de curând că oamenii din Antichitate depuseseră mari eforturi pentru a transforma un proiect formidabil într-unul aproape imposibil. Folosiseră o substanță maleabilă, asemănătoare

cu argila, ca să îmbine pietrele mari; aceasta se uscase și se întărise, căpătând o consistență ce depășea ca forță pietrele în sine. Acestea trebuiau sparte în bucăți mai mici, care puteau fi desprinse din zidul de piatră. Zgomotul ciocanelor noastre cu cap de cremene era atât de asurzitor, încât oamenii trebuiau să-și înfunde urechile cu cârpe. Aceste bariere fuseseră alternate cu o combinație ingenioasă de capcane și căderi de piatră. Opt dintre muncitorii noștri au fost uciși de acestea și alți câțiva au fost grav răniți. Pe urmă, dintr-odată, fără vreun avertisment, ne-am trezit afară din tunel, într-o vizuină de mici încăperi de depozitare și pasaje.

Am scotocit cu nerăbdare această zonă, dar am descoperit că nu era nicio ieșire din ea. Fusese sigilată complet. L-am chemat pe Nasla, ca expert recunoscut și cunoscător al structurii și configurației fortăreței Abu Naskos, eu și Ramses fiind convinși că se aflau deasupra acestui complex de încăperi subterane. Nu voia să ne spună părerea lui înainte de a se sfătui cu fratele său mai mare. Eram de acord cu el că era un plan logic și l-am trimis înapoi la soldații lui Hurotas, care încă asediau fortăreața. În același timp, am lăsat liberi aproape toți muncitorii, care făcuseră o treabă grozavă îndepărtând numeroasele obstacole, ca să ajungem în poziția actuală. Am păstrat numai cinci, care se dovediseră cei mai practici și mai săritori.

Ramses, Serrena și cu mine ne-am întors prin tunel către Insula Vulpii și am stabilit tabăra temporară în timp ce așteptam să se întoarcă Nasla, care luase legătura cu fratele său mai mare, Batur. Acest lucru a durat trei zile. Nasla a reușit cu greu să îl contacteze pe fratele său, dar, în cele din urmă, au izbutit să schimbe nenumărate mesaje lungi și codificate peste zidurile fortăreței.

Cel mai important dintre acestea era că Batur auzise despre eforturile noastre de a sparge ultima barieră din

depozitele străvechi de sub fortăreaţă. Se speriase foarte tare din cauza acestor zgomote. Însă eu şi Ramses păstraserăm lucrările cele mai zgomotoase pentru orele de după miezul nopţii, când soldaţii lui Utteric dormeau sau erau în posturile lor de pe metereze, mult deasupra pământului. Nu se dăduse alarma generală din pricina sunetelor provocate de muncile noastre subterane, oarecum înăbuşite de depozitele şi pereţii de piatră interpuşi.

A doua dintre veştile cele mai importante era că fraţii pregătiseră metoda care să ne ghideze în punctul în care puteam lua contact direct cu Batur. Devenise evident că labirintul de încăperi mici şi de pasaje în care ajunseserăm făcea parte din creaţia originală a conducătorului de demult, Zararand, regele din Senquat, care lăsase detaliile înscrise pe pereţii tunelului.

Câteva secole mai târziu, când străvechiul regat Senquat fie părăsise Egiptul, fie fusese înfrânt şi distrus în luptă, fortăreaţa fusese capturată de conducătorii hicsosi. Ei fuseseră cei care construiseră fortăreaţa actuală peste ruinele străvechi. Hicsosii acoperiseră şi sigilaseră fundaţiile originale şi depozitele subterane în care Ramses şi cu mine ne aflam acum blocaţi. Ne-am dat seama că Utteric habar nu avea ce se afla sub fortăreaţa Abu Naskos.

După ce am aflat asta, Ramses şi cu mine abia aşteptam să ne întoarcem în complexul subteran, unde Nasla putea să ne îndrume astfel încât să luăm legătura cu fratele său, Batur. Apoi era sarcina mea şi a lui Ramses să profităm din plin de elementul-surpriză şi să ieşim în forţă din pivniţa lui Utteric, ca să ne aruncăm asupra lui şi să-i trimitem pe el şi pe oamenii lui la pieirea pe care o meritau din plin. Acest plan de acţiune avea să fie coordonat îndeaproape de forţele regelui Hurotas, ce împrejmuiau fortăreaţa de deasupra.

Însă prioritar pentru mine și Ramses era să ne croim drum prin încăperile străvechi de sub podeaua falsă, până în clădirea de deasupra ocupată de Utteric și de soldații lui. La miezul nopții, cum conveniserăm cu Batur, ne-am întors cu Nasla și cu cei cinci muncitori ai noștri prin tunelul de sub Nil și am ajuns în pivnița sigilată. Ne-am împrăștiat toți prin depozitele și pasajele abandonate. Le-am cerut să stingă lumânările, căci nu era nevoie să le irosim. Pe urmă, ne-am așezat să așteptăm într-o tăcere deplină. Întunericul era total și liniștea era sinistră. Până și eu eram dezorientat și mă întrebam ce făceau oamenii mei. M-am gândit să strig la ei ca să-i încurajez, dar m-am răzgândit: s-ar fi îndoit de propriul meu curaj.

Am pierdut orice noțiune a timpului până când, într-un târziu, tăcerea înfiorătoare a fost spartă de sunetul intermitent și abia perceptibil al unui metal bătut în alt metal undeva deasupra capului nostru. A fost urmat de un cor de strigăte de ușurare și de scânteile lumânărilor ce erau reaprinse de oamenii mei în așteptare. În următoarea oră, am urmărit sunetele până la originea lor.

Aici, Batur inserase în podeaua de deasupra o bară din metal, în deschizătura făcută dinainte în acoperiș. Bătea acum în ea cu o bară mai mică. În acest punct, am săpat cu un sfredel o gaură mică și am străpuns acoperișul. În cele din urmă, Nasla a lipit urechea de deschizătură și a recunoscut vocea fratelui său, care șoptea prin capătul de sus.

Mai rămânea doar să mărim deschizătura până când un om îmbrăcat în armură – și cu toate armele sale – putea trece nestingherit prin ea. Asta ne-a luat aproape trei zile, dar, în cele din urmă, am terminat. Ramses și cu mine, îndrumați de Nasla, ne-am târât prin gaură în fortăreața Abu Naskos. Aici, fratele său mai mare, Batur, aștepta să ne întâmpine.

Cei doi fraţi ne-au condus apoi într-un tur al celor mai joase porţiuni ale fortăreţei, folosite mai ales pentru depozitare şi, prin urmare, foarte rar locuite. Batur şi Nasla erau bine cunoscuţi de cei câţiva soldaţi ai lui Utteric pe care i-am întâlnit şi, în plus, cunoşteam toţi parolele ca să nu stârnim suspiciuni.

Fraţii ne-au arătat apoi pasajele ce duceau în sus, spre fortificaţiile principale ale cetăţii. Pe urmă, ne-am întors pe unde am venit. Batur a rămas în spate ca să ascundă deschizătura din puţul proaspăt excavat, folosind în acest scop un morman de saci cu orz uscat, stivuiţi din fericire în încăperile alăturate ale pivniţelor.

Următoarea noastră sarcină era să mutăm aproape trei sute de oameni din vechea tabără a lui Hurotas, de pe malul estic, în cele patru insule artificiale străvechi, unde să stea confortabil, dar de unde să poată fi trimişi cu repeziciune în tunelul subacvatic ce ducea spre fundaţiile fortăreţei lui Utteric.

În acest timp, Ramses şi cu mine am adunat toţi ofiţerii superiori şi i-am instruit în privinţa configuraţiei interiorului şi a meterezelor din fortăreaţă, astfel încât, atunci când îşi conduceau oamenii prin puţ în caverne, să se poată orienta cu precizie în clădirea masivă şi să-şi poată găsi drumul spre posturile de luptă. Am încercat să ne asigurăm că în fiecare detaşament militar se afla cel puţin un om care-l mai văzuse până atunci pe Utteric şi care avea să-l poată recunoaşte dacă îl vedea din nou. Eram conştienţi de reputaţia alunecoasă a lui Utteric şi de faptul că folosea mulţi impostori şi dubluri ca să-şi zăpăcească duşmanii.

Pe urmă, am instruit companiile în aşteptare cu privire la transferul rapid din cantonamentul temporar de pe cele patru insule pe Insula Vulpii, de unde aveau să coboare prin

puț în tunelul subteran ce ducea către malul vestic și, în cele din urmă, să înainteze prin caverne spre corpul principal al fortăreței, totul pe o beznă desăvârșită. În timpul acestui transfer, oamenii erau legați unii de alții cu funii în grupuri de doisprezece, fiecare grup având câte un sergent de încredere care ținea o torță aprinsă.

Toate aceste pregătiri au decurs fără probleme; însă Ramses avea de rezolvat o chestiune ce părea fără soluție, respectiv s-o convingă pe regina Serrena Cleopatra să nu ia parte la atacul nocturn pe sub Nil, ci să rămână cu tatăl ei la suprafață, unde avea să fie oarecum în siguranță.

– Nu înțelegi, Taita, m-a asigurat Ramses. Dacă i se va spune că e femeie și că trebuie ca un bărbat să-i poarte de grijă, va refuza să coopereze.

– Ba înțeleg, Ramses, l-am corectat eu. Le-am cunoscut pe mama soției tale și pe bunica ei. Toate aveau un lucru în comun. Dădeau ordine la repezeală, dar nu le acceptau cu grație. Va trebui să-i explici puțin diferit, respectiv că ai nevoie ca ea să-l ajute pe bătrânul senil care întâmplător e tatăl ei să-l recunoască pe Utteric dacă ar fi să-l întâlnească, atunci când vor năvăli împreună dincolo de zidurile din Abu Naskos. Hurotas nu l-a văzut niciodată, pe când Serrena îl cunoaște probabil mai bine decât oricine altcineva în viață. Chiar dacă ar avea o mască pe față, ea l-ar putea recunoaște după mâini.

În seara următoare, Ramses s-a întors pe Insula Vulpii din vizita sa în tabăra lui Hurotas, unde participase la o ultimă informare a regelui însuși. Ramses avea o carafă cu vin spartan pe sub pelerină și a zâmbit când mi-a turnat o cupă plină.

– Bea, Taita! Trebuie să ne înecăm amarul.

– Vești tragice? l-am întrebat.

– Nici nu se putea mai bine. Pe urmă, s-a apucat de frunte și a continuat: Iartă-mă că mi-a scăpat: desigur, voiam să spun mai rău. Draga mea soție nu va fi lângă mine în primul rând al bătăliei ce va urma. Voi putea să-mi concentrez toată energia ca să ajung la porțile fortăreței și să le țin deschise până când vom putea intra în forță. Serrena va fi în grija tatălui ei, îndrumându-l să-l găsească pe Utteric în agitația și luptele ce vor urma. Putem fi siguri că Hurotas nu va permite ca unica sa fiică să dea de necaz.

Fusese un demers monumental, îngreunat şi mai mult de natura dual a ofensivei noastre, însă, în cele din urmă, totul a fost pregătit pentru atacul asupra fortăreţei Abu Naskos. Îndrăgostiţii regali îşi petrecuseră noaptea precedentă împreună, în vechea tabără de pe malul estic al râului, însă în zori se despărţiseră. Serrena traversase Nilul ca să fie cu tatăl ei, regele Hurotas, în tranşeele din faţa fortăreţei, iar Ramses mi se alăturase în tunelul înghesuit de sub râu.

Pe urmă, când s-a lăsat noaptea, am înaintat şi ne-am ocupat poziţiile la baza scării ce ducea în pivniţa fortăreţei Abu Naskos. Semnalul de începere a atacului era răsăritul lunii noi. Era perfect pentru Hurotas şi ceilalţi, care aveau o privelişte bună asupra cerului nocturn din locul unde se aflau. Însă Ramses şi cu mine aveam cel puţin cincizeci de coţi de piatră deasupra capului. Trebuia să ne bazăm pe faptul că iscoadele de pe Insula Vulpii aveau să transmită mesajul prin şirul lung de oameni din tunelul de sub Nil până acolo unde eu şi Ramses stăteam ghemuiţi, în fruntea şirului.

Mesajul despre lună a apărut în cele din urmă, aşa că Ramses şi cu mine ne-am ridicat şi am început să ne cărăm până în vârful scării, unde aşteptau Batur şi Nasla. Oamenii care ne-au urmat erau legaţi cu funii unii de alţii în

grupuri mici, ca să nu se piardă prin beznă. Doar liderul fiecărui grup ţinea câte o lumânare aprinsă.

Ramses avea sub comandă cinci astfel de grupuri. Obiectivul său era poarta principală a fortăreţei. El şi oamenii lui trebuiau s-o captureze, s-o deschidă şi s-o menţină deschisă până când Hurotas şi Hui reuşeau să se apropie din tranşee în fruntea forţei principale şi să consolideze breşa.

Eu aveam două asemenea grupuri de câte doisprezece oameni sub comanda personală. Îi alesesem pe sprânceană, ceea ce însemna că nu erau alţii mai buni. Nasla avea să ne îndrume până la nivelul de sus al fortăreţei, unde se aflau încăperile private ale lui Utteric. Era obiectivul nostru principal să-l prindem viu, ca să putem să ne asigurăm că aveam omul potrivit. Dar dacă întâmpinam chiar şi cea mai mică dificultate, stabiliserăm cu toţii că trebuia ucis pe loc. Potrivit lui Batur, Utteric fusese identificat cu doar două zile în urmă pe când intra în încăperile lui şi nimeni nu-l văzuse de atunci părăsind nivelul superior al fortăreţei.

Fortăreaţa se înălţa pe opt niveluri şi fiecare dintre acestea avea o înălţime de zece coţi, aşa că ne confruntam cu un urcuş de vreo optzeci de coţi. Câteva felinare erau aprinse la anumite intervale pe pereţii pasajului, dar nu dădeau decât o lumină slabă, aşa că le-am ordonat oamenilor să-şi aprindă torţele. Acum, când aveam destulă lumină, puteam să-i conduc în fugă, deşi treptele de sub picioarele noastre erau înguste şi abrupte.

Mă gândisem cu grijă la armele pe care să le aleg şi mă oprisem, în cele din urmă, la cele cu tăiş: săbii şi cuţite lungi. Arcurile şi săgeţile erau prea stânjenitoare şi dificil de manevrat în spaţiul acela restrâns. Am urcat scările cu săbiile în mâini, pentru a nu fi luaţi prin surprindere de apariţia bruscă a adversarilor. Când am ajuns la nivelul al şaselea al

fortăreței, liniștea a fost spartă de o zarvă sălbatică de la etajele interioare, cu strigăte de furie și de indignare, laolaltă cu urlete de durere și zăngănit al metalului.

– Oamenii lui Ramses au început lupta! a gemut Nasla aproape în urma mea.

– Dă-i înainte! i-am răspuns. Are două sute de oameni și chiar mai mult care să-l ajute să ajungă la porți.

După următoarea cotitură a scărilor, am dat nas în nas cu un grup mic de dușmani, care coborau la fel de repede pe cât urcam noi. Fuseseră alertați, cu siguranță, de sunetele luptelor de la etajele inferioare, dar nu se așteptaseră să ne întâlnească atât de curând. Aveau armele de la brâu încă în teacă. L-am ucis pe primul doar ridicând sabia până în punctul în care se alinia cu gâtul lui și mărul lui Adam. Când s-a lovit de ea, am simțit o smucitură când vârful a despicat vertebrele și zvâcnetul cald al sângelui curs pe încheietura mea când i s-a rupt jugulara. I-am lăsat cadavrul să alunece din sabie, al cărei vârf era acum perfect aliniat cu diafragma celui care-l urma îndeaproape. Acesta părea că se îmbrăcase în grabă, căci platoșa îi era neprinsă în catarame, iar pieptul îi era parțial expus. Lovitura mea a înfipt lama până la mâner. Când a căzut, am pus piciorul pe gâtul lui ca să-l împiedic să se mai zbată. Pe urmă, am răsucit sabia ca să lărgesc rana și să las lama să iasă mai ușor. Nasla și ceilalți se ocupaseră deja de restul dușmanilor. Am sărit peste cadavre și am alergat mai departe pe scări. În cele din urmă, am ajuns la nivelul de sus al clădirii.

– Încotro acum? l-am întrebat pe Nasla.

– Drept înainte! Prima ușă! a zis el arătând cu bărbia.

Am atacat-o împreună și ușa s-a izbit de perete. Am văzut silueta unui bărbat la fereastra din partea opusă a camerei. Evident, ne auzise venind și s-a întors să ne înfrunte.

Era îmbrăcat în armură completă. Platoşa era din metal şlefuit, ce ar fi putut fi aur. Viziera coifului era trasă, iar ochii îi sclipeau prin deschizături. Sabia atârna în teacă la şoldul drept. Doar mâinile îi erau goale. Erau netede şi palide, fără zbârcituri sau bătături, ca acelea ale unei femei tinere şi frumoase. Când le-am văzut, am ştiut exact cine era.

– Utteric, a venit momentul tău de glorie! Suntem aici ca să-ţi punem imortalitatea la încercare, i-am spus.

A întins mâna după mânerul sabiei şi a făcut un pas spre noi, dar în clipa aceea oamenii noştri au dat năvală pe uşa din spatele nostru. Utteric n-a mai ezitat. S-a întors şi a pus o mână pe pervaz, apoi a sărit, aruncându-şi picioarele încălţate în cizme peste marginea ferestrei şi dispărând din vedere.

Am avut un moment de furie cumplită, amestecată cu dezamăgirea cruntă că mi se răpise din nou şansa de răzbunare. M-am auzit mârâind ca un prădător rămas fără pradă. Eram la etajul de sus al castelului. Nici om, nici fiară n-ar fi putut supravieţui unei căderi de la o asemenea înălţime. Am alergat până la fereastră şi m-am aplecat mult în faţă, privind îngrijorat şi temându-mă că voi vedea cadavrul lui Utteric întins pe pământul de jos.

Totuşi, scena care mi-a apărut în faţa ochilor era mult diferită de cea pe care mi-o imaginasem. Era luminată aproape la fel de puternic ca ziua. Sute, nu, mii de torţe aprinse împrejmuiau zidurile, în timp ce armata uriaşă a lui Hurotas năvălea în faţă, spre porţile castelului. Acestea erau larg deschise, căci Ramses şi oamenii lui îşi făcuseră datoria. Dacă trupul frânt al lui Utteric zăcea printre ei, nu-l mai puteam vedea în masa aceea de oameni şi în haos.

Disperat, am ieşit periculos de mult peste cadrul ferestrei. Acum, că mi se lărgise câmpul vizual, am văzut că la nici două etaje mai jos, direct sub mine, era o terasă îngustă, pe

care era întins corpul în armură al bărbatului cu mâini feminine. Sub privirile mele, s-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat la mine prin deschizătura pentru ochi din coif.

– Te văd, Utteric, i-am strigat. Și vin după tine.

În clipa aceea, s-a ridicat în picioare și a privit înnebunit în jur, căutând evident o cale de scăpare. Din felul în care se mișca, am dedus că-și rănise un picior în cădere. Am sărit pe pervaz, oprindu-mă acolo doar o clipă, apoi m-am aruncat după el. Speram să aterizez peste el și să-l dobor o dată pentru totdeauna. Însă el a fost mai rapid decât anticipasem. A reușit să se tragă într-o parte și am căzut pe locul unde aterizase el. Am căzut stângaci, iar sabia pe care o țineam în mână mi-a scăpat, învârtindu-se în aer și zăngănind pe lespezile de piatră până într-un loc unde n-o puteam ajunge.

Am pornit după ea în patru labe, dar am văzut cu coada ochiului că Utteric își scosese propria sabie din teacă și șchiopăta îndârjit spre mine. M-am aruncat în față și am reușit să ajung la armă. Am strâns pumnul pe mâner și m-am întors repede. Utteric stătea deja deasupra mea, cu picioarele desfăcute și cu sabia în ambele mâini deasupra capului, pregătit să mi-o înfigă în piept.

În general, egiptenii aveau o deschizătură în prohabul armurii, între coapse, pe care armurierii ne-o lăsaseră în mod convenabil ca să putem urina. Stând pe spate, am remarcat că nici Utteric nu făcea excepție. Am țintit o lovitură cu călcâiul în armură, în zona lui neprotejată, și am simțit cum a nimerit în plin.

Utteric abia începuse să coboare sabia spre pieptul meu; lovitura mea a aterizat când era deja în mișcare și nu mai putea s-o evite. Durerea subită și chinuitoare l-a dezechilibrat complet și i-a deviat ținta. Vârful sabiei mi-a ratat inima, dar mi s-a înfipt în încheietura umărului. Pe urmă, s-a dat într-o

parte clătinându-se, ținându-se cu o mână de organele genitale rănite și urlând ca un copil. Reacționând din reflex însă, scosese sabia din rana mea și o flutura acum în cealaltă mână.

M-am ridicat și am bâjbâit până când am recuperat sabia; pe urmă, m-am întors ca să-l înfrunt pe Utteric. Terasa era îngustă și stăteam între el și ușa spre interiorul fortăreței. El a aruncat o privire rapidă peste balcon, dar distanța până jos era mare. L-am văzut făcându-și curaj, apoi întorcându-se cu fața spre mine, cu o mână încă între picioare, îngrijindu-și prohabul, și ținând sabia cu cealaltă. Știa că trebuia să se lupte cu mine și că lupta avea să fie până la moarte.

Mă recuperasem rapid după trauma provocată de cădere și simțeam sabia ușoară și agilă în mâna dreaptă. M-am dus după Utteric cu o serie de lovituri înlănțuite, conducând cu piciorul drept și făcându-l să se întoarcă mereu pe piciorul beteag, pe care îl prefera. I-am ascultat respirația, care era greoaie și aspră, nu doar de la durerea de la rană, ci și de la boala lui.

Îmi aminteam bucuria pe care o arătase când îi provocase o moarte atât de dureroasă și de lungă ministrului Irus, în amfiteatrul din Luxor, tăindu-i ambele brațe și apoi târându-l în urma carului de război până i se zdrobiseră creierii de pământul tare. M-am gândit să-l trimit pe Utteric spre o moarte la fel de brutală, dar omenia mea a ieșit din nou la suprafață.

Brusc, am schimbat unghiul atacului, forțându-l să se întoarcă spre mâna în care țineam sabia. S-a clătinat ușor când am făcut schimbarea, apoi a coborât garda o secundă, așa cum știam că va trebui să facă. Riposta mea a fost ca fulgerul – atât de rapidă, încât aproape nu s-a văzut. Am înfipt vârful sabiei în pieptul lui, trecând-o prin inimă și prin șira

spinării. Şi-a lăsat propria spadă să-i cadă din mână şi picioarele au cedat sub el, dar l-am ţinut drept, atârnând în sabia mea. Abia atingea podeaua terasei când a murit. Imediat ce s-a întâmplat asta, am coborât unghiul sabiei şi l-am lăsat să alunece, căzând grămadă la picioarele mele.

Pe urmă, m-am aplecat deasupra lui, am întins mâna şi am deschis viziera coifului. Ar fi trebuit să ştiu că nu avea să fie atât de uşor. Faţa lui Utteric îmi bântuise visele multă vreme. Şi ştiam că avea să continue la fel, căci acum mă uitam la faţa unui străin. Doar mâinile păreau să fie ale lui Utteric. Era încă un truc de prestidigitaţie al său. Am clătinat din cap şi m-am strâmbat din pricina propriului meu calambur. Apoi m-am îndreptat de spate şi am ascultat sunetul nopţii în jurul meu, abundând de strigătele beligerante de război şi de urletele răniţilor, de izbiturile armelor ascuţite în platoşe şi în coifuri, de scâncetul răniţilor şi de plânsetul muribunzilor.

Pe urmă, uşa de la terasa din spatele meu s-a deschis jucând în balamale şi am auzit iureşul picioarelor încălţate şi strigătele aprobatoare ale oamenilor mei, care coborâseră pe scară de la etajul de sus al fortăreţei.

– Bravo, Taita! L-ai ucis pe ticălosul trădător! a zis Nasla, bătându-mă cu palma pe spate.

– Da, am răpus încă unul dintre ei, am admis. Dar numai Hathor şi Tanus ştiu care e ăsta. Oricum, îi vom lua armura. Mi se pare autentică şi va avea o valoare mare în aur. Apoi să coborâm ca să încercăm să-l găsim pe adevăratul Utteric!

Am lăsat cadavrul pe jumătate despuiat zăcând pe terasă şi i-am condus pe ceilalţi în jos, pe scară, către haosul luptei.

Totul era exacerbat de imposibilitatea de a distinge între prieteni şi duşmani. Toţi purtam aceleaşi uniforme şi vorbeam aceeaşi limbă, cu aceleaşi accente. Mai derutant de

atât era întunericul din pasaje, prezent chiar și în curțile și în holurile din fortăreață. Fețele erau aproape imposibil de recunoscut de la distanță. Ambele tabere implicate în conflict strigau numele liderului lor când oamenii se izbeau unii de alții, înainte de a lua decizia finală, neștiind dacă să se lupte sau să se îmbrățișeze.

Totuși, porțile fortăreței erau controlate în continuare de soldații lui Hurotas. Eu și oamenii mei ne-am luptat să ajungem la acest nivel prin haosul general și am descoperit că regele Hurotas era acolo cu fiica lui și cu soțul acesteia, Ramses, vitejii care fuseseră responsabili pentru capturarea porților. El și oamenii săi deschiseseră cu forța porticul de la ambele porți, blocând mecanismul pentru ca dușmanii să nu le mai poată închide. Regimentele lui Hurotas intrau în marș ordonat, cu toate că nu cunoșteau cu precizie numărul oamenilor lui Utteric. Trebuia totuși să fim în punctul în care să-i depășim numeric. Oamenii strigau numele lui Hurotas, copleșindu-i pe cei care strigau numele lui Utteric. Știam că asta însemna că mulți dintre oamenii lui Utteric schimbau tabăra. Începeam să simt că victoria era, în sfârșit, în mâna noastră aici, la Abu Naskos, așa că gândurile mi s-au întors spre Luxor și spre mâna fragilă cu care Weneg și oamenii lui stăpâneau orașul.

Deodată, o schimbare bruscă s-a produs în zgomotele bătăliei. Strigătele de triumf s-au preschimbat în sunete de spaimă și de consternare. Rândurile ordonate ale soldaților noștri care intrau pe porți s-au împrăștiat deodată panicate, lăsând poarta liberă. În timp ce alergau, se uitau cu toții peste umăr. Și atunci, am auzit sunetul inconfundabil al carelor în mișcare: tropotul de copite al cailor ce le trăgeau și scrâșnetul roților metalice pe suprafața pavată cu piatră; pocnetul din bice și strigătele vizitiilor aflați la hățuri. Ceea ce mă

nedumerea era că toată zarva venea dinspre porțile deschise ale fortăreței, și nu din direcția râului. Abia atunci mi-am amintit că Batur și Nasla îmi spuseseră că Utteric păstrase cam o jumătate de detașament de care în fortăreață când trimisese mare parte a cavaleriei către forturile lui din deltă, pentru a nu fi capturate de Hurotas și de regii lui mai mici.

De îndată ce m-am gândit la asta, un escadron de care a apărut în goană pe alee, îndreptându-se către porțile deschise ale fortăreței. Vizitiii biciuiau caii fără milă, iar cei din care trăgeau săgeți din arcuri, orientându-le spre grupurile oamenilor noștri care se străduiau să se dea la o parte din calea lor. Toate echipajele din care erau îmbrăcate complet în armură. Capetele le erau acoperite de coifuri și de platoșe pentru față, așa că era imposibil să-i diferențiezi. Câțiva dintre oamenii lui Hurotas, care s-au dat prea încet la o parte, au fost călcați de cai și culcați la pământ, fiind transformați în bucăți însângerate de roțile îmbrăcate în bronz ale carelor. Eu am fost prins în masa agitată de oameni și lipit de peretele aleii. Însă puteam să văd pe deasupra mulțimii, fiind în poziția de a număra carele care fugeau când ajungeau în dreptul meu.

Goneau câte patru în șiruri de zece, alcătuind patruzeci de vehicule, adică numărul pe care mi-l spuseseră Nasla și Batur. Când ultimul șir a ajuns în dreptul locului de unde păndeam, l-am văzut pe vizitiul din cel mai apropiat vehicul uitându-se la mine. Veți întreba cum de am știut acest lucru. Toți, inclusiv acesta, purtau coifuri care le acopereau capul în întregime; până și deschizăturile pentru ochi erau doar niște fante întunecate. Dar am simțit ochii acestuia trecând peste mine nonșalant în timp ce punea o altă săgeată în arc. Pe urmă, și-a dat capul pe spate, iar privirea lui s-a concentrat asupra mea când m-a recunoscut. Nu aveam nicio urmă de îndoială. Ura lui față de mine era atât de virulentă,

încât o simțeam ca pe un urcior cu apă fiartă aruncat în față. Am știut cu toată convingerea că mă uitam în ochii dușmanului meu de moarte: Utteric Turo, autointitulat cel Mare, așa-zisul faraon al Egiptului.

Cu o hotărâre aprigă, a ridicat arcul cu mâna dreaptă, trăgând de capăt în spate până când a atins deschizătura pentru gură din mască. Eram blocat și neajutorat în mulțime, lipit de peretele de piatră din spatele meu, neputând nici măcar să plec capul. Totuși, faptul că trăgea de arc cu dreapta mi-a amintit că Utteric era stângaci și că, prin urmare, săgeata lui avea să fie deviată în stânga. Am văzut și am recunoscut prima mișcare a degetelor de la mâna dreaptă care prevesteau lansarea săgeții și am întors capul spre săgeată. Zborul ei a fost prea rapid ca să-l pot urmări din ochi, dar am simțit curentul de aer pe obraz când vârful mi-a atins urechea în trecere. Pe urmă, aproape în aceeași clipă, am auzit-o lovind stâlpul de piatră din spatele capului meu și bățul rupându-se în bucăți în urma impactului. Aproape imediat, presiunea mulțimii care mă ținea în loc a cedat, iar oamenii s-au împrăștiat. Am căzut pe lespezile de piatră.

Nu m-am ridicat imediat în picioare – nu pentru că am auzit următoarea săgeată a lui Utteric, ci pentru că mi-a luat o secundă sau două ca să-mi opresc sângerarea de la rana din lobul urechii. Când m-am ridicat din nou, grupul de care ale dușmanilor trecuse deja prin porțile principale, gonind mai departe peste câmpia paralelă cu râul către vest. Erau urmărite de câteva sute de războinici ai lui Hurotas. Însă ei erau pe jos, iar săgețile lor nu ajungeau până la carele în fugă. Mulți începeau deja să abandoneze urmărirea și să se întoarcă spre fortăreață. Până a doua zi, Utteric și luptătorii lui aveau să fie în avans cu douăzeci de leghe sau mai mult; dar încotro se duceau? Credeam că știu.

— Deci, încotro se va duce Utteric? i-a întrebat Hurotas pe membrii adunați în sala consiliului de război din fortăreața Abu Nasksos. Majoritatea celorlalți membri s-au uitat spre mine, așa că s-a întors și el în direcția mea. Lord Taita, ai vreo idee despre asta?

La fel ca toți ceilalți, Hurotas era într-o dispoziție rară. Tonul său era jovial, iar expresia, amabilă. Cu doar o oră înainte, fusese prezent când vistieria fortăreței fusese deschisă. Contabilii și consilierii aveau să fie ocupați încă o săptămână numărând suma totală și calculând distribuirea ei între vitejii care eliberaseră Egiptul de tiranie fără să se gândească la prețul plătit.

– Utteric s-a născut în Luxor, am răspuns eu la întrebarea lui Hurotas. Și-a petrecut acolo toată viața. Niciodată n-a plecat din Egipt și nu-mi pot imagina că va pleca vreodată. Sunt convins că el crede cu toată tăria că orașul Luxor e încă în mâinile oamenilor săi. Ca un băiețel care s-a ars la degete, o să dea fuga acasă.

– Scurt și la obiect, a dat Hurotas din cap, la fel ca întotdeauna, Taita. Acum, spune-ne, poți să-l prinzi pentru noi?

– Asta e intenția mea fermă, l-am asigurat. În afară de oricare alt impuls, precum loialitatea, onoarea sau dreptatea,

Utteric încă deține cea mai mare parte a tezaurului și bogăției Egiptului ascunsă pe undeva. Ceea ce am recuperat de aici e doar o mică parte din el. Eu, unul, îmi doresc foarte mult și restul. Am de gând să plec imediat spre Luxor. Cu permisiunea ta, fireşte.

Hurotas a încuviințat.

– O ai.

– Am nevoie de un membru al familiei regale care să mă însoțească și să dea misiunii mele credibilitate și prestigiu. Aș cere ca acela să fie faraonul Ramses. Însă este nevoie de el aici.

– Atunci, fie Hurotas, fie Tehuti trebuie să meargă împreună cu Taita. E necesar să fie un membru al familiei regale, m-a susținut Ramses.

Deodată însă, s-au ridicat și alte voci indignate.

– Tu, ginerele meu, ești cel încoronat. Nu o să plecăm la plimbare cu Taita în timp ce se întâmplă toate astea, a protestat Hurotas, iar Tehuti l-a luat de mână, strângându-i-o ca să confirme solidaritatea familiei.

Serrena era singura dintre toți care nu vorbise până atunci; s-a ridicat însă în picioare și a venit lângă mine. Expresia ei era atât de diferită de cea obișnuită, senină și fermecătoare, încât tăcerea s-a lăsat brusc asupra tuturor din sală. Cu toții o urmăreau neliniștiți, așteptând ca ea să vorbească.

– O să merg eu cu Taita, a spus ea hotărâtă.

– Nu! îți interzic, a sărit în picioare Hurotas.

– De ce să-mi interzici să-mi fac datoria sfântă, tată? a întrebat Serrena cu blândețe.

– Îți interzic pentru că nu ești decât o femeie.

Evident, erau primele vorbe ce-i veniseră în minte și nu erau nici cele mai convingătoare, nici cele mai diplomate pe care le auzisem din gura lui. Stând dreaptă, Serrena a răspuns:

– Sunt aceeași femeie care a tras cu săgeata în mărunta-iele generalului Panmasi. Sunt regina Egiptului și e datoria mea să protejez regatul de tiranie. Iartă-mă, tată, dar trebuie să merg cu Taita. Pe urmă, Serrena a întors capul către regina Tehuti și a rostit: Mamă?

– N-am fost nicicând mai mândră de tine decât sunt în clipa asta, fiica mea.

Vocea lui Tehuti tremura de emoție. A venit să-și îmbrățișeze fiica, iar obrajii ei erau uzi de lacrimi de mândrie. A pășit apoi în spate și și-a desfăcut cureaua cu sabia de la brâu, oferindu-i-o Serrenei cu ambele mâini.

– Sper să nu ai niciodată motiv s-o folosești la mânie, dar dacă trebuie s-o faci, atunci lovește adânc, scumpa mea fiică.

Rubinul mare de pe mânerul sabiei albastre ardea ca un foc sublim când a prins-o pe talia fiicei ei.

Serrena s-a uitat dincolo de mama ei, spre locul unde stătea Ramses.

– Soțul meu? a rostit ea, iar expresia lui s-a îndulcit imediat.

– Acum ai devenit regină mai mult decât cu numele, i-a spus Ramses. Dacă nu te pot însoți, atunci nu aș alege pe nimeni altcineva pentru tine decât pe Taita. Mergeți amândoi cu binecuvântarea mea!

Serrena s-a întors apoi spre tatăl ei.

– Îți cer îngăduință, iubitul meu tată!

Hurotas a întins mâinile cu un zâmbet resemnat, mândru și abătut totodată.

– Ai îngăduința mea, iubita mea fiică! a răspuns el.

Hurotas ne-a lăsat bucuros să alegem o sută dintre cei mai buni oameni ai săi, împreună cu cele patruzeci de care trase de cai; la acestea, i-a adăugat pe Batur și pe Nasla, precum și alți câțiva voinici care-l cunoscuseră pe Utteric Turo

şi care aveau să-l recunoască dacă-l revedeau. Pe urmă, Serrena şi cu mine am discutat despre cum aveam să călătorim cât mai rapid spre Luxor. Firește, factorul decisiv era cursul Nilului, ce avea să fie contrar direcției noastre de mers dacă navigam din deltă spre Luxor. În acea perioadă a anului, pe porțiunea aceea a râului, cursul apei era aproape la fel de rapid ca mersul susținut al unui om. Asta înseamnă că ar fi redus viteza unei bărci la jumătate. Însă o barcă avea să poată merge şi ziua, şi noaptea. Un cal cu un călăreț în spinare putea să galopeze doar un timp limitat înainte să fie nevoit să se odihnească. Prin urmare, Serrena şi cu mine am urcat oamenii şi caii în cinci bărci mari, care aşteptau sub zidurile fortăreței Abu Naskos. Aveam un echipaj mai mult decât suficient care să vâslească şi pe care să-l schimbăm la intervale regulate. Oamenii au întors prora spre curent şi am plecat în amonte către oraşul Luxor.

Vântul bătea constant dinspre nord şi ziua, şi noaptea, umflându-ne pânzele şi împingându-ne împotriva curentului, dar tot a durat câteva zile frustrante de navigat şi de vâslit până în dimineața în care am urcat în vârful catargului din mijloc şi, prin ceața de pe râu, am zărit zidurile Grădinii Bucuriei pe dealurile de deasupra râului. O oră mai târziu, am ancorat mica noastră flotă de-a lungul cheiului principal de pe docurile din Luxor, iar eu şi Serrena am mers la mal cu şase oameni; toți, dar mai ales Serrena, eram deghizați. Nu eram siguri dacă Utteric ajunsese în oraş înaintea noastră. Dacă era deja acolo, puteau apărea tot felul de posibilități neplăcute. Exista chiar şi varianta mai puțin probabilă de a se fi reinstaurat în oraş.

Când am ajuns la porțile principale însă, acestea erau deja deschise şi părea că lucrurile mergeau ca de obicei. Ba chiar am recunoscut trei sau patru gardieni. Toți erau

oamenii lui Weneg. Ne-am dat seama imediat că Utteric şi trupa lui de trădători nu ajunseseră încă din nord, dar ştiam că nu erau departe în urma noastră.

Paznicii oraşului au fost încântaţi să mă vadă. Când i-au cerut Serrenei să-şi îndepărteze deghizarea şi să le arate faţa, au recunoscut-o imediat. Înnebuniţi de admiraţie, s-au prosternat la picioarele ei. A trebuit să le dau câteva lovituri zdravene cu piciorul ca să-i ridic în picioare, pentru a ne însoţi la apartamentele lui Weneg din palatul de aur. Şi pe Weneg l-au apucat manifestările de bucurie la apariţia neaşteptată a reginei. A trebuit să-i amintesc imediat că Utteric şi gaşca lui de ticăloşi nu erau departe în urma noastră.

Patru ore mai târziu, când carele lui Utteric au ajuns, în sfârşit, în Luxor, au găsit porţile oraşului încuiate şi zăvorâte şi vârful zidurilor pustiu. O linişte asurzitoare stăpânea oraşul. El şi oamenii săi s-au oprit precauţi, la o distanţă mult prea mare de porţi pentru a fi nimeriţi de săgeţi. Era evident că avuseseră un drum foarte greu de la Abu Naskos. Carele ce supravieţuiseră călătoriei erau prăfuite, deteriorate şi uzate straşnic. Numărasem patruzeci de vehicule noi care plecaseră din garnizoana de la Abu Naskos, fiecare tras de câte cinci cai, în aceeaşi stare excelentă. Acum, numărul carelor scăzuse la douăzeci şi nouă. Unsprezece dintre ele trebuie să-şi fi pierdut roţile sau să-şi fi rupt osiile, rămânând abandonate de-a lungul drumului. Caii de rezervă erau mânaţi într-o turmă dezordonată de vizitiii care rămăseseră fără transport pe roţi. Îşi pierduseră forma şi greutatea în zilele ce trecuseră. Pielea lor părea jerpelită şi rigidă din cauza prafului. Patru sau cinci erau betegi şi şchiopătau.

Între zidurile oraşului, oamenii lui Weneg se aflau la posturi. Majoritatea erau în vârful zidurilor, dar la ordinele mele stăteau cu capul ascuns după parapete. Restul erau înghesuiţi după porţi, nevăzuţi, dar gata să iasă la atac la comanda mea.

Evident, Utteric Turo nu se aştepta la o asemenea împotrivire. Lăsase oraşul în siguranţă în mâinile generalului Panmasi. Acum se aştepta ca acesta să dea fuga să-l întâmpine. Când nu s-a întâmplat acest lucru, Utteric s-a înspăimântat imediat. Suspiciunea era adânc înrădăcinată în firea lui. Şi pentru că îl cunoşteam atât de bine, îmi infectase şi mie gândirea. Mi-am dat seama că făcusem o greşeală poruncindu-le oamenilor mei să nu stea la vedere.

– Îl vezi pe Utteric? am întrebat-o pe Serrena, care stătea întinsă lângă mine pe meterezele din Luxor, uitându-se prin aceeaşi nişă din parapet.

– Încă nu. E prea mult praf şi mişcare, a răspuns ea. Şi sunt prea departe.

Oamenii lui Utteric se foiau neliniştiţi de colo colo, aşteptând ordinul lui de a se apropia mai mult de porţile oraşului. Situaţia se transforma încet într-o confruntare.

Am văzut că majoritatea oamenilor din echipajele carelor lui Utteric, din pricina căldurii de la ora aceea, îşi scoseseră coifurile şi platoşele de bronz. Mi-am umbrit ochii cu mâinile şi m-am uitat fix la grupul lor, încercând să recunosc pe careva dintre ei. Deodată, unul şi-a ridicat coiful cu ambele mâini, pregătindu-se să şi-l pună la loc pe cap. În acelaşi timp, calul lui s-a întors sub el, iar lumina soarelui a căzut direct pe faţa lui ridicată.

Am prins-o pe Serrena de braţ.

– Uite-l!

– Nu trebuie să mă pedepseşti pe mine din cauza asta, a protestat ea.

Uneori, când mă agitam prea tare, uitam cât de puternic eram. Cu toate acestea, nu aveam nicio îndoială. Era adevăratul Utteric, iar suspiciunile lui fuseseră stârnite complet de faptul că nu ne arătaserăm. Se pregătea să fugă din nou.

M-am ridicat în picioare și am pus săgeata în arc. Știam că distanța era extremă, iar el era o țintă în mișcare. Trăgea întruna de capul calului și, în același timp, îl înțepa cu pintenii. Deși distanța era mult prea mare, am lăsat săgeata să zboare. Am văzut-o urcând spre cer și începând să cadă. Arăta atât de bine, încât am crezut că o să-l rănească măcar și m-am bucurat în tăcere. Pe urmă, am simțit o pală de vânt sărutându-mi obrajii și am văzut săgeata ridicându-se pe curentul de aer și trecându-i peste cap. El s-a ferit auzind sunetul săgeții, care trecuse atât de aproape, și s-a lipit de gâtul calului. Ceilalți călăreți s-au grupat în jurul lui și au pornit în galop spre est, îndreptându-se către Valea Marelui Rift și spre Marea Roșie.

M-am ridicat și am privit norul de praf până când s-a disipat, apoi l-am strigat pe Weneg:

– Cât de repede poți să-mi dai o sută de călăreți ca să-l urmărim pe Utteric?

Weneg n-a răspuns imediat, ci s-a ridicat în picioare și a venit alergând spre mine, pe pasarelă, cu o expresie îngrijorată.

– Ai de gând să-l urmărești pe Utteric?

– Sigur că da.

Am auzit disprețul din propria-mi voce. Detestam întrebările stupide.

– Dar se duce direct spre teritoriul Shushukan. Să nu îndrăznești să-l urmezi doar cu o sută de oameni! O să ai nevoie de o armată în spate ca să încerci așa ceva.

– Shushukan? am zis, domolindu-mi ușor tonul vocii. N-am auzit niciodată de asta. Despre cine sau despre ce vorbești?

– Trebuie să-ți cer scuze, stăpâne Taita. Ar fi trebuit să-ți explic mai clar. Nu știam nici eu despre ei până acum câteva

săptămâni. Sunt un trib de dezertori și de tâlhari criminali. Trăiesc dincolo de civilizație și de cumpătare. Și-a întins brațele într-un gest împăciuitor. Propun să discutăm despre asta înainte să luăm o decizie pripită, stăpâne.

– Dacă Utteric se duce direct spre teritoriul lor și dacă sunt atât de răi pe cât îi descrii, atunci aceste creaturi Shushukan se vor ocupa de el în locul nostru. O să ne scutească de multe probleme.

Am zâmbit, dar Weneg a clătinat din nou din cap.

– Am auzit că Utteric însuși e căpetenia lor și întemeietorul acestei mișcări. Nu e de mirare că i se spune omul cu cincizeci de fețe.

Serrena, care ascultase cu atenție discuția noastră, a intervenit:

– Nu înțeleg de ce Utteric ar recurge la lucruri atât de extreme. Cu siguranță, faraonul Egiptului are putere și autoritate supremă asupra tuturor!

Am clătinat din cap.

– Numai asupra binelui. Dar nici măcar faraonul nu are dreptul să împrăștie răul. Dacă Utteric conduce ca faraon și e, în același timp, și căpetenia Shushukan, are și binele, și răul la dispoziția lui.

– Ce isteține din partea lui! a spus ea serioasă, cu ochii sticlindu-i precum cei ai unei leoaice care mirosea prada. În mod clar, ai distrus partea bună pentru el. I-ai refuzat accesul în Luxor și în oricare dintre orașele frumoase din Egipt. L-ai trimis acolo unde îi este locul, neavând acces decât la Shushukan.

– Trebuie să aflăm tot ce se poate ști despre acest loc malefic, am decis eu. Trebuie să ne trimitem spionii acolo ca să afle totul despre făptași: cine conduce acolo, cine deține puterea și cine face legile – deși poate că nu sunt legi într-un loc ca acela.

– Am făcut deja cercetări, m-a asigurat Weneg. Ți-aș fi raportat mai devreme dacă aș fi avut ocazia. Dar abia ai ajuns că Utteric ne-a și suflat în ceafă. Presupusul lider al populației Shushukan e un om care se fălește cu numele de Câine Turbat.

– Sună potrivit, am acceptat eu.

– Mi s-a spus că e un mare ticălos acest Câine Turbat. Cu alte cuvinte, e un om excelent pentru sarcina asta.

– Poate că acest Câine Turbat este doar unul dintre numele pe care și le-a luat Utteric, am sugerat eu, apoi am întrebat: Ai idee cam câți oameni Shushukan are Utteric sub comandă?

– Habar nu am. Dar unii spun că are o sută de mii de oameni.

Am clipit auzind cifra aceea. Dacă Utteric avea chiar și jumătate din cât se spunea, atunci comanda cea mai mare armată din lume.

– Ce altceva se mai spune? l-am întrebat pe Weneg.

– Se spune că Utteric a construit deja un castel măreț la Ghadaka, pe malurile Mării Roșii, de unde va cuceri restul lumii.

M-am întors cu spatele la Weneg și am pornit pe parapet. M-am uitat spre est și am văzut norul de praf de la carele lui Utteric micșorându-se și dispersându-se în briza ușoară. M-am întors apoi la Weneg, care mă aștepta.

– Ce-mi spui tu e doar din auzite, i-am zis, iar el a ridicat din umeri și s-a foit de pe un picior pe altul.

– Asta mi s-a spus, a mormăit el drept scuză.

– Vreau să trimit iscoade imediat ca să verifice informațiile acestea. Trebuie să fie oameni buni și de încredere, care să lucreze separat, astfel încât, dacă unul sau mai mulți sunt prinși de oamenii lui Utteric, ceilalți să aibă o șansă să se

întoarcă la noi cu informații de încredere, i-am spus, iar el a încuviințat.

– Are logică să verificăm bine informațiile, stăpâne Taita.

– Sunt doi oameni remarcabili pe care i-am adus cu mine de la Abu Naskos, doi frați cu numele de Batur și Nasla. Vreau să-i trimiți în recunoaștere.

– Așa voi face. Însă le va lua câteva zile să ajungă la Ghadaka și să se întoarcă la noi cu ce au aflat.

– Atunci, cu cât îi trimiți mai repede, cu atât mai bine, am spus, apoi m-am întors spre Serrena. Maiestate, ai auzit ce sorți ar putea să aducă Utteric împotriva noastră. Am nevoie de ajutorul tău ca să adun toți oamenii și toate carele pe care putem pune mâna înainte de a porni spre bârlogul lui Utteric din Ghadaka.

– Bineînțeles, e de ajuns să ceri, Taita.

– Mulțumesc, draga mea. Am luat-o de braț și am mers împreună pe parapet. Cred că estimarea lui Weneg în privința forței militare a lui Utteric e exagerată. Ideea că a construit un castel mare pe Marea Roșie fără să știm devine tot mai absurdă cu cât mă gândesc mai mult la ea. O clădire ca aceea pe care o sugerează el necesită decenii pentru a fi construită și ar fi nevoie de zeci de mii de muncitori. Te asigur că, dacă ar exista o asemenea fortăreață, aș fi aflat totul cu mulți ani în urmă. N-ar trebui să-mi ia mult să aflu cum stau lucrurile. Între timp, vom putea aduna cea mai puternică forță disponibilă ca să-l înfruntăm pe Utteric.

Când Utteric plecase din Luxor la începutul conflictului cu Hurotas și Ramses, mutându-se în avalul Nilului, în deltă, ca să ocupe fortăreața Abu Naskos, golise orașul Luxor de majoritatea arcașilor și carelor. Lăsase doar armamentul pe care îl considerase necesar pentru ca generalul Panmasi să stăpânească și să controleze orașul în lipsa lui. Acesta, cu tot cu carele pe care ni le dăduse regele Hurotas când plecasem din Abu Naskos, ajungea la un total de o sută unsprezece.

Așadar, erau toate vehiculele aflate la îndemâna noastră pentru atacarea castelului masiv și impenetrabil al lui Utteric de la Ghadaka, cu suta de mii de oameni sălbăticiți. În noaptea aceea, am stat cu regina Serrena Cleopatra pe zidurile orașului Luxor, lângă unul dintre focurile de pază, mâncând brânză tare, pe care o coceam pe țepușe lungi până se înmuia. Pe urmă, am udat-o cu vin roșu, pe care l-am încălzit la același foc.

– Așadar, crezi că sunt puțin nebun? am întrebat-o pe Maiestatea Sa.

– Nu asta am spus, Taita, a zis ea dând din cap cu afectare. Am spus că ești nebun de legat!

– O zici doar pentru că m-am răzgândit?

– Nu, o spun pentru că numai un nebun pregăteşte un atac asupra unei fortăreţe impenetrabile cu vreo sută de care şi fără echipament de asediu de niciun fel.

– Nu e nevoie să vii cu mine, am precizat eu.

– Oh, n-aş rata-o în ruptul capului! a zâmbit ea. S-ar putea să izbândeşti. Şi atunci, chiar n-aş putea să mi-o iert.

Am plecat din Luxor în dimineaţa următoare, cât încă era întuneric. După trei zile de călărit intens, am ajuns la marginea Văii Marelui Rift, ce cobora spre malurile Mării Roşii, la jumătatea drumului către centrul pământului. Aveam o vedere splendidă către mare, a cărei culoare era de un albastru murdar şi care era mărginită pe partea estică de plaje negre ca smoala, ceea ce ar putea fi motivul pentru care i se spunea Marea Roşie. Nu poţi să nu te minunezi văzând cât de capricioşi şi naivi pot fi oamenii de rând.

După ce am adăpat caii şi i-am hrănit din desagi, am pornit la vale pe povârniş. Însă nu ajunseserăm nici la jumătate când am zărit doi călăreţi care urcau pe poteca abruptă spre noi. Deşi încă erau la oarecare distanţă, şi eu, şi Serrena i-am recunoscut – Serrena, pentru că era divină chiar dacă nu ştia, iar eu, pentru că aveam o vedere grozavă.

Amândoi am dat pinteni cailor şi am galopat ca să-i întâmpinăm.

– Salutare, Batur! Care-i treaba, Nasla?

– Am învăţat să nu mă cert cu tine, stăpâne, a spus Batur când a ajuns în dreptul meu.

Iar fratele său mai mic a fost de acord cu el:

– Trebuie să fie tare plictisitor să ai mereu dreptate.

– Deci nu e niciun castel?

Jubilam fiindcă se demonstrase din nou că aveam dreptate.

– Nu e niciun castel, a confirmat Batur. Dar este ceva de o sută de ori mai rău. N-am îndrăznit să ne apropiem mai

mult de jumătate de leghe. Nici tu n-o să vrei s-o faci. Chiar şi oamenii lui Utteric au fugit, lăsându-l singur acolo. Am vorbit cu ei când i-am întâlnit pe drum. Credeau că încă îi suntem credincioşi lui Utteric, aşa că au vorbit fără ezitare. Se întorc la Luxor ca să ceară îndurare de la faraonul Ramses.

– Îmi pui răbdarea la încercare, Batur! l-am avertizat eu. Dacă nu e niciun castel, atunci unde s-a închis Utteric? Vorbeşte, omule!

– S-a refugiat într-o colonie de leproşi, stăpâne! S-a întors în şa şi a arătat cu mâna în direcţia din care venise, spre mare. Acolo, în sătucul acela numit Ghadaka. E singur, în afara celor câteva sute de leproşi. Niciunul dintre oamenii lui nu a vrut să stea cu el. Ei cred că a înnebunit. Eu nu sunt de acord. Eu cred că Utteric a fost nebun din ziua în care s-a născut, a zis Batur fără să zâmbească.

Eram năucit. Era, probabil, prima dată în viaţă când mi se întâmpla aşa ceva. Fără alte cuvinte, am descălecat şi am mers la vale pe povârniş, până când am găsit o piatră bună, pe care m-am aşezat îngândurat şi am privit în jos spre aşezarea Ghadaka. Era o adunare de colibe răzleţe cu o singură odaie şi cu acoperiş de stuf, nu mai mult de cincizeci sau şaizeci la număr, întinse la diferite intervale de-a lungul plajei în formă de semilună. În apropierea colibelor, am zărit un grup mic de oameni care stăteau înghesuiţi într-un crâng de palmieri. Era imposibil să distingi bărbaţii de femei. Toţi erau înfăşuraţi în pelerine care le acopereau capul şi feţele complet. Stăteau nemişcaţi ca nişte cadavre.

Îmi era teamă. Pentru prima dată de când îmi aminteam, îmi era teamă de moarte, de felul acela sinistru şi tăcut de moarte pe care îl vedeam desfăşurându-se pe plajă, mai jos de locul unde stăteam. Eram conştient de naşterea mea divină, dar acum eram nesigur sau, mai bine zis, nu eram

destul de convins că ar trebui să acționez bazându-mă pe ideea aceasta și să intru în mijlocul unei colonii de leproși.

Deodată, am simțit lângă mine prezența parfumată a Serrenei și atingerea mătăsoasă a mâinii ei pe antebrațul meu.

– Noi doi nu avem de ce ne teme, a spus ea încet.

M-am întors și am privit-o în ochi. Știa, pur și simplu știa despre statutul nostru divin, în ciuda strădaniilor mele de a o proteja de informația aceasta. Știa și, din acest motiv, am început să cred din nou.

Era de ajuns. Am luat-o pe Serrena de mână și am ridicat-o în picioare.

– Nu te mulțumești să lași pedeapsa lui Utteric în seama zeilor? am întrebat-o, iar ea a clătinat din cap.

– Știi că nu mă mulțumesc cu asta. Am făcut un jurământ față de Utteric și de mine însămi.

– Atunci, să mergem împreună și să îndeplinim jurământul.

Ne-am întors în locul unde lăsasem caii și am mers să ne alăturăm carelor, care ne așteptau împreună cu frații Batur și Nasla.

Devreme, a doua zi, Serrena și cu mine am luat cinci care încărcate cu mâncare și cu produse de bază și am coborât versantul până mai sus de plajă și de mare, unde două porți dărăpănate atârnau deschise în balamale. Într-o parte se afla o pancartă pe care era trecut un avertisment sinistru: „Nu trece mai departe, o, tu, cel ce iubești zeii și viața pe care ți-au oferit-o! Dincolo de acest punct, vei găsi doar suferință și plângere!"

Vizitiii au tras vehiculele și au descărcat bunătățile în tăcere, cu o agitație nemascată, stivuind sacii cu grâne și cărnuri uscate în mormane dezordonate, într-o parte a potecii. În timp ce lucrau, aruncau priviri neliniștite către

acoperişurile din stuf din satul aflat deasupra plajei. De îndată ce au terminat, au pus biciul pe cai şi au galopat în sus pe pantă, spre locul unde îi aşteptau fraţii ca să-i îndrume înapoi spre Luxor.

Serrena şi cu mine eram acum singuri. Am intrat împreună în satul leproşilor. Străini cu capetele acoperite de glugi şi cu feţele mascate ne priveau din cadrul uşilor colibelor pe lângă care treceam. Deschizăturile erau practic fără uşi, iar pereţii nevopsiţi din argilă nu aveau ferestre. Nimeni nu a strigat după noi când am înaintat spre crângul de palmieri de deasupra plajei. Era o linişte profundă şi încărcată de disperare.

Serrena şi-a apropiat calul de al meu până când ni s-au atins scările şi a murmurat încet, cât să-i înţeleg cuvintele:

– Cum o să-l găsim pe Utteric dacă poartă glugă şi mască la fel ca toţi bolnavii aceştia?

– Nu-ţi face griji că trebuie să-l găsim, i-am răspuns. Noi suntem cei doi oameni pe care îi urăşte cel mai mult pe lume. Nu e nevoie decât să ne expunem şi o să ne găsească el pe noi. Dar să fii vigilentă! Când o să vină, o să fie rapid şi nu o să avem aproape niciun avertisment.

În crâng, am găsit aceleaşi pâlcuri de siluete tăcute pe care le văzusem de pe înălţimile povârnişului. Nu păreau să se fi mişcat sau să dea alte semne de viaţă, cu excepţia câtorva capete cu măşti ce se învârteau uşor, urmărind înaintarea noastră prin crâng. Ne-am oprit, în cele din urmă, acolo unde numărul lor părea doar puţin mai concentrat, fiind aproximativ doisprezece oameni laolaltă.

– Cine conduce aici? am întrebat pe un ton grav, ce mi se părea potrivit cu peisajul.

Tăcerea care a urmat după întrebarea mea a părut chiar şi mai grea decât fusese înainte.

Deodată, s-a auzit un chicotit de râs straniu și una dintre siluetele cu glugă mi-a răspuns la întrebare:

– Hecate, zeița morților, încă se luptă cu Anubis, zeul cimitirelor, pentru onoarea asta.

Nu eram sigur cine îmi răspunsese, dar ființa aceea a mai scos câteva hohote de râs amar.

– Aveți ceva de mâncare? am încercat eu din nou.

– Dacă ți-e foame, poți să mănânci aceleași coji de nucă de cocos pe care le-am mâncat eu săptămâna trecută. Ar trebui să fie digerate în parte deja! a strigat una dintre ființele fără față.

De data asta, râsul a fost mai puternic și mai disprețuitor. Eu și Serrena am așteptat să se potolească.

– V-am adus mâncare. Serrena s-a ridicat în scăriță și vocea ei a ajuns până la toți cei din crâng. Porc afumat și pește uscat! Pâine de mei și de sorg! Câtă puteți mânca!

Imediat, o tăcere adâncă și îndârjită s-a lăsat peste crâng, spartă doar de una dintre siluetele învesmântate în pelerină, care a sărit în picioare și și-a dat la o parte gluga ce-i acoperea fața. Era o priveliște cumplită și înspăimântătoare. Nasul și urechile îi fuseseră mâncate de boală, la fel și buza de sus, astfel că rânjetul părea al unui craniu. Una dintre pleoape îi dispăruse, iar cealaltă era închisă de tot. Ochiul deschis era injectat. Duhoarea cărnii putrezite plutea până la noi cu briza dulce a mării. Am simțit că mi se face greață și am înghițit dureros în sec.

– Creaturi malefice, a țipat silueta cu lacrimile curgându-i din ochiul fără pleoapă pe obrazul distrus, veniți aici să vă bateți joc de năpasta noastră. De ce ne vorbiți de mâncare când știți că nu există? Nu aveți milă sau îndurare? Ce v-am făcut noi ca să ne tratați în acest fel?

Serrena s-a întors spre ea și vocea îi tremura de compasiune.

– V-am adus mâncare ţie şi tovarăşilor tăi, ţi-o jur în numele zeiţei Artemis! Cinci care pline cu mâncare vă aşteaptă lângă pancarta de întâmpinare în sat. Dacă sunteţi prea bolnavi, o să vi le aduc eu şi o să vă hrănesc cu mâna mea...

Un strigăt de foame şi speranţă s-a ridicat din mulţime, râsete amestecate cu plânsete de disperare sau de durere, în timp ce toţi îşi târâiau picioarele, ţopăind sau şontăcăind, către porţi, ca să caute miracolul promis de Serrena.

Când cădeau, eu şi Serrena veneam din urma lor ca să-i ridicăm în picioare şi să-i urcăm în şa, ducându-i mai departe. Primele strigăte de bucurie şi de încredere s-au ridicat din primul rând al mulţimii, ajuns lângă mormanele de mâncare.

Au căzut cu toţii în genunchi şi au desfăcut sacii cu degetele tremurând. Cei ale căror degete fuseseră roase de boală sfâşiau sacii cu dinţii şi-şi îndesau mâncarea în gură printre buzele zdrenţuite şi însângerate.

Strigătul lor s-a auzit până la colibele aflate mai departe de porţile de la intrare, atrăgându-i şi pe ceilalţi bolnavi, care veneau atraşi ca albinele către stup. Cei mai slăbiţi leproşi, care erau mult prea măcinaţi de boală şi nu mai puteau umbla pe picioare, veneau târându-se în mâini şi în genunchi ca să găsească doar câteva firimituri de pâine. Cei mai puternici se luptau între ei ca nişte câini pentru o bucată de cârnat uscat.

Serrena şi cu mine am încercat să ne separăm în îmbulzeala aceea: nu cu mult, dar suficient. Ea m-a strigat imediat în Tenmass, limba secretă a divinilor:

– Ai grijă! E aproape.

– De unde ştii? am răspuns în aceeaşi limbă.

– Îi simt mirosul.

Învăţasem să nu subestimez simţul olfactiv al Serrenei. Era mai ascuţit decât al oricărui copoi.

Am aruncat o privire în jur și am văzut de îndată că erau cel puțin patru siluete cu glugă în apropiere de mine în înghesuiala de oameni. Aveam asupra mea două cuțite. Într-o teacă de la șoldul drept, țineam cuțitul mare de vânătoare. Era o armă cu tăiș dublu, cu lungimea de aproape un cot. Îl puteam ajunge cu mâna dreaptă. Apoi, în partea de jos a spatelui, pe sub pelerină, țineam al doilea cuțit, având doar jumătate din lungimea celuilalt; dar și la acesta puteam ajunge cu oricare mână. În acel moment însă, eram prins în mulțimea de oameni – oameni bolnavi și urât mirositori – și forțat să păstrez o postură lipsită de eleganță, care lăsa neprotejată zona îngustă din spatele umărului meu stâng. M-am zbătut să mă eliberez destul cât să mă întorc și să-mi acopăr spatele.

I-am strigat din nou Serrenei în Tenmass:

– E liber umărul meu stâng?

– Culcat! a strigat ea cu o notă de spaimă în glas cum nu mai auzisem vreodată.

Mi-am lăsat imediat picioarele să cedeze sub mine și m-am prăbușit la pământ, în iureșul de tălpi în mișcare, unele acoperite de poale lungi, pătate de sânge uscat și puroi, altele goale și pline de bube leproase și de pustule purulente. Toate se împingeau unele în altele.

Exact deasupra capului meu, o mână manevra un cuțit, înjunghiind și tăind orbește în spațiul unde fusesem cu doar câteva secunde înainte. Am recunoscut mâna după descrierea amănunțită pe care mi-o făcuse Serrena în amfiteatrul din Luxor, când Utteric fusese răpus de o săgeată, doar pentru a se ridica din nou din morți în mod atât de miraculos. Era o mână frumoasă, netedă și de o grație aproape feminină, ce îi aparținea întruchipării răului.

În poziția stângace în care mă aflam, nu puteam ajunge la niciuna dintre armele mele. Cuțitul lui Utteric a trecut pe

lângă fața mea, sfâșiind coapsa goală și scabroasă a altui om din mulțime. Sângele a țâșnit din rană și am auzit victima strigând de durere. Asta a părut să-l încurajeze pe Utteric în nebunia lui, făcându-l să tale și să înjunghie cu sălbăticie, rănind apoi o altă femeie.

Am întins mâna exact când cuțitul îmi trecea peste cap, așa că l-am prins pe Utteric de încheietură cu mâna stângă și, de îndată ce l-am ținut bine, am folosit mâna dreaptă ca să acopăr mânerul cuțitului. Îi blocasem încheietura cu o strânsoare din care nu putea scăpa. Apoi i-am răsucit încheietura în spate până când am auzit ligamentele trosnind și pe Utteric urlând de durere.

Speram ca țipătul lui să o îndrume pe Serrena spre noi și am răsucit și mai tare. El a urlat din nou, și mai sonor de data aceasta. Deodată, urletul s-a oprit brusc și încordarea din corpul și din membrele lui a dispărut. Picioarele s-au îndoit sub el și, încă în strânsoarea mea, s-a prăbușit peste mine. L-am dat la o parte și am văzut mânerul sabiei albastre ieșind din partea de jos a spatelui său, cu rubinul strălucind ca un foc celest. Era amplasat perfect ca să-i străpungă rinichii și să-i despice coloana vertebrală.

Serrena s-a lăsat în genunchi lângă mine.

– E Utteric? a întrebat ea. Te rog, Artemis, fă să-l fi omorât pe cel adevărat!

– Nu putem fi siguri decât într-un fel, i-am răspuns întinzând mâna după gluga ce-i acoperea capul, pe care am dat-o la o parte.

Pe urmă, l-am rostogolit pe spate și ne-am uitat în tăcere la fața muribundului.

Trăsăturile lui ar fi putut fi nobile ca acelea ale fratelui său, Ramses, dar nu erau. Trădau viclenie și răutate.

Sau ar fi putut fi blânde ca acelea ale fratelui său, dar erau nemiloase și demente.

M-am ridicat și am pus piciorul pe spatele lui Utteric, ca să-l țin pe loc în timp ce scoteam sabia albastră scânteietoare din carnea sa. Pe urmă, am întors mânerul și i-am întins spada Serrenei.

– Vrei să termini tu? am întrebat-o, dar ea a clătinat din cap și a șoptit:

– Am avut parte de vărsare de sânge cât pentru mult timp de acum înainte. Fă-o tu pentru mine, dragă Taita!

M-am aplecat și l-am prins de buclele negre și dese, apoi i-am ridicat fața din țărână ca să nu stric lama în pământul pietros de sub el când îi tăiam gâtul. Cu cealaltă mână pe mâner, am atins ușor ceafa ca să măsor lovitura. Era atât de ascuțită, încât pielea palidă s-a despicat într-o linie subțire și roșie, care mi-a oferit un reper. Pe urmă, am ridicat sabia și am lăsat-o fără grabă în jos. A scos un sunet ușor de crestătură când a tăiat vertebrele. Corpul lui Utteric s-a prăbușit într-o baltă din propriul sânge, iar eu i-am ridicat capul tăiat și i-am spus în față:

– Fie ca tu să suferi o mie de morți pentru fiecare moarte pe care ai pricinuit-o!

Pe urmă, am îngenuncheat și am înfășurat capul în gluga de lepros pe care Utteric o folosise ca să se ascundă.

– Ce-o să faci cu el? m-a întrebat Serrena în timp ce mă privea. O să-l arzi sau o să-l îngropi?

– O să-l agăț în turnul de la intrarea în Grădina Bucuriei alături de cel al lui Doog cel Cumplit, am spus, iar ea a zâmbit din nou.

– Stăpâne Taita, ești de-a dreptul incorigibil!

Serrena a insistat să rămână în colonia de leproşi din Ghadaka. A consemnat numele tuturor bolnavilor şi le-a promis că le va trimite mâncare şi toate lucrurile necesare pentru tot restul vieţii. Pe urmă, a încercat să le uşureze suferinţa prin toate mijloacele la care s-a putut gândi, plângând pentru ei atunci când mureau. Bineînţeles, m-a convins să rămân cu ea.

Până când am convins-o să accepte să mă însoţească înapoi în lumea pe care o lăsaserăm în urmă, trecuseră zece zile. Leproşii care încă puteau merge ne-au însoţit până la jumătatea pantei, plângând şi strigându-şi recunoştinţa faţă de Serrena. În cele din urmă, au fost nevoiţi să se întoarcă în colibele pestilenţiale de lângă mare.

Când am ajuns, în cele din urmă, la Luxor, unul dintre primele lucruri pe care le-a făcut Serrena a fost să se asigure că se trimiteau transporturi regulate cu mâncare şi leacuri la Ghadaka. Totul în ciuda celorlalte chestiuni care-i solicitau timpul şi bunăvoinţa, ca de pildă pregătirile pentru urcarea ei şi a lui Ramses pe tronul ţinutului.

Desigur, regele Hurotas şi regina Tehuti au cedat rugăminţilor celor doi de a rămâne în Luxor pentru festivităţile dinaintea încoronării. Generalul Hui şi soţia lui, Bekatha, au

decis să le urmeze exemplul. Pe urmă, paisprezece regi de rând, în frunte cu Ber Argolid din Beoția în Teba, au decis că nu aveau motive să se grăbească să se întoarcă în regatele lor, mai ales că acestea erau de acum în stăpânirea iernii.

Luxor devenea de-a dreptul suprapopulat. Din fericire, regina Serrena a venit cu ideea excelentă de a-mi reda mie, lordul Taita, toate proprietățile și drepturile ce-mi fuseseră confiscate de fostul faraon Utteric, acum decedat. Asta m-a făcut din nou unul dintre cei mai bogați oameni din Egipt. Am putut astfel să-mi pun palatele și celelalte case potrivite din oraș la dispoziția regelui Hurotas și a soției lui, precum și a acoliților săi, regii inferiori.

Faraonul Ramses m-a ridicat la rang de Mare Cancelar și prim-ministru al cabinetului său. Acesta era alcătuit aproape în întregime din cei treizeci și doi de oficiali aleși de Utteric pentru a fi executați, care așteptau în Grădina Bucuriei, cunoscută anterior drept Porțile Chinurilor și Durerii. Când Ramses a trimis după ei, la propunerea mea, au venit bucuroși în grup în orașul Luxor și au intrat fără șovăire în birourile lor din palatul guvernului, ca să-și preia îndatoririle sub comanda mea.

La exact șase luni după întoarcerea lor triumfală în Luxor, eu, Mare Cancelar, i-am urcat pe faraonul Ramses și pe soția lui, regina Serrena Cleopatra, pe tronul Egiptului, pentru încoronarea oficială. Aproape patru sute de invitați s-au înghesuit în sala cea mare a palatului. Printre ei se aflau și cei paisprezece împărați și regi din ținuturile ce împrejmuiau vasta Mare de Mijloc.

Egiptul și-a recăpătat gloria de altădată și nu m-am putut abține să nu zâmbesc când am pus coroanele de aur pe capul celor doi oameni care-mi erau cei mai dragi de pe lume.

UN SPECTACULOS ȘI HIPNOTIZANT ROMAN DIN EGIPTUL ANTIC

Faraonul Tamose este rănit mortal, iar orașul antic Luxor este înconjurat de hicsoși într-un asediu fără precedent. Toate par pierdute în acest moment crucial pentru Egipt, iar lordul Taita, generalul oștirilor lui Tamose, se pregătește pentru înfrângerea finală. Însă șansele se întorc de partea armatei egiptene, iar Taita, în ciuda victoriei, este arestat, căci o nouă epocă tocmai a început: noul faraon este Utteric, un tânăr slab și crud, care se simte amenințat de prietenia acestuia cu fratele său mai mic, Ramses. Ce este de făcut pentru eliberarea Egiptului de sub tirania lui Utteric?

De la templele strălucitoare ale Luxorului până la cetatea magnifică a Spartei, *Faraonul* este un roman intens și puternic, care își poartă cititorii printr-o perioadă de sânge și glorie. Subiectul este atent documentat, personajele sunt emblematice și extraordinar de credibile, în timp ce acțiunea e alertă și incredibil de electrizantă.

„O poveste grandioasă, abundând de intrigă, decepție, iubire adevărată și exil..." – *Denver Post*

„Un roman despre dragoste, moarte și uneltiri în Valea Regilor, o scriere bogat documentată și excelent dozată..." – *Weekend Telegraph*

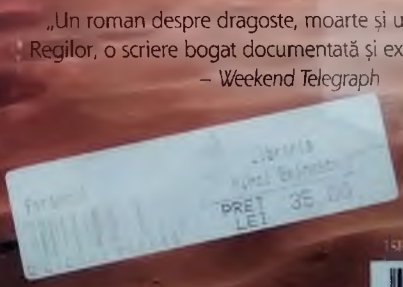

ISBN 978-606-[illegible]

9 786060 063919

www.raobooks.com